

Giới thiệu Lan Lăng Vương

Chỉ vì bảo vệ báu vật của tổ tiên mình để lại, cô - Đoạn Mộc Liên đã bị hạ sát do một sát thủ bí ẩn ở thế giới hiện tại.

Cô xuyên qua trở về thời cổ đại nơi mà chiến tranh loạn lạc đang xảy ra, cô đã quyết tâm đi tìm Gương Thanh Loàn - Tổ tiên của cô, người đã để lại bảo vật cho con cháu mình sau này. Sau đó cô đã bị cuốn vào một cuộc chiến tranh quyền lực mà không thể thoát ra...

Tại nơi ấy, cô đã gặp hẳn, một tên lạ mặt đã si tình bởi sắc đẹp của cô. Liệu diễn biến câu chuyện tiếp theo có làm đảo lộn cuộc sống của Mộc Liên ???

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Đòi người như lần đầu gặp gỡ

Lời dẫn

Nhiều năm sau, Vũ Văn Dung vẫn còn nhớ đêm hôm ấy, vàng trắng sáng tỏ màu đồng mờ ảo như được phủ một lớp sương. Những bông hoa thạch lựu trong khu vườn thanh tĩnh bùng lên nở rộ như những đóm lửa lập lòe trong đêm tối, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng. Nhưng thứ thực sự khiến lòng người rung động lại là hương thơm ngọt ngào từ người con gái thuần theo cơn gió đêm quán quýt nơi mũi người.

Tiểu Liên vẫn cúi đầu như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Bất chợt ngừng đầu lên. Một đôi mắt sáng long lanh như vàng trắng đang lơ lửng nơi bầu trời, đôi mắt trong sáng chưa từng vướng bụi trần. Giật mình kinh ngạc, hai con ngươi đen lay lắt xoay tròn, trong phút chốc, trông đáng yêu như một chú nai đi lạc.

Chàng cảm thấy nơi sâu thẳm trong lồng ngực mình thoảng đập mạnh, giật mình ngỡ ngàng. Lại thấy nàng khoác lên gương mặt một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt không còn vẻ sợ hãi lại tràn đầy hi vọng như ngày nào, thay vào đó là một vẻ bất cần và thản nhiên. Lùi về sau một bước, nói: “Như Yên Các ở phía Tây, hôm nay là 15, trăng rằm mọc từ đằng Đông, lặn ở đằng Tây, chàng cứ đi về hướng đó là đúng rồi.” Nói xong, nàng khẽ đưa tay lên chỉ, tay áo nhấc lên, để lộ cái cổ tay trắng như sen như ngọc.

Chàng vô thức nhìn theo ánh mắt của nàng, trong đôi mắt có thần ấy tràn đầy vẻ khinh mạn, đôi môi khẽ nhếch lên, dường như đang hi vọng chàng mau rời khỏi chốn này.

Quả nhiên nàng đã thay đổi. Không còn là một tí thiếp không được sủng ái, ngày ngày chờ đợi chàng ghé thăm nữa. Ngược lại, nàng đã biến thành một người khéo léo trong từng lời nói, ánh mắt giả dối nhưng dường như có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ. Chàng không còn là toàn bộ bầu trời của nàng nữa.

Trong lòng dấy lên một nỗi giận vô cớ, bất giác nhớ tới quyền thần Vũ Văn Hộ, ánh mắt thoảng tối đi, đưa tay chộp lấy tay nàng, cười lạnh, trầm giọng nói: “Sao hả, vừa gặp Tề tướng đại nhân thì đã quên hết tam cương ngũ thường, phu thê lễ số rồi sao?”

Tiểu Liên thoảng khựng lại, rồi cười lạnh, đôi mày ngọc xéch lên, rồi gọi thẳng tên chàng không hề úy kỵ: “Vũ Văn Dung, chàng tự hỏi lại bản thân mình xem, có từng coi ta là thiếp của chàng không? Nếu có thì chắc chắn chàng đã chẳng hỏi như vậy. Mà nếu không, thì hà tất gì phải hỏi?”

Một người hùng tài thao lược, ắt hẳn quyết tuyệt như Vũ Văn Dung cũng chẳng thể nào ngờ nàng lại nói được những lời như thế. Nhất thời, chàng đứng im ở một chỗ, bàn tay nắm chặt tay nàng thoảng nói lỏng ra, nàng cảm giác nơi lòng bàn tay mình vẫn âm ẩm.

Nàng giằng tay ra, thấy bàn tay to lớn của chàng vẫn bất động, bực bội trong lòng, bàn tay kia đặt lên gờ từng ngón tay chàng, những ngón tay mềm mại của nàng vô tình lại chạm phải tay chàng tỏa ra một hơi ấm nồng nặc, Vũ Văn Dung thoảng động lòng, bàn tay như thêm lực, kéo nàng vào lòng. Dưới ánh trăng bàng bạc, gương mặt góc cạnh anh tuấn của chàng vùi vào cổ nàng, cái cằm nhọn đặt lên vai nàng, gương mặt vừa như xúc động, lại như mơ màng, phút chốc như một đứa trẻ bối rối không biết làm gì.

“Ồ đây đâu có người ngoài, chúng ta đóng kịch cho ai xem?” Bên tai vang lên một giọng nói thánh thót dễ nghe nhưng lại đầy mỉa mai. Tiểu Liên đẩy mạnh chàng ra, nhìn ánh mắt khinh thường của chàng đang nhìn mình, trong đó không một chút hơi ấm.

“Trong mắt nàng từ trước tới nay chỉ là đóng kịch thôi sao?”

Vũ Văn Dung nhìn nàng trân trân, đáy tim dấy lên một cảm giác đau nhói, rồi trong phút chốc, cảm giác ấy như cơn sóng biển tràn bờ. Chàng chưa bao giờ thật lòng đối xử với nàng, nhưng bắt đầu từ khi nào, chàng đã thực sự nhập vai vào vở kịch này?

“Chẳng nhẽ trong mắt chàng thì không phải?!” Tiểu Liên lạnh lùng nói đầy gai góc, gương mặt trắng ngần vẫn giữ một nụ cười nhàn nhạt, gò má đỏ hồng như màu hoa thạch lựu, vẻ đẹp của nàng thật khó có thể diễn tả thành lời.

Chàng trầm giọng nói: “Tùy nàng vậy.” Giọng nói đã quay lại với vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày, “Như Yên Các đúng là ở phía Tây, nhưng Nghi Phụng Hiền lại ở phía Đông.” Trong giọng nói của chàng còn kèm theo một nụ cười lạnh lẽo, hai tay chấp ra sau lưng, gương mặt anh tuấn thoảng qua

một vẻ tà mị. Đi thẳng qua người Tiểu Liên, ánh trăng kéo cái bóng chàng ra thật dài.

Tiểu Liên nhìn theo dáng người cao ráo của chàng, phút chốc cảm thấy chàng thật cô độc. Nhưng nhớ lại sự tuyệt tình chàng từng dành cho mình, tim nàng lại cứng lại, hơi vuron vai, quay người đi về phía Minh Duyệt tiểu trúc.

Vũ Văn Dung quay lưng về phía nàng, cũng bỏ đi một mình, bất giác nghe thấy tiếng bước chân của nàng thoát gần thoát xa. Thì ra nàng thực sự không quan tâm. Nơi mềm yếu nhất trong trái tim không chống cự nổi cơn đau nhói vừa dấy lên, chàng chợt dừng bước chân. Nắm chặt tay, mười khớp ngón tay trắng bệch. Không thể chấp nhận việc mình mất cảnh giác với người do Vũ Văn Hộ phái đến, không thể chấp nhận việc mình vì một nữ nhân mà thân hồn điên đảo, càng không thể chấp nhận việc trái tim của nữ nhân này hoàn toàn không ở chỗ mình. . . Tình yêu không nhận được báo đáp sẽ biến thành một nỗi cô đơn vô bờ.

Vàng trắng vẫn lặng lẽ phô bày vẻ đẹp của mình, cái bóng trên mặt đất hắt lên bờ tường, thật đúng với câu nàng nói: “Đôi ảnh thành ba người”.

Năm Thiên Hòa thứ tư, Tể tướng Vũ Văn Hộ chấp quyền, Hoàng thất tứ bề khốn đốn, đây vốn không phải là lúc để động nhĩ nữ tư tình.

Nhưng nếu thực sự đã yêu thì phải làm thế nào để giấu đi sự rung động khác cốt ghi tâm, không bao giờ để người biết đến?

Lừa được người khác, lừa được nàng. Nhưng làm sao để lừa chính bản thân mình?!

Người con gái đập vỡ ly trà, gương mặt diễm tuyệt, ánh mắt lấp lánh ấy có thực sự sẽ không bao giờ quay lại nữa không?!

“Đêm khuya xào xạc nghe mưa gió.

Ngựa sắt băng sông mộng vẫn vương”[1]

[1] Bài thơ “Làm ngày mưa gió mừng bốn tháng mười một” của tác giả Lục Du thời Nam Tống. Thơ Nguyễn Chí Viễn dịch.

“Tiểu Liên, câu thơ này có ý là gì? Tác giả là ai?” Một giọng nói sang sảng nhưng đượm vẻ già nua vang lên bên tai, tay tôi lỏng ra, cảm thấy chút nữa thì đập xuống bàn, trước mặt vẫn còn quyển thơ cổ dày cộp dùng để che chắn, ngẩng đầu lên nhìn người có đôi mắt sáng quắc đứng trước mặt, vẻ ngái ngủ trong mắt tôi vẫn chưa kịp tan hết, trong đầu là một mớ hỗn độn, chỉ máy móc trả lời.

“Mười năm xa cách thấy vô cùng.

Ta muốn nghĩ.

Nhưng thực khó quên...”[2]

[2] Bài thơ “Giang Thành Từ” của nhà thơ Tô Thức. Dịch nghĩa.

“Chát” một tiếng, là tiếng quyển sách bị đập lên bàn. Tôi rùng mình mở to mắt, lúc này mới nhìn rõ người đứng trước mặt tôi, thoáng khựng lại rồi kinh ngạc thốt lên: “Ông nội, sao ông lại ở đây?” Còn nhớ rõ ràng ban nãy tôi đang học giờ cổ văn của thầy giáo hiền lành mà... Trong phút chốc cố lấy lại tinh thần, ngời thẳng lưng dậy.

“Hỏi con Lục Du thì con lại đọc ‘Giang Thành Từ’, Tiểu Liên, con học giỏi lắm.” Ông nội thở dài, sa sầm mặt nói, nhưng khóe mắt ông vẫn còn vương nét thương yêu.

Tôi thấy ông nội không thực sự nổi giận bèn thẳm thờ phào một hơi, rồi làm nũng: “Ông nội, ông mới là Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, con chỉ là cháu gái của Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, không cần học nhiều thứ thế này đâu.” Câu nói này chạm đúng vào nỗi đau của tôi, mùa hè trời nóng nực, ai cũng buồn ngủ, các bạn khác được ở nhà ăn chơi, còn tôi thì phải học thơ ca, trà đạo, đàn cổ và một loạt các môn học khác nghe thì đầy tao nhã nhưng lại vô cùng khổ.

Thời tiết mùa hè đang vào lúc nóng nhất, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vàng rực một màu. Trong gian thư phòng tràn đầy không khí cổ xưa, sắc mặt ông nội bỗng trở nên nghiêm trang, nghiêm túc nhìn vào mắt tôi, nói: “Đây là sứ mệnh của nhà Đoạn Mộc chúng ta. Con buộc phải chấp nhận.”

“Tiểu Liên biết rồi ạ!” Tôi cúi đầu, tắt ngay nụ cười, cung kính đáp.

Đây chính là ông nội tôi, Đoạn Mộc Quý. Tộc trưởng của gia tộc Đoạn Mộc, Giám đốc Viện Bảo tàng quốc gia, giáo sư của nhiều trường đại học hàng đầu thế giới. Từ nhỏ tôi đã là người kế thừa tính cách thích chu du tứ hải của bố mẹ mình, việc gì cũng thích làm tùy hứng, lười biếng mà phù phiếm. Nếu không phải năm xưa họ trốn tránh trách nhiệm của gia tộc, ngao du khắp nơi làm đổi “tinh nhân thần tiên” thì ông nội đã chẳng yêu cầu tôi nghiêm khắc như bây giờ.

Nhưng cũng chẳng trách được bố mẹ tôi, thực ra tôi cũng là một người rất lười biếng, việc gì cũng chỉ cần lấp liếm cho qua, nhưng vẫn không đạt được yêu cầu của ông nội, thế là gánh nặng trên vai tôi lại càng thêm nặng. . . Bởi vì gia tộc Đoạn Mộc không chỉ đơn giản là một “thư hương thế gia”[3] như người ngoài nhìn thấy mà chúng tôi còn một thân phận đặc biệt không ai biết – người bảo vệ gương Thanh Loan.

[3] Nghĩa là gia đình dòng dõi Nho học.

Nói tới thân vật cổ gương Thanh Loan thì nó rất là hoành tráng, câu chuyện liên quan tới nó có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Khi đó ông nội đã kể

cho tôi rất lâu, chỉ tiếc là tôi chỉ nhớ một đoạn nhỏ trong đó. Gương Thanh Loan là thần vật thời thượng cổ, tương truyền là một hòn đá mà Nữ Oa nung nấu bỏ sót khi vả trời, nó rơi xuống Diêu Trì hàng trăm năm, dần dần bị sóng bão mòn mà trở thành một chiếc gương có thần lực vô hạn, từng giúp “Hoàng đế” [4], tiêu diệt quái long, giúp Châu Vũ Vương tiêu diệt nhà Thương, không những thông hiểu cổ kim, hơn nữa còn có thể dự đoán tương lai, đảo ngược thời gian, thu hồn người, không gì là không thể, hơn nữa nó còn là chiếc chìa khóa để mở ra kho báu khổng lồ mà Hoàng Đế để lại. Truyền thuyết cổ xưa, thêm vào đó là lợi dự đoán “Gương Loan xuất hiện, thiên hạ về một mối” khiến chiếc gương Thanh Loan trở thành một bảo vật bị hàng ngàn người tranh đoạt ở mọi triều đại. Mà chức trách của gia tộc Đoạn Mộc chúng tôi là đời đời bảo vệ gương Thanh Loan, không có nó rơi vào tay gian thần. Không những sẽ làm lung lay quốc gia, thậm chí còn có thể gây họa cho cả nhân gian, bởi vì không ai biết năng lực thực sự của chiếc gương này như thế nào.

[4] Hoàng Đế là một nhân vật trong truyền thuyết Trung Quốc.

Nhưng là trưởng nữ của nhà Đoạn Mộc, tôi đã lớn gần đây rồi mà vẫn chưa được nhìn tận mắt chiếc gương Thanh Loan trong truyền thuyết. Bởi vậy tôi không tránh khỏi hoài nghi, rằng trên đời này có thực sự tồn tại cái gọi là gương Thanh Loan không? Hay là thứ mà gia tộc chúng tôi phải bảo vệ chỉ là một đức tin mà thôi? Nhìn đồng thư tịch chất cao như núi trên bàn, tôi thở dài, chẳng dám nghĩ ngợi gì nhiều, vội đầu vào đọc sách. Ông nội là người mà tôi tôn kính nhất, cho dù chỉ giả vờ chăm chỉ thì tôi cũng phải khiến ông vui lòng.

2.

“Tân vương nhập trận phổ huyền ca

Cộng thức Lan Lăng giả dư đa

Chế đắc vũ hồ công hoan từ

Đương yển yển chuyển khách nhan đà”

Trong Viện Bảo tàng rộng lớn và sáng sủa, tôi đọc to từng chữ, trông mắt thoáng đảo đi, nhìn người con trai trong bức họa, bộ đồ trắng như tuyết, tay áo rộng lớn, nhưng lại đeo một chiếc mặt nạ đồng độc ác, thấp thoáng cảm giác sát khí. Bên cạnh là một quyển sách mỏng nhưng cứng, “Lan Lăng Vương nhập trận khúc”. Tôi dừng chân, trong lòng bỗng có một cảm giác khó có thể nói thành lời, như từng cơn sóng cứ cuộn vào tim, không thể nào bình tĩnh nổi.

Lúc này đã là hoàng hôn, trong Viện Bảo tàng rất ít khách tham quan, tôi chỉ vào bức tranh, lên tiếng hỏi: “Ông nội, bức tranh này là như thế nào, sao lúc trước con chưa từng thấy?”

“Con có bao giờ nghiêm túc ngắm nghía mọi thứ trong Viện Bảo tàng của ông đâu. Nếu không phải vì Trần Hồn Châu thì con có theo ông đến đây không?” Ông nội liếc tôi một cái, mỉm cười nói tiếp: “Lan Lăng Vương nhập trận khúc vốn là một sáng tác của tướng sĩ thời Bắc Tề ca ngợi Lan Lăng Vương anh dũng thiện chiến, sau đó truyền tới Nhật Bản, trở thành nhạc cung đình của họ. Bức tranh này là đại sứ Nhật Bản mới tặng chúng ta thời gian trước.”

“Ồ, vậy quyển sách rách nát kia là gì?” Tôi chuyển ánh mắt, thấy trong cái tủ kính đặt dưới bức tranh là một quyển sách đóng bằng chỉ vừa dày vừa nặng, mà lại rách nát, nhìn vào chất liệu của nó thì có thể đoán đây là hiện vật gốc của Viện Bảo tàng.

Ông nội bắt lực nhìn tôi, nói: “Rách nát? Bao giờ thì con mới có thể dùng ánh mắt nghệ thuật để nhìn nhận những bảo vật vô giá này hả? Đây là tộc phả của gia tộc Cao Thị, Hoàng thất của Bắc Tề. Đây, Lan Lăng Vương tên là Cao Trường Cung, chính là một thành viên của Hoàng thất Bắc Tề. Nhưng lạ là tộc phả của Cao Thị không hề ghi mẹ ông ấy là ai?”

Vừa nhắc tới văn vật là ông nội “được lời như cời tấm lòng”. Bình thường tôi chẳng hứng thú gì với mấy thứ này, nhưng không biết vì sao, lần này lại thấy rất hay.

“Đúng, hình như là thế.” Tôi nhướn mày trả lời. Quên mất đã từng đọc trong cuốn sách nào, có một danh tướng thời Bắc Tề không có ghi chép gì về mẹ ruột, vẫn là một câu đố cho hậu thế. Lan Lăng Vương là con thứ sáu, mẹ của năm người anh em trước là ai đều được ghi chép rõ ràng, duy chỉ có mẹ Lan Lăng Vương là ai thì trong sử không hề nhắc tới. Mà địa vị xã hội khi đó đối với phụ nữ không có gì cấm kỵ, cho dù mẹ là kỹ nữ cũng không sao, ví dụ như mẹ của một người em trai của ông cũng là kỹ nữ. Vậy rốt cuộc mẹ ông có thân phận gì mà đặc biệt đến độ không được ghi vào tộc phả? Nghĩ tới đây, tôi bỗng thấy tim mình thoáng chua xót. Rồi ngay sau đó lại nghĩ, lại cảm thấy việc này đâu có liên quan gì tới mình, thật ngạc nhiên vì cái cảm giác kì lạ này, bèn lãng sang chủ đề khác.

“Ông nội, ông thực sự truyền Trần Hồn Châu cho con ạ?”

“Con mà tài giỏi thì đương nhiên là ông sẽ truyền cho con.” Ông nội nói đầy hàm ý.

Tương truyền Trần Hồn Châu của nhà Đoạn Mộc là một viên dạ minh châu to hơn những viên trân châu thông thường, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng màu tím, có công hiệu ngưng thần trừ tà. Đồng thời nó cũng đại diện cho thân phận của người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc. Ông nội nói nếu trong ba tháng tôi thi qua một kì thi vô cùng nghiêm khắc thì vào năm tôi tròn 18 tuổi, trong buổi lễ trưởng thành sẽ được truyền lại viên Trần Hồn Châu.

Thế nên lần này ông đưa tôi tới chỉ để cho tôi được chiêm ngưỡng nó, nhằm củng cố thêm ý chí của tôi trong một loạt các bài kiểm tra sau này.

Tôi neho mặt cười tí, tinh nghịch nói: “Thế thì con phải xem viên trân châu đó có đẹp không đã, nếu mà không đẹp thì con không cần đâu.”

Ông nội lườm tôi một cái, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng tách, hộp điện tóe lửa, xung quanh bỗng tối om. Mấy khách tham quan trong Viện Bảo tàng thốt lên những tiếng kêu kinh hãi, tôi cũng kinh ngạc nhìn lên trần nhà, hệ thống điện của Viện Bảo tàng vốn được lắp đặt cẩn thận nhất, sao tự nhiên hộp điện lại bị hỏng? Trong bóng tối, cảm giác như ông nội vỗ vai tôi, giọng nói đầy cảnh giác: “Tiểu Liên, con ở đây chờ ông, ông vào phòng quản lý xem thế nào.”

Bốn bề bỗng dưng lặng ngắt như tờ. Trong bóng tối, tôi dường như còn loáng thoáng nghe thấy giọng ông nói: “Tiểu Liên, chúng ta vào mật thất lấy Trần Hồn Châu đi.”

Tôi thoáng khựng lại, cười nói: “Con từng xem bản đồ của mật thất rồi, cho dù là trong bóng tối con cũng sẽ tìm được, thì ra ông nội muốn thử con?” Vừa nhận biết phương hướng, tôi quay người đi ra đằng sau. Tiếng bước chân của ông nội vang lên sau lưng, từng bước từng bước, nhưng hình như nhanh nhẹn hơn thường ngày rất nhiều.

Lặng lẽ đi khoảng mấy chục bước, tôi rẽ phải rồi đứng sát vào tường, người đó đi theo tôi, tôi đột ngột thò một chân ra, người đó nhanh nhẹn tránh được và không còn giả giọng ông nội nữa, một giọng nói trẻ trung thoáng mang vẻ ngạc nhiên: “Đoạn Mộc Liên, không ngờ bị cô phát hiện ra.”

Tôi chẳng buồn đếm xỉa gì tới hắn, cầm điện thoại đi động ra, bật nắp, có chút ánh sáng yếu ớt đó cũng đủ để tôi nhìn rõ tình thế trước mắt. Tôi tiện tay túm lấy cái bình cứu hỏa đặt trong góc, ném vào đầu của kẻ đang mặc bộ quần áo dạ hành[5], nhưng hắn nhanh nhẹn tránh được, “rầm” tiếng thủy tinh vỡ vang vọng trong Viện Bảo tàng rộng lớn. Tôi không đánh trúng hắn, nhưng đánh trúng cái tủ kính sau lưng hắn, cơ thể mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, tay phải vô thức chống xuống đất, bỗng cảm giác mặt đất mềm nhũn như bùn, rồi bị lún sâu vào. Tôi nghe thấy tiếng ông nội ở đằng xa, nhưng không kịp trả lời, đất trời xoay chuyển, cả tôi và gã trộm mặc đồ đen bị rơi xuống mật thất dưới lòng đất. Thì ra nơi đặt Trần Hồn Châu ở ngay đây, vừa nãy bàn tay tôi đã chạm vào cơ quan của mật thất. Tôi ngã đập lưng xuống đất, thấy xung quanh được bao phủ bởi một vầng ánh sáng màu tím nhạt, một viên trân châu sáng rực được đặt ngay ngắn trên một cái cột hình tròn ở chính giữa căn phòng đá, lớp lông thiên nga màu xanh lam đậm càng khiến nó trở nên thần bí, quý giá.

[5] Là bộ đồ màu đen để thuận tiện di chuyển trong bóng tối.

“Bây giờ anh biết... vì sao tôi chắc chắn anh là giả rồi chứ?” Tôi nhìn người mặc áo đen đang đứng trước mặt, yếu ớt nói, “Bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy bản đồ mật thất, nếu không thì cũng chẳng vô tình mà rơi xuống đây.” Tôi cố bò về phía hắn.

“Cũng cảnh giác nhỉ, con cháu nhà Đoạn Mộc quả nhiên không đơn giản.” Người áo đen trầm giọng nói, liếc tôi một cái rồi đi thẳng về phía Trần Hồn Châu, vừa mới cầm nó vào trong tay đã bị tôi đang nằm dưới đất ngoắc chân ra, suýt nữa thì ngã, bàn tay đang cầm Trần Hồn Châu chống vào tường theo phản xạ.

Cạch một tiếng, viên Trần Hồn Châu lún vào một cái hố trên tường, dường như đứng vào một cơ quan nào đó, chính giữa bức tường nứt ra, căn phòng sáng trưng như ban ngày, tôi bị ánh sáng chói mắt làm đau nhói, thấp thoáng thấy một chiếc gương đồng đang chậm chậm nhô lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời. Người mặc áo đen thoáng ngỡ ngàng giây lát rồi hân hoan hét lên: “Gương Thanh Loan! Gương Thanh Loan!” Rồi kích động lao về phía nó.

Tôi giật mình, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, chỉ biết là chiếc gương Thanh Loan không thể nào bị mất từ tay tôi, bèn cố bò ra, túm lấy chân hắn, nói: “Không được... không ai được mang nó đi!”

Gã áo đen nóng lòng thoát khỏi tôi, bàn tay đánh mạnh một cái, trúng vào sống lưng tôi, đau đớn vô cùng, nhưng tôi vẫn không buông tay.

“Buông tay, nếu không ta sẽ giết ngươi.” Hắn cúi đầu nhìn tôi, hai mắt hằn tia máu đỏ như thê kiền quyết phải lấy được gương Thanh Loan.

Tôi hốt hoảng, bỗng buông lỏng tay ra, gã áo đen cũng ngẩn ngơ, tưởng là tôi sợ chết, bèn nhìn tôi đầy mỉa mai, rồi quay người đi về phía chiếc gương Thanh Loan. Tôi cố hết chút sức lực cuối cùng, đứng bật dậy, nhân lúc hắn đang quay lưng về phía tôi, nhanh chóng rút khẩu súng lục màu bạc nơi thắt lưng hắn.

“Đứng im!”

Nhưng hắn cũng là cao thủ, tiếng “im” còn chưa nói xong thì hắn đã nhanh nhẹn quay người ôm lấy tôi, giữ chặt cánh tay tôi, bên tai tôi vang lên giọng nói lạnh lẽo: “Muốn chết phải không? Ta sẽ cho ngươi toại nguyện.”

“Nhưng ta không để cho ngươi đắc ý đâu!” Tôi liền giương mạnh cánh tay rồi chĩa đầu súng vào ngực mình. Lúc giương cơ thì tôi nghe thấy “bùm” một tiếng, tiếng vọng vang lên khắp nơi như những hạt bụi bay trong không khí. Uy lực của khẩu súng này đủ để xuyên qua trái tim của hai người. Xung quanh lặng ngắt như tờ, yên lặng tới nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng viên đạn đang xuyên qua máu thịt mình.

Ánh sáng vàng rực của chiếc gương Thanh Loan cùng ánh sáng màu tím nhàn nhạt tỏa ra từ Trần Hồn Châu bay lướt trước mắt tôi, tôi bất giác đưa tay ra, nhưng chẳng nắm được cái gì. Cơ thể tôi bỗng bệnh tựa mây rồi bay lên, bay lên, trước mắt bỗng tối om, tôi mất đi tri giác.

3.

“Nô ti cầu xin My chủ nhân, xin hãy thủ hạ lưu tình, tiểu thư nhà tôi từ nhỏ chưa phải chịu chút khổ sở nào, e rằng sẽ xảy ra án mạng mất.” Tiếng cầu xin thảm thiết kèm theo tiếng khóc xé lòng thấp thoáng vang lên bên tai tôi.

“Chẳng qua là bị vài cái roi mà già bộ chết. Người đâu, làm ả tình cho ta!” Một giọng nói yêu nị và mỉa mai lẫn trong tiếng cười lạnh lẽo vang lên.

Ý thức của tôi vẫn chưa tỉnh táo lại, bỗng dưng bị một chậu nước lạnh giội vào, mọi vết thương trên khắp cơ thể đau nhói, tôi chậm chậm mở mắt ra, tầm mắt tôi chạm vào một chiếc váy gấm màu xanh nhạt mặc trên người mình, nhưng trên đây đã lõm đóm vết máu, trông vô cùng thảm hại. Những giọt nước trên mặt chảy xuống theo từng sợi tóc, chảy qua những vết thương đang nứt miệng khiến đau đớn khôn tả.

Đây là đâu? Tôi ngẩng đầu dậy, đối diện với một ánh mắt đẹp lạnh lùng của một người đàn bà xa lạ. Trên người cô ta là một chiếc váy lụa mỏng màu cam rực rỡ, đôi mắt phượng xéch lên, xương gò má rất cao, bông hoa mầu đơn màu vàng cài trên đầu thoảng chuyển động. Không thể nói là đẹp, nhưng cũng có vài phần nhan sắc. Ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ màu đỏ đặt chính giữa căn phòng, bên cạnh là mấy thị nữ và nam bộc đang cung kính đứng hầu, có vẻ là người có chức có quyền, nhìn tôi đầy đắ ý.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Người thị nữ ban nãy cầu xin cho tôi đang quỳ bên cạnh, thấy tôi tỉnh lại, vội vàng vừa khóc vừa bò tới chân tôi, nước mắt giàn giụa.

Nhìn vào trang phục của họ thì chẳng nhẽ tôi quay lại thời cổ đại rồi!? Đây là triều đại nào, tôi có thân phận gì!? Tôi nhờ vào sức mạnh của gương Thanh Loan nên mới giữ được tính mạng sao!? Nó với Trần Hồn Châu ở đâu rồi!?

Hoàn toàn không hiểu được tình hình trước mắt, tôi chỉ cảm thấy trong đầu mình rối tung, những vết thương trên người đau nhức. Mắt liếc nhìn người thị nữ quỳ dưới chân mình, bỗng dưng tôi ý thức được rằng cô ta đang khóc vì tôi, trong lòng chợt thấy ấm áp, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi không sao.”

“Bích Hương vô dụng, tại Bích Hương không cứu được tiểu thư.” Cô ta thấy tôi yếu ớt lên tiếng an ủi thì càng khóc dữ hơn, quay người về phía người phụ nữ yêu mị, dập đầu liên tục.

“My chủ nhân, cầu xin người tha cho tiểu thư nhà tôi, cùng là tì thiếp của Tư Không phủ, hà có gì phải đấu nhau để người chết ta sống. Huống hồ Tư Không đại nhân cũng sắp quay về rồi.”

“Câm miệng!”

Một tách trà bay ra, đập đúng lên người nha đầu đó, nước trà nóng còn đang bốc khói đổ lên làn da non nớt của cô ấy, vang lên tiếng “xèo xèo”. Tôi bất giác nổi giận, trối rồi đánh tôi thế này là quá lắm rồi, lại còn không tha cho cả một con nha đầu sao?

Người phụ nữ yêu mị mặc bộ trang phục màu cam nhướng mày nói: “Không ngờ chủ nhân vô dụng nhà ngươi lại có một con nha đầu lạnh lợi như vậy! Chỉ tiếc rằng nó lạnh lợi không đúng chỗ!” Á vừa cười lạnh vừa liếc tôi một cái, nói, “Chủ nhân nhà ngươi không được sùng ái, có phải ngươi không biết đâu. Hôm nay ta cũng chẳng ngại gì mà nói trắng ra, cho dù hôm nay ả có chết ở chỗ Yên Vân Các của ta thì Tư Không đại nhân cũng chẳng có nửa lời trách tội.” Nói rồi ả đưa tay áo lên che miệng cười, quay về phía tôi, nói tiếp: “Nói không chừng nhờ tay ta để tiêu diệt ngươi lại đúng ý của chàng.”

Nghe tới đây, tôi bất giác ngạc nhiên, từ lời của Bích Hương mà nói thì tôi với người phụ nữ này cùng là tì thiếp của Tư Không gì đó, rõ ràng ả ta muốn nhân lúc ông xã không có nhà mà ra tay tiêu diệt tì địch. Nhưng vì sao ả lại nói rằng Tư Không đại nhân gì đó cũng muốn đưa tôi vào chỗ chết?

“Chị gái này, tôi với chị cùng chung một chồng, lẽ ra phải thương yêu nhau. Giờ trở mặt với nhau thì cũng phải cho tôi một lý do chứ? Rốt cuộc là tôi đã phạm phải lỗi gì mà chị lại dùng tư hình với tôi? Nếu không cho dù có lập được công với Tư Không đại nhân thì chắc chị cũng vẫn chỉ là kẻ vô danh?” Tôi nhếch miệng lên, cố gắng để nụ cười của mình trông thật hiền hòa, lễ phép. Nhưng trong lòng thì đang bốc hỏa, sao mà mình xui xẻo thế nhỉ, ở thời hiện đại bị một kẻ trộm giết chết thì thôi, về đến cổ đại lại còn phải chịu nỗi khổ về thân xác. Cùng chung một chồng với người khác tôi còn nhịn được, cùng lắm thì bỏ nhà ra đi, thế mà lại còn không được sùng ái, đúng là trùng số độc đắc. Ha ha!

Hình như không ngờ tôi sẽ nói những lời này, người phụ nữ mặc áo cam thoảng khựng lại, nhìn tôi đầy kinh ngạc, không biết trả lời thế nào.

Tì nữ Bích Hương quỳ dưới chân tôi thì nhìn tôi hốt hoảng, ngay sau đó quay đầu lại nói: “Đúng đấy My chủ nhân, tiểu thư nhà tôi cho dù có lấy trộm cây trăm ngọc của Dương Chi Bích của người thì cũng không đến nỗi phải chịu tội chết chứ? Đã phải chịu mấy roi, chắc lửa giận của người cũng nguôi rồi chứ? Nó tì to gan nhắc nhở người một câu, ngoài Tư Không đại nhân, còn có bên Tể tướng phủ cũng cần phải để ý đấy ạ.”

Quả nhiên là một con nha đầu lạnh lợi, tôi nhìn cô ta khen ngợi. Mặt người phụ nữ được gọi là My chủ nhân thoảng tái xanh, rồi trắng bệch, bị mắt mặt trước bao nhiêu người nên ả giận dữ lườm Bích Hương.

“Cầu nó tài to gan, dám dạy dỗ ngược lại chủ nhân à? Chủ nhân nhà ngươi ít nhiều gì cũng là một tì thiếp, ngươi là cái thá gì mà dám nói với ta như vậy?” Nói rồi đánh mắt ra hiệu, một nam bộc sau lưng ả nghe lời chạy lên trước rồi giáng mạnh một cái tát vào mặt Bích Hương. Sau mấy cái tát, máu chảy ra từ khóe miệng cô nàng.

“Dừng tay!” Tôi không biết mình lấy sức ở đâu ra mà có thể hét to như thế. Gã nam bộc kia dừng ngay tay lại vì tiếng hét bất ngờ của tôi.

“Có giỏi thì giết ta đi, hà tất phải xả giận với một kẻ hầu tay không tác sát, tự nhiên lại tự hạ thấp thân phận của mình.”

Tôi hít sâu một hơi, nhướng mày lên nói: “Nếu không phải trong lòng cô đang sợ điều gì đó thì đã không nhân lúc Tư Không đại nhân không có nhà mới dám động đến tôi. Hôm nay tôi cũng nói thẳng ra, tôi chẳng muốn tranh chấp với cô cái gì, cô cũng nên biết điểm mà dừng. Nếu không nổi nhục hôm nay chắc chắn sẽ có ngày tôi đền lại gấp nhiều lần.”

Những lời đàm phán, uy hiếp, dọa dẫm rất điển hình. Trên mặt tôi là vẻ điềm tĩnh hiem có, nhưng tim thì đang đập thình thịch, ai mà biết người đàn bà điển này có thực sự giết tôi diệt khẩu hay không?

Mặt của ả ta lại càng tái nhợt, nhìn tôi một lúc lâu rồi bật cười lạnh: “Nguyên Thanh Tỏa, thì ra ta đã coi thường ngươi rồi! Hôm nay ta tạm tha cho ngươi, để xem sau này ngươi còn dám lợi dụng thế lực nhà mẹ đẻ ngươi để động tâm tư với Tư Không đại nhân hay không?” Nói xong ả cầm phần đứng lên,

đưa đám tùy tùng bỏ đi.

Trong căn phòng tối tăm lạnh lẽo bỗng chốc chỉ còn lại sự yên tĩnh. Bích Hương khóc lóc cõi dây thừng ở chân tay tôi ra, trên làn da trắng ngần hẳn lên những vết máu.

Tôi mệt mỏi ngồi bệt trên mặt đất, nghĩ lại mọi điều vừa xảy ra, cảm giác như một giấc mộng. Xuyên không vào thời cổ đại đã đành, lại còn xuyên không đến cái nơi quái quỷ này. Nhớ tới ông nội, nhớ tới căn nhà ở thế kỷ XXI của tôi, cảm thấy tim mình chùng xuống.

4.

“Tiểu thư, sau này chúng ta phải làm thế nào, làm thế nào? Tiểu thư phải như thế từ lâu mới đúng, thỏ bị dồn vào chân tường cũng biết cắn người đấy, My chủ nhân thật là ức hiếp người quá đáng! Ít nhiều gì cũng là người được Tể tướng đại nhân ban cho, bà ta chẳng qua là đồ kỹ với thân phận cao quý của người mà thôi. Tiểu thư, đừng trách nô tì lắm lời, Vũ Văn công tử tuy rằng tướng mạo đường hoàng, khí độ bất phàm, có vẻ là một công tử hào hoa phong độ, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là một gã cả ngày chỉ biết ăn chơi ở mấy chỗ phấn hoa, đâu đáng để tiểu thư một lòng tình sâu nghĩa đậm với chàng.”

Tôi nằm trên đất, cả người đau nhức, vừa ăn chút cơm canh nguội ngắt mà My chủ nhân sai người mang tới, trong lòng như có một đám mây mù che khuất. Bích Hương thì cứ lải nhải bên tai, để làm rõ thân phận của mình, tôi đành phải im lặng lắng nghe. Nghe khoảng gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đại khái hiểu được thân thế của mình.

Tiểu thư nhà cô ta tên là Nguyên Thanh Tỏa, là cháu gái họ xa của Nguyên Thị (vợ của Tể tướng đại nhân Vũ Văn Hộ), làm tì thiếp của Tư Không đại nhân Vũ Văn Dung. Vũ Văn công tử gì gì đó thì là một kẻ rất trắng hoa, ngoài mặt thì vui vẻ chấp nhận, nhưng trên thực tế lại chẳng đoái hoài gì đến nàng. Các tì thiếp khác trong phủ thấy nàng thân phận cao quý nhưng tính tình yếu đuối nên thường nghĩ ra đủ mọi cách để ức hiếp nàng. My chủ nhân ban này tên thật là Giang Yên My, hiện nay đang được sủng ái nhất, bởi vậy đương nhiên cũng ra tay độc ác hơn những người khác. Nguyên Thanh Tỏa sau khi bị chịu mấy roi thì bất tỉnh nhân sự, hôn mê một ngày một đêm, sau khi tỉnh dậy thì biến thành Đoạn Mộc Liên tôi.

“Vị Vũ Văn công tử này tổng cộng có bao nhiêu tì thiếp?” Tôi thấy tò mò, bất giác mở miệng ra. Lời nói vừa thốt ra đã cảm thấy hơi không ổn, chỉ sợ con nha đầu lạnh lợi này phát hiện ra sự khác thường của tôi.

“Haiz, tiểu thư ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, chả trách người không biết. Trong Yên Vân Các này có hai mấy tì thiếp, còn chưa tính các ca kỹ vũ nữ trong phủ... Vũ Văn công tử bản tính phong lưu là việc mà cả nước đều biết, uống công tiểu thư một lòng một dạ với chàng, mà chàng ta đâu đoái hoài đến. My chủ nhân lăng mạ tiểu thư ngay trước mặt chàng, chàng chẳng buồn nhìn tiểu thư một cái, cũng chả trách mọi người đều cười lên đầu lên cổ chúng ta. Tiểu thư ngày nào cũng nhốt mình trong phòng, không thèm khấn thì ngồi khóc, các tì thiếp khác chỉ biết ganh ghét, đố kỵ, thực ra tấm lòng người dành cho Vũ Văn công tử thì họ nào có biết.”

Con nha đầu này lạnh lợi thì lạnh lợi, nhưng khuyết điểm là nói nhiều, tôi hỏi có một câu, nó chẳng chớp mắt lấy một cái đã trả lời tôi hàng chục câu.

Nhưng từ lời của nó tôi lại biết thêm rất nhiều chuyện của Nguyên Thanh Tỏa. Xem ra tuy rằng cô ta không được sủng ái nhưng lại rất yêu thương gã công tử đào hoa kia. Nói ra đúng là cũng khổ cho cô ta, không nhưng phải chịu đựng nỗi đau khổ khi người mình thích ở cùng người khác mà lại còn phải chịu nỗi đau thể xác, cả cơ thể lẫn trái tim đều bị dày vò, chả trách vừa mới chịu vài roi đã bất tỉnh nhân sự. Tôi bất giác thấy căm ghét cái gã Vũ Văn công tử mà mình chưa từng gặp mặt này, đúng là một gã đàn ông vô trách nhiệm, cho dù phụ nữ thời cổ đại không có địa vị, có thể tặng qua tặng lại như một món quà, nhưng không thích thì đừng có nhận, hà cớ gì phải hủy hoại cả cuộc đời của người ta.

Nhưng nói ra thì thấy cái tên Vũ Văn Dung nghe thật là quen, hình như là một nhân vật rất nổi tiếng trong lịch sử. Lại còn Tể tướng Vũ Văn Hộ, hình như là một cái tên có mối quan hệ khá lãng nhãng với Vũ Văn Dung, nhắc tới một trong hai người thì không thể không nhắc tới người còn lại. Giữa họ rốt cuộc là có mối quan hệ gì, sau này sẽ xảy ra chuyện gì? Chắc là trong sách lịch sử đều có ghi chép lại. Nhưng giờ toàn thân tôi mệt mỏi, tinh thần thì hoảng loạn cho dù có vất kiệt óc thì cũng không thể nhớ ra được cái gì. Chỉ nhớ mang máng rằng họ đều là những người trong Hoàng thất của Bắc triều.

Tôi nhìn Bích Hương, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Bích Hương, chúng ta chạy trốn đi.” Ở đây đã chẳng vui vẻ gì thì hà tất gì tôi phải mua dây buộc mình? Nghĩ lại tôi đường đường là một người hiện đại, tôi không tin là rời khỏi Tư Không phủ này, tôi lại không sống nổi. Hơn nữa tôi cũng có thể thăm dò dấu vết của chiếc gương Thanh Loan, nếu tìm luôn được Trần Hồn Châu thì nói không chừng có thể quay về thời hiện đại.

“Tiểu thư, người nói thật chứ ạ?” Bích Hương khựng lại, tròn tròn mắt nhìn tôi hồi lâu, khàn giọng nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ không ngờ. Nghĩ lại, cái cô nàng Nguyên Thanh Tỏa đó vốn là một người con gái yếu ớt, ngày trước chắc không thể nào có suy nghĩ này.

Tôi không trả lời mà đứng lên loạng choạng đi tới bên cửa sổ, hí hoáy một lát, mở được bản lề cửa rồi nhanh nhẹn trèo ra ngoài.

“Nào, người giẫm lên ghế rồi trèo qua cửa sổ, ta đỡ người.” Tôi đưa tay ra, hạ thấp giọng nói, lúc này tôi đã đứng bên ngoài cửa sổ, Bích Hương đứng nhìn tôi có một chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời tôi nói.

Lúc này đã là đêm khuya thanh tĩnh, trong Yên Vân Các toàn là đàn bà phụ nữ, người gác cửa cũng đứng ở cách xa mười trượng. Tôi vừa kéo Bích Hương trèo lên bức tường cao ngất của phủ viện thì sau lưng ánh lửa ngợp trời. Tôi quay đầu lại, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mi thanh mục tú đuổi theo sau lưng tôi, nhìn y phục thì đoán chắc là thống lĩnh thị vệ của Tư Không phủ. Sau lưng hắn là một đám nô dịch trong phủ cũng cầm đuốc trong tay chạy tới, Bích Hương giật mình, hai tay lỏng ra, suýt thì ngã khỏi bức tường. Tôi nhanh tay kéo nó một cái, khiến chính tôi cũng lao đảo suýt thì ngã xuống.

“Thanh chủ nhân, người có biết tự ý rời phủ là mắc tội gì không?” Thống lĩnh thị vệ đứng dưới chân tường, ngẩng đầu nhìn tôi, tuy rằng miệng gọi tôi là chủ nhân nhưng trong giọng nói chẳng có chút gì gọi là tôn kính.

Bích Hương vẫn lơ lửng trên tường, tôi khó nhọc giữ vững tư thế của mình, nếu cứ thế này thì cả hai chúng tôi đều sẽ rơi xuống. Tuy rằng tình thế nguy cấp, nhưng cái miệng tôi vẫn không chịu buông tha cho người khác, cười lạnh một tiếng: “Người làm thị vệ giỏi lắm. Ta ở trong phủ bị người ta đánh cho dờ sống dờ chết thì người coi như không thấy, tới khi ta bị ép tới mức phải tự tìm đường sống thì hòa nhân kim tinh của người lại phát hiện ra ngay. Tự ý rời phủ bị mắc tội gì thì ta không biết, lệnh của My chủ nhân thì người đi mà hỏi nàng ta!”

Gã thị vệ đó sừng sốt nhìn tôi, dường như không dám tin rằng những lời này do chính tôi thốt ra, trên mặt thoáng qua một tia hoang mang, ngập ngừng một lát, vừa định nói điều gì đó, nhưng tôi đã không kiên trì được nữa, bàn tay Bích Hương từ từ tuột ra, tôi giật mình, giọng nói đành thay đổi 180 độ.

“Thực ra việc hôm nay là ý của một mình ta, ti nữ Bích Hương đã khổ sở giữ lại nhưng ta kiên quyết làm việc này, bỏ lại nó một mình bỏ chạy. Đón lấy!” Lòng bàn tay trượt ra, Bích Hương rơi xuống chân tường, tôi đành nện lực hất một cái, ném nó về phía đám thị vệ.

Nghe tiếng hét của tôi, gã thị vệ vô thức đưa tay ra đón, ôm trọn Bích Hương, thấy nó không còn nguy hiểm gì, tôi thờ phào một hơi.

“Sở tổng quản, tôi xin người tha cho tiểu thư nhà tôi, người chỉ vì quá nóng nảy.” Bích Hương vừa mới hoàn hồn đã lập tức quỳ sụp xuống cầu xin thay tôi, nhìn tôi đầy lo lắng.

“Sở tổng quản, người cũng thấy rồi đấy, việc ta bỏ trốn thực sự không liên quan gì tới Bích Hương. Chỉ xin người niệm tình nó vô tội, cứ bẩm báo đúng sự thực với Tư Không đại nhân, bảo toàn tính mạng cho nó. Tiểu Liên cảm kích vô cùng, sau này chắc chắn sẽ báo đáp ơn ngày hôm nay.” Tôi nghiêm mặt nói, nhìn hắn đầy chân thành rồi quay người nhảy xuống bờ tường bên kia.

5.

Cái gã Sở tổng quản đó chắc chắn không phải là một thùng nước gạo. Sau khi tôi thoát khỏi phủ, hẩn phái người đi truy nã tôi khắp nơi, tiếng võ ngựa vang lên dồn dập, chắc là tôi chỉ chạy được tầm hai dặm là sẽ bị hẩn bắt lại. Tôi đành trốn trong miệng giếng ở dưới chân tường Tư Không phủ rất lâu, chờ bọn người đuổi theo tôi đi xa rồi mới dám ra ngoài. Giờ chỉ hi vọng cái gã Sở tổng quản không phải thùng nước gạo này có một chút tinh thần chính nghĩa, thay tôi bảo vệ Bích Hương.

Trốn trong giếng suốt một đêm, bên ngoài đã dần dần không còn động tĩnh gì nữa, tôi nhanh nhẹn men theo con phố đi về phía Bắc, cảm giác hoang mang lớn dần lên, không biết nên đi về đâu. Quốc gia này không phải là bản cùn, nhưng chắc chắn cũng không giàu có, dân chúng mà tôi gặp đều mặc áo vải, ăn uống đơn giản, đến cả mấy quán hàng ăn ngoài phố cũng chỉ bán mấy món đồ ăn bình thường. Ra tới chợ, tôi dùng khuyên tai đổi lấy một con ngựa, đi về phía Nam, nghĩ bụng thiên hạ lớn thế này, kiêu gì cũng có một chỗ cho tôi dung thân. Nhưng tôi lại nghĩ không biết chiếc gương Thanh Loan đang ở đâu, năm châu bốn bể, tôi biết tìm ở đâu, thế là lòng tôi lại thấy trĩu nặng như có một đám mây đen đang vây lấy mình, không tìm được phương hướng.

Ra khỏi thành, đi về phía Nam rất lâu, xung quanh đều là đồng không mông quạnh, tôi đi đường dài một mõi, tâm trạng thì bất an, lúc này đã gần như không còn sức lực. Vừa định xuống ngựa nghỉ ngơi thì bỗng nghe thấy một tiếng vút, rồi một thanh trường đao không biết từ đâu bay tới, cắm đứng vào con ngựa bên dưới tôi, con ngựa hoảng hốt, hai vó trước nhấc lên, hất tôi xuống đất. Tôi đau đớn nằm trên mặt đất không ngồi dậy nổi, phần nộ đang định quay đầu cãi nhau với kẻ ngang ngược nào đó một trận, ai ngờ vừa quay đầu lại, tôi đã sững sờ với cảnh tượng trước mắt.

Từ đằng xa thấy một đội binh sĩ mặc áo giáp đồng lao tới, trên đầu buộc dải lụa màu đỏ, trong tay nắm những chiếc trường thuẫn cán gỗ có tua rua màu đỏ, hò hét ầm ĩ như nước thủy triều cuộn tới. Cát vàng cuộn lên, tiếng võ ngựa nện xuống mặt đường, đằng sau đám bộ binh còn một đám kỵ binh cười ngựa cầm thuẫn lao tới, đồng thanh hò hét cái gì đó, tiếng hét lẫn vào tiếng bước chân vang như sấm rền khiến tôi bất giác thấy một nỗi sợ hãi không được thành tên. Cả người tôi vốn đã đau nhức khôn cùng, giờ lại đột nhiên phải chứng kiến cảnh tượng này khiến tôi cảm thấy chút sức lực ít ỏi trên cơ thể yếu đuối của tôi đã bay biến hết. Đột nhiên sau lưng cũng vang lên tiếng giết, quay ngoắt đầu lại, sau lưng lại một nhóm quân khác đang tiến tới, trên đầu buộc dải lụa màu xanh, số lượng ít hơn đối phương rất nhiều, nhưng sát khí thì vô cùng đáng sợ, mấy binh sĩ đi đầu nắm đao lao tới, trong mắt là sự bi phẫn và những tia máu đỏ ngầu.

Cát vàng cuộn lên, che mờ đôi mắt tôi, tôi ngơ ngác nhìn phía trước, thấy tim mình đập dừ dội, tai như ù đi. Tiếng kim loại va chạm vào nhau, tiếng máu phun ra, tiếng thân người đổ rạp xuống đất...

Một binh sĩ bị chém ngã ngay trước mặt tôi, động mạch ở cổ bị đứt ra sau một nhát đao, máu tươi phun ra trước mặt tôi, nhuộm đỏ cả chiếc váy lụa mỏng màu xanh khói. Vai tôi thoáng run rẩy một cảm giác sợ hãi chưa từng có chiếm trọn trái tim tôi.

Vốn tưởng rằng cảnh tượng này chỉ có trong những bộ phim truyền hình, có nằm mơ cũng không ngờ được rằng có một ngày mình phải tận mắt chứng kiến toàn bộ. Trên chiến trường, vô số mạng sống đang biến mất, trong không khí ngập tràn mùi máu tanh và chết chóc.

Lúc này tôi mới ý thức được thế giới mà mình ở đáng sợ như thế nào. Ở trong phủ phải đấu trí với những người đàn bà khác, tính toán, giăng bẫy lẫn nhau, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng. Ra khỏi phủ lại phải gặp một thế giới đầy mùi máu tanh khác. Các dân tộc còn chưa thống nhất, hỗn chiến liên miên, trên đường đầy những người chết đói, máu chảy thành sông, đây chính là Bắc triều?

Vì đôi bên quân số chênh lệch nên bên buộc lụa xanh nhanh chóng ở vào thế hạ phong. Đứng vào lúc này, ở phía Tây có một con ngựa trắng lao tới nhanh như điện, người đàn ông ngồi trên ngựa mặc một bộ áo giáp màu bạc sáng lóa, phản chiếu dưới ánh mặt trời hoàng hôn đang ngả về Tây khiến ánh sáng ấy trở nên vàng rực rỡ chói mắt. Người đó đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, trông vô cùng đáng sợ, lạnh lùng mà tràn đầy sát khí, tay cầm trường kiếm cười ngựa lao tới, đánh Đông dẹp Bắc, nhanh chóng mở đường máu, nhất thời không ai có thể lại gần. Chàng đột nhiên giữ cương ngựa dừng lại, giọng cao thanh trường kiếm chỉ lên trời. Nhìn từ góc độ của tôi, chỉ thấy ánh bạc chói mắt, cái bóng chàng cầm thanh trường kiếm chỉ lên trời trong ánh chiều tà trông thật là anh tuấn, nhìn từ đằng xa, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Xung quanh bỗng vang lên tiếng hét vang trời, phảng phất như một tiếng kêu ám thị nào đó, trường kiếm của chàng vừa hạ xuống, trong bụi cỏ lập tức lao ra vô số binh sĩ đầu quấn lụa xanh, mặt họ đều được bôi một chất gì đó có màu xanh như cỏ, dường như đã mai phục rất lâu. Trong đám quân đó có một người hét lớn: “Trúng kế rồi”, sau đó là tiếng chém giết nhau vang lên ngập trời.

Trong mắt tôi không biết từ khi nào đã chỉ là một cảnh tượng mờ lung, màu đỏ của máu khiêu vũ trước mắt, một binh sĩ bị chặt đứt một cánh tay hét lên đau đớn rồi ngã lên người tôi, tôi bị đè xuống đất, cảm giác tứ chi mình dường như mất đi cảm giác, không còn sức để đẩy hẳn ra. Không biết đã trôi qua bao lâu, thế giới dần dần yên tĩnh lại. Khung cảnh tang thương, điêu tàn.

Bên xanh đã chiến thắng, các tướng sĩ đang mệt mỏi dọn dẹp chiến trường, áp tải những con tin của bên chiến bại, đồng thời cứu chữa cho những người còn sống của bên mình. Gã binh sĩ bị đứt tay đè lên người tôi đã được cứu đi, trước mắt tôi là bầu trời màu tối. Khóe mắt cay đau nhói, tôi vô thức nhìn lên không trung, đối diện với một ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo như mặt hồ.

Bên chân trời màu đỏ thẫm, tia mặt trời cuối cùng đã lặng lẽ biến mất. Bộ khôi giáp màu bạc trên người chàng tỏa sáng lấp lánh, lạnh lẽo như ánh trăng, chiếc mặt nạ độc ác đáng sợ này trông thật là quen thuộc, đầu óc đang rối loạn, tôi không tài nào nhớ nổi mình đã nhìn thấy nó ở đâu. Chàng cúi xuống đỡ tôi dậy, đôi mắt sau tấm mặt nạ sáng tỏ như gương, lạnh lùng không một gợn sóng, lòng bàn tay to lớn và ấm áp, hơi ấm thấm qua làn áo mỏng, đi vào da thịt tôi, chỉ vậy thôi mà dễ dàng khiến những giọt nước trong mắt tôi lăn ra.

“Vì sao... vì sao người ở đây nhất định phải giăng bẫy, chém giết, tàn sát nhau? Vì sao không thể chung sống hòa bình mà nhất định phải người sống kẻ chết? Vì sao? Vì sao lại có chiến tranh?” Dựa vào lồng ngực ấm áp của chàng, tôi đột nhiên túm lấy tay áo chàng, ánh mắt mờ đi, khàn giọng nói. Nước mắt đã chảy xuống, cảm giác chua xót nghẹn ứ trong tim.

Đôi mắt sau tấm mặt nạ thoáng khựng lại, dường như đang nhìn tôi dò xét, thấp thoáng có thể thấy hàng lông mi dài của chàng đang chuyển động.

Cho dù là ai chết thì cũng có người buồn vì người đó. Mình đi rồi, chắc là ông nội cũng đau lòng lắm. Vì sao phải giết người, vì sao lại khiến người khác phải buồn?... Không biết từ lúc nào, nước mắt tôi đã giàn giụa khắp mặt, nắm chặt lấy bao lần, đôi tay vẫn nắm chặt lấy tay áo chàng, rồi bỗng nhiên thấy mặt mình hoa lên, ý thức dần dần bị rút kiệt.

Dường như nhìn thấy đằng sau tấm mặt nạ, trong đôi mắt lạnh lẽo của chàng thoáng qua một con sóng nhỏ, chàng đưa ngón tay thon dài ra lau những giọt lệ trên má tôi, nói khẽ vào tai tôi điều gì đó, rồi bế bổng tôi lên.

Vòng tay chàng ấm áp quá, khiến tôi quay về thời cổ đại đã lâu lần đầu tiên có cảm giác an lòng. Dường như tôi còn ngửi thấy một mùi hương độc nhất vô nhị, nhẹ nhàng, thanh tao, nhưng đi vào lòng người.

Trải qua nỗi sợ hãi và những đau đớn trên cơ thể, tôi dần mất đi tri giác, trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy như mình đang nằm giữa một đám mây, ấm áp mà mềm mại.

6.

Uể oải ngồi dậy, mặt trời đã lên ba con sào. Ở khu doanh trại hoang vắng này tu dưỡng mấy ngày, sự sợ hãi mấy hôm trước cuối cùng cũng rời xa, biến thành sự kiên định dẻo dai. Cho dù thế nào, tôi cũng phải sinh tồn tại nơi này, tìm được gương Thanh Loan và Trần Hồn Châu, có lẽ tôi phải cuộc một lần thì mới có thể quay về thế giới hiện đại, cho dù chỉ có một tia hi vọng cũng tốt.

Cậu bé chăm sóc tôi mới 11, 12 tuổi, tên là A Tài, chỉ là một đứa trẻ mới lớn, giọng nói lạnh lót như chuông. Nó nói tôi đã hôn mê hai ngày hai đêm, tướng quân của nó tới thăm tôi một lần, đêm hôm kia đã phụng chỉ hồi kinh rồi.

“Đồ thành của các ngươi ở đâu?” Tôi tò mò hỏi. Bản đồ Bắc triều bị phân chia nhiều mảnh, không biết họ đang ở bên nào. Nhớ lại ánh mắt sâu thẳm như mặt hồ ẩn sau chiếc mặt nạ độc ác ấy, trong lòng tôi bỗng thấy ấm áp một cách kì lạ.

A Tài thoáng ngơ ngác, rồi nhanh nhẹn trả lời: “Nghiep Thành”[6]. Cứ như thể là người hiện đại không biết Bắc Kinh, có lẽ nó không ngờ lại có người hỏi nó một câu hỏi ngu ngốc như thế.

[6] Tên một vùng đất thời xưa ở phía Bắc An Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

“Nghiep Thành?” Tôi vô thức lặp lại. Cố tìm kiếm trong đầu chút kí ức liên quan tới vùng đất này.

Xem ra chàng là tướng quân của Bắc Tề rồi.

“Tướng quân nhà ngươi tên là gì?” Tôi hỏi khẽ, nghĩ rằng mình từng được chàng ôm trong lòng, kéo tay áo chàng vô số lần, hai gò má bắt gặp ứng hồng.

“Tướng quân nhà tôi anh dũng thiện chiến, đối với bách tính rất tốt, cô nương sau khi hồi thành tất sẽ nghe được uy danh của người.” Vừa nhắc tới tướng quân là thắng bé lập tức thể hiện thái độ ngưỡng mộ, không dám nói thẳng tên chàng, lại còn ngạo mạn chơi trò câu đố với tôi. Thì ra nó coi tôi là một dân nữ ở gần đây.

Nếu thực sự được làm một dân nữ bình thường thì tốt quá, ít ra cũng có nhà, có một nơi có thể về. Nghĩ tới đây, tim tôi chùng xuống.

“Phiền ngươi lâu quá rồi, ta nên đi thôi. Ngươi tên là A Tài phải không? Nếu sau này có cơ hội gặp lại thì ta sẽ dạy ngươi cách phòng địch, đảm bảo chỉ vài ngày ngươi sẽ được thăng làm thứ trưởng.” Cậu nhóc A Tài này trông cũng đôn hậu, chất phác, tuy rằng chăm sóc tôi rất vụng về, nhưng cũng được coi là một hơi ấm hiếm hoi mà tôi gặp được kể từ khi xuyên không về thế giới cổ đại.

A Tài nhìn tôi từ trên xuống dưới, vẻ như không dám tin, bật cười khinh mạn: “Cô? Dạy tôi cách phòng địch? Ha ha, dạy tôi thêu khăn thì còn có lí.”

Tôi hơi ngần ra, xem ra nó thấy tôi rất buồn cười, một nữ tử yếu ớt thời cổ đại mà muốn dạy đàn ông cách bày binh bố trận chống địch thì đúng là kì cục. Nhưng là con cái nhà Đoạn Mộc, binh pháp là một môn học bắt buộc. Nhưng tôi chẳng biện hộ gì thêm, chỉ nói: “Đúng rồi, từ đây cứ đi thẳng thì sẽ đến đâu?”

A Tài nhìn theo hướng tôi chỉ, nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Đó là một tiểu trấn, qua khỏi núi Bắc Mang, đi tiếp là tới thành Trường An.”

Nhắc tới thành Trường An, tôi lại chìm vào suy nghĩ. Đêm qua nửa đêm tỉnh lại, tôi ngồi dậy đi ra vườn hít thở chút không khí trong lành, bỗng nhìn thấy ở phía Tây không xa có một ánh sáng màu xanh quen thuộc, khả năng xuyên thấu của nó rất mạnh, ánh sáng lấp lờ mà tỏa sáng vạn trượng. Tôi không thể nào nhầm được, đó là ánh sáng của gương Thanh Loan.

“Gương Thanh Loan xuất hiện, thiên hạ về một mối”, truyền thuyết nói người nào có gương Thanh Loan thì người đó sẽ có cả thiên hạ. Ông nội cũng từng nói, gương Thanh Loan là bảo vật của tiên gia, vô tình bị rơi xuống nhân gian, chỉ có bậc Đế vương cửu ngũ chí tôn mới xứng đáng được có nó. Nói như thế thì gương Thanh Loan chắc chắn sẽ bị khí chất của Hoàng đế thu hút, rơi xuống thành Trường An cũng là lẽ đương nhiên. Chỉ sợ rằng nó rơi phải tay gian thần, hoặc là lưu lạc trong nhân gian, nếu không cẩn thận, nó có thể khiến cả một triều đại thay đổi. Bởi vậy tôi nhất định phải tìm thấy nó.

Từ biệt A Tài, nó tưởng là tôi sống trong thành mà họ vừa tấn công được nên không giữ tôi lại. Tôi dắt con ngựa hồng nó tặng cho tôi đi về hướng Tây, vừa đi vừa để tâm quan sát thể thái nhân tình, tính toán thâm trong lòng xem tìm được gương Thanh Loan thì sẽ đi đâu tiếp.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng bánh xe lăn trên đường, tiếng chân ngựa lộp cộp, bước đi chậm rãi mà ổn định, tôi quay đầu lại nhìn, thì ra là một cỗ xe ngựa hoa lệ đi qua, trên tấm rèm gấm màu trắng là những sợi tua rua màu đỏ, xa phu đội một chiếc mũ đen, y phục sạch sẽ, chắc là đánh xe cho một gia đình giàu có. Tôi đi rất chậm, thúc ngựa nhường đường sang một bên, tình cờ quay đầu sang, thấy rèm cửa của xe ngựa bị vén lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp say đắm lòng người. Bàn tay nhỏ mềm mại vén nhẹ rèm lên, thấy tôi, đôi lông mày khẽ nhíu lên, tỏ ra kinh ngạc: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?”

Tôi giật mình. Thanh Tỏa? Nàng ta đang gọi tôi? Đang do dự không biết nên trả lời thế nào thì nàng ta đã kêu xa phu dừng xe lại, bước chân uyển chuyển đi về phía tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, muội là con gái của đại thần trong triều, tên là Nhan Uyển, từng có duyên gặp tỷ trong phủ Tể tướng một lần. Tỷ tỷ không nhớ sao?”

Thì ra chỉ mới gặp mặt một lần, tôi thậm chí phào nhẹ nhõm, bèn xuống ngựa, hành lễ: “Thanh Tỏa chào Nhan cô nương.”

Nhan Uyển thoáng ngơ ngác, ngay sau đó bật cười khoác tay tôi, nói: “Tỷ tỷ tới phủ Tể tướng sao? Tể tướng đại nhân mừng thọ, nghe nói Từ Không đại nhân cũng ở đó. Cha muội bảo muội mang quả lễ tới trước, không ngờ lại gặp tỷ ở đây.”

“À, đúng thế, tình cờ quá.” Tôi cười cười, trong bụng nghĩ thầm, “Nàng ta nhiệt tình quá, đi cùng một đoạn đường chắc là khó tránh rồi, nhưng cho dù thế nào cũng phải thoát khỏi nàng ta trước khi tới phủ Tể tướng, nếu không thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.”

“Thanh Tỏa tỷ tỷ sống ở Từ Không phủ có tốt không? Từ Không đại nhân việc công bận rộn, thường mấy tháng trời không có ở phủ, tỷ tỷ phải ở phòng không suốt thời gian dài.” Nói xong, Nhan Uyển lấy tay lên che miệng cười khê.

Trò chuyện một lát, tôi dần thân thiết với nàng hơn, nhưng cũng không ngờ nàng lại phóng khoáng đến thế, nói cả chuyện này. Nhưng nghĩ lại, Bắc triều ở cách thời hiện đại rất lâu, không bảo thủ như người Hán, ngược lại, họ khá cởi mở. Nhưng cởi mở đến đâu thì chắc cũng không thể cởi mở như người hiện đại chúng tôi được.

Tôi nhướn mày nói: “Xem ra Nhan muội muội rất quan tâm tới việc của Từ Không đại nhân thì phải, đã nói với ta suốt cả đoạn đường rồi giờ lại hỏi tôi cả chuyện khuê phòng nữa?” Nói rồi tôi học theo nàng, lấy tay áo che lên miệng cười khê. Nhưng đột nhiên phát hiện ra y phục của mình trông vô cùng thảm hại, so với bộ y phục gấm thêu hoa của nàng thì đúng là chênh lệch.

Nhận ra khẩu khí đùa cợt của tôi, Nhan Uyển thoáng khựng lại, gò má ửng hồng, mỉm cười kéo áo tôi: “Đầu có, Nguyên tỷ tỷ cười muội rồi. Tỷ tỷ dọc đường mệt mỏi, y phục cũng bị cành cây cào rách, nếu tỷ không chê thì hãy mặc tạm của muội đi.”

“Được, vậy thì phiền muội quá.” Tôi gật đầu đáp, Nhan Uyển vội vàng nói lảng chủ đề, chỉ sợ tôi truy hỏi tới cùng. Nhưng tôi không có chút cảm giác gì với gã chồng tạm bợ ấy nên cũng chẳng buồn để tâm.

Trong giây lát, Nhan Uyển đã đặt vào tay tôi một bộ y phục bằng lụa tơ tằm màu tím đậm, cảm giác chất liệu trơn mịn, ánh mặt trời dát vàng lên bộ y phục khiến nó ánh lên một màu bạc lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

Tôi bất giác ngơ ngẩn, xem ra Nhan cô nương quả nhiên là con nhà khuê các, ra tay rất rộng rãi.

Bộ y phục này hình như rất quý giá? Tôi ngẩng đầu lên nhìn nàng, thầm ước lượng, nàng ta với Nguyên Thanh Tỏa chẳng qua mới gặp nhau một lần, chẳng lẽ tình cảm đã tốt như vậy hay sao?

“Uyển nhi với tỷ tỷ đã từng có duyên gặp mặt, có gì phải ngại ngùng.” Nhan Uyển bật cười, đưa tay ra đút bộ quần áo vào lòng tôi.

Dọc đường đi tới Trường An, xa phu quay đầu lại hào hứng bẩm báo, chỉ nửa canh giờ nữa là tới phủ Tể tướng. Tôi nghĩ bụng, chắc đã đến lúc phải “chuồn”.

“Nhan cô nương, ta biết ở Trường An có một tiểu điểm làm bánh rất ngon, hay là ta đi mua về cho muội nếm thử?” Tồi ghé sát thành xe, quay đầu lại nở một nụ cười rạng rỡ với Nhan Uyên.

Nhan Uyên thoáng ngơ ngác, nghĩ ngợi rồi nói: “Tỷ tỷ muốn ăn gì, muội sai người hầu đi mua là được rồi.”

“Không cần, cứ để ta tự đi, muội tới phủ Tề tướng chờ ta, lát nữa ta sẽ quay lại.” Tồi xua tay, chẳng nói gì nữa, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

“Thế tỷ tỷ nhớ quay về sớm nhé!” Giọng nói lạnh lót của Nhan Uyên vang lên sau lưng, dường như thực sự hi vọng tôi sẽ ở lại. Tôi chẳng quay đầu lại, vẫy tay với nàng, nghĩ bụng chắc sẽ chẳng còn ngày gặp mặt.

Thành Trường An quả nhiên là nhộn nhạo, náo nhiệt, con đường lát đá xanh người đi qua đi lại, các sạp hàng ven đường trông vô cùng lộn lắt. Dọc đường tôi vừa đi vừa dừng, cuối cùng dừng chân lại bên một khách điểm có vẻ sạch sẽ. Trong lòng thầm tính toán, hôm nay là 15, lại là đêm trăng tròn, gương Thanh Loan phải phát sáng mới đúng, tôi có thể nhờ vào thứ ánh sáng màu xanh ngọc bích ấy để tìm được nó, lấy được rồi thì sẽ quy ẩn sơn lâm.

Bên ngoài cánh cửa sổ bằng gỗ điêu khắc tỉ mỉ bỗng nhiên vang lên tiếng huyền ảo, tôi thò đầu ra ngoài, thấy một đám binh sĩ mặc khôi giáp đường hoàng đang áp giải mười mấy phạm nhân đi qua phố, thu hút ánh mắt của bao người đi đường. Lũ phạm nhân bị trói bằng dây thừng, quần áo rách nát, mặt cúi bần, nhưng biểu cảm thì vô cùng hiên ngang. Loáng thoáng nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của đám người ở dưới lầu.

“Đây là con tin thua trận của nước Tề phải không, nghe nói sắp bị đưa tới biên cương làm nô lệ đấy.”

“Làm nô lệ? Không được sung sướng thế đâu, Tề tướng đại nhân bị bại trận, chắc là sẽ mang chúng ra để trút giận.”

“Nghe nói Tề tướng đại nhân định giết chúng để thị chúng, nhưng Thiên vương không đồng ý, chỉ hạ lệnh bắt họ đi làm nô lệ.”

“Suýt... Thiên vương cái gì, bây giờ phải gọi là Hoàng thượng rồi, huynh không sợ bị người khác nghe thấy sẽ gây ra phiền phức hay sao?”

...

Tôi dòng tai lên nghe khiến đầu cũng ong ong lên. Thiên vương, Hoàng thượng? Hình như trong sách sử cũng có nội dung liên quan tới vấn đề này, nhưng chỉ tiếc là khi đó tôi đâu nghĩ có một ngày mình sẽ xuyên không về Bắc triều, bởi vậy đâu có thêm học.

Thôi bỏ đi, tốt nhất là hãy nghỉ ngơi cho khỏe để đêm nay còn đi lấy cái gương Thanh Loan thì hơn.

7.

Đây là một phủ đệ phồn hoa, bức tường bao quanh cao tới một mét, cửa chính đứng sừng sững một đôi sư tử đá vô cùng uy nghiêm, hai bên trái phải mỗi bên có ba thị vệ, thất lưng đeo bảo đao, cảnh vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Tôi bất giác thấy hiếu kỳ, nghĩ bụng chủ nhân căn nhà này nếu không phải là cự phú thì cũng là đại quan, không những gia đình bề thế mà kẻ thù cũng nhiều, bởi vậy mới phải ngày đêm canh phòng nghiêm mật thế này.

Nép vào cửa, tôi giẫm lên lưng ngựa, trèo lên tường, nhẹ nhàng đá một cái, con ngựa lập tức lộc cộc chạy về phía trước, các thị vệ đi tuần trong phủ nghe theo tiếng vỗ ngựa, lập tức đuổi theo, tôi nhân cơ hội đó nhảy vào một bụi cây, rồi nhờ vào ánh trăng mờ mờ, lén vào trong.

Vừa nãy tôi đã đứng ở trên đỉnh lầu của khách điểm chờ rất lâu, có lẽ đó là nơi cao nhất của thành Trường An, nhưng vẫn không thấy ánh sáng xanh của chiếc gương Thanh Loan, lẽ ra đã gần như mất hết hi vọng thì tôi lại thấy một tia sáng màu tím phát ra từ trong phủ này, ngay sau đó ánh sáng xanh quen thuộc của gương Thanh Loan cũng rọi lên nơi góc trời, gần như mời gọi ánh trăng tròn đêm rằm, rồi ngay sau đó nó biến mất trên bầu trời đêm cao vút, chẳng nhẽ Trần Hồn Châu và gương Thanh Loan đều ở trong phủ này.

Ngoài khung cửa hình trăng khuyết, trong những ngọn lửa sáng rực trời, từ đằng xa văng vẳng tiếng đàn sáo, âm thanh của tì bà và cổ cầm hòa lẫn vào nhau, nghe thật vui tai. Tôi nép mình sau lùm cây nhìn ra xa, thấy phủ đệ này to lớn khác thường, đỉnh đài lầu các liên miên, mấy nam nhân áo gấm kim quan đang ngồi trong tòa tiểu đình bên mặt hồ uống rượu, trên ca đài đằng trước có một đội nhạc đang diễn tấu đàn sáo, vô số các vũ cơ khoác trên mình những bộ váy thướt tha đang nhẹ nhàng múa theo tiếng nhạc.

“Tề tướng đại nhân, tôi kính ngài một ly, chúc ngài xanh như tùng bách, hưởng tận vĩnh niên.”

“Ha ha, đến đây đều là người một nhà, Trương huynh hà tất phải câu nệ như vậy, lão Lý tôi có gì nói nấy, tôi chúc Tề tướng đại nhân trọng quyền nắm trong tay, đứng mãi không đổ. Nào, cạn!”

Bàn tiệc lập tức yên lặng, trong không khí tỏa ra một vẻ quý dị khác thường.

“Tề tướng đại nhân, không phải tôi nói nhiều, ngày xem tiểu Hoàng đế càng ngày càng uy phong hơn rồi, chúng ta “trả ngại cho vua” thì hẳn lập tức thu nhận hết, lại còn nói cái gì... Lão Lý, hẳn nói gì nhỉ?”

“Xưng vương chưa đủ đã trấn uy thiên hạ, phải xưng Hoàng đế.” Cái người tên lão Lý dừng lại một lát nhìn vị tướng già ngồi ở ghế đầu, trầm giọng đáp. Xem ra vị trưởng giả đó chính là Tề tướng đại nhân mà họ nói.

Tể tướng đại nhân? Tể tướng đại nhân? Cái này nghe thật quen, tôi thầm nghĩ trong lòng.

“Hừ, không có Tể tướng đại nhân thì Đại Chu chúng ta có ngày hôm nay sao? Tôi thấy hần cũng giống y như gã ca ca Vũ Văn Giác của hần, không biết giác ngộ.”

“Được rồi, Trương đại nhân, ngài uống say rồi.” Tể tướng đại nhân đặt ly rượu lên bàn, trầm giọng nói.

Lúc này sắc mặt của ông tuy rằng không thể nói là nghiêm khắc, nhưng vẫn vô cùng đáng sợ. Bàn tiệc lại một lần nữa im lặng dị thường, vị đại nhân họ Trương nhoè đôi mắt như tỉnh như say của mình, rụt rè nhìn Tể tướng một cái rồi cúi đầu, không nói gì nữa.

“Dung nhi, người thấy thế nào?” Im lặng giây lát, Tể tướng đại nhân quay sang người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên tay trái ông, hần quay lưng về phía tôi, cái lưng hần thẳng tắp và đường hoàng, đang ôm một vũ cơ uống rượu.

Nhất thời, tất cả mọi ánh mắt trên bàn tiệc đều tập trung vào người đó.

Dường như hần đã uống say, vũ cơ ngồi trên người hần đang cười nghịch ngợm, mớm rượu cho hần, nghe thấy thế thì nũng nịu nói: “Tur Không đại nhân, Tể tướng đại nhân đang hỏi ngài kia.”

Tur Không đại nhân? Vũ Văn Dung? Tôi giật mình, thế giới này sao lại nhỏ như thế, hóa ra hần chính là gã phu quân hữu danh vô thực hoang dâm vô độ của tôi sao?

“Ồ? Vậy sao?” Vũ Văn Dung véo nhẹ cằm nàng ta một cái, quay đầu lại nói với Tể tướng đại nhân. “Hoàng thúc vừa nói gì ạ? Cháu nghe không rõ, Hồng Diệp đẹp quá, Hoàng thúc ban nài cho cháu được không?”

“Tur Không đại nhân này, ca nữ vũ cơ trong phủ ngài ít cũng phải tới cả trăm người, Tể tướng đại nhân đã ban cả cháu gái của phu nhân ngài ấy cho ngài rồi, ngài là người có điềm phúc nhất thế gian này rồi, còn không hài lòng sao?” Không khí vừa mới giãn ra một chút, Trương đại nhân đã uống say lại lấy lại tinh thần, cười cười tiếp lời.

Tể tướng đại nhân liếc mắt nhìn Vũ Văn Dung một cái, ánh mắt sáng quắc đã bình tĩnh lại, cười nói: “Trương đại nhân, ngài lại giấu nó rồi. Đàn ông năm thế bảy thiếp có xá gì, hôm nay chỉ cần tận hưởng. Nào, cạn!” Nói rồi ông nâng ly lên, uống cạn chỗ rượu trong cái ly đồng.

Suy nghĩ của người cổ đại thật vô lí. Đàn ông năm thế bảy thiếp không sao? Hừ, dựa vào cái gì chứ? Tôi lờ mờ đoán ông đó một cái, chẳng muốn nghe họ nói tiếp. Xem ra gương Thanh Loan không có ở trong đình viện, chắc là được cất ở một nơi nào đó như thư phòng hay kim xa, nghĩ thế, tôi quay người vừa định bước ra khỏi chỗ này thì nghe thấy tiếng “roẹt” của y phục rách, cành cây bị chiếc váy vướng vào bật lên phản phất, làm rụng cả mấy chiếc lá xanh.

“Kẻ nào?”

Âm thanh đó đã nhanh chóng làm kinh động đám thị vệ trong phủ và mấy người đang uống rượu, họ cảnh giác nhìn về phía tôi, rồi đứng lên đi lại gần. Tôi thầm kêu khổ trong lòng, chỉ tại cái bộ quần áo này quá nhiều tua rua phiền phức ở trên, nếu không thì tôi đã không bị vướng vào.

Đám thị vệ cầm đuốc vây tôi vào giữa, tôi đứng lên, len lén nhìn xung quanh, đang thầm nghĩ phải làm thế nào để thoát thân thì bên tai bỗng vang lên một giọng đàn ông trầm ấm và dễ nghe, trong giọng nói trầm trầm ấy thoáng qua một chút kinh ngạc: “Sao lại là nàng?”

Tôi ngẩng đầu lên, ánh lửa bập bùng đập vào mắt, người nói mặc bộ đồ gấm, đầu đội kim quan, chiếc trường bào màu lam đập tóa ra ánh sáng lạnh lẽo, nước da ngăm ngăm đen, hàng lông mày dài, đôi mắt sâu thẳm như biển cả dưới ánh đuốc bập bùng dường như đang tỏa sáng, vẻ phong lưu không giấu, cả người toát lên một sự ngang tàng và mẽ hoặc. Sóng mũi cao thẳng đứng với gương mặt sắc nét khiến vẻ đẹp của chàng như một bức tượng điêu khắc.

Tôi thầm kinh ngạc, đây chắc là phu quân Tur Không đại nhân Vũ Văn Dung của tôi thì phải, không ngờ chàng lại là một “mỹ nam tuyệt đỉnh” thế này, chả trách bao nhiêu ti thiếp trong phủ đều vì chàng mà ngày đêm ghen tuông với nhau.

“Thanh Tỏa, con tới đây làm gì?” Tể tướng đại nhân chậm rãi mở miệng, đôi mắt lấp lánh tinh quang lạnh lẽo nhìn tôi. Lúc này tôi mới nhìn rõ dung mạo của ông, một người đàn ông trung niên có đôi mắt sáng quắc, trên trán đã hằn mấy vết nhăn rất sâu, không những không hề khiến ông già đi mà ngược lại còn có cảm giác như một người từng trải, từ người ông toát ra một khí thế nghiêm nghị, nói một là một, hai là hai.

Lúc này tôi mới hoàn hồn, đầu óc chuyển động nhanh chóng, vội vàng lên trước một bước, cúi người hành lễ: “Thanh Tỏa bái kiến cô phụ”[7]

[7] Cô phụ là chồng của cô.

Chưa chờ ông trả lời, dưới ánh lửa bập bùng, vạt váy dài của tôi bỗng dựng tóa ra ánh sáng vàng, dường như che kín cả mây mù, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, mọi người có mặt ở đó đều kinh ngạc, nhất là Vũ Văn Dung, chàng tái mặt nhìn tôi.

Tôi giật mình, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên vạt váy bằng lụa màu tím của tôi có thêu một con chim phượng hoàng đang vỗ cánh muốn bay, chỉ thêu là loại kim to dạ mình, ban ngày không nhìn thấy hình vẽ này, nhưng dưới ánh lửa nó mới hiện ra. Màu tím thể hiện cho sự cao quý, phượng hoàng ý chỉ Hoàng hậu, trên váy tím của tôi thêu chim hình chim phượng hoàng màu vàng, rõ ràng là có ý không tốt, là bất kính với đương kim Hoàng hậu.

Tôi nhìn đôi mắt thoáng tối đi trong giây lát của Tể tướng đại nhân và gương mặt căng thẳng của Vũ Văn Dung, thấy tim mình chùng xuống, bỗng chốc cảm thấy thật hoang mang, những mảnh ghép trong não dần dần liên kết lại thành một đoạn lịch sử hoàn chỉnh.

Trong lịch sử có ghi chép, Tể tướng Vũ Văn Hộ của Bắc Chu một mình nắm triều chính trong tay, đầu tiên ủng hộ lập cháu mình là Vũ Văn Giác lên làm Hoàng đế, sau đó đầu độc chết người này, lập Vũ Văn Dục. Vũ Văn Dục không phải kẻ nhu nhược, sau khi thượng vị đã dần dần lôi kéo một số trọng thần, định làm nên cơ nghiệp, đổi danh hiệu “Thiên vương” thành “Hoàng đế”. Vũ Văn Hộ giả bộ mượn việc “hoàn chỉnh vu để”[8] để thăm dò, trao quyền cho hắn, hắn lập tức nắm hết toàn quyền khiến Vũ Văn Hộ sinh nghi và dùng rượu độc đầu độc hắn.

[8] Tức là trả lại quyền chính trị cho nhà vua.

Còn vị phu quân hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi chính là một nhân vật nổi tiếng bậc nhất trong lịch sử Bắc Chu. Sử sách ghi chép, chàng là một vị Hoàng đế kiệt xuất nhất trong lịch sử Bắc Chu, không những giăng bẫy tiêu diệt được Vũ Văn Hộ mà còn khiến Bắc Chu nhanh chóng phát triển, sau đó lại tiêu diệt Bắc Tề, thống nhất Bắc triều.

Với tình hình này thì thấy Vũ Văn Dung vẫn đang chỉ là Tư Không đại nhân, Hoàng đế hiện nay có lẽ là anh trai của chàng, Vũ Văn Dục. Nhưng tuy rằng hắn là hoàng đế, nhưng người thực sự nắm quyền trong tay là Tể tướng Vũ Văn Hộ. Tôi mặc áo tím thêu kim phượng, người tôi đặc tội không phải là Hoàng đế, mà là Vũ Văn Hộ, nếu tôi khiến ông ta hiểu lầm rằng Vũ Văn Dung có dã tâm gì thì tôi với chàng chắc chắn sẽ nguy hiểm tính mạng.

Nghĩ vậy, lúc này tôi mới hiểu vì sao sắc mặt Vũ Văn Dung lại tái xanh. Đám thị vệ đều như hổ báo, không khí căng thẳng vô cùng, từng giọt mồ hôi lớn rịn ra trên trán.

“Cô phụ, xin người hãy làm chủ cho Thanh Tỏa.” Đầu óc tôi chuyển nhanh như điên, vén vạt áo lên, bước lên một bước rồi quỳ một chân xuống trước Vũ Văn Hộ, giả bộ đưa tay áo lên lau nước mắt.

“Ồ? Nói ta nghe.” Vũ Văn Hộ hơi ngớ ngàng, nheo mắt lại, lẳng lặng nói.

“Thanh Tỏa kể từ khi gả tới Tư Không phủ, các tì thiếp khác trong Như Yên Các đều nói con là kẻ không may mắn, phòng con thường xuyên vô duyên vô cớ phát hỏa, họ nói là bị tà linh xâm nhập. Thanh Tỏa vì không muốn gây thêm phiền phức cho Tư Không đại nhân, cũng là vì không muốn làm tổn hại tới uy danh của phủ Tể tướng, bởi vậy vẫn nghiêng chặt răng chẳng nói nửa lời.” Tôi cúi đầu xuống nói, dừng lại một chút, rồi ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Vũ Văn Hộ.

“Nói tiếp đi!” Ông lạnh nhạt nói, sắc mặt thoáng thay đổi, nhưng vẫn sa sầm xuống. Những người khác đều đang kinh ngạc nhìn tôi, dường như không hiểu vì sao tôi lại nói những điều này.

“Nhưng sau khi Tư Không đại nhân rời phủ, những tà linh đó lại càng lợi hại hơn, đến nỗi đêm nào con cũng không thể ngủ nổi. Thanh Tỏa vốn là cô nữ[9], bao nhiêu năm nay nhờ có cô mẫu[10], luôn một lòng chăm sóc nên trên đời này con chỉ còn người là người thân. Nỗi lòng nhớ quê khiến con không tự chủ được mà rời phủ, chỉ đành thêu bức hình tượng trưng cho người trên y phục, một là để tưởng nhớ đến người, hai là có thể nhờ vào khí chất tôn quý của cô mẫu mà trấn áp đám tà linh.

[9] Con gái mồ côi.

[10] Cô mẫu là cô ruột.

Khi nhắc tới hai chữ “cô nữ”, tôi nhớ tới ông nội, tới gia đình hiện tại, tới Bắc triều ngày đêm tối tăm mà tôi đang phải sống. Sống mũi cay cay, nước mắt dâng trào, tôi vội vàng vén tay áo lên lau, Vũ Văn Dung ngẩng người nhìn tôi, trong mắt thoáng qua một ánh lửa phức tạp.

Sắc mặt Tể tướng Vũ Văn Hộ thoáng thay đổi, trong ánh mắt là vẻ thâm trầm khó đoán. Tôi nghĩ bụng trò nịnh bợ này chắc cũng không đến nỗi nào, nói hình ảnh phượng hoàng là tượng trưng của vợ ông ta, cũng tức là khen ông ta là rồng là vương, cho dù ông ta có nhận hay không thì chỉ cần ông ta biết con chim phượng hoàng này không đại diện cho tôi là được. Huống hồ truyền thuyết nói chỉ có bậc cửu ngũ chí tôn mới có thể trấn áp linh hồn, tôi nói thể này cũng tức là nói vòng nói vèo nói ông ta là Hoàng đế rồi.

“Đứng lên nói đi! Thế sao giờ con lại tới đây?” Giọng nói của Vũ Văn Hộ đã hiền hòa hơn rất nhiều, tôi nghĩ ông ta đã cho tôi đứng lên thì chắc là tôi không còn nguy hiểm tính mạng nữa. Bất giác tôi thậm thò phào trong lòng, thể là miệng lưỡi càng thêm lạnh lợi.

“Thanh Tỏa bất tài, không có khả năng tặng cho cô phụ một món quà mừng thọ ra hồn, nhưng không dám quên công ơn bồi đắp và ân tình của cô phụ với con, chỉ hi vọng được nhìn thấy lão nhân gia người từ xa vẫn mạnh khỏe an khang, tinh thần phấn chấn là Thanh Tỏa đã hài lòng lắm rồi. Huống hồ... huống hồ Tư Không đại nhân không có trong phủ, một mình Thanh Tỏa cô đơn không ai giúp đỡ, không thể đối phó nổi với những chuyện vặt vãnh xung quanh. Thế là lại càng thêm nhớ cô mẫu, vừa nãy con nghĩ có thể ra hậu viện sẽ nhìn thấy người, ai ngờ lại làm phiền tới nhã hứng của các vị, Thanh Tỏa quả thật tội đáng muôn chết.” Tôi càng nói càng hăng, trong lòng thâm tính toán, với tình thế ngày hôm nay, muốn chạy trốn cũng khó, chỉ đành cứ lấy lòng Vũ Văn Hộ có thể lực lớn nhất trước, còn sau đó mới tính kế lâu dài.

Trên mặt Vũ Văn Hộ lướt qua một sự thấu hiểu, chắc là ông hiểu “cô đơn không ai giúp đỡ” mà tôi nói nghĩa là gì. Sự tranh đấu giữa nữ nhân vốn rất kịch liệt, bọn họ đều là những người nắm thê bảy thiếp, làm sao không hiểu được nguyên do trong đó.

“Vũ Văn huynh, ai cũng nói ở phủ Tư Không mỹ nữ nhiều như mây, nhưng ngài cũng nên để ý một chút. Nếu Nguyên tiểu thư thực sự có mệnh hệ gì thì ngài ăn nói làm sao với Tể tướng đại nhân đây?” Vị Trương đại nhân đó lại lên tiếng.

Lúc này trong tay Vũ Văn Dung vẫn ôm Hồng Diệp, đang định lên tiếng trả lời thì tôi đã tiếp lời: “Thực ra Tư Không đại nhân luôn thương yêu thân thiếp, cũng chính vì vậy mà Thanh Tỏa mới bị các tì thiếp khác ganh ghét. Huống hồ nam nhân mà, ai cũng có mối nói cù.” Nói rồi tôi ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt chan chứa tình cảm mà ai oán, nhân lúc chàng đang cười, bèn nhanh nhẹn đánh mắt ra hiệu cho chàng.

“Thanh Tỏa, khiến nàng chịu khổ rồi.” Vũ Văn Dung hiểu ý, bèn lại gần đỡ tôi lên, đôi tay to lớn nắm lên cổ tay bị sương đêm thấm ướt của tôi, hơi ẩm lan dần ra.

Tay chàng rất lớn, rất ấm. Tôi bị Vũ Văn Dung ôm trong lòng, cả người thấy thật khó chịu, đang định giằng ra thì chàng đã đẩy tôi ra trước, tôi không kịp đề phòng, loạng choạng lùi về sau mấy bước, suýt thì ngã xuống đất. Chàng hừ lạnh một tiếng, trong mắt là sự khinh thường tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Gương Loan soi thấu lòng Thanh Tỏa

“Chàng làm gì thế?” Tôi phẫn nộ nói.

“Câu này phải là ta hỏi nàng mới đúng. Nói đi, rốt cuộc nàng tới đây có mục đích gì?” Vũ Văn Dung chấp tay sau lưng, lạnh lùng nói. Ánh mắt sâu thẳm nhìn vào tôi, trong đó hàm chứa sự căm ghét.

Trước khi chưa gặp mặt, tôi đã chẳng có thiện cảm gì với Tư Không đại nhân, bây giờ mới biết quả nhiên con người này thật là vô lí. Tôi nổi giận, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, nhướn mày, dịu giọng nói: “Chàng đoán xem mục đích của thiếp là gì? Hay là có thể nói rằng, chàng hi vọng mục đích của thiếp là gì?”

Vũ Văn Dung hơi ngần người ra, nhìn tôi trân trân đầy thúc ép, trong ánh mắt thăm dò còn có cả vẻ kinh ngạc.

“Để người khác cảm thấy chàng say mê tâu sặc, hoang dâm vô độ chẳng phải là thứ mà chàng muốn sao? Vỡ kịch vừa rồi ta đã diễn rất đạt còn gì, chàng phải cảm ơn ta mới đúng chứ nhỉ?” Tôi ôm bờ vai, bấu môi, chậm rãi nói. Thực ra nếu không phải là đã từng đọc lịch sử thì làm sao tôi có thể nhìn thấu tâm tư suy nghĩ của chàng?

Mắt Vũ Văn Dung sáng lên, trong đôi con ngươi đen láy là mưa gió kéo về. Ngay sau đó lại quay về với vẻ điềm tĩnh, ánh mắt nhìn tôi càng thêm kinh ngạc. Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc áo gấm của chàng khẽ bay lên trong đêm đen, ánh trăng sáng như gương chiếu lên gương mặt với những đường nét góc cạnh của chàng, nhìn từ xa trông thật anh tuấn vô cùng.

“Có điều xin Tư Không đại nhân cứ an tâm, chàng và ta cùng trên một chiếc thuyền, hại chàng chẳng có ích gì với ta. Thực ra mục đích của ta rất đơn giản, chàng có dám làm một vụ giao dịch với ta không?” Tôi lạnh nhạt nói, nhìn gương mặt lạnh lùng của chàng, thầm thở dài một tiếng, một anh chàng đẹp trai thế này mà sao tính cách lại đáng ghét đến thế, đúng là phá hỏng cả một gương mặt đẹp.

“Hừ, nàng mà cũng đòi nói điều kiện với ta sao?” Vũ Văn Dung nghe thấy thế thì ngần người ra, đôi lông mày nhíu lên, khinh bỉ hỏi.

“Chàng...”

Tôi nổi giận, không còn kiên nhẫn để nói tiếp với chàng nữa, đang định phát tác thì bỗng dung nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ đằng xa vọng lại, tiếng ngọc bội va vào nhau nghe thật vui tai. Ngước mắt nhìn lên, Nhan Uyển được một đám ti nữ dẫn đường, đang bước nhanh về chỗ tôi, thấy tôi với Vũ Văn Dung, thoạt đầu nàng ta thoáng khựng lại, ngay sau đó đổi sang một nụ cười ngọt ngào, lại gần hành lễ với chàng rồi nói: “Uyển nhi tham kiến Tư Không đại nhân.”

“Ừm!” Vũ Văn Dung ừ khẽ một tiếng, quay lưng lại không nhìn tôi nữa.

“Thanh Tỏa tỷ tỷ, tỷ tới rồi sao, muội ở Tây Uyển chờ tỷ lâu quá.” Nhan Uyển lại gần níu tay tôi, thân mật nói.

“Ha, cũng là nhờ bộ y phục mà muội tặng ta.” Tôi cười khê, lạnh nhạt nói.

Nhan Uyển ngờ ngạc rồi nói về kinh ngạc: “Câu này của tỷ là có ý gì? Bộ y phục này là do sứ thần Tây Vực tiến cống, chẳng nhẽ tỷ tỷ không thích?”

Vũ Văn Dung quay đầu lại, ánh mắt sáng lướt qua gương mặt của Nhan Uyển, không chút thay đổi.

“Tâm ý của muội muội thì làm sao ta dám không thích. Mà cũng vì tấm lòng của muội nên ta trong họa được phúc.” Tôi và Vũ Văn Dung vô tình chạm mắt vào nhau, mỉm cười vỗ tay Nhan Uyển mà nói.

Lúc này đã là canh ba, ánh sáng trắng nhàn nhạt đã xuyên qua bầu trời xanh thẳm, trời về đêm gần sáng mang theo hơi thở lạnh lạnh.

Tôi và Nhan Uyển sánh vai bước đi, nhưng trong lòng đang thầm đoán tung tích của chiếc gương Thanh Loan. Dọc đường nàng ta cứ lúi lo nói gì đó, đại khái là đưa tôi về phòng nghỉ ngơi trước, chờ sáng sớm ngày mai sẽ đi gặp cô mẫu. Đi qua một dãy hành lang, hai bên đều là những tòa tiểu viện trang nhã, Nhan Uyển đột ngột dừng chân lại, hào hứng nói: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, lần này cha muội phải muội mang rất nhiều lễ vật tới tặng Tể tướng đại nhân, đều ở trong Trung phòng, tỷ tỷ có muốn ngắm không? Đó là vật báu hiếm thấy của sử lại các nơi gửi tới.”

Đã là nửa đêm, tôi tuy là rất mệt, nhưng nghe thấy mấy tiếng vật báu hiếm có thì lập tức lấy lại tinh thần, vội vã nói: “Được thôi, hôm nay để tỷ được mở rộng tầm mắt.”

Nhan Uyển cười cười đắc ý, vừa quay sang bảo a hoàn mở cửa, vừa nói: “Toàn là báu vật liên thành, đảm bảo tỷ tỷ được ngắm thỏa thuê.”

Trong Tây Tương phòng đặt 4 cái gương lớn bằng gỗ đào, khóa làm bằng vàng, trong lỗ khóa tỏa ra tia sáng lấp lánh. Nhan Uyển hát cảm lên, bốn tì nữ đồng thời mở bốn chiếc gương, trong phút chốc, cả căn phòng bị bao phủ bởi một lớp sương màu vàng, giống như mặt hồ lăn tăn gợn sóng dưới ánh mặt trời chính ngọ, ánh sáng chói mắt khiến tôi đau nhói.

“Đây là Đồng tước của Thương triều, đây là ngọc Như Ý của nước Trần, đây là san hô đỏ của Nam Hải...” Nhan Uyển giới thiệu cho tôi từng món báu vật, tôi thì chỉ chăm chăm tìm kiếm. Nghi bưng không biết gương Thanh Loan có ở giữa đám báu vật này không, nhưng trong quang ảnh sáng vàng rực ấy không có ánh sáng xanh. Gương Thanh Loan ban ngày nhìn chẳng khác gì những chiếc gương bình thường, có lẽ không người bình thường nào coi nó là báu vật.

Có điều những lễ vật Nhan Uyển mang tới quả nhiên là báu vật hiếm có, tôi tò mò nhìn vào những chiếc gương, vừa đưa tay ra thọc xuống đáy gương thì ngón tay bỗng chạm phải một thứ gì đó mềm mềm lạnh lạnh bên dưới, cúi đầu nhìn xuống, thì ra đầu ngón tay đụng phải một búp bê bằng vải dài khoảng một thước, toàn thân được nhuộm đen, nằm lẫn trong đám trăn châu, đá quý nên trông vô cùng nổi bật, ngũ quan trên mặt được người ta vẽ vào, mắt như quả chuông đồng, đôi môi đỏ tươi, nụ cười âm thầm khó đoán, tôi bất giác rung mình. Rồi trước mặt bỗng lướt qua một tia sáng đen sì, tất cả những ánh sáng rạng rỡ ban này bị che khuất, căn phòng thoáng chốc tràn ngập trong bầu không khí u ám quái dị. Xung quanh trong thoáng chốc tối đen như mực, con búp bê màu đen ấy đột nhiên lao vút lên, treo lơ lửng trong không trung, một đôi mắt đáng sợ dường như đang nhìn tôi, phát ra tiếng cười ghê rợn. Tôi sợ hãi lùi về phía sau một bước, cánh tay nó đột nhiên vươn dài ra, túm lấy cổ họng tôi. Cổ tôi lập tức có cảm giác đau đớn, lạnh lẽo, tiếng cười của nó càng nanh ác như tiếng chim lợn giữa đêm.

Lúc này mọi người trong căn phòng đã bỏ chạy toán loạn, Nhan Uyển ở gần tôi nhất, đã sợ hãi co rúm vào một góc, tôi ra sức giữ chặt bàn tay con búp bê đó, khó nhọc nói với Nhan Uyển: “Muội...” Vừa nói được một tiếng, cổ họng bị siết chặt lại, không thể phát ra âm thanh nào khác.

Nhan Uyển như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, loạng choạng lao ra ngoài cửa, nói nhanh: “Tỷ tỷ, muội sẽ đi tìm người cứu tỷ.”

Lúc này tôi đã gần như không thể thở nổi. Bàn năng khiến tôi quờ quạng lấy cái ghế đồ đập vào đầu cái thứ như búp bê ấy, cái ghế vỡ vụn, người nó chao đảo, lắc lư trong không trung, bàn tay siết chặt cổ họng tôi thoáng nói lỏng ra chút. Tôi nhân cơ hội đó lao ra ngoài cửa, nhưng còn chưa vượt qua được bậc cửa thì hai chân đã bị ôm chặt lấy. Tôi cố gắng vươn mình bám lấy bậc cửa, cố hết sức lực toàn thân để trèo ra ngoài, trong đôi mắt đang mờ dần đi chỉ thấy có một bóng người mờ mờ từ chỗ đầu tường lao xuống, trên mặt đeo chiếc mặt nạ quen thuộc, ánh sáng màu bạc tỏa sáng trong khoảng không gian mờ mờ ảo ảo. Chính lại vị tướng quân đã cứu tôi trên chiến trường!

Tìm tôi bỗng thấy nóng bừng lên, cổ hươu hươu bàn tay phải trong không trung, giọng nói nghèn nghẹn: “Cứu tôi... cứu tôi...”

Những giọt nước mắt sợ hãi theo đó lăn ra, trong lúc gần như mê man, tôi đối diện với đôi mắt bình yên sâu thẳm như nước hồ của chàng.

Tôi chẳng thể chống cự nổi nữa, bàn tay thông xuống, cả người tôi đã bị con búp bê kéo trở về với bóng tối, đúng lúc này, một bóng áo trắng lao tới, ngẩng đầu nhìn lên, chàng đã tới trước mặt tôi, túm lấy cổ tay tôi, kéo mạnh, lôi tôi ra khỏi căn phòng. Nhưng con búp bê kì quái sau lưng đầu có chịu buông tha tôi, cánh tay nó càng nắm chặt hơn, tôi nóng lòng, quay đầu lại ra sức đập vào đầu nó. Tướng quân mặt nạ thấy con búp bê bằng đồng màu đen đang kẹp chặt tôi thì đôi mắt phẳng lặng như nước hồ thu bỗng thoáng lay động, rút thanh bội kiếm đeo ở thắt lưng ra, nhanh nhẹn đâm vào cổ con búp bê.

Lực túm ở chân tôi dần dần biến mất, tướng quân mặt nạ ôm tôi vào lòng, phi thân lao ra giữa sân. Tôi ôm chặt lấy cánh tay chàng, nhìn chăm chăm vào đám mây đen lan ra dày đặc trong căn phòng, con búp bê phát ra tiếng kêu thảm thiết, đôi mắt như chiếc chuông đồng nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt vẫn vện tia máu đỏ thật là đáng sợ. Tôi chưa từng gặp cảnh tượng nào khủng khiếp như thế này, hét lên ôm chặt lấy cổ chàng, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực rộng rãi và thoang thoảng hương thơm.

Âm thầm cảm thấy chàng đang lao vút lên không, bên tai vang lên tiếng gió rít, sau đó là tiếng kim loại va vào nhau. Tôi mở mắt ra, thấy trường kiếm của chàng tỏa ra tia sáng lạnh lẽo như sương, phía lưỡi kiếm chỉ vào, con búp bê màu đen đã đầu lìa khỏi cổ, bị chặt làm đôi. Nụ cười quái dị trên mặt vẫn chưa biến mất, dường như ánh mắt đang nhìn tôi trần trụi. Tôi hốt hoảng, vội vàng nép vào lòng chàng.

Một hơi thở ấm áp phả tới, mùi hương dễ chịu của cỏ thoang thoảng trên người chàng. Tìm tôi càng đập mạnh, bỗng dung nhận thấy phản ứng này dường như không hợp lý lắm, ngẩng đầu lên, thấy tướng quân mặt nạ đang cúi đầu nhìn tôi, trong đôi mắt sáng như gương có một tia sáng như giọt nước mùa xuân. Tôi vội vàng buông chàng ra, căng thẳng lùi về phía sau hai bước, đầu ngón chân suýt thì chạm vào đầu của con búp bê, lại hét lên rồi nhảy bật về phía người chàng.

Đôi mắt trong vắt của chàng lại ánh lên một nụ cười đắc ý, dường như có một cơn gió mát thổi qua mặt hồ, khiến mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

“Nó... nó là cái gì?” Tôi bỗng ý thức được rằng hình như mình thường xuyên mất mặt trước mặt chàng, hai gò má thoáng nóng lên.

Tướng quân mặt nạ không trả lời, cất thanh trường kiếm đi, cúi người xuống nhặt một nửa thân người của con búp bê lên, ở chỗ cổ bị đứt lìa của nó có nhét một cuộn giấy màu vàng. Tôi tò mò, cũng quên cả sợ hãi, đưa tay ra cầm lấy cuộn giấy nhỏ đó, chậm chậm mở ra, trên tờ giấy màu vàng là một hình vẽ cổ quái được vẽ bằng bút lông, giống như một thứ văn tự đặc biệt nào đó.

“Đây là gì?” Tôi chớp mắt, kinh ngạc nhìn chàng.

“Có lẽ là một loại bùa hình nộm” Tướng quân mặt nạ im lặng giây lát rồi trả lời đơn giản.

“Cái gì? Bùa hình nộm?” Tôi ngơ ngác, vô thức lặp lại. Không phải chứ, trên thế giới thức sự có cái thứ này sao? Nhưng hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến nên không thể không tin được nữa, tôi phần nộ nói tiếp: “Rốt cuộc là kẻ nào dám vẽ ra thứ này để hại người.”

Đúng lúc này thì tôi loáng thoáng nghe thấy gần đó vang lên tiếng bước chân, tiếng người hỗn loạn, dường như rất nhiều người tới.

“Chàng mau đi đi, chàng là Tướng quân nước Tề, nếu để họ nhìn thấy thì chàng nguy đấy.” Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, nhét chiếc bùa đó vào tay áo rồi kéo chàng chạy về phía bờ tường.

Tướng quân mặt nạ nghe nói vậy, đôi mắt thoáng ngẩn ngơ rồi nghe lời tôi chạy tới bờ tường.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, những tia nắng vàng ở phương Đông đã hắt lên bầu trời. Từng đám mây lớn bay lơ lửng trên đầu, mái tóc dài đen tuyền của chàng tung bay trong gió, chiếc mặt nạ bạc tỏa ánh sáng tinh khiết, vẫn lạnh lùng đáng sợ, nhưng lúc này đã không còn độc ác như trước. Đôi mắt tinh lạnh và sâu thẳm ấy nhìn tôi, dường như đó là một đôi mắt phượng tuyệt đẹp.

Tôi không biết vì sao chàng cứ đeo mặt nạ suốt như vậy, chẳng nhẽ vì chàng rất xấu, hay là trên mặt có vết sẹo? Phải chăng bộ mặt thật của chàng trông còn độc ác hơn chiếc mặt nạ này? Tôi nhìn theo cái bóng nghiêng nghiêng của chàng, cảm thấy chàng đứng trong gió, bạch y tung bay, thật giống như bậc thần tiên hạ phàm. Một nam nhân có khí chất thoát tục như vậy mà lại có một dung mạo xấu xí tới mức không dám để người khác nhìn thấy sao? Cho dù thế nào cũng được, chàng đã từng cứu tôi hai lần, cho dù bộ mặt thật của chàng có xấu đến đâu, đáng sợ đến đâu cũng chẳng sao, tôi đều sẽ không chê bai chàng.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng, chân thành nói: “Cảm ơn chàng!”

Tướng quân mặt nạ không nói gì, quay người đi, đang định bay lên. Tôi gọi chàng lại, không biết vì sao mà cảm giác má mình nóng nóng, nói khẽ: “Sau này... còn gặp lại không?”

Chàng thoáng dừng lại, không trả lời tôi, tà áo trắng thoáng lay động, phút chốc đã lao vút ra ngoài bờ tường. Tôi đứng ngẩn ngơ giây lát, quay đầu lại, lau giọt nước mắt vừa rơi nơi khóe mắt do quá sợ hãi, đôi lại một vẻ mặt bình tĩnh và lãnh đạm. Người của phủ Tề tướng từ trên xuống dưới tâm khẩu bất nhất, nguy cơ trùng trùng, nhưng ai muốn hại Đoạn Mộc Liên tôi cũng không dễ dàng đạt được mục đích đấy. Nghĩ thầm trong dạ, “trương châu báu này là do Nhan Uyển mang tới để chúc thọ Tề tướng, hung thủ thực sự sau lưng rất có thể là nàng ta.” Nhưng Nguyên Thanh Tỏa cho dù là ở phủ Tề tướng hay ở phủ Tư Không đều là người yếu đuối, lời nói không có trọng lượng, vì sao nàng ta phải hạ thủ tôi? Theo lí mà nói, nếu không phải là tôi tò mò chạy tới xem mấy cái rương châu báu thì người đầu tiên chạm phải con búp bê này phải là Tề tướng đại nhân Vũ Văn Hộ. Sự việc chiếc áo tím phượng hoàng nếu là do nàng ta cố ý sắp đặt, vậy thì người mà nàng ta thực sự nhắm tới chẳng lẽ là ông chồng hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi? Người phụ nữ có bộ mặt thần thiện này rốt cuộc là địch hay bạn, người mà con búp bê kia thực sự định giết là tôi hay là Vũ Văn Hộ!?

Sau lưng vang lên tiếng bước chân dồn dập, tôi quay đầu lại, thì ra là Nhan Uyển đưa Vũ Văn Dung và một đám thị vệ vội vàng chạy tới, thấy tôi vẫn bình an vô sự đứng ở đây, nàng ta thoáng giật mình, chạy lại níu cánh tay tôi, giọng nói nghẹn ngào: “Thanh Tỏa tỷ tỷ, may quá tỷ không sao, nếu không Uyển nhi chắc tự đâm vật mình đến chết.” Nói rồi nước mắt lăn rơi xuống.

Tôi nhìn nàng ta trong giây lát, mỉm cười nói: “Ta không sao, chẳng qua chỉ là một hình nộm thôi mà.” Nói rồi nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, lại gần nhất đầu con búp bê lên, cân nhắc trong tay rồi nói khẽ. “Nguyên Thanh Tỏa ta vốn người không may, đến cả ác linh cũng không muốn lại gần, bởi vậy mới thoát hiểm. Nhưng đây là quà mừng thọ tiến cống Tề tướng đại nhân, ngộ nhờ đựng phải quý thể của lão nhân gia...” Tôi tung đầu con búp bê lên không trung như tung một quả bóng, rồi lại đón lấy trong tay, quay đầu nhìn vào đôi mắt nàng ta, giọng nói cao hơn rất nhiều, nhấn mạnh từng từ, “Vậy thì chắc sẽ bị kẹp vào tội chết đấy nhỉ?”

Nhan Uyển ngẩng người sợ hãi, nước mắt lăn dài: “Muội... muội thực sự không biết trong rương lại có thứ này... Chắc chắn là có kẻ lòng dạ nham hiểm lén đặt vào. Với lại nếu Uyển nhi thực sự muốn hãm hại Tề tướng đại nhân thì không kéo tỷ tỷ tới xem.”

Tôi liếc nhanh Vũ Văn Dung một cái, nghe những lời này, có lẽ chàng đã biết vừa nãy xảy ra việc gì.

“Nhưng làm tỷ tỷ sợ hãi, Uyển nhi cũng khó thoát khỏi tội, nguyện xin cùng tỷ tỷ tới chỗ Tề tướng đại nhân chịu phạt!”

Uyển nhi nước mắt như mưa, trông không có vẻ gì là giả tạo. Tôi lại gần vỗ vai nàng nói: “Uyển nhi, muội nặng lời rồi, sao ta lại nghi ngờ muội muội cho được? Huống hồ chẳng phải ta vẫn bình an đứng ở đây sao? Tề tướng đại nhân là người bận rộn, ta thấy việc này không cần phải kinh động tới người nữa. Đã quá nửa đêm rồi, muội muội quay về nghỉ ngơi đi.”

Nhan Uyển nghe tôi nói vậy thì tủi thân lau nước mắt, “ạ” một tiếng rồi quay người đi về Tây Uyển.

Chỉ dựa vào chuyện này thì tôi vẫn không thể nào khẳng định được nàng ta có mục đích gì. Chuyện lan tới tai Tề tướng Vũ Văn Hộ cũng chưa chắc có tác dụng gì, bởi vậy tạm thời cứ quan sát nàng ta thêm một thời gian.

Thấy Nhan Uyển đã đi xa, tôi liếc đầu con búp bê trong tay, thấy đôi mắt đỏ tươi như máu và cái miệng như răng cưa của nó tạo thành một nụ cười quái dị đáng sợ. Tôi rung mình, ném nó ra thật xa, lùi về sau hai bước, lưng dựa vào thành tường, thở hổn hển.

“Hừ, thì ra chỉ là khoe tài.” Một giọng nói châm biếm vang lên sau lưng, lúc này tôi mới phát hiện ra thì ra Vũ Văn Dung vẫn chưa đi, chắp tay sau lưng đứng trong màn sương sớm, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi thở dài, khẽ đáp: “Nếu không khoe tài thì sao lại khiến kẻ địch dè chừng và nhanh chóng tới hạ thủ mình?” Cảm giác cả cơ thể lẫn tinh thần mình đều vô cùng mệt mỏi, liếc chàng một cái, nói: “Ta biết sự sống chết của ta đối với chàng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nơi đây là phủ Tể tướng, chàng già bộ cũng được, dù sao cũng nên bảo vệ ta chu toàn. Huống hồ trong mắt người ngoài, ta là người của chàng, đối phó với ta tức là không nề mặt chàng, nói không chừng còn kéo chàng xuống theo một thể.”

Vũ Văn Dung nghe nói vậy, thoáng ngẩn ngơ, đôi lông mày kiếm nhíu lên, nhìn tôi chăm chú, dường như rất kinh ngạc vì tôi nói những điều này.

“Thế nên thay vì mĩa mai ta thì chi bằng chàng hãy nghĩ xem người này là ai, hẳn muốn đối phó với ai.” Tôi lạnh nhạt nói rồi quay người đi về Tây Uyển.

Vừa sợ hãi vừa mệt nhọc cả đêm, tôi cảm thấy đầu mình nặng chình chịch, bước chân thì nhẹ bẫng, thực sự muốn lao lên giường ngủ một giấc, tới khi tỉnh dậy sẽ thấy mình đang nằm trên chiếc giường êm ái ở nhà.

Vũ Văn Dung không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp. Tôi đi lướt qua người chàng, một cơn gió nhẹ phả tới, mang theo hơi lạnh của buổi sáng sớm, khiến những bông hoa lê màu trắng sau lưng Vũ Văn Dung rụng là tả, mùi hương thoang thoảng, hoa bay như tuyết. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, bước chân bỗng dừng bị vấp phải cái gì đó, cơ thể mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất. Đúng lúc này, một đôi bàn tay to lớn bỗng đỡ lấy vai tôi, tôi ngẩng đầu lên, thấy Vũ Văn Dung đang lạnh lùng đứng cạnh tôi, trong ánh mắt là sự coi thường không thêm che giấu, rồi chàng đột ngột lỏng tay ra, đẩy mạnh tôi vào gốc cây lê gần đó. Tôi loạng choạng, lưng đập vào gốc cây, đau ứa nước mắt.

“Chàng...”

Tôi nổi giận, trợn mắt nhìn chàng, chưa kịp nói gì thì Vũ Văn Dung đã đi tới cạnh tôi, bàn tay trái chống lên thân cây sau lưng tôi, gương mặt anh tuấn chậm chậm ghé lại gần, bờ môi mỏng hoàn mỹ ghé sát vào mặt tôi, nhíu lên thành một đường vòng cung lạnh lùng, thông thả nói: “Thế nào, muốn dùng cách này để thu hút sự chú ý của ta sao?”

Tôi đỡ đầu cả người, chàng ở rất gần tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở từ mũi chàng đang phả nhẹ lên mặt tôi. Gò má ửng hồng, trong lòng đã vô cùng giận dữ, ngừng lại một chút, nở một nụ cười rạng rỡ, nhưng mày lên nói: “Phải thì sao?”

Vũ Văn Dung dường như không ngờ tôi lại trả lời như vậy, hơi khựng lại. Tôi nhân cơ hội đó đẩy mạnh chàng ra, lạnh lùng nói: “Lần nào gặp chàng cũng chẳng có việc gì tốt, trốn cũng không trốn kịp nữa là! Hừ, thu hút sự chú ý của chàng? Chàng thực sự đánh giá ta quá cao rồi đấy!” Nói rồi tôi lườm chàng một cái, phui tay áo bỏ đi.

Vũ Văn Dung ngây người, sau đó đột nhiên giữ lấy cổ tay tôi từ phía sau, chàng ta có chịu thôi đi không! Quay đầu lại đang định dạy dỗ chàng ta thì bỗng dưng chàng ôm tôi vào lòng, mùi hương ấm áp của nam nhân phả tới. Cánh tay mạnh mẽ của chàng vòng trên vòng eo thon thả của tôi, một bàn tay vén mấy sợi tóc mái lòa xòa của tôi, hôn nhẹ lên trán tôi, nụ cười vô cùng quyến rũ: “Được rồi, đừng giận nữa, sao nàng vẫn còn giận ta?”

Hơi ấm từ bờ môi chàng thấm thấu vào da tôi, khiến cả người tôi như tê liệt, nhìn ánh mắt say đắm của chàng, tôi hoảng hốt, thầm nghĩ chẳng nhẽ người này bị tâm thần phân liệt? Tôi cố gắng ra khỏi vòng tay chàng, nhưng không thể nào cự quấy được. Những cánh hoa lê trắng muốt vẫn rơi xuống, tôi hơi nghiêng đầu đi qua những cánh hoa lê, khoe mắt tôi bỗng liếc thấy một bóng người đang đứng ở một chỗ không xa sau cây lê.

Thì ra là thế. Tôi hiểu ý, ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung một cái, nhẹ nhàng ôm lấy chàng, giả bộ tựa đầu vào ngực chàng, nhưng trên thực tế là dùng vạt áo chàng để lau văng trán vừa bị chàng hôn lên. Nói khẽ: “Thanh Tỏa không dám.”

“Tứ đệ!” Một giọng nói sang sảng vang lên bên cạnh chúng tôi, chỉ hai tiếng rất đơn giản nhưng dường như chứa rất nhiều tình cảm phức tạp. Người vừa tới mặc một chiếc trường bào màu vàng, gương mặt nho nhã tỏ rõ vẻ mệt mỏi.

Vũ Văn Dung làm ra vẻ như vừa mới phát hiện ra họ, buông tôi ra, cúi người hành lễ: “Thần đệ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tể tướng đại nhân.”

Tôi vội vàng nghiêng người hành lễ, lặng lẽ nhìn họ, thấy Tể tướng đại nhân đứng song song với Hoàng thượng, tùy tùng sau lưng ông còn nhiều hơn cả Hoàng thượng.

2.

Xung quanh im lặng giây lát, tôi vội vàng cúi đầu xuống nói: “Thanh Tỏa tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Tể tướng đại nhân.” Dưới gốc hoa lê chỉ có tôi và Vũ Văn Dung, bị bao nhiêu con mắt nhìn vào, muốn không lên tiếng cũng khó.

“Bình thân!”

Một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai, tôi vô thức ngẩng đầu lên nhìn, chiếc trường bào màu vàng đã gần ngay trước mắt, ngài không có đôi mày kiếm mắt sáng như Vũ Văn Dung nhưng cả người lại toát lên một khí chất vô cùng tao nhã, giữa hai hàng lông mày cau lại có một vẻ u sầu dường như bất lực, lại như bị áp bức, rồi mọi thứ đó biến thành một vẻ buồn bình hư trương thanh thế. Hoàng thượng nhìn tôi giây lát rồi cười lạnh nói: “Người cháu gái bên ngoài của Tể tướng đại nhân quả nhiên mi thanh mục tú, xinh đẹp hơn người, chẳng trách lại dùng nàng để giữ chân đệ.”

Gò má tôi thoáng ửng hồng, nhất thời không hiểu ngài đang mĩa mai hay khen ngợi tôi. Nguyên Thanh Tỏa có một dung nhan y hệt như tôi ở hiện đại, nước da trắng ngần, đôi mắt đen láy, không thể nói là tuyệt sắc, nhưng nếu đặt quan niệm thẩm mỹ thấp hơn một chút thì cũng được tính là một mỹ nhân.

Giọng nói của Hoàng thượng không lớn, Tể tướng đại nhân và đám người kia cũng không theo lại gần, bởi vậy câu này chỉ có tôi và Vũ Văn Dung nghe thấy. Hoàng thượng đưa một tay ra đỡ Vũ Văn Dung dậy, giây phút ánh mắt hai người giao nhau, trong ánh mắt của cả hai đều dấy lên một tình cảm

phức tạp. Xem ra tình cảm của hai huynh đệ này rất tốt, tôi nghĩ thầm trong bụng rồi thở dài, chỉ tiếc là Hoàng thượng không giỏi che giấu suy nghĩ thực sự của mình như Vũ Văn Dung, bởi vậy mới bị Vũ Văn Hộ đầu độc chết.

Lịch sử mà tôi biết đối với họ mà nói chính là một tương lai không thể biết trước. Cảm giác này thật kì diệu, do đó khi tôi nhìn Hoàng thượng, trong ánh mắt không tránh khỏi một chút tiếc nuối. Ngài nước mắt lên, đối diện với ánh mắt đồng cảm và thương tiếc của tôi thì thoảng ngáy ra. Hai nam nhân trước mặt, tôi biết trước vận mệnh của họ, nhưng lại không tài nào biết được những chi tiết trong đó, bởi vậy khi thấu hiểu mọi thứ, đồng thời tôi cũng thấy thật hoang mang.

Vũ Văn Dung nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp vừa như kinh ngạc trước hành động ban nãy của tôi, lại vừa như phòng bị và răn đe. Dường như chàng sợ tôi sẽ nói với Tể tướng Vũ Văn Hộ những lời mà Hoàng thượng vừa nói. Tôi lườm trả lại chàng một cái, thực sự không thể chịu nổi sự nghi ngờ của chàng. Tôi chẳng phải là cháu gái họ xa của người vợ của kẻ đối đầu với chàng sao? Sợ bị giăng bẫy, sợ bị giám sát thì ban đầu đừng có cưới về, giờ giận dỗi gì tôi?

Thấy nét mặt không vui và châm biếm của tôi, Vũ Văn Dung ngơ ngẩn. Tôi quay người nói khề với Hoàng thượng: “Lời Hoàng thượng chỉ phải. Được gả cho lệnh đệ cũng không phải sở nguyện của Thanh Tỏa. Nếu nước cờ đi có gì không đúng thì có lẽ Người nên trách người chơi cờ.”

Những lời tôi nói khiến cả hai gã đàn ông có mặt đều cứng đờ cả người, nhìn tôi đầy kinh ngạc. Con gió lạnh thổi tới, những bông hoa lê trắng như tuyết lại bay là tả, rơi xuống y phục tôi, đưa tay ra vuốt nhẹ, tôi nói to hơn một chút: “Thanh Tỏa cả đêm nay vẫn chưa chợp mắt, xin cáo lui trước, xin Hoàng thượng và Tể tướng đại nhân thứ tội.”

“Đi đi!” Hoàng thượng còn chưa kịp đáp lời thì Tể tướng đại nhân đã mở miệng.

“Vâng!” Tôi hành lễ với Vũ Văn Hộ, mỉm cười ngoan ngoãn, vừa quay người đi, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngúm. Tôi cảm thấy thật mệt, thật mệt. Làm ơn cho cái đám hồ ly ấy sau này tự đấu với nhau đi, đừng có kéo tôi vào nữa.

“Haiz, vị nhân huynh áp tải binh sĩ nước Tề thật là thảm hại, mới chạy được vài hôm đã bị cách chức, nhốt vào đại lao.”

“Hắn ta như thế là may lắm rồi, Hoàng thượng nhân từ, nếu lọt vào tay Tể tướng đại nhân thì chắc chắn sẽ bị rơi đầu. Nghe nói bọn tù binh đó vừa không chịu khuất phục, lại vô cùng đoàn kết, một kẻ chạy thoát được là cũng có thể gây ra đại họa.”

“Đúng thế, thế nên Tể tướng đại nhân mới hạ lệnh, nhốt hơn 100 gã tù binh đó vào thủy lao. Thủy lao là một cái lồng được đúc ở một nơi hiểm trở, nghe nói khóa và song ở đó đều được làm từ đồng, cho dù là bảo kiếm chém sắt như chém bùn cũng không thể nào chém đứt được nó. Chiếc chìa khóa duy nhất lại được bảo quản trong phủ Tể tướng, tôi thấy đám tù binh đó cả đời cũng đừng mong thoát được.”

“Haiz, đáng đời bọn chúng, ai bảo nước Tề lúc nào cũng đối đầu với Đại Chu chúng ta. Đúng rồi, nghe nói nước Tề phái đại tướng Học Luật Quang tới đây nghị hòa, mấy hôm nữa là tới rồi.”

“Học Luật Quang? Là gã Học Luật Quang phò tá Lan Lăng Vương (Cao Trường Cung) đánh bại quân nước ta đó sao? Haiz za, tới giờ rồi, chỉ mãi nói chuyện, thay đổi vị trí thôi.”

Thì ra sau khi thức đêm thật khó để thay đổi thể lực. Tôi về phòng ngã ra giường là ngủ, khi tỉnh dậy thấy toàn thân đau nhức, nhìn ra ngoài trời, giờ đã là buổi chiều, vron vai một cái, trong đầu thậm tính toán xem bước sau nên đi thế nào. Bước đi vô định ra khỏi phòng, đang đứng lại dưới bóng râm trong vườn, qua một khu vườn hoa tươi tốt, tôi nghe tiếng thì thầm bàn tán của hai thị vệ.

Nhìn hai thị vệ kia dần dần đi xa, tôi suy ngẫm kĩ càng lời họ nói, nhai đi nhai lại về cái tên đó.

Lan Lăng Vương, Cao – Trường – Cung. Hình như tôi đã nghe thấy ở đâu đó, nó bị giấu ở một nơi sâu thẳm trong kí ức, nhất thời tôi không tìm ra được. Học Luật Quang, cái tên này hình như cũng từng nghe thấy. Chỉ là bây giờ đầu óc tôi rối bời, không thể nhớ ra bất cứ điều gì.

Đang đứng lăm bắm một mình, bỗng thấy một thị nữ trong phòng tôi sốt sắng chạy ra, hành lễ với tôi nói: “Tiểu thư, nô tì đi khắp nơi không tìm thấy người, chỉ sợ phu nhân chờ sốt ruột. Vừa nãy phu nhân phái người tới tìm tiểu thư đến Đan Tĩnh Hiên, tiểu thư đi mau đi ạ.” Thị nữ này còn nhỏ tuổi, đáng vẻ hoảng hốt, sắc mặt kinh sợ. Xem ra Tể tướng phu nhân Nguyên Thị là một người rất có địa vị trong phủ này.

“Ừm, chúng ta đi thôi!” Tôi mỉm cười hiền hòa với nàng ta, hít sâu một hơi, quay người đi về phía Đan Tĩnh Hiên. Trong lòng nghĩ thầm, “Nguyên Thanh Tỏa là cháu gái họ hàng xa của Nguyên Thị, theo lý mà nói, đã có bà bảo vệ thì tôi ở Tư Không phủ cũng không đến nỗi bị ức hiếp thê thảm như thế. Đa phần là vì Thanh Tỏa tính tình nhu nhược, lại một lòng si mê Vũ Văn Dung, không chịu thay Tể tướng đại nhân giám sát chàng, không còn giá trị lợi dụng nên Nguyên Thị dần dần cũng chẳng coi nàng vào đâu. Bắc Chu hiện nay, người có quyền lực nhất chính là Tể tướng Vũ Văn Hộ, nếu kéo được phu nhân của ông ta về phía mình thì cuộc sống của tôi sau này chắc chắn sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Để xem cái gã Vũ Văn Dung và My chủ nhân gì gì đó còn dám bắt nạt tôi?”

Nhưng muốn được bà ta coi trọng thì trước tiên biến mình thành người có giá trị lợi dụng. Mà giá trị lợi dụng của tôi có lẽ nằm ở chỗ Vũ Văn Dung.

3.

Đầu tôi xoay chuyển nhanh chóng, vẫn chưa nghĩ ra điều gì thì Đan Tĩnh Hiên đã gần ngay trước mắt. Đó là một biệt viện vô cùng đường hoàng, hoa lê, cột son son, cửa sổ hoa bằng gỗ đỏ, những chiếc chuông gió bằng đồng treo dưới mái nhà đang kêu ting tang.

Tiếng cửa mở vang lên, mùi hương rất đậm bay ra. Một nữ nhân mặc áo lụa màu tím đang ngồi giữa phòng, trần nhà treo một hoành phi rất to, viết rõ

ràng bốn chữ “Tứ Khí Đông Lai”. Bà trạc ngoại tứ tuần, cây trâm vàng cài trên đầu tỏa sáng lấp lánh, khóe mắt đã có vài nếp nhăn vẫn không che giấu được vẻ xinh đẹp thời trẻ.

“Thanh Tỏa bái kiến cô mẫu.”

Tôi cúi người hành lễ, chậm chậm ngược đầu lên, thăm đánh giá bà, nghĩ bụng, “Không ngờ Nguyên Thị lại là một nhân vật như thế này, sang trọng tôn quý nhưng vẫn khiến người ta thấy e dè. Chẳng trách có thể ngồi vững ngôi vị chính thể trong phủ đệ Tể tướng, nơi những cuộc tranh đấu giữa các nữ nhân luôn diễn ra rất ác liệt. Cho dù không còn vẻ đẹp của năm xưa nhưng bà vẫn ngồi vững trên chiếc ghế này mấy chục năm không đổ, chắc chắn là vì bà luôn sắp xếp mọi việc trong phủ Tể tướng một cách hài hòa, hợp lý.”

“Đứng lên đi!” Nguyên Thị lạnh nhạt nói, rồi thong thả nhấc tách trà lên nhấp một ngụm, chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay trở tỏa ánh sáng lạng lẹ. Bà đặt tay xuống rồi nói tiếp, “Ngồi đi!”

Tôi nghe lời ngồi xuống, cúi đầu nhìn tay áo thêu chỉ vàng, không nói năng gì, chờ bà lên tiếng trước.

“Sao đột nhiên lại tới phủ Tể tướng thăm ta? Thực sự là muốn tới thăm ta hay vì không chịu nổi trong phủ Tư Không nữa? Đừng có làm loạn quy củ!” Nguyên Thị nhướn mày nhìn tôi, không nói vòng vo, âm điệu vẫn như bình thường, trong giọng nói không có nhiều lời trách cứ, nhưng lại chứa đựng sự coi thường, khinh bỉ.

Tôi không trả lời, vẫn cúi đầu, nói khẽ: “Cô mẫu, Thanh Tỏa có điều muốn nói với người.”

Nguyên Thị thấy tôi có vẻ điềm tĩnh thì hơi sững lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn tỉ nữ bên cạnh bà, rồi bà lại nhìn tôi bằng ánh mắt đầy phức tạp. Nguyên Thị nhìn tôi giây lát, tôi không hề né tránh, cũng nhìn lại bà. Một lúc lâu sau, cuối cùng bà cũng hơi quay đầu lại một chút, ra lệnh cho các thị tì lui ra.

“Các người lui ra trước đi!”

Nguyên Thanh Tỏa ngày trước vì say mê Vũ Văn Dung nên không chịu đưa thông tin tới phủ Tể tướng, kết quả là không lấy lòng được cả đôi bên. Bởi vậy lần này gặp Nguyên Thị, tôi nên thể hiện lòng “trung thành” của mình mới phải.

“Thanh Tỏa bắt tài đã uống công dưỡng dục của cô mẫu. Nhưng tôi qua, những lời con nói trước mặt Tể tướng đại nhân hoàn toàn là thật. Trên đời này, con chỉ còn cô mẫu là người thân, bao nhiêu năm nay nhờ có cô mẫu nuôi dưỡng mới có ngày hôm nay. Trong những ngày được gả tới Tư Không phủ, Thanh Tỏa luôn một lòng một dạ nhớ người.” Tôi nói vô cùng chân thành, hơi ngược mắt lên, thấy Nguyên Thị nghe xong những lời tôi nói, vẻ mặt uy nghiêm, căng thẳng đã hơi giãn ra một chút.

“Thực ra lần này Thanh Tỏa tới đây không phải là vì bản thân. Mà vì sợ là uống công bao năm dạy bảo của cô mẫu nên tới đây để báo ân.” Tôi ngừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Thanh Tỏa ngu muội, ngày trước ích kỷ cố chấp, không nghĩ tới ân tình của cô mẫu, đó là lỗi của Thanh Tỏa. Cô mẫu là phận nữ, có lẽ cũng hiểu được tâm trạng của thiếu nữ hoài xuân, trong lòng, chỉ mong chờ phu quân ban cho mình chút tình để được ở bên nhau sống cả đời, những việc khác thì quên hết sau lưng. Thanh Tỏa cũng chỉ là nhất thời hồ đồ.”

“Ồ? Mờ mắt ra rồi?” Nguyên Thị im lặng giây lát rồi hơi nghiêng đầu, đưa mắt nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên, giọng nói ra vẻ chẳng quan tâm.

“Người ta vẫn nói ‘Hoan hành bạch nhật tâm, triều Đông mộ hoàn Tây’[1], nam tử thường tình đều là hạng phụ tâm bạc hạnh, có mấy người được như cô phụ, thương yêu cô mẫu cả đời, mấy chục năm nay vẫn không thay đổi.” Tôi giả bộ thờ dài, nịnh bà một câu. Trong lòng thầm nghĩ, “Nếu trên đời này đều là hạng đàn ông như Vũ Văn Dung, đứng núi này trông núi nọ, không biết đến chân tình thì tôi thà không yêu còn hơn.”

[1] Xuất phát từ “Tứ Dạ ca”, là một khúc ca thời cổ đại. Tương truyền giai điệu của “Tứ Dạ ca” là do một cô gái tên Tứ Dạ sáng tác. Hai câu nói này đề hình dung về đàn ông vốn là những kẻ phụ tình.

“Hoan hành bạch nhật tâm, triều Đông mộ hoàn Tây” Trái tim của người đàn ông trên đời này đều dễ thay đổi, chỉ có phụ nữ là luôn bị thiệt thòi. Nghe đến đây, Nguyên Thị bất giác tỏ ra xúc động.

“Nhưng là con gái của Nguyên gia, làm sao có thể nghĩ tới chuyện nhĩ nữ tư tình mà làm mất mặt tổ tông?” Tôi lập tức đổi giọng, âm lượng hơi to hơn. “Họ Nguyên vốn là Tông thất của Bắc Ngụy, là một họ lớn trong Hoàng tộc, thời cổ là họ Thác Bạt, sau thời Hán hóa mới đổi thành Nguyên[2]. Mấy trăm năm nay vô cùng hiển hách, làm sao có thể đánh mất sự tôn quý chỉ vì con? Thanh Tỏa nguyện từ nay nghe theo lời sai khiến của cô mẫu, giúp Tể tướng đại nhân một tay để giữ vững địa vị tông thất của gia tộc Nguyên Thị chúng ta.” Những lời này của tôi tràn đầy nghĩa khí, đôi mắt long lanh nước nhìn Nguyên Thị, ra vẻ chí lớn đã quyết. Nhưng trong lòng tôi thì cười thầm, “Trình độ nói dối của mình quả là quá siêu đẳng. Bảo vệ địa vị tông thất của Nguyên Thị chính là giúp đỡ chồng bà (Vũ Văn Hộ) nắm đại quyền trong tay sao? Tôi cũng là họ Nguyên. Giả dụ ông chồng hữu danh vô thực Vũ Văn Dung của tôi lên làm Hoàng đế thì chẳng phải cũng là quang phục lại Nguyên Thị?”

[2] Lý Văn Đế Nguyên (Thác Bạt) Hồng của Bắc Ngụy vốn họ Thác Bạt, nhưng 3 năm trước khi chết đổi thành họ Nguyên. Trong 29 năm thời gian ông tại vị, hành động quan trọng nhất và cũng gây nhiều tranh cãi nhất của ông là dời đô và Hán hóa.

“Thanh Tỏa, nghe những lời nói tự đáy lòng của con, cô mẫu thực sự đã có cái nhìn khác về con. Nhưng tình hình trong Tư Không phủ ta cũng biết đôi chút, Vũ Văn Dung chỉ giả bộ chấp nhận con vì nể tình cô phụ con, chỉ sợ rằng hẳn không được tốt như những gì thể hiện.” Nguyên Thị tỏ vẻ hiền hòa, vỗ tay tôi, nhẹ nhàng. Nhưng trong lòng tôi lại thoáng run rẩy, xem ra ngoài tôi ra, trong Tư Không phủ, bà ta còn có tai mắt khác. Hơn nữa ý tứ của bà trong lời nói rõ ràng là muốn nói, Vũ Văn Dung chẳng buồn nhìn người lấy một cái thì người giúp ta được gì?

“Kì thực việc lấy lòng tranh sủng, Thanh Tỏa không phải là không biết, chỉ là một nam nhân như chàng, cho dù hôm nay chàng để mắt tới con thì ngày

mãi cũng sẽ bỏ con lại sau lưng? Con là người của phủ Tể tướng, thực ra từ thái độ của chàng đối với con là có thể biết chàng có thật lòng trung thành với cô phụ hay không. Chỉ cần con còn ở bên chàng một ngày thì cô phụ vẫn còn có thể nắm rõ trong tay hành tung của chàng.” Tôi nói khẽ, lời vừa thốt ra, cảm giác thanh âm mềm mại mà rõ ràng, như tiếng trăn châu rơi xuống đĩa ngọc.

Tôi còn nhớ mang máng ngày trước khi ở thế giới hiện đại, lúc đọc thơ từ, tuy rằng tôi rất lười biếng nhưng thi thoảng cũng cảm thấy mình có thể nói ra hoa ra ngọc. Còn giờ đây, tôi lại dùng âm thanh này để nói ra âm mưu trong lòng, nói những lời đi ngược với trái tim.

“Hào hài tử, lần này tới đây, quả nhiên con đã thoát thai hoá cốt, không ngờ có tâm tư cẩn mật như thế, quả không uổng công cô mẫu thương yêu con.” Nguyên Thị nở nụ cười hài lòng, tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón trỏ ra đặt vào lòng bàn tay tôi, nói: “Không hổ danh là con gái của Nguyên gia, không có cái nhìn tầm thường, hạn hẹp như hạng phu nhân thông thường, chỉ biết giao cuộc đời của mình vào tay lũ nam nhân. Nữ nhân là phải biết tự tính toán cho mình.”

Suy nghĩ của Nguyên Thị quả là tiến bộ, rất hợp với ý tôi, bất giác tôi đánh giá bà cao hơn một chút, sắc mặt tỏ vẻ kinh ngạc, nói khẽ: “Ân tình của cô mẫu Thanh Tỏa xin nhận, nhưng vô công bắt tội lộc, chiếc nhẫn này quá quý giá, Thanh Tỏa không dám nhận.”

“Cho con thì con cứ cầm lấy.” Nguyên Thị lồng chiếc nhẫn vào ngón tay tôi, mỉm cười, đôi lông mày ngọc nhướng lên, thông thả nói: “Vô công bắt tội lộc, nhưng ta biết con sẽ lập công.”

“Tạ ơn cô mẫu!” Tôi cúi người xuống hành lễ, trong lòng thầm thở phào. Xem ra hiện nay tôi đã qua được cửa ải của Nguyên Thị, có sự giúp đỡ của bà, cho dù là ở phủ Tể tướng hay Tư Không phủ, tôi cũng sẽ có địa vị hơn. Chỉ có như vậy thì tôi mới có tư cách bàn điều kiện với Vũ Văn Dục.

Cáo từ Nguyên Thị, từ Đan Tinh Hiên đi ra, trời đã ngả hoàng hôn. Những bông hoa mẫu đơn rực rỡ đầy trong đình viện soi bóng dưới ánh chiều tà đỏ rực như lửa. Bởi vì cô mẫu đã cho kẻ hầu lui ra từ trước nên lúc này trong sân không một bóng người, tôi men theo con đường nhỏ khúc khuỷu đi qua một cánh cổng nguyệt nha[3]. Trước mắt bỗng nhiên mở ra một khoảng không rộng lớn, đó là một mặt hồ trong vắt, soi bóng xuân sắc cả khu vườn, ánh chiều tà chiếu xuống những ngọn sóng lăn tăn, khiến mặt nước như được dát vàng.

[3] Cổng nguyệt nha là cánh cổng hình trăng khuyết.

Một phong cảnh đẹp khiến tôi bất giác thấy thư thái cả người, thở dài một tiếng, giang hai cánh tay ra, vờn vai thật dài mà quên mất trong tay mình vẫn còn cầm chiếc nhẫn, nó bay lên cao rồi tôi mới ý thức ra mình vừa làm rơi đồ, quay đầu lại đã thấy chiếc nhẫn ngọc lăn tròn đi mấy trượng. Cúi người định nhặt nó lên thì thấy một bàn tay với những ngón tay trắng trẻo thon dài nhẹ nhàng giữ nó lại, giọng nam nhân lạnh lùng vang lên trên đầu, lạnh nhạt nhưng đầy châm biếm: “Đây là món đồ mà nàng phải cúi lưng quỳ gối mới lấy được, sao lại nỡ vứt lung tung thế này?”

Tôi sững lại, men theo gấu áo gấm màu trắng xanh nhìn lên trên, đối diện với một gương mặt thanh tú đến mức yếu ớt. Đó chính là đương kim Hoàng thượng Vũ Văn Dục, ngài mặc bộ quần áo bình thường, đứng trước mặt tôi, đôi mắt màu nâu nhạt tràn đầy vẻ thất vọng và khinh bỉ.

“Đúng là chẳng dễ dàng gì.”

Trong mắt ngài thoáng qua một tia phẫn nộ, nhưng tôi vờ như không thấy, bật cười rặng rờ, nói với vẻ tự trào, rồi đưa tay ra: “Vậy xin Hoàng thượng hãy để vật về chủ cũ.”

Vũ Văn Dục thấy tôi có phản ứng như vậy thì hơi ngỡ ngàng. Lúc này tôi mới nhớ ra đây là thời cổ đại, gặp Hoàng thượng là một việc vô cùng trọng đại, lẽ ra phải tam bái cửu khấu. Nhưng tôi lúc này thực sự chẳng còn tâm trạng để mà thỉnh an ngài.

“Hôm qua sơ kiến[4], còn tưởng Nguyên cô nương là người khéo ăn khéo nói, tất sẽ coi thường danh lợi. Ban nãy đi qua, vô tình nghe thấy tiếng nữ nhi trong trẻo như tiếng trăn châu rơi đĩa ngọc. Lời nói vẫn có đầu có cuối động lòng người nghe, nhưng giờ từng câu từng chữ lại khiến người ta vô cùng thất vọng.” Bàn tay Hoàng thượng dừng trong không trung, đặt chiếc nhẫn trả lại vào lòng bàn tay tôi, tiếng thở dài rất nhẹ, trong mắt liếc qua một vẻ nuối tiếc rất chân thành.

[4] Sơ kiến: Lần đầu gặp mặt.

Tôi bỗng dưng thấy tim mình ấm áp một cách kỳ lạ, sự thất vọng của ngài ngày hôm nay cũng là vì ngài đã từng thực sự quý mến tôi. Tôi vô thức ngước mắt lên nhìn Vũ Văn Dục, cảm thấy trên gương mặt anh tuấn trẻ trung của ngài hiển hiện một sự phẫn nộ và bất lực, dường như vô cùng thống hận cái thời buổi loạn thế này, nhưng lại không thể lún sâu vào trong đó, có một cảm giác cao thượng và cô đơn dù rằng đứng giữa muôn người.

Có lẽ Hoàng đế cũng không phải là người vô năng, chỉ là ngài đã quá chân thành, không biết cách che giấu nên mới không thể che giấu được ánh sáng của mình, cuối cùng bị Vũ Văn Hộ đầu độc chết.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bất giác thấy xúc động, cất đi vẻ mặt phớt đời của mình, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng đã bao giờ từng nghĩ tới những thứ người muốn đạt nhất là gì chưa?” Chủ đề thay đổi quá nhanh khiến Vũ Văn Dục sững lại, nhất thời không trả lời được.

“Để có được thứ mình muốn nhất, luôn phải hi sinh một cái gì đó. Có những lúc, vì mục đích đó mà làm những việc mình không muốn làm, đó cũng là điều khó tránh.” Tôi thở dài, u buồn nói.

Trong lòng tôi nào phải không oán hận cái hoàn cảnh này, để bảo toàn bản thân mà phải luôn cúi người khác, nói những lời không muốn nói, làm những việc không muốn làm. Tôi thực sự hận mình không thể về thế giới hiện đại. Nếu cho tôi một cơ hội mới, tôi chắc chắn sẽ trân trọng cuộc sống trên ghế nhà trường mà mình đã từng cảm ghét.

Thấy tôi nói rất chân thành, Vũ Văn Dục thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt nâu nhạt ngờ ngàng nhìn tôi.

“Thanh Tỏa ngu muội, chỉ là cảm thấy có những lúc mềm thì nắn, rắn thì buông, thuận theo thời thế cũng không phải là việc xấu. Muốn đạt được mục đích thì trước tiên phải bảo toàn cho mình, chẳng phải sao?” Những lời này không hiểu tôi nói với ngài hay nói với chính mình, tôi bỗng thất thần, nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, hành lễ một cách cung kính và xa cách, lên tiếng: “Trời không còn sớm nữa, Thanh Tỏa xin cáo lui.”

Vũ Văn Dục có vẻ trầm tư suy nghĩ, gọn sóng trong đáy mắt chuyển động, dường như đang nghiền ngẫm những lời tôi vừa nói. Sau khi đã đi rất xa rồi, tôi không kìm được liền quay đầu lại nhìn, thấy ngài vẫn đứng bất động ở nơi cũ, hoang mang nhìn về phía tôi vừa rời đi. Dưới gốc cây hoa quế, những cánh hoa trắng như tuyết đậu lên vạt áo trắng xanh của ngài, nghĩ tới vị Hoàng đế tao nhã này cuối cùng bị người ta đầu độc chết, trong lòng bất giác thấy nỗi buồn khôn tả.

Quay đầu lại, nỗi thương xót trong mắt vẫn chưa kịp tan đi thì vừa đi qua những thân cây xanh mướt, tôi thoáng thấy một bóng người cao lớn, một bộ y phục màu xanh khổng tước, nơi thắt lưng đeo một viên ngọc bội cùng màu với cái đai lưng có cúc bằng bạch ngọc. Bóng người đó chấp tay sau lưng, đứng sau gốc hoa lê ở cách đó không xa, đang nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đen láy sâu thẳm thật khó dò. Nhìn kỹ lại, hóa ra là Vũ Văn Dung. Giây phút ánh mắt chạm vào nhau, chàng vội vã quay người đi, cứ như thể không nhìn thấy tôi, rồi nhanh nhẹn đi về phía trước.

Tôi hơi sững người lại, vô thức đi sau lưng chàng, từng bước từng bước đi theo. Những lời tôi vừa nói với Vũ Văn Dục, chàng nghe được bao nhiêu? Những lời tôi nói với Nguyên Thị trong Đan Tĩnh Hiên, chàng biết được bao nhiêu? Nếu đã nghe thấy hết rồi thì vì sao chàng không tới chất vấn tôi như thường lệ? Tôi còn nhớ mang máng, trong sách sử đã hình dung Vũ Văn Dung như một minh quân của Bắc Chu, anh minh thần võ. Giờ xem ra quả nhiên tôi không nhớ lắm, tuy rằng chàng còn trẻ tuổi, nhưng đã có tâm tư thâm sâu khó lường.

Trong Ngọc Lâm Uyển rộng lớn lúc này chỉ còn lại hai chúng tôi, mặt trời đã ngã về Tây, sắc trời tối lại, xung quanh bốn bề yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng chân chàng đạp lên những chiếc lá khô. Tôi nhẹ nhàng dừng bước, nghĩ bụng cách chàng xa một chút thì tốt hơn. Nhưng đằng trước lại vang lên một giọng nói thánh thót như chuông bạc: “Tiểu nữ Nhan Uyển tham kiến Tư Không đại nhân.”

Là nàng ta! Tôi giật mình, nép mình ra sau gốc hoa lê theo phản xạ, lưng dựa vào thân cây, từng cánh hoa lê rơi xuống như một chiếc rèm châu đung đưa trước mặt tôi.

“Giữa vườn tình cờ gặp giai nhân, đúng là may mắn của bốn nhân.” Lén đưa mắt nhìn ra Vũ Văn Dung thoáng dừng lại, hình như hơi quay đầu về phía tôi nép, chấp tay sau lưng, mắt nhìn Nhan Uyển, giọng nói thì vô cùng phong lưu. Tôi quay đầu lại, thầm chửi một tiếng, “Đúng là đồ dê xồm!”

“Không biết Tư Không đại nhân còn nhớ Uyển nhi không? Hồi nhỏ chúng ta từng gặp nhau trong phủ Tề tướng.” Giọng nói của Nhan Uyển chứa đầy sự e thẹn. Tôi hơi ngờ ngàng, lẽ nào nàng ta thích Vũ Văn Dung?

“Ồ, đương nhiên còn nhớ. Nhan cô nương là tứ tiểu thư của nhà Kinh lược, rất biết làm canh hạt sen.” Vũ Văn Dung cười nói, giọng nói cao quý mà xa cách, lại còn một vẻ trầm âm rất quyến rũ. Tôi bất giác lờm hẩn một cái, trong lòng cười thầm, thiên hạ này hóa ra vẫn còn chuyện như thế, chồng mình trêu ghẹo người con gái khác, vợ thì đứng trốn sau gốc cây, không dám lộ mặt.

“Không ngờ Tư Không đại nhân còn nhớ Uyển nhi.” Trong giọng nói của Nhan Uyển chất chứa niềm hân hoan và xúc động, nũng nịu nói, “Đây là canh hạt sen mà thần thiếp đích thân nấu, mời đại nhân nếm thử để xem tay nghề của Uyển nhi có tiến bộ hay không?”

“Đa tạ thành ý của tiểu thư.” Vũ Văn Dung nhận cái lồng ngọc trong tay nàng ta, dịu dàng nói tiếp: “Không còn sớm nữa, hay là ta đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi, tối nay còn có yến tiệc nữa đây.”

“Vậy phiền Tư Không đại nhân.” Trong giọng nói của Nhan Uyển dường như không muốn nhưng lại vô cùng e thẹn.

Hừ, hẩn đúng là dịu dàng chu đáo! Tôi liếc hai người sánh vai nhau bỏ đi, hoàng hôn đắm sắc đỏ, nhìn từ đằng xa, đúng là tài tử giai nhân. Tôi lắc đầu, thờ dãi trong lòng, nếu cô gái đó thực sự yêu Vũ Văn Dung thì chắc hẳn cũng chỉ trêu hoa ghẹo nguyệt vài ngày, rồi thì nàng ta sẽ lại chìm đắm trong đau khổ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Hoa rơi mưa xuân, gặp lại chàng

Hoàng thượng ngự giá phủ Tề tướng, cho dù trên thực tế ai đông ai ít, làm thần tử, đương nhiên vẫn phải thiết yến long trọng để khoản đãi.

Ở đằng xa trong phủ Tề tướng có một hồ nước xanh như ngọc, những gọn sóng lăn tăn lấp lánh dưới ánh trăng bằng bạc. Một con đường nhỏ lát đá khúc khuỷu đi ra tận giữa hồ, nơi đó có một tiểu đình được xây dựng vô cùng khéo léo, tên là Ba Tâm đình.

Lần này Hoàng thượng có ở đây nên không thể làm mất vẻ đoan trang, bởi vậy buổi yến tiệc này không có vũ cơ, chỉ bày một bàn ở khoảng đất trống trước hồ, trong Ba Tâm đình có một dàn nhạc cả sáo cả đàn dây, tiếng nhạc du dương như tiếng suối róc rách chảy, khiến buổi yến tiệc càng trở nên nhạt nhẽo, vô vị.

“Ngài với ta vốn là chú cháu, ngoài triều đình nên gọi ta một tiếng thúc phụ mới phải. Ha ha, bởi vậy chỉ coi đây như buổi gia yến bình thường, mời Hoàng thượng cứ vui vẻ, mọi người không cần câu nệ lễ nghĩa.” Tề tướng Vũ Văn Hộ cất tiếng cười sang sảng, nâng cao ly rượu đồng, một hơi uống cạn. Mọi người cũng đua nhau phụ họa, vui vẻ uống cạn phần rượu của mình.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Hoàng thượng có vẻ nhợt nhạt, khóe môi vẫn nhếch lên thành nụ cười, nâng ly với Vũ Văn Hộ.

Vàng trắng cong cong lưỡi liềm, bầu trời phủ một màu xanh bảo lam trong suốt, hương hoa quế thoang thoảng lẫn trong mùi cỏ cây của khu vườn rậm rạp, vương vấn mũi người, tạo nên cảm giác mát mẻ và dễ chịu.

Tôi ăn no bụng, bắt đầu nghiêm túc quan sát buổi dạ yến này. Hoàng thượng mặc một bộ đồ bình thường màu vàng, ngồi ở bên trái của bàn trên. Tề tướng Vũ Văn Hộ ngồi song song với ngài ở bên phải. Nguyên Thị cùng ngồi một bàn với Tề tướng phu quân, hôm nay bà ta đeo thêm vàng ngọc, phục trang vô cùng hoa lệ, thực sự rất giống bậc mẫu nghi thiên hạ, khiến Hoàng đế trông lại càng thể đơn lực mỏng, có vẻ cô quạnh. Tôi ngồi bên trái của bàn dưới, đối diện là vị phu quân hữu danh vô thực Vũ Văn Dung. Nhan Uyển ngồi bên cạnh tôi, mỉm cười nhìn mọi người. Ánh mắt thi thoảng lại liếc Vũ Văn Dung. Tôi chỉ giả bộ như không biết, sau sự kiện búp bê lần trước, tôi luôn cảm thấy hình như Nhan Uyển có chỗ nào đó không bình thường, nhưng nghĩ kỹ lại, lại thấy có thể là do tôi quá đa nghi.

Vừa nghĩ tới đây thì bỗng thấy bên dưới vang lên một giọng nam nhân có vẻ khá quen tai, cười nói: “Hôm nay là gia yến, những người ngồi đây đều không phải người ngoài, tiểu thần có một đề nghị, không biết ý Hoàng thượng và Tề tướng đại nhân như thế nào?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Lý đại nhân mà tối qua tôi đã từng gặp mặt. Xem ra ông ta có lẽ là một cánh tay phải của Tề tướng đại nhân, lần nào thiết yến cũng có ông ta, một người đàn ông trung niên rất gầy, lúc nào cũng ngồi cùng với Trương đại nhân (người này trông có vẻ béo tốt). Ngoài miệng tuy là hỏi ý kiến của Hoàng thượng, nhưng trên thực tế chỉ nhìn mỗi Vũ Văn Hộ.

“Được thôi, nói nghe xem.” Vũ Văn Hộ thong thả nói.

“Sớm đã nghe nói con gái của Kinh lược Nhan đại nhân là Nhan Uyển sở trường ca múa. Hôm nay tình cờ nàng ấy cũng có ở đây, chi bằng để nàng múa một điệu góp vui.” Lời nói vừa dứt, mọi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Nhan Uyển. Nàng mỉm cười cúi đầu, gò má ửng hồng, vô cùng xinh đẹp.

Thấy nàng ta như vậy, Vũ Văn Hộ cười nói: “Cũng được. Hôm nay các vị đều có nhãn phúc rồi.”

Nhan Uyển đứng lên đi ra chính giữa, cúi người hành lễ với Hoàng thượng và Vũ Văn Hộ, rụt rè nói: “Cung kính không bằng tòng mệnh, Uyển nhi mất mặt rồi.”

Tiếng sáo trúc tấu lên một khúc nhạc du dương, cánh tay áo của Nhan Uyển cũng hát cao lên theo tiếng nhạc. Đêm nay nàng ta chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng màu hồng phấn, ở viền cổ và tay áo thêu chỉ vàng, dưới ánh đèn sáng rực của hàng trăm ngọn đuốc, nó lấp lánh tỏa sáng.

Mấy vũ cơ múa phụ họa cũng đứng vây xung quanh nàng ta như những chiếc lá ôm ấp một đóa hoa. Cùng với một giai điệu Nam quốc, thất lưng Nhan Uyển thoảng đung đưa, ánh mắt thi thoảng lại quét quanh bên người Vũ Văn Dung, tay áo dài hất qua hất lại, Vũ Văn Dung mỉm cười nhìn Uyển nhi, trong đôi mắt đen sâu thẳm không gọn một con sóng.

Chỉ một điệu vũ mà quả nhiên khiến mọi người chấn động. Nhan Uyển lại cúi người hành lễ, nơi tóc mai đã lấm tấm mồ hôi, nhìn từ đằng xa, nàng như một cây ngọc lay động lòng người. Mọi người đều mở miệng khen hay. Tôi thực sự cảm thấy điệu múa này rất đẹp, nên cũng vỗ tay theo mọi người. Nhan Uyển mỉm cười e thẹn, nhưng không về chỗ ngồi mà ngẩng đầu lên nhìn Tề tướng đại nhân, rồi lại nhìn tôi nói: “Uyển nhi vũ nghệ bất tinh, mong chư vị lượng thứ. Nghe nói Thanh Tỏa tỷ tỷ tài nghệ song tuyệt, tiếng ca cũng tuyệt mỹ, không biết hôm nay có may mắn được nghe một khúc?”

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người lại dồn về phía tôi. Tôi sững người, trong đầu vẫn chưa hiểu là có chuyện gì, sao đột nhiên nàng ta lại ném tú cầu về phía tôi? Tôi tài nghệ song tuyệt? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói tới nhỉ? Còn nhớ tí nữ Bích Hương từng nói Nguyên Thanh Tỏa sở trường thêu thùa, còn những thứ khác thì đều không tinh thông, hình như còn là một người không biết gì về âm luật, từ nhỏ đã không thể học đánh đàn. Nhìn sững nàng ta một lát, không biết có phải vì tự sâu thẳm trong lòng, tôi đã có nghi kỵ về nàng ta, nay thấy nàng ta nhìn tôi không nói gì, ánh mắt với nụ cười e thẹn vẫn không che giấu được vẻ thách thức và hí hửng, đương nhiên đã khêu gọi tính hiếu thắng trong lòng một đứa con gái mới lớn như tôi.

Quay đầu nhìn Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị, Nguyên Thị vẫn thoải mái nhìn tôi, không hề có ý định giải vây. Nghĩ lại, có lẽ bà muốn nhân cơ hội này để thử bản lĩnh của tôi. Nếu đến việc này tôi cũng không đối phó nổi thì làm gì có bản lĩnh nào để bà lợi dụng? Bất giác tôi kiên quyết không từ chối, đứng lên đáp lời: “Thanh Tỏa bất tài, đành hát một khúc góp vui, làm phiền đôi tai của chư vị tại đây.” Rồi tôi đứng lên đi về phía cây cỏ cầm ở Ba Tâm đình.

Tôi cất những bước đi thong thả, trong đầu đang nghĩ xem có một khúc nhạc hiện đại nào hợp với hoàn cảnh này, nhưng lại cảm thấy không thỏa đáng lắm, dù sao thì cũng lâu lắm rồi tôi không chơi cổ cầm, ngày trước ông nội mời gia sư tới dạy, lần nào tôi cũng chỉ chơi bữa bãi cho qua. Huống hồ các âm nhạc hiện đại không thể phối hợp được với tiếng sáo trúc của các nhạc sư nơi đây. Nghĩ mãi, tôi nghĩ tới những bài thơ được phổ nhạc trước thời Bắc triều mà tôi biết, giờ là Bắc Chu, thơ phổ nhạc còn dùng để hát, nhưng lại chẳng có bài nào phù hợp với hoàn cảnh. Trong đầu bỗng lóe lên một tia sáng, bài của tiền nhân không thích hợp thì tôi có thể hát bài của hậu nhân. Tìm kiếm những bài Tống từ, những khúc nhạc thời Đường có câu dài câu ngắn, rất thích hợp để hát. Ở thế giới hiện đại học bao nhiêu thơ từ, không dùng lúc này thì quả là lãng phí. Quyết định như vậy, tôi bước nhanh qua tòa thủy tạ vào trong Ba Tâm đình, ngồi xuống, ra hiệu cho các nhạc sư khác phối hợp với mình rồi tấu một khúc đàn, phát ra những âm điệu đơn giản. Khóe mắt tôi liếc nhìn những cảnh liễu đang rủ bóng xuống mặt hồ, khoi lên một gọn sóng lăn tăn, cất tiếng hát.

“Hoa bay về đâu? Bèo tan về đâu?”

Những cành sương giá đêm khuya.

Yêu chàng nào đâu hay...”

Đây là bài “Tù Nạp lan dung nhược” mà tôi thích nhất, từng câu tưởng chừng viết về cây liễu nhưng lại như viết về con người. Vừa tiếc thương cho cảnh liễu tàn tạ dưới tuyết lạnh, lại tiếc thương cho một người con gái gặp nỗi bất hạnh. Giọng nói của Nguyên Thanh Tỏa vốn thánh thót uyển chuyển, thêm vào đó là lời lẽ hàm súc của bài từ này, tình ý u buồn khiến ai nghe cũng phải thất thần, lời hát vừa dứt, xung quanh bốn bề yên lặng như tờ. Phảng phất như sau vũ điệu tuyệt vời của Nhan Uyển, giờ mọi người lại rơi vào một thế giới khác, với xúc cảm hoàn toàn khác.

Ánh trăng lơ lửng trên bầu trời, tỏa ánh sáng tinh khiết xuống mặt nước, bóng tòa tiểu đình khẽ lay động. Trong lòng tôi bất giác dấy lên tâm trạng tự thương xót chính mình, một cảm giác bi ai.

“Nói rằng cháu gái của nàng tài nghệ song tuyệt quả không sai.” Một giọng nói uy nghiêm cất lên, Vũ Văn Hộ mỉm cười quay sang Nguyên Thị khen ngợi. Bầu không khí yên tĩnh bị xé rách. Lúc này mọi người mới như sự tỉnh, liên tiếp vỗ tay khen hay.

Tôi vội vàng đứng lên, ngược mắt nhìn về phía trước, về cô đơn trong ánh mắt vẫn chưa tan, vô tình tôi chạm phải ánh mắt đen láy sâu thẳm của Vũ Văn Dung. Giây phút bốn mắt nhìn nhau, tôi cảm thấy trong con người sâu không thấy đáy của chàng lướt qua một tia sáng, phảng phất như có thể xuyên thấu qua từng lớp mây mù trong mắt tôi, rơi thẳng vào trái tim yếu mềm của tôi.

Tôi sững người trong giây lát, lảng tránh ánh mắt chàng rồi khôi phục lại vẻ điềm nhiên, khoan thai bước ra khỏi Ba Tâm đình, cúi người xuống nói: “Cò phụ quá khen rồi, Thanh Tỏa chẳng qua chỉ hát một khúc nhạc khúc thương cây liễu mà thôi.”

“Thật hay cho câu “Thương chàng trắng sáng, tiêu tụy cũng cam”.” Hoàng thượng lên tiếng cảm thán, hình như là lời nói xuất phát từ đáy tim. Ánh mắt ngài dừng lại ở chỗ tôi giây lát rồi quay người lại, nâng ly lên nói: “Tử đệ, chúc mừng đệ có được một giai nhân tài mạo vẹn toàn.”

Vũ Văn Dung thoáng khựng lại, ánh mắt vô thức hướng về phía tôi, rồi ngay sau đó nâng ly lên đáp tạ Hoàng thượng. Tôi quay về chỗ ngồi, Nhan Uyển cười tươi rói, nâng ly lên chúc: “Tiếng ca của tử tỷ quả là trăm nghe không bằng một thấy. Uyển nhi cung kính tử tỷ một ly.” Tôi đành uống cạn ly rượu, ngẩng đầu lên thấy Vũ Văn Dung cũng đang nâng ly cùng lúc với tôi, dường như đang chúc mừng nhau. Chàng nhìn tôi bằng ánh mắt như xem xét lại một món đồ vốn cũ, trong ánh mắt lóe lên ngọn lửa phức tạp. Tôi lờ mờ chàng một cái, rồi nhanh chóng lảng mắt đi, vốn từ lượng kém nên một ly rượu vừa mới trôi xuống, tôi đã thấy hai má mình nóng bừng lên.

Ánh mắt tôi dừng lại nơi lưng chàng trông, loáng thoáng thấy hình như có một bóng đen lướt nhanh sau lưng Vũ Văn Dung, rồi nhanh chóng biến mất trong hậu hoa viên tối om phía sau.

2.

Không khí bữa tiệc trở nên náo nhiệt hơn, mọi người đều uống rượu, nói chuyện. Một người hiện đại đến bia cũng chẳng biết uống như tôi thì đừng nói là có thể chống cự lại với thứ rượu Mao Đài được ngâm ủ rất kì công thời cổ đại. Đầu tôi quay mòng mòng, một mình len lén rời khỏi bàn tiệc đi về phòng, vừa bước chân qua cánh cửa nguyệt nha thì thấy một bóng đen lướt qua trước mắt. Tôi chớp mắt, còn tưởng mình hoa mắt thì bỗng thấy chân mình gãi phải cái gì đó. Giày vải thêu hoa thời cổ đại có đế rất mỏng, cảm thấy dường như có cái gì đó dài dài dẹt dẹt, cúi người nhìn xuống, thì ra là một chiếc chìa khóa màu vàng đồng rơi lẫn trong đám cây cỏ um tùm.

Ừm, nói không chừng là chìa khóa của tủ bảo hiểm, xem ra rất đáng tiền. Tôi tiện tay cất cái chìa khóa vào túi, vừa đi được mấy bước thì loáng thoáng nghe thấy ở phía Tây Uyển vang tới tiếng huyền ảo, phía trái đường lửa thấp sáng bừng, tôi khựng lại, chưa kịp định thần lại thì đã nghe thấy tiếng đám thị vệ hét lên “có thích khách”, giọng nói càng lúc càng gần. Rồi cổ tôi bỗng dưng lạnh buốt, một ai đó ấn chặt xuống vai tôi: “Đừng lại gần!”

Bên tai vang lên một giọng nói mơ hồ không rõ ràng, hơi nghiêng đầu sang, thì ra cái bóng đen ban nãy không phải là ảo giác. Người áo đen trông có vẻ rất căng thẳng, bàn tay đè trên vai tôi hơi run rẩy. Đám thị vệ nhanh chóng bao vây hăn vào giữa, tiếng ồn làm kinh động những người có mặt trong buổi dạ yến, Vũ Văn Dung và Hoàng thượng nghe tiếng chạy tới, thấy tôi đang bị gã áo đen uy hiếp dưới lưỡi đao, tất cả đều ngăn người ra.

“Đừng, đừng lại gần đây! Nếu không ta sẽ giết ả!” Giọng của người áo đen đang uy hiếp tôi run rẩy dị thường, tôi đột nhiên cảm thấy âm thanh này thật quen tai. Bàn tay hăn run rẩy, lưỡi đao sáng loáng sắc nhọn hơi cứa vào da thịt tôi, cổ tôi lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

“Đừng làm nàng bị thương!” Vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt Hoàng thượng, ngài bước lên một bước buột miệng nói. Lời nói vừa thốt ra, bản thân ngài cũng cảm thấy có vẻ không ổn, nhìn sang Vũ Văn Dung theo phản xạ rồi chấp tay đứng sang một bên.

“Thả nàng ra, ta đảm bảo ngươi sẽ sống sót để rời khỏi đây.” Vũ Văn Dung trầm giọng nói, ánh mắt sáng bừng như đuốc, lạnh lẽo nhìn sang tôi.

Gã áo đen nhìn vào ánh mắt chàng, lại càng run hơn, rõ ràng là đang sợ hãi nhưng vẫn cứng giọng nói: “Chỉ cần... chỉ cần các người giao chìa khóa của thủy lao ra đây thì ta sẽ tha cho ả!”

Hăn nói rất nhiều, lúc này tôi mới có thể xác định. Cái giọng nói non nớt này. Tôi quay phắt đầu lại, thấy trên hàng lông mi bên trái của hăn vẫn bị thiếu một ít lông do không cẩn thận bị lửa thiêu cháy hôm nấu cơm, trong đôi mắt non nớt ấy tràn ngập vẻ căng thẳng và hoảng sợ. Đó chính là gã tiểu binh A Tài từng chăm sóc tôi trong doanh trại của Bắc Tề.

Ánh trăng rơi thẳng xuống nhân gian, A Tài nhìn rõ mặt tôi liền sững sờ. Căng thẳng cộng thêm kinh ngạc khiến thanh đao trên tay rơi “keng” xuống đất, A Tài vội vàng cúi xuống nhặt, trong lúc hoảng loạn quên mất trong tay còn có tôi, bàn chân trượt đi, cả hai cùng ngã nhào xuống.

Ôm theo con tin ngã ngay trước mặt mọi người, gã thích khách này đúng là có một không hai! Tôi bị A Tài luống cuống đè xuống dưới, gót chân cứa vào

một hòn đá lớn, rách tới tận xương, cảm giác đau nhói thấu tim khiến tôi không nhìn được hết lên một tiếng, nước mắt tuôn rơi. Các thị vệ trong phủ Tể tướng đang định lao lên, A Tài sợ hãi nằm bất động trên mặt đất.

Đúng lúc này thì bỗng có một đội áo đen từ phía Tây Uyển phi thân tới, kẻ đi đầu hươu kiếm hất con dao đang chém xuống người A Tài, nơi nào kiếm khi đi qua là khiến những thanh trường đao trong tay đám thị vệ rơi leng keng xuống đất. Thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn người múa kiếm, dưới ánh trăng bằng bạc, chiếc mặt nạ màu bạc của chàng tỏa ra hơi sáng lạnh lẽo, cả người chìm trong bộ áo đen, dường như đang hòa làm một với bóng đêm, thân tỏa ra luồng sát khí lạnh lẽo. Hóa ra là chàng! Vị tướng quân mặt nạ từng cứu tôi hai lần.

Các thị vệ trong phủ Tể tướng đua nhau chạy tới, bắt đầu chiến đấu với đám người áo đen, xung quanh toàn là tiếng kim loại va vào nhau. Thanh trường kiếm của tướng quân mặt nạ chém sắt như chém bùn, nhất thời, không ai có thể lại gần. Chàng nghiêng đầu nhìn tôi nằm dưới đất, trong đôi mắt trong vắt như hồ nước thoáng một tia sáng thâm trầm, phức tạp.

“Tướng quân!” A Tài nhìn thấy cứu tinh bèn cất tiếng gọi, thất lưng trúng một kiếm, vết thương đang rỉ máu.

Gót chân đau nhói, ý thức của tôi dần trở nên mơ hồ, loáng thoáng nhìn thấy tay áo tướng quân mặt nạ vung lên, “bùm” một tiếng, xung quanh là màn khói dày đặc. Rồi tôi cảm thấy mình bị rơi vào một vòng tay ấm áp và quen thuộc, rồi cùng chàng bay lên cao. Đầu tôi nhẹ bẫng, trước mắt một màn tối đen rồi mất đi tri giác.

3.

“Tướng quân, giờ đã đánh rần động cỏ, các huynh đệ bị nhốt trong thủy lao phải làm thế nào?”

“Tướng quân, đều tại A Tài, chìa khóa đã cầm trong tay còn bị cướp lại, giờ không biết phải làm thế nào.”

“Đừng rồi, chúng ta có thể lấy nữ nhân này mang đi trao đổi! Nghe nói ả ta là Nguyên Thanh Tỏa, là ti thiếp của Vũ Văn Dung, là cháu gái của vợ Vũ Văn Hộ, nếu chúng không giao chìa khóa, chúng ta sẽ giết ả ta!”

“Không được, Tiểu Liên tỷ tỷ là người tốt, chúng ta không thể làm hại tỷ ấy.”

“A Tài, đừng có nói nhiều, cái gì mà Tiểu Liên tỷ tỷ, ả ta tên là Nguyên Thanh Tỏa.”

...

“Được rồi, các người lui ra trước đi!”

Bên tai loáng thoáng vang lên những tiếng trò chuyện huyền ảo khiến đầu tôi đau như muốn nổ tung, chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà dễ nghe chậm chậm vang lên, xung quanh lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách và tiếng chim hót líu lo.

“Á!” Một cảm giác đau nhói từ dưới gót chân bỗng dội lên, tôi không nhìn được, hét lên một tiếng, mở mắt ra rồi ngồi bật dậy như điện giật, phát hiện ra mình đang nằm trên một hòn đá lớn gần bờ suối, tướng quân mặt nạ đang rửa vết thương cho tôi, ngón tay thon dài rất đẹp lướt qua làn da trắng ngần của tôi, trái tim tôi bỗng run lên một cách kì lạ, hai chân vô thức co lại, nhưng bị bàn tay mạnh mẽ của chàng kẹp chặt lại. Chàng ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu đắp thảo dược lên vết thương cho tôi.

“Vì sao lần nào chàng cũng giúp ta?” Chiếc mặt nạ bạc của chàng ánh lên lạnh lẽo, mái tóc dài đen nhánh bay trong cơn gió đêm lạnh buốt. Tôi nhìn vào đôi mắt bình lặng và trong vắt như nước hồ của chàng, ngây ngô hỏi.

Trên chiến trường tràn đầy máu tanh, chàng đã ôm tôi vào lòng, hơi ấm của chàng đã khiến cảm giác sợ hãi lần đầu tiên đối mặt với cái chết tan biến. Trong căn phòng tối om bị yểm bùa, chính chàng đã ra tay cứu tôi khỏi con búp bê độc ác, tà áo trắng như ánh sáng huyền diệu trong đêm.

“Nếu sớm biết cô là ti thiếp của Vũ Văn Dung thì chưa chắc ta đã cứu cô.” Chàng lạnh nhạt nói, bỏ chân tôi ra, đứng lên nhìn tôi lạnh lẽo rồi quay người bỏ đi.

Tôi ngơ ngác, không ngờ chàng lại nói với tôi một câu lạnh lùng như vậy, mở to mắt lên nhìn chàng, một cảm giác đau đớn kì lạ lặng lẽ lan ra trong tim.

Thì ra trong thế giới cổ đại xa lạ này, chẳng có ai thực lòng đối xử tốt với tôi sao? Trăm phương nghìn kế xoay chuyển giữa mọi loại người, bị cuốn vào một cuộc tranh đấu mà tôi vốn không muốn tham dự, trong một thế giới bao la và xa lạ, không ai thực lòng đối xử tốt với tôi? Phảng phất như một bầu trời không trăng không sao, chỉ có một màn đêm vô tận kéo dài mãi mãi.

Khóe mắt cay xè, những giọt nước mắt nóng hổi đua nhau trào ra như nước vỡ bờ, trái tim có một cảm giác khó chịu không nói được thành lời. Tôi cắn chặt môi, cố nén để tiếng khóc không bật ra, che giấu hơi thở nghẹn ngào của mình. Tướng quân mặt nạ đã đi được mấy bước, dường như phát hiện ra vẻ khác thường của tôi nên dừng chân lại.

Tim tôi chưa xót, vui đầu vào đầu gối, bưng bình để mình không cất lên tiếng khóc.

“Muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái, không cần phải che che giấu giấu.” Giọng nói của chàng bỗng vang lên bên tai, vẫn lạnh nhạt nhưng dịu dàng hơn ban nãy.

Tôi ngẩng đầu lên, chàng đã tới bên tôi, chiếc mặt nạ bạc ở ngay trước mắt tôi. Tôi thấy thật tủi thân, không kiềm chế nổi nữa, giờ tay lên nắm nhẹ vào ngực chàng, khẽ giọng nói: “Ta khóc thì liên quan gì tới chàng! Ta cũng có muốn khóc đâu. Sao đến chàng cũng đối xử với ta như thế, vì sao? Rốt cuộc ta đã làm sai việc gì, vì sao lại là ta... Vì sao... Ta nhớ nhà, nhớ ông nội... Chàng không lo cho ta, chẳng ai lo cho ta!” Những lời lẽ chẳng theo thứ tự nào cứ thế tuôn ra trong tiếng khóc, nỗi bi thương trong tim giờ lan ra, thấm đẫm cả không gian, dường như đã mất đi toàn bộ sức lực, tôi dựa vào lòng chàng như một đứa trẻ phải chịu nỗi ám ức khôn cùng, bất chấp tất cả, bật khóc xé lòng. Những giọt nước mắt nóng hổi cứ kiên tục tuôn trào, thấm ướt cả một vạt áo chàng.

Chàng ngán ngừ trong giây lát, rồi đưa tay ra ôm lấy tôi, lòng bàn tay rộng lớn đặt lên bờ vai tôi, một hơi ấm thấu qua làn vải áo, làn da, đi vào từng đường kinh mạch trong người tôi. Tôi dựa vào vai chàng, khóc như một đứa trẻ, không biết mình đã khóc bao lâu, khi ngẩng đầu lên khỏi lòng chàng, trời đã ngả hoàng hôn. Tôi thấy mình thoải mái hơn rất nhiều, bao nhiêu tủi thân, ám ức và cô đơn tích tụ trong lòng cũng theo những giọt nước mắt trôi ra ngoài.

Ánh tịch dương đỏ rực nhuộm đỏ cả chân trời xanh thẳm, đám mây màu đỏ soi bóng dưới làn nước suối trong vắt, tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng. Những cánh hoa lê trắng như tuyết rơi xuống, đậu lên mái tóc, lên vai chàng. Nước chảy hoa trôi, cùng chiếc mặt nạ bạc của chàng dưới ánh chiều tà tạo thành một bức tranh ấm áp tuyệt đẹp.

Tôi sực tỉnh lại, gò má ửng hồng, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay chàng, ngược mắt nhìn chàng, rồi bỗng ngẩn ngơ. Đôi mắt lạnh lẽo như băng của chàng như một viên ngọc đen sáng trong, đầy mắt trong vắt như một mặt nước hiền hòa. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn rõ bản thân trong mắt của người khác.

Chàng thấy tôi thất thần nhìn chàng thì quay đầu đi tránh ánh mắt tôi. Lúc này tôi mới thất kinh phát hiện ra mình vừa thất lễ, cũng không biết vì sao trước mặt chàng, tôi lại như một con ngốc như vậy. Mặt đỏ bừng, đồng thời trong đầu tôi cũng lóe lên một ý niệm tình nghịch, tính ham chơi trời dấy.

Khóe môi nhếch lên, tôi đột ngột đưa tay ra gỡ chiếc mặt nạ của chàng, chàng hơi giật mình, nhanh nhẹn tránh đi. Tôi vô hựu, mắt thẳng băng, ngã thẳng xuống đất, trong lúc hoảng hốt, tôi ôm chặt lấy người bên cạnh theo phản xạ. Định thần lại mới phát hiện chàng đang bị tôi đè xuống dưới, hai tay tôi ôm chặt lấy cổ chàng. Đứng là một tư thế đầy mờ ám, tôi và chàng ở rất gần nhau, gần tới mức có thể cảm thấy hơi thở nhẹ như sợi lông và tiếng tim đập thình thịch của chàng. Tôi cảm thấy tim mình như ngừng đập, cố gắng ngồi dậy, trong lúc luống cuống, cổ tay tê đi, không giữ nổi trọng lượng của bản thân. Tôi mất đà ngã xuống, bờ môi đột nhiên chạm phải một cái gì đó mềm mại, ấm áp, như có một làn điện chạy từ đôi môi rồi lan ra khắp người. Qua một chiếc mặt nạ lạnh lẽo, đôi mắt trong vắt của chàng lóe lên một tia sáng, hơi ấm dường như khiến tôi tan chảy.

“Cô không định dậy sao?”

Không biết bao lâu trôi qua, hồ nước lặng lẽ trong mắt chàng dấy lên thành một nụ cười gọn sóng, nói với tôi đầy trêu chọc.

Tôi sực tỉnh lại, lúc này mới phát hiện ra mình vẫn giữ nguyên tư thế của nụ hôn ban nãy, cứ ngỡ người ra nhìn chàng như bị trúng tà. Gò má tôi bắt đầu nóng bừng, luống cuống chống tay xuống đất rồi khỏi người chàng, rồi ngồi ở một chỗ cách chàng ba trượng, tim đập thình thịch như có một chú hươu nhỏ đang chạy chơi trong đó. Vô tình quay đầu sang, nhìn thấy bóng mình in dưới dòng nước suối trong vắt, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, gò má ửng hồng khiến gương mặt tôi mang một vẻ đẹp rung động lòng người.

Tướng quân mặt nạ nhìn tôi chăm chú, ánh mắt bỗng như ngưng đọng, dường như chàng kinh ngạc vì nhan sắc của tôi, dường như lại chạm vào một hồi ức nào đó được chôn trong tim chàng từ lâu. Sau đó, ánh mắt chàng bỗng tối đi, đầy thất vọng. Đứng lên bằng một tư thế vô cùng tao nhã, ánh mắt đã quay lại với vẻ điềm tĩnh thường ngày, quay người bỏ đi vài bước, lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền quay lại, bẻ thốc tôi lên, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước và đi vào lều.

“Cho dù mặt chàng trông như thế nào thì... ta... ta cũng không chê chàng đâu.” Tôi dựa vào lòng chàng, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhẹ nhàng sờ lên chiếc mặt nạ bạc của chàng, câu nói đó tôi buột miệng thốt ra, giọng nói vừa e thẹn vừa ngọt ngào, dịu dàng như thể không phải giọng nói của mình. Mặt tôi lại nóng bừng, tia ửng hồng len lén bò lên trên má.

Tôi tưởng rằng về thất vọng trong mắt chàng khi nãy là vì chàng cảm thấy không xứng với tôi. Tôi chỉ muốn cho chàng biết, chàng không cần phải sợ tháo mặt nạ trước mặt tôi, cho dù mặt chàng có xấu xí đáng sợ thì trong mắt tôi, chàng vẫn là vị tướng quân mặt nạ anh tuấn vô bờ trong bộ y phục trắng muốt như tuyết.

Lời vừa thốt ra mới cảm thấy câu nói này thật quá mạo muội. Tướng quân mặt nạ hơi sững lại, nhìn tôi đầy kinh ngạc như thể lúc đó mới hiểu tôi vừa nói gì, trong mắt là một nụ cười khinh mạn như thể vừa nghe được một câu chuyện cười nào nực cười lắm.

Chàng đang cười tôi đa tình sao? Tôi nghĩ như vậy, cảm thấy thực sự muốn đào một cái hố rồi chui xuống, thế là lại vùi đầu vào lòng chàng, không dám nhìn chàng nữa. Một hương thơm thoang thoảng tỏa đến đập vào mũi tôi, trong tim dấy lên một cảm giác ấm áp, bỗng dưng phát hiện ra mình rất quyến luyến với vòng tay của chàng.

Chàng nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, quay người đang định đi ra khỏi phòng, vết thương nơi gót chân tôi lại phát tác, nhìn theo bóng chàng, bất giác chẳng muốn để chàng đi.

“Chàng nửa đêm tới phủ Tề tướng là vì muốn cứu các binh sĩ nước Tề bị giam dưới thủy lao sao?” Tôi nhẹ giọng hỏi, đáp án thật rõ ràng, đúng là một câu hỏi ngu ngốc.

“Ta... ta không muốn quay lại phủ Tề tướng nữa.” Tôi cúi đầu, nói như lầm bầm. Giọng nói rất khẽ, chỉ như tiếng thì thầm, lại như đang thỉnh cầu điều gì đó.

Bóng chàng dừng lại giây lát, cuối cùng chẳng nói gì, thong thả bước đi.

4.

Tình dường nửa ngày, tình thần tôi đã khá hơn rất nhiều.

“Tiểu Liên tỷ tỷ, vết thương của tỷ thế nào? Haiz, đều tại đệ.” A Tài xoa gáy, áy náy nói. Nếu không phải là vì hấn tay chân vụng về lúc uy hiếp tôi thì chân tôi cũng không bị cứa vào đá mà bị thương.

“Đệ thật là vô ý, thật chẳng thích hợp là thích khách.” Tôi nói đùa, uống một ngụm cháo mà hấn mang tới rồi nói, “Nhưng nể tình bát cháo này, tha thứ cho đệ đây.”

“Thực ra cũng không thể hoàn toàn trách đệ, ai mà biết tỷ lại là cháu gái của Tể tướng, là ti thiếp của Tư Không...” A Tài nói giọng không phục, “Khi tướng quân cứu tỷ về, đệ còn tưởng tỷ là dân nữ ở trong thành gần đây, ai ngờ...”

“Haiz!” Tôi thờ dài một tiếng, vừa nhắc tới thân thể của mình là tôi đã thấy chán nản, A Tài thấy tôi có vẻ buồn chán thì không dám nói tiếp chuyện đó nữa.

“Đúng rồi, vì sao tướng quân của các đệ lúc nào cũng đeo mặt nạ? Có phải từng bị thương trên chiến trường nên bị hủy mất dung nhan không?” Tôi thận trọng hỏi, rất muốn biết thêm những việc liên quan tới chàng. A Tài khựng lại, chớp mắt, hình như chưa hiểu rõ tôi có ý gì, ngập ngừng một lát rồi thờ dài nói: “Đúng thế, ai nhìn vào là sợ chết khiếp luôn! Thế nên tướng quân mới đeo mặt nạ suốt như thế.”

“Ta thực sự muốn nhìn thấy dung nhan dưới chiếc mặt nạ đó. Cho dù là trông như thế nào thì ta cũng có thể chấp nhận.” Trong lòng tôi thấy thật thương xót cho chàng, khoe mỗi nhếch lên, lẩm bẩm nói. Giọng nói nhỏ vo ve như muỗi, chỉ là buột miệng nói ra tiếng lòng mà quên mất trước mặt còn có A Tài.

“Tiểu Liên tỷ tỷ, tỷ...” A Tài khựng lại nhìn biểu cảm của tôi khi đó, trên mặt hấn không còn vẻ nghịch ngợm thường ngày, ngược lại là một lo lắng âm thầm như sợ nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi: “Tỷ thích tướng quân?”

Tôi đỏ mặt, nghiêm giọng nói: “Muốn ăn đòn à? Sao nói năng linh tinh thế hả?”

Trên mặt A Tài thoáng qua một vẻ gì đó như là an tâm. Không phải thì tốt.

“Hôm đó tướng quân cứu tỷ trên chiến trường rồi đích thân đưa tỷ về doanh trại, đệ cũng tưởng là người có điều gì đó với tỷ. Nhưng tỷ lại là nữ quyến trong hoàng thất của Chu quốc. Cho dù thế nào thì tướng quân cũng luôn đặt lợi ích quốc gia và an nguy của các binh sĩ lên hàng đầu, người tuyệt đối không vì tỷ mà từ bỏ việc cứu các binh lính đang bị giam giữ dưới thủy lao đâu.”

Mặt tôi căng cứng lại dường như đang bị chìm trong một lớp bọt bong bóng màu hồng phấn rực rỡ, nay đột nhiên bị đánh thức, hơi lạnh ủa đến khiến tôi tỉnh táo hơn nhiều.

“Huống hồ... người vẫn luôn mang theo bức họa Lạc Vân tỷ tỷ, không rời nửa bước, đệ nghĩ cả đời này người cũng không quên được tỷ ấy. Trong nhân gian, không biết có bao nhiêu nữ tử vì tướng quân của chúng ta mà hồn siêu phách lạc, nhưng chỉ có mỗi Lạc Vân tỷ tỷ là lọt vào mắt xanh của người.” A Tài là người thẳng thắn, lại chưa có kinh nghiệm sống, chỉ một mạch nói rồi bỗng im lặng.

“Lạc Vân? Lạc Vân là ai?” Tôi hơi ngơ ngác, nhẹ giọng hỏi.

“Ha ha, không có gì, đệ nói đùa thôi, tóm lại là Tiểu Liên tỷ tỷ đừng... đừng thích tướng quân là được.” A Tài vội vàng đứng bật dậy, lấp bắp nói.

“Vì sao?” Tôi hỏi nhanh.

“Bởi vì người sẽ không thích bắt cứ ai nữa đâu.” A Tài buột miệng nói, nói xong rồi mới cảm thấy không ổn, dường như tự trách mình lảm lời, bèn bực bội lao ra ngoài cửa.

... Bởi vì người sẽ không thích bắt cứ ai nữa đâu. Giọng nói vẫn còn chút trẻ con của A Tài vang vọng trong bầu không khí tĩnh mịch, tôi cảm giác như trái tim mình đang bị cái gì đó kiểm soát, chẳng còn nghĩ ngợi được gì, trong phút chốc, tôi chẳng thể nào phân biệt được cay đắng ngọt bùi, chỉ cảm giác ánh sáng rực rỡ buổi hoàng hôn hôm nào đến nay chỉ còn lại là bóng tối.

Thực ra tôi là một người rất phù phiếm. Còn nhớ khi ở thế giới hiện đại, tôi lúc nào cũng chỉ thích những anh chàng đẹp trai, ai đẹp thì sẽ ngắm nhiều hơn, đọc truyện tranh cũng chỉ chọn những truyện nào có mỹ nam. Chẳng thể ngờ một người như mình mà lại cam tâm tình nguyện có cái suy nghĩ “cho dù gương mặt của chàng đáng sợ đến đâu ta cũng chấp nhận”.

Đoạn Mộc Liên khi đó thật là đơn giản và vui vẻ. Bởi vì là người kế thừa của gia tộc Đoạn Mộc nên ở trường cũng được coi là một ngôi sao sáng, trong lòng lại chưa từng có cảm giác vương vấn một ai. Còn tôi lúc này khi đối diện với tướng quân mặt nạ lại có một sự quyến luyến và ý lại khó nói thành lời, là vì cảm ân, hay vì trong thế giới xa lạ này, tôi quá bé nhỏ và đơn độc? Tôi thực sự thích chàng rồi sao? Bất giác tôi hỏi lại bản thân thật nghiêm túc. Tự hỏi mình như vậy hàng ngàn, hàng vạn lần nhưng vẫn không tìm được một câu trả lời rõ ràng.

5.

Tia nắng đỏ rực của bóng chiều tà dần biến mất sau khoảng chân trời xanh thẳm. Sắc trời tối dần.

Gót chân tôi vẫn đau nhói, loạng choạng đi tới trước một chiếc lều quân đội có vẻ cao quý nhất. Có lẽ vì sợ bị người khác chú ý nên lần này tướng quân mặt nạ không mang theo nhiều người, tôi bảo A Tài đánh lạc hướng đám binh sĩ đang canh giữ ở cửa, len lén lách người đi vào trong. Bước chân vào tiểu viện, qua một lớp rèm bằng da, tôi nghe thấy mấy giọng nam có vẻ quen thuộc đang bàn luận.

...

“Bẩm tướng quân, tôi đã phát thiệp tới phủ Tể tướng, bảo họ giao nộp chìa khóa thủy lao, thả các huynh đệ của chúng ta ra, nếu không họ hãy chờ nhặt xác của Nguyên Thanh Tỏa.”

“Gã Tể tướng đó là gian thần giảo hoạt, Tư Không Vũ Văn Dung cũng không phải hạng tầm thường, chỉ sợ rằng bọn chúng không dễ dàng chịu khuất chế như vậy đâu.”

“Lý tham quân nói chí phải, nghe nói Vũ Văn Dung hoang dâm vô độ, trong phủ của hắn, ti thiếp vũ cơ nhiều vô số kể, chỉ là một ti thiếp thì chỉ sợ không thể uy hiếp nổi hắn.”

“Chuyện đó cũng khó nói, Nguyên Thanh Tỏa là cháu họ của vợ Tể tướng, hôm đó thấy Hoàng thượng có vẻ rất quyến luyến nàng ta, có lẽ cũng có ích.”

Đám người vẫn say sưa thảo luận, trong lòng tôi bị một cơn gió lạnh lướt qua. Quả nhiên là chàng cùng mọi người bàn bạc như vậy, quả nhiên là chàng muốn dùng tôi để đổi lấy chìa khóa của thủy lao. Tôi nói tôi không muốn về phủ Tể tướng, cho dù đó là một lời cảm thán xuất phát từ tận đáy lòng thì với chàng đó chẳng qua chỉ như gió thoảng bên tai. Rốt cuộc thì chàng vẫn “coi đại sự là trọng”.

“Bình thủy tương phùng”[1], chàng sẽ lo lắng được cho tôi bao nhiêu, mà tôi có thể yêu cầu chàng lo lắng cho mình được?

[1] Bèo nước gặp nhau.

Tôi vén rèm lên, nói to: “Tính cách của Tể tướng Vũ Văn Hộ ta hiểu rất rõ. Hắn ta chắc chắn sẽ không vì một nữ tử bình thường mà bỏ tay chịu trói đâu. Hơn nữa chuyện này truyền ra ngoài thì còn gì là thiên uy? Cho dù hắn giả bộ đồng ý thì chẳng qua cũng chỉ là để các người tự nộp mạng mà thôi.” Nghe thấy những lời này, tất cả mọi người trong phòng đều sững sờ.

“Mọi người không cần nhìn ta như vậy. Tuy rằng ta là người của phủ Tể tướng, nhưng không có nghĩa là ta sẽ đối đầu với các người. Thanh Tỏa cũng có chuyện tương cầu và cũng muốn kết thân tình với các vị.” Tôi cười nói, quay sang nhìn tướng quân mặt nạ, thần sắc chàng vẫn như thường, đôi mắt như mặt nước hồ thu vẫn sâu thẳm và không một gợn sóng.

Sắc mặt mọi người đều có vẻ kinh ngạc, nhìn tôi đầy nghi kỵ. Một người đàn ông trung niên sắc mặt thô lỗ oang oang nói: “Ai cho cô vào đây? Tại sao bọn ta lại phải tin cô?”

“Vì cái này đây.” Tôi mỉm cười thân thiện, rồi rút từ tay áo ra một chiếc chìa khóa vàng khảm hoa, đó chính là chiếc chìa khóa mà tôi nhặt được trước khi bị bắt cóc. Sau khi nhìn kỹ mới phát hiện ra nó được làm từ vàng ròng, hoa văn vô cùng tinh xảo, ổ khóa và chìa khóa của phủ Tể tướng đều được làm bằng đồng, cũng không hề có những hoa văn phức tạp như thế này, đối chiếu với thời gian và địa điểm, nghĩ lại thì chắc chắn nó là chìa khóa của thủy lao Thiên Hiêm.

Mọi người nhìn chiếc chìa khóa, lại ngẩn người ra, nhất thời đều kinh hãi nhìn chiếc chìa khóa trong tay tôi, rồi lại nhìn tôi đầy hoài nghi. Trong mắt tướng quân mặt nạ vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như cũ, chỉ lạnh nhạt nhìn tôi.

“Phát thiệp tới phủ Tể tướng, hẹn lúc nào, địa điểm nào?” Tôi nhìn quanh một vòng, hỏi nhỏ.

Một quân sĩ có vẻ còn trẻ bên bàn lúc này mới lên tiếng trả lời tôi: “Giờ Ngọ ngày kia, tại cổng phía Tây thành.” Tướng quân mặt nạ hơi nghiêng đầu qua, gật đầu.

“Tôi khi đó chắc chắn Vũ Văn Hộ sẽ cài mai phục ở thủy lao và cổng thành, tôi khi đó ông ta thả để mất tính mạng của ta cũng không chịu để các người thoát đầu.” Tôi đưa tay lên chống cằm nghiêm túc nói: “Chìa khóa thủy lao đã nằm trong tay ta thì ta có một kế sách vẹn toàn.”

“Cái gì? Cô nói đi!” Vị đại thúc thô lỗ ban nãy lại nóng nảy cất giọng oang oang.

“Nói ra thì dễ, chỉ sợ các người không tin ta.” Tôi nghịch nghịch chiếc chìa khóa trong tay, đầu môi nói tiếp: “Chỉ bằng thế này, ta nói ra việc ta cần nhờ các người trước, có ràng buộc lợi ích thì có thể các người sẽ tin tưởng ta hơn.”

“Hừ, nói điều kiện luôn cũng tốt. Cô muốn bọn ta làm gì?” Vị đại thúc này rậm rịch bội nói.

“Vậy ta nói ra phương pháp trước.”

Tôi mỉm cười tinh nghịch, “Các người hẹn ngày kia, theo lí mà nói thì đêm nay động tĩnh ở phủ Tể tướng chưa có gì, họ lại không biết chìa khóa ở chỗ chúng ta, thủy lao tạm thời không có trọng binh canh giữ.” Tôi đẩy chìa khóa ra giữa bàn, nói tiếp: “Một là không làm, hai là không từ bỏ, chỉ bằng đêm nay chúng ta hành động. Các người tới thủy lao cứu người, ta sẽ giả bộ chạy thoát được về phủ Tể tướng, nói là đêm nay các người sẽ tới đó lấy trộm lần nữa để phủ Tể tướng càng phòng bị nghiêm ngặt, tóm lại cố gắng giữ chân Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung. Sau đó các người nhân cơ hội đó đi cướp thủy lao... Sau đêm nay, mọi người đều vui vẻ. Tôi nhếch miệng, nở một nụ cười đầy thành ý.

“Đương Đông kích Tây thì chúng có trở tay cũng không kịp, cũng được lắm.” Tướng quân mặt nạ lạnh nhạt nói.

“Nhưng thả cô về phủ Tề tướng làm sao đảm bảo rằng cô sẽ không nói chuyện chúng ta đi cướp thủy lao ra. Cô lại là ti thiếp của Vũ Văn Dung, bây giờ ngã về phía chúng tôi, nói không chừng khi đó lại giúp đỡ phu quân của mình.” Vị quân sĩ trẻ tuổi ban nãy suy nghĩ giây lát rồi nhìn tôi hồ nghi.

“Người nghi ngờ như vậy cũng không phải là không có lí. Thế nên ta mới nói, chỉ sợ các người không tin ta.” Tôi hơi ngã ra sau, dựa lưng vào ghế, nói: “Nhưng nghĩ kĩ lại, các người từ xa tới đây để cứu các huynh đệ bị giam trong thủy lao, những con người trọng tình trọng nghĩa như vậy, Thanh Tòà vô cùng khâm phục, hành động này lại chẳng có hại gì cho ta, ta hà cớ gì phải ngăn cản các người? Huống hồ tướng quân từng cứu ta hai lần, ân tình này Thanh Tòà vẫn muốn được trả.” Tôi nhìn vào đôi mắt đen láy của tướng quân mặt nạ, chàng cũng đang nhìn tôi, giây phút bốn mắt gặp nhau đúng vào lúc tôi nói tới hai chữ “ân tình”. Trái tim tôi bỗng dưng run rẩy, vội vàng lảng mắt đi chỗ khác. Ngập ngừng một lát, tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chàng, nói, “Thực ra chuyện ta nhờ vả đối với các vị mà nói dễ như trở bàn tay. Chỉ là phải phiền tướng quân đích thân đưa ta ra ngoài cửa, tới khi đó tự khắc ta sẽ nói.”

Trong phòng bỗng chốc rơi vào yên lặng, mọi người đều đang nghiền ngẫm độ tin cậy và tính khả thi trong lời nói của tôi.

“Được rồi, ta tin nàng.” Giọng nói hơi lạnh lẽo nhưng rất dễ nghe của chàng vang lên trong khoảng không gian tĩnh mịch, ánh mắt vẫn bình thản như không.

Tướng quân đã nói vậy rồi thì mọi người cũng chẳng còn dị nghị gì nữa.

Chàng tin tôi. Trong lòng tôi dấy lên một cảm giác ấm áp khôn tả.

6.

Ánh trăng mờ ảo như sương. Tiếng chim hót giữa núi rừng, tiếng nước chảy róc rách hòa lẫn tiếng gió vi vu, trời đêm mát mẻ và dễ chịu.

Tôi và chàng sánh vai bước đi, những bông hoa lê hai bên đường đang độ nở rộ rực rỡ, cánh hoa theo gió bay xuống, nhẹ nhàng múa một vòng trong không gian, những cánh hoa trắng muốt trong sắc đêm rất nồng vương trên mái tóc dài đen nhánh của chàng, lấp lánh như những vì sao trên nền trời thăm thẳm.

“Ba ngày sau, giờ Tý, chờ ở cổng Tây... Được không?” Giọng nói của tôi đột ngột vang lên, xé rách sự tĩnh lặng đầy hương thơm của màn đêm.

Tướng quân mặt nạ hơi ngần ra, đôi mắt đen lặng lẽ nhìn tôi.

“Ta từng nói ta không muốn quay về phủ Tề tướng. Nếu ta giúp chàng làm được việc này, chàng hãy đưa ta đi, được không?” Tôi ngẩng đầu lên, trong giọng nói có vài phần khẩn cầu.

Ánh trăng bàng bạc, tà áo trắng của chàng bay nhẹ trong gió như một chú bướm, tôi nhìn chàng bằng ánh mắt khẩn thiết, phảng phất như đây chính là tia hi vọng cuối cùng mà tôi có thể bầu vùi vào.

Không phải tôi không nghĩ tới gương Thanh Loan, không phải tôi đã quên trách nhiệm của mình. Chỉ là cuộc sống lạnh lẽo, quái dị trong phủ Tề tướng với đầy âm mưu, dối trá khiến tôi thực sự không muốn sống thêm một phút nào nữa. Nếu tôi sống nữa đời còn lại của mình trong phủ đệ mà tứ phía đều là những cuộc truy hoan phong lưu của Vũ Văn Dung, chỉ nghĩ thôi đã khiến tôi ớn lạnh.

“Vì sao lại muốn ra đi đến vậy?” Đôi mắt sâu thẳm của chàng chăm chú nhìn tôi trong giây lát, hỏi tôi với sự nghi hoặc. Giọng nói tao nhã của chàng hòa lẫn vào đêm đen càng thêm dễ nghe.

“Bởi vì ta muốn tự do. Ta muốn sống cuộc sống mà ta muốn.” Suy nghĩ giây lát, tôi nghiêm túc trả lời. Ngẩng đầu nhìn chàng, thấp thoáng có thể thấy bóng mình trong mắt chàng, đôi mắt sâu thẳm tràn ngập ánh sao.

Giọng nói chùng xuống, chàng chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Tôi nhìn lại đôi mắt chàng, đôi mắt đen láy và sâu thẳm dường như đang muốn hút người khác vào, tìm tôi bỗng run rẩy và đau nhói. Bỗng dưng, mắt chàng lóe sáng, rồi đưa tay kéo mạnh tôi vào lòng, đầu tôi đụng phải vòm ngực chàng, bên tai nóng bừng, tim đập mạnh.

Sau lưng lướt qua một tiếng gió, sau đó là tiếng xào xạc, thì ra là một con chim ưng ở trên cây lao xuống bắt chuột, đôi cánh nó bay lướt qua chỗ mà tôi vừa đứng.

Sắc mặt chàng vẫn như thường, như thể chuyện ban nãy chẳng có ảnh hưởng gì tới chàng. Hơi cau mày lại, chàng nhìn tôi thăm dò, trầm giọng hỏi: “Sao nàng biết là đi theo ta sẽ có tự do?”

“Ở nơi giao nhau của hai con đường nhỏ, một trong số đó sẽ dẫn chàng tới Đào Hoa Nguyên. Ở góc đường có nàng tiên nữ, lời nói của một trong hai người có bảy phần là thật. Người còn lại chỉ đáng tin một phần. Chàng sẽ chọn hỏi ai?” Tôi không trả lời, ngừng một lát rồi hỏi một câu hỏi hoàn toàn không liên quan. Tướng quân mặt nạ hơi ngần người ra, không ngờ đột nhiên tôi lại hỏi như vậy.

“Còn ta sẽ chọn hỏi người chỉ đáng tin một phần. Bởi vì chỉ cần đi vào con đường ngược lại với đáp án của nàng ta thì khả năng chính xác là chín phần.” Tôi tình nghịch mỉm cười rồi nói tiếp: “Đi với chàng khả năng thắng cược là chín phần. Cho dù kết quả là ngược lại thì ta cũng không hối tiếc.”

Nhưng trong lòng tôi vẫn thấy chột dạ khi tự hỏi bản thân, trong sâu thẳm tâm hồn mình, mình thực sự muốn rời khỏi Vũ Văn Dung như vậy sao? Chàng thực sự là đáp án sai lầm sao? Tôi thực sự muốn từ bỏ trách nhiệm bảo vệ gương Thanh Loan để cao chạy xa bay sao? Hay cảm giác của tôi với người đàn ông trước mắt đã hóa thành một sự quyến luyến sâu đậm mà tôi không thể nào khống chế được? Bởi vì không muốn rời khỏi chàng, do đó mới đưa

ra lựa chọn như vậy?

“Ha ha!” Nghe tôi nói vậy, trong mắt chàng gọn lên một tia cười, thong thả nói, “Ta không chọn ai cả. Trên đời này đâu có Đào Nguyên. Thế sự lúc nào cũng treu người con người, giao vận mệnh của mình vào tay người khác chẳng đáng tin cậy chút nào.”

Tôi ngẩn người nhìn chàng, trong phút thất thần, dường như tôi nhìn thấy một nỗi bi thương khắc cốt ghi tâm thoáng hiện lên rồi lập tức biến mất trong mắt chàng, dường như tôi đã vô tình chạm phải vết thương đã được phong bế bao năm nay của chàng. Nhưng người đó là chàng, cho dù là đau khổ thì cũng chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài.

Tôi định nói điều gì đó, nhưng chẳng biết nên nói gì, nhất thời chỉ biết ngáy ngồ nhìn chàng.

“Không còn sớm nữa, ta đã sai người chuẩn bị ngựa đưa nàng về.” Tướng quân mặt nạ nghiêng người bước đi một bước, trong thoáng chốc, sắc mặt lại như bình thường. Cách đó không xa có một cậu bé dắt ngựa tới, con ngựa cao lớn hí lên một tiếng làm những chú chim đang say ngủ trong rừng hoảng hốt vút lên cao.

“Đã là trốn ra thì sao có thể để người khác đưa ta về được?” Tôi dường như nhớ ra điều gì đó, cúi đầu xé rách váy, giậm chân vài cái rồi lại lấy bùn ướt gần con suối trét lên mặt.

Chàng hơi khựng lại, rồi lập tức hiểu ra, khoe môi bất giác nở thành một nụ cười rất nhẹ. Nụ cười ấy xua bớt đám mây u ám trong lòng tôi.

Vết thương ở chân chưa khỏi hoàn toàn, tôi phải nhờ thằng bé đỡ mới trèo được lên ngựa, nhìn mình lúc này trông hoàn toàn giống một kẻ phải nhẫn nhục, chịu đau để chạy trốn.

Vó ngựa cất lên, đi được vài bước, tôi không nhận được quay đầu lại, như một đứa trẻ không tin vào người lớn, nhìn chàng đầy hoang mang, giọng nói thất vọng: “Ba ngày sau, chàng sẽ tới chứ?”

Vàng trắng vàng vạc treo cao, chàng đứng giữa khu rừng cây cối xanh mướt, nhẹ nhẹ gật đầu.

Tôi an lòng mỉm cười ngượng ngịu, rồi thúc ngựa phi nhanh về phía phủ Tề tướng.

Cổ nhân không có cuộc sống về đêm phong phú như người hiện đại, đa số đều ngủ rất sớm. Lúc này đã quá nửa đêm, khi tôi cưỡi ngựa vào cổng thành, trên phố chỉ lác đác vài tên gác cửa, chỉ có mấy hộ có vẻ giàu có là treo đèn lồng sáng rực trước hiên nhà.

Vàng trắng trong vành vạnh như cái đĩa bị mây đen che khuất, trời tối đen như mực. Chân tôi lẽ ra đã gần khỏi hẳn, nhưng lúc này bỗng đau nhói, vết thương hình như lại nứt ra, cảm giác đau đớn dội lên.

Dạ dày cuộn lại rồi đau thắt. Còn nhớ tôi từng nghe ti nữ Bích Hương nói, dạ dày của Nguyên Thanh Tỏa không tốt, thường bị đau đến cau mày lại, cho nên cũng chẳng còn xinh đẹp như Tây Thi nữa. Nhưng mấy hôm nay tôi được A Tài chăm chút từng miếng ăn giấc ngủ, lẽ ra không thể đau dạ dày được.

Càng lại gần phủ Tề tướng thì cảm giác đau nhói đó càng thêm mãnh liệt.

Ghi cương ngựa dừng lại trước đại môn, cả người tôi đã đau đớn khó có thể chịu đựng, không cần phải giả bộ nữa, tôi loạng choạng xuống ngựa. Ngã nhoài xuống trước cổng, thấp thoáng thấy trong những viên ngói xanh trên đỉnh lầu lướt qua một tia màu vàng nhạt thoát ẩn thoát hiện, không kịp nhìn, trong dạ dày lại nhói lên một cái. Tên thị vệ gác cổng nhận ra tôi, vội vàng vàng dìu tôi vào trong phủ.

Lúc này tôi mới phát hiện ra trong phủ Tề tướng đường hoàng hoa lệ đêm nay yên tĩnh và nghiêm ngặt khác thường, từ trên xuống dưới lòng người hoảng hốt.

Thi thoảng lại có vài tiếng khóc xé rách màn đêm, sự thê lương, đau khổ vang lên trong đêm tối tĩnh mịch.

Cố nén đau đớn đi về phía chính phòng của Vũ Văn Hộ, nhưng lại bị một gã người hầu lạ mặt giữ lại, lo lắng khuyên nhủ: “Tề tướng đại nhân bệnh cũ tái phát, không gặp bất cứ ai.”

Bệnh cũ tái phát? Tôi giật mình, lên tiếng hỏi: “Vậy phu nhân đâu? Phu nhân ở đâu?”

“Phu nhân bệnh nặng, Hoàng thượng đã phái ngự y tới chẩn trị. Các người hầu trong phủ cũng bị bệnh rất nhiều, trong cung cũng phải không ít thân thủ cao cường tới.”

“Hoàng thượng và Tư Không đại nhân thì sao? Cũng bị bệnh sao?” Tôi miễn cưỡng ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh, cơn đau khiến sống lưng toát mồ hôi lạnh, nhưng lại cảm thấy việc này có chút bất thường, muốn hỏi tường tận hơn một chút.

“Hoàng thượng sáng sớm hôm qua đã khởi giá hồi cung, Tề tướng đại nhân đêm qua mới bị bệnh. Tư Không đại nhân cũng thấy người không khỏe, ngự y đã bốc thuốc, đang ở phòng tĩnh dưỡng.”

Với tình hình này thì xem ra bọn họ chẳng lo được chuyện thủy lao nữa rồi. Nhưng vì sao phủ Tề tướng chỉ trong một đêm đã bị bệnh hết cả? Đến tôi cũng bị bệnh theo ư?

Tôi chống tay vào bàn đứng lên, loạng choạng đi tới phòng Vũ Văn Hộ. “Không được, ta phải đi xem thế nào. Người phải người đi kiểm tra nhà bếp, xem có phải ai hạ độc trong thức ăn hay không, cứ nói là phu nhân sai người kiểm tra.” Bởi vì quá căng thẳng và hoảng sợ trong lòng khiến giọng nói của tôi trở nên sắc lạnh, gã người hầu hoảng sợ, vội vàng vâng dạ rồi đi về phía nhà bếp.

Tôi miễn cưỡng đi qua cánh cổng nguyệt nha của Tây Uyển, nghiêng đầu nhìn qua từng lớp cây cối, thấp thoáng một bóng người quen thuộc, làn da ngăm đen, dung mạo đẹp như tượng khắc, cả người toát lên vẻ anh tuấn ngời ngời. Đó chính là Vũ Văn Dung.

Dường như chàng cũng vô tình nhìn ra xung quanh, nhưng không thấy tôi đứng sau mấy khóm hoa. Vung tay đồ bát thuốc qua cửa sổ, hai hàng lông mày chàng cau lại thành một vệt đầy phức tạp.

Tôi dừng lại, bất giác trầm tư suy nghĩ, nhìn gương mặt hồng hào của chàng ta hoàn toàn không giống người bị bệnh, lại còn lén lút đồ thuốc đi, chẳng nhẽ chàng ta giả bệnh để che giấu tai mắt của mọi người? Chẳng... chẳng nhẽ chính chàng ta là kẻ hạ độc Tề tướng phủ?

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Từ biệt rồi biết ngày nào gặp lại

Trong lòng thoáng chút hoài nghi, đang định lặng lẽ bỏ đi thì chân tôi mềm ra, còn chưa kịp bước chân đi, gót chân đã nhói lên một cơn đau dữ dội, tôi rên khẽ một tiếng rồi cả người đổ nhào về phía trước.

“Ai?”

Vũ Văn Dung rất cảnh giác, lập tức quát lên theo phản xạ. Rồi chàng ta bước ra khỏi cửa phòng, đi vòng ra sau gốc cây, nhìn thấy tôi thì thoáng dừng lại.

Tôi bất lực nằm bò trên đất, cơn đau nơi dạ dày đã bị cảm giác đau đớn khôn tả nơi gót chân lấn át, vết thương bỗng dưng rách ra, một dòng máu đỏ tươi tuôn xối xả, thấm ướt cả vạt váy.

“Đau quá...” Mặt tôi tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, giọng nói yếu ớt, rên rỉ.

Vũ Văn Dung ngập ngừng giây lát, trên gương mặt tuấn tú lóe lên một vẻ phòng bị, cuối cùng bẻ thốc tôi lên, đi vào phòng.

Cơ thể hư nhược, yếu ớt, ý thức đã dần mờ hồ, loáng thoáng cảm thấy có người hần học đồ một bát thuốc đắng nghét vào cổ họng. Không biết bao lâu đã trôi qua, cảm giác đau đớn trên cơ thể đã lui dần, tôi mở mắt ra, xung quanh là bức màn hoa viền chỉ vàng, thì ra mình đang nằm trên chiếc sập xa hoa của Vũ Văn Dung, vết thương nơi gót chân đã được băng bó lại. Con gió ngoài cửa sổ cuộn lên hơi lạnh, phương Đông đã hừng sáng, đêm nay thật dài.

Dạ dày tôi lại cuộn lên đau nhói, gót chân thì tê dại, có lẽ chàng ta cho tôi uống thuốc an thần để giảm đau, chỉ mới điều trị triệu chứng chứ chưa trị tận gốc.

Vũ Văn Dung ngồi trên chiếc bàn gỗ đồ gàn đó, lặng lẽ nhấp một ngụm trà, mặt không biểu cảm, ngược mắt lên nhìn tôi, đôi mắt như hai đóm lửa.

“Nàng quay về kiểu gì?” Chàng nhướn mày lên hỏi, trong giọng nói chẳng một chút hơi ấm.

“Cưỡi ngựa quay về.” Cơ thể tôi vẫn còn yếu nhưng thấy thái độ của chàng ta như vậy thì lửa giận càng bốc lên, cố ý trả lời nhảm nhí.

Vũ Văn Dung hơi dừng lại một chút, sau đó “ừ” một tiếng rồi trầm giọng hỏi: “Ta muốn hỏi nàng Lan Lăng Vương sao lại dễ dàng tha cho nàng quay về?”

“Chàng đi mà hỏi hần, làm sao mà ta biết được.” Tôi nhướn mày lên, lườm chàng ta một cái, ra vẻ chàng làm gì được ta. Đêm nay đã qua, với tình cảnh này của phủ Tề tướng thì có lẽ tướng quân mặt nạ đã thuận lợi cứu được các tướng sĩ Bắc Tề bị giam dưới thủy lao.

Chờ chút, Lan Lăng Vương? Như có một tia chớp giữa trời xanh, đầu óc tôi xoay chuyển dữ dội, một tia sáng lóe lên trong bóng tối kí ức. Tướng quân mặt nạ... Lan Lăng Vương? Ở nơi sâu thẳm nào đó trong vùng kí ức đang bị phong tỏa bỗng lóe lên một tia sáng, rồi một tiếng sấm nổ ra trong đầu tôi.

Nhớ lại bức tranh cuộn dài trong tủ kính ở Viện Bảo tàng ngày hôm đó.

“Tân tướng nhập trận phố huyền ca

Cộng thức Lan Lăng giả dư đa

Chế đặc vũ hồ công hoan tửu

Đương yển uyển chuyển khách nhan đà”

Còn nhớ rõ hôm đó, trong đại sảnh của Viện Bảo tàng rộng rãi, sáng sủa, tôi nhìn người đàn ông trong bức họa, bộ y phục trắng như tuyết, tay áo rộng lớn, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng đánh ác, cảm giác ón lạnh dâng lên. Bên cạnh còn có một dòng chữ với những nét bút rất cứng cáp: “Lan Lăng Vương nhập trận khúc”.

Trước đây tôi chưa từng nghĩ rằng chàng chính là Lan Lăng Vương (Cao Trường Cung).

Những ghi chép lịch sử liên quan tới chàng ủa về trong đầu tôi. Cái tên của Lan Lăng Vương lưu truyền hậu thế, ngoài sự anh dũng thiện chiến của chàng còn có một phần nguyên nhân là do thân thế của chàng giống như một câu đố. Sinh mẫu[1] của chàng không được ghi chép lại trong sách sử, vẫn là một câu đố đối với hậu thế. Cha Lan Lăng Vương có sáu người con, năm người anh em còn lại đều ghi chép rõ ràng mẫu thân là ai, duy chỉ có mẫu thân của Lan Lăng Vương là không được ghi lại trong sách sử. Mà trong xã hội thời đó, địa vị của nữ nhân không có gì phải úy kỵ, cho dù mẫu thân là kỹ nữ cũng không sao, ví dụ như một người em trai của chàng có mẹ là kỹ nữ. Vậy thì thân phận của mẹ chàng chắc chắn phải vô cùng đặc biệt đến nỗi không thể được ghi vào tộc phả.

[1] Mẹ ruột.

Rồi lại nghĩ tới kết cục của chàng... Tìm tôi đau nhói, cảm giác hoảng sợ lập tức chiếm trọn trái tim, con ón lạnh chạy dọc toàn thân rồi bao vây lấy tôi. Tôi không tình thông lắm lịch sử Bắc triều, chỉ loáng thoáng nhớ rằng khi còn rất trẻ, Lan Lăng Vương đã bị Hoàng đế Bắc Tề ban độc tửu... Một cuộc đời phong ba hiên hách cuối cùng đã kết thúc trong bi kịch.

Gò má ón lạnh, không biết từ lúc nào hai hàng nước mắt đã chảy dài trên má. Lông mày tôi thoáng chuyển động, nhìn Vũ Văn Dung bằng ánh mắt như không dám tin vào những gì chàng nói, không muốn chấp nhận nên mới muốn xác nhận lại một lần nữa: “... Chàng nói vị tướng quân đeo mặt nạ ấy là... Lan Lăng Vương?”

Thấy tôi như vậy, Vũ Văn Dung ngậy người, mặt tỏ vẻ hoài nghi, ngập ngừng rồi nói: “Khi Tiên đế còn tại vị, ta từng theo đoàn quân xuất chinh. Nghe nói Lan Lăng Vương anh dũng thiện chiến của Tề quốc lúc nào cũng đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, người từng nhắc nhở bọn ta phải thận trọng đề phòng.”

Ồ, vậy có lẽ không phải là người ấy đâu. Tôi vẫn không cam tâm, vẫn muốn tự lừa gạt bản thân. Tôi biết rõ kết cục thê lương của chàng, nhưng lại chẳng thể làm gì cho chàng. Hiện thực ấy làm sao tôi có thể đổi diện được.

“Từ trên xuống dưới trong phủ đều bị bệnh, sao chỉ có chàng là không sao?” Im lặng giây lát, thấy ánh mắt Vũ Văn Dung nhìn tôi ngày càng phức tạp, tôi tỉnh táo lại, quay đầu đi lau nước mắt rồi chuyển chủ đề, đi thẳng vào câu hỏi. Nếu đề chàng phát hiện ra vẻ khác thường của tôi khi nhắc tới Lan Lăng Vương thì đối với chàng hay với tôi đều chẳng có ích gì.

“Sao hà, nàng nghi ngờ ta?” Vũ Văn Dung trầm giọng, đôi mắt nhìn tôi như uy hiếp.

“Từng nghi ngờ, nhưng giờ thì không.” Tôi quan sát thần sắc của chàng, giây sau mới đáp khề.

“Ồ? Vì sao?” Gương mặt thấp thoáng nộ khí của Vũ Văn Dung hơi ngậy ra, nheo mắt nhìn tôi vừa ngạo mạn, vừa nghi hoặc.

“Thực giác. Thấy chàng lên đồ thuốc đi, nghĩ là chàng giả bệnh, bởi vậy mới nghi ngờ. Nhưng...” Tôi liếc qua đôi mắt lạnh lẽo của chàng, kéo dài giọng nói: “Nếu thực sự chàng muốn tiêu diệt họ thì có lẽ sẽ dùng một cách nào đó khéo léo hơn, nếu muốn hạ độc thì cũng phải là loại độc cực mạnh, đâu có dễ dàng để người ta vẫn còn hơi thở.” Lời nói vừa thốt ra, tôi đã cảm thấy cách dùng từ của mình vô cùng độc đáo, nghe không ra là khen hay chê.

“Hừ, sao hà, nàng tưởng rằng nàng hiểu ta lắm sao?” Nghe tôi nói vậy, Vũ Văn Dung hơi ngậy người, ngay sau đó khước môi nhếch lên thành một nụ cười khinh miệt.

“Ta nói rồi, là thực giác, chẳng liên quan gì tới việc hiểu hay không hiểu.” Tôi lạnh nhạt đáp, bỗng lại nhớ ra điều gì đó, cất cao giọng hỏi: “Chàng có biết bệnh cũ của Tề tướng đại nhân là bệnh gì không? Còn phu nhân thì sao, người bị mắc bệnh gì?”

“Tề tướng vẫn bị bệnh tim, bình thường uống thuốc và tinh dưỡng tốt nên rất ít phát bệnh. Phu nhân thì bị hen suyễn nhẹ, đêm qua đột nhiên bị nặng hơn, mấy lần suýt thì không thở được nữa.” Ánh mắt Vũ Văn Dung hình như hơi ngạc nhiên, rồi lại chìm vào suy nghĩ.

“Dạ dày của ta bị đau, coi như là bệnh cũ, vết thương ở gót chân thì là mới. Cho dù có kẻ tổn hao tâm tư để hại ta thì cũng không kịp điều chế ra loại thuốc để làm vết thương ở chân ta nặng thêm. Trong phủ người nào cũng bệnh cũ tái phát, nhưng bệnh cũ của từng người đều khác nhau. Chỉ e rằng không chỉ đơn giản là hạ độc đâu.” Tôi thờ dãi, thoáng thấy hoảng sợ trong lòng. Nghĩ cũng thấy may vì căn bệnh cũ của mình không đến nỗi chí mệnh, nếu không thì chắc chắn giờ cũng như ngọn đèn lay lắt trước gió? Rồi nghĩ lại sự kiện hình nộm mấy hôm trước, cứ cảm thấy sau lưng có một sức mạnh không lồ thần bí nào đó đang thao túng, nhưng nghĩ kỹ thì chẳng tìm ra manh mối gì.

Vũ Văn Dung nhìn tôi chăm chú, im lặng giây lát, dường như đang nghĩ ngợi xem tôi có đáng tin hay không. Cuối cùng cũng mở miệng: “Hồi trẻ sư phụ từng dạy ta một vài kiến thức về tà môn dị thuật. Ta phát hiện ở mấy vị trí chính trong phủ Tề tướng có dán hoàng phù ở những nơi rất bí mật. Cây Bàn Long Mộc trong đình viện cũng có người động vào và thả một tổ kiến vào gốc cây.”

“Ý chàng là có người làm hồng phong thủy của phủ Tề tướng, dán bùa chú khắp nơi?” Tôi thấy ón lạnh, gương mặt nanh ác của con rối hôm đó lại hiện lên trước mắt. Thời cổ đại rất thịnh sử dụng bùa thuật, nghĩ lại chuyện bùa chú nguyên rửa chắc chắn không phải là không có thật. Rốt cuộc là kẻ nào có bản lĩnh lớn đến độ có thể làm mọi người trong phủ Tề tướng ngã xuống chỉ trong một đêm? Mục đích của hắn là gì?

“Không biết. Tóm lại kẻ này không tốt đẹp gì.” Vũ Văn Dung thở dài rất nhẹ, cảm giác bị người ta nắm trong lòng bàn tay thực chẳng dễ chịu gì.

“Nhưng vì sao chỉ có chàng là không sao?” Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, nghi hoặc nói, rồi tò mò hỏi: “Chẳng nhẽ từ nhỏ chàng chưa bao giờ bị bệnh?”

“Ta không biết. Hồi nhỏ cơ thể ta yếu ớt, ốm bệnh, lẽ ra phải có rất nhiều bệnh cũ mới đúng.” Vũ Văn Dung hoài nghi nhìn vào mắt tôi giây lát, không tìm được chút gì là thăm dò, mỉa mai hay hoài nghi trong đó mới lên tiếng trả lời.

Lúc này trời đã gần sáng, con buồn ngủ ập tới, tuy rằng dạ dày và gót chân vẫn nhói nhói đau nhưng ý thức tôi đã mơ hồ, không cưỡng nổi con buồn ngủ.

Dường như có ai đó dừng lại bên giường tôi giây lát rồi quay người đi ra khỏi phòng. Tôi vùi sâu đầu trong gối, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

2.

Bên tai vang lên tiếng ồn ào huyền ảo, tiếng đánh nhau, tôi mở mắt ra, một tia mặt trời chói mắt rọi thẳng vào hàng mi dày của tôi.

Thì ra đã là chính Ngọ.

Cảm giác người mình đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tiếng trống và tiếng tre trúc va vào nhau lẫn lộn, dường như có mùi gì đó khác thường.

Tôi soi mình trong gương, chỉnh lại mái tóc rối và trang phục, khí sắc của tôi đã khá hơn nhiều, không còn nhọt nhọt như tối qua nữa. Đi ra khỏi cửa, lần vào đám người, thấy trên mặt đất lát đá xanh có vô số ngọn nến trắng xếp thành hình bát quái, mấy người đeo mặt nạ quỷ quái màu đỏ máu đang hoa chân múa tay múa may linh tính, miệng lầm bầm thần chú gì đó, tiếng nhạc khúc đơn điệu hòa lẫn, vô cùng quái dị. Chính giữa vòng tròn bát quái là một đạo sĩ mặc trường bào đen trắng ngồi nghiêm trang, mái tóc dài bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận, đôi mắt khép chặt, bàn tay cầm một thanh kiếm gỗ, trên đó đánh một đạo bùa màu vàng, đầu mũi kiếm chỉ vào cây nến ở trung tâm trận đồ bát quái.

Tôi vốn đang đứng giữa đám người, bỗng có một cậu bé cung kính gọi tôi từ sau lưng, dẫn tôi tới chỗ ngồi bên cạnh Vũ Văn Dung.

Tôi ngồi trên ghế được chạm khắc hoa văn tỉ mỉ, có thể nhìn nghiêng được gương mặt của vị đạo sĩ. Tiếng nhạc bỗng dừng lại, ông ta mở bừng mắt ra, tuy rằng không ngồi đối diện, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được hai luồng kim quang từ đôi mắt đó bắn vọt ra. Khó có thể tưởng tượng ở độ tuổi đó mà vẫn còn ánh mắt sắc bén như vậy. Duỗi hai ngón tay ra, ông ta hươu cây kiếm gỗ trong tay, giọng nói vang lên như tiếng chuông: “Diệt!”

Giọng nói vừa dứt, những ngọn nến xung quanh cũng tắt phụt.

Mọi người đều tỏ vẻ kinh hãi, xen lẫn là những tiếng xuýt xoa đầy thán phục. Tôi nghiêng đầu nhìn về phía chính tọa, khí sắc của Tề tướng đại nhân và phu nhân Nguyên Thị đã khá hơn nhiều, đang hài lòng nhìn viên đạo sĩ, dường như vô cùng tin tưởng ông ta.

Tôi hơi hoài nghi trong lòng, đạo gia thực sự lẽ ra phải có đôi mắt hiền hòa, khoan hồng mới phải chứ? Vì sao trong đầu tôi chỉ xuất hiện duy nhất một câu nói để hình dung về ông ta: Người này không phải người lương thiện.

Viên đạo sĩ đó đề lá bùa dưới thanh gươm gỗ, rồi chỉ thanh gươm xuống, lá bùa lập tức bốc cháy. Gã người hầu bên cạnh mang một chậu nước sạch tới, đạo sĩ ném lá bùa vào chậu nước, ngọn lửa vẫn không tắt đi mà vẫn cháy trong chậu nước trong giây lát. Đám người kinh ngạc thốt lên, tôi cũng tròn tròn mắt. Gã đạo sĩ này rốt cuộc là có lai lịch như thế nào?

“Tề tướng đại nhân, bản đạo đã trừ sạch ác linh trong phủ, chỉ cần uống nước bùa này xuống là sức khỏe của chư vị sẽ khôi phục ngay trong ngày mai.” Viên đạo sĩ bước lên một bước, không hề hành lễ, ngẩng cao cổ lên nói, thần sắc cung kính nhưng trong ánh mắt lại có sự cao ngạo và khinh mạn, dường như không coi Tề tướng đại nhân vào đâu.

“Làm phiền Vô Thần đạo nhân quá. Lần này cũng nhờ có đạo nhân kịp thời tới nơi, cứu hàng trăm mạng người trong phủ của ta.” Tề tướng Vũ Văn Hộ ôm hán nói, thần thái tỏ ra vô cùng cảm kích, có lẽ là đã sợ xanh mặt trước căn bệnh cũ của mình. Có thể cảng ở ngôi cao, hưởng càng nhiều vinh hoa phú quý thì người ta lại càng sợ chết.

“Tất cả đều tùy duyên mà thôi, Tề tướng đại nhân không cần phải để bụng.” Vô Thần đạo nhân cúi đầu nói, trong mắt là sự điềm tĩnh khó lường.

Người hầu trong phủ đã bê chậu nước rửa bùa tới trước mặt tôi và Vũ Văn Dung, múc ra hai bát đặt vào tay chúng tôi. Tôi và chàng nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, trước con mắt chứng kiến của mọi người, chỉ đành đưa tay áo lên che miệng mà uống.

“Cảm tạ đạo nhân.” Vũ Văn Dung và tôi uống nước bùa của người ta, tuy rằng không muốn nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ cảm kích, cả hai đều cúi đầu cung kính nói.

Vô Thần đạo nhân không nói gì, hơi cúi người xuống, coi như là hối lỗi. Ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung và tôi, thần sắc thoáng trở nên trầm trọng, ánh mắt đột nhiên thật phức tạp, ngay sau đó cười nói: “Nhị vị đều không phải là những người phạm phu tục tử, hôm nay được gặp thật là vinh dự.”

Tôi ngờ ngác, trái tim như bị điện giật, nếu ông ta thực sự có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai của tôi và Vũ Văn Dung, tôi cũng chẳng quan tâm, bởi vì cho dù nói rằng tôi là người từ thế giới tương lai tới e rằng cũng chẳng ai tin. Nhưng nếu ông ta nói Vũ Văn Dung có Đế vương chi tướng thì e rằng ngay bây giờ Tề tướng Vũ Văn Hộ sẽ ra tay tiêu diệt chàng.

Thế là tôi tỏ vẻ ngại ngùng tiếp lời: “Ồ? Ta vốn chẳng có sở trường gì, không hiểu đạo trưởng nói phi phạm ra sao?”

Vô Thần đạo nhân ngưng thần nhìn tôi giãy lất, thần thái cao thâm khó lường, cười nói: “Điện tướng và khí phách của cô nương khác với người thường, bản đạo không nhìn ra mệnh số của cô. Bản đạo chỉ biết cô nương từ nơi khác tới, còn nhiều hơn thì không nói được.”

Tôi thoáng giật mình. Xem ra gã đạo sĩ này quả nhiên có bản lĩnh.

Từ nơi khác tới? Câu này thực sự có chút chân thực. Lẽ nào ông ta thực sự nhận ra tôi tới từ khoảng không gian, thời gian khác?

“Ồ!” Tôi cố làm ra vẻ thất vọng.

“Còn tưởng rằng đạo trưởng sẽ nói ta và phu quân có thể bách niên giai lão... Bởi vì làm được một điều mà những nữ nhân khác không làm được nên mới phi phạm.” Nói rồi tôi liếc Vũ Văn Dung một cái, nói, “Có điều những gì đạo trưởng nói cũng đúng, ta đúng là từ một nơi khác tới, ta tới từ Tư Không phủ, gần về đó đã được một năm rồi.”

Vô Thần đạo trưởng nghe nói vậy thì ngưng người lại một chút, gật nhẹ đầu, không nói gì nữa. Có lẽ nghe những điều chẳng ăn nhập gì của tôi, ông ta đã nghi ngờ rằng mình nhìn nhầm, một đứa con gái nói năng chẳng có đầu có cuối như tôi thì làm gì có chỗ bắt phạm.

Nghe tôi nói tới câu “bách niên giai lão”, Vũ Văn Dung cũng hơi kinh ngạc nhìn tôi, trên mặt thoáng qua một biểu cảm khó hiểu.

Tể tướng đại nhân và Nguyên phu nhân ngồi từ đằng xa thấy chúng tôi trò chuyện đã lâu thì phái người tới giục chúng tôi nhập tiệc. Tất cả mọi người đều nhìn Vô Thần đạo trưởng như ân nhân cứu mạng, bởi vậy ai cũng tỏ ra cung kính với ông ta. Vũ Văn Hộ còn coi ông ta như hàng thượng khách, cung kính hơn hẳn đối với các triều thần khác.

Thế là chỉ trong một ngày, phủ Tể tướng đã được giải thoát khỏi bầu không khí chết chóc, dần dần khôi phục lại quang cảnh uy nghiêm và hào hoa như thường ngày. Có người tới báo thủy lao bị cướp, Vũ Văn Hộ cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ vội vã ra lệnh phong tỏa tin tức, một lòng một dạ nghĩ tới sự an nguy của mình.

3.

Bữa tiệc mời đạo trưởng đương nhiên không thể qua loa. Chỉ có điều ở sảnh trước chỉ bày cơm chay đơn giản, để cho thanh tịnh nên chỉ có vài người trên bàn tiệc.

“Đạo trưởng, phủ Tể tướng vốn luôn rất vững vàng, bình yên, không biết vì sao đột nhiên lại bị tà linh?” Đang lúc trò chuyện cao hứng, Vũ Văn Hộ dường như nghĩ ra điều gì đó, nghi hoặc hỏi.

“Tể tướng đại nhân đã bao giờ nghe nói tới “gương Thanh Loan”?” Vô Thần đạo trưởng im lặng giãy lất rồi lên tiếng hỏi, hai mắt nhìn thẳng vào biểu cảm của Vũ Văn Hộ.

Vừa nghe thấy ba tiếng “gương Thanh Loan”, đôi đũa trong tay tôi suýt thì rơi xuống, không dám ngẩng đầu nhìn lên, chỉ sợ biểu cảm kinh ngạc của mình lúc này sẽ tiết lộ điều gì đó, đành nghiêng tai chăm chú lắng nghe.

“Chưa bao giờ nghe nói.” Vũ Văn Hộ suy nghĩ giãy lất rồi lắc đầu nói.

Vũ Văn Dung ngồi bên cạnh tôi hơi khựng người lại, trong mắt lướt nhanh một tia nhìn kinh ngạc lạ thường, nhưng ngay lập tức lại khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, không hề có chút gì khác thường.

“Gương Thanh Loan là một ma vật cổ, là một hòn đá mà Nữ Oa nương nương đã để sót lại khi vá trời, rơi xuống Diêu Trì hàng trăm năm, dần dần bị bào mòn thành một chiếc gương có thần lực phi phạm, từng giúp Hoàng đế tiêu diệt ác long, giúp Chu Vũ Vương diệt Thương Trụ, không những thông hiểu cổ kim, hơn nữa còn biết trước tương lai, điên đảo thời không, thấu tỏ linh hồn, là một báu vật vạn năng. Nhưng sau đó gương Thanh Loan rơi vào tay ma giáo, dần dần bị nhiễm sức mạnh tà ác, người có nó sẽ gọi tà linh tới, phạm phải tội to tày trời. Gia Cát Lượng cũng từng rút ra một quẻ xăm “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc[2]” Vô Thần đạo trưởng thông thả nói.

[2] Gương Thanh Loan xuất hiện, tất sẽ mất nước.

Tôi thất kinh, trái tim càng thêm dao động. Ông ta nói gì thế? Rõ ràng là “Gương Thanh Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối” mới đúng chứ, tại sao ông ta lại nói rằng “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc”? Ông ta điên đảo đối trắng thay đen như vậy rốt cuộc là vì mục đích gì?

“Ý của đạo trưởng là...” Vũ Văn Hộ cau mày, nhìn ông ta dò hỏi.

“Gương Thanh Loan có khả năng đang ở tại quý phủ. Thế nên mới gọi tà linh tới, khiến cho phủ Tể tướng chỉ trong một đêm phải đối mặt với cái họa diệt môn.” Hai mắt Vô Thần đạo trưởng sáng lấp lánh như một ngọn đuốc, nghiêm giọng nói, “Tể tướng đại nhân có biết gương Thanh Loan ở đâu không?”

“Trong phủ thực sự có ma vật đó sao? Sao ta chưa từng biết?” Vũ Văn Hộ tỏ rõ vẻ kinh ngạc, quay đầu sang nhìn Nguyên Thị, bà cũng khẽ lắc đầu.

Thấy họ đều nói mình chưa từng biết tới việc này, trên mặt Vô Thần đạo trưởng thoáng tỏ ra thất vọng. Ngưng lại một lát, ông ta lại điềm tĩnh nói: “Chiếc gương Thanh Loan đó có thể che giấu năng lượng của mình, nhìn vào không khác gì những chiếc gương bình thường, phủ Tể tướng này quá rộng, đúng là khó có thể phát giác.”

“Không biết đạo trưởng hiện đang ở đâu?” Vũ Văn Hộ hỏi đầy thâm ý.

“Bản đạo chu du tứ hải, không ở nơi nào cố định.” Vô Thần đạo trưởng cung kính trả lời.

“Chỉ bằng tạm thời hãy ở lại trong phủ của ta, một mặt là trừ bỏ tà linh, tìm kiếm gương Thanh Loan, mặt khác để ta bẩm báo lên Hoàng thượng, phong cho đạo trưởng làm Pháp sư hộ quốc. Nếu không với thần lực của đạo trưởng thì thật là uổng phí nhân tài.”

“Vậy thì bản đạo cung kính không bằng tòng mệnh vậy.” Trên mặt Vô Thần đạo trưởng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, không hề chối từ, thần nhiên nâng ly lên nói.

Tôi thầm thở dài trong lòng một tiếng, đúng là dẫn sói vào nhà. Tuy rằng không biết vị đạo trưởng này có lai lịch như thế nào, nhưng qua việc ông ta bệ cong lai lịch của gương Thanh Loan có thể thấy ông ta tới đây là có mục đích khác.

Vũ Văn Dung chỉ mỉm cười uống rượu, gấp thức ăn, tôi vô thức nhìn sang chàng, chàng cũng đang nhìn tôi, trong mắt hai người đều có một ngọn lửa phức tạp khó nói thành lời, có thể thấy chàng cũng không tin tưởng vị đạo trưởng này.

Tôi ngập ngừng rồi nâng ly với chàng.

Thôi kệ, tôi chẳng muốn quan tâm tới việc gì trong phủ Tể tướng nữa, tuy rằng việc của gương Thanh Loan đã có manh mối, nhưng sức của mình tôi cũng không thể nào kiểm soát được nó, huống hồ là người vô duyên chưa chắc đã tìm được gương Thanh Loan. Thấy thời gian ước định sắp tới, lúc này tôi chỉ muốn tới công Tây thành để gặp Lan Lăng Vương.

Ly rượu này coi như là cáo biệt. Vũ Văn Dung thấy tôi chủ động kính rượu chàng thì cũng nâng ly lên với tôi.

Ngửa đầu uống cạn.

Lúc này đã là canh ba.

Phủ Tể tướng từ trên xuống dưới qua kiếp nạn này đều đã khôi phục lại nguyên khí, bởi vậy tôi dễ dàng lên được ra ngoài.

Tôi cười con bạch mã lao đi trên con đường tĩnh mịch không một bóng người lúc nửa đêm. Mặc một chiếc váy phù dung vải voan mỏng màu xanh khói, khoác một chiếc áo choàng với những hoa văn màu trắng sáng, mái tóc được búi gọn và giữ lại bằng chiếc trâm ngân chu, đây là trình độ làm tóc tốt nhất của tôi rồi.

Nghĩ tới việc lát nữa sẽ được gặp chàng, trong lòng tôi tràn đầy niềm hoan hỉ. Còn về gương Thanh Loan, sau này tôi sẽ nghĩ cách. Tôi nói với mình như vậy. Ước mong được gặp chàng và đòi lấy tự do cho chính mình đã vượt qua tất cả, tôi chỉ một lòng muốn theo chàng đi tới tận chân trời góc bể.

Lan Lăng Vương vẫn được nhắc lại trong sách sử suốt cuộc đời được nhuộm một màu sắc thần bí và bi kịch.

Cho dù vận mệnh không thể nào thay đổi thì tôi cũng muốn được ở bên cạnh chàng. Tôi muốn được dùng những hiểu biết về lịch sử của mình để bảo vệ chàng, không để chàng đi tới cái kết cục tàn khốc ấy.

Tôi không biết đó có phải là tình yêu không, chỉ biết rằng, tôi rất muốn gặp chàng. Rất muốn ở cạnh chàng.

4.

Vàng trắng treo lơ lửng. Trên nền trời xanh thẫm điểm xuyết vài ngôi sao, trong không khí thoang thoảng, hơi lạnh của trời đêm.

Tôi đứng trong cơn gió lạnh lẽo dưới cổng thành, gió cuốn tà áo màu xanh khói của tôi lên, nhìn từ xa như một chú bướm đang nhảy múa.

Thời gian chờ đợi luôn trôi qua thật khó khăn, tôi chấp tay đi đi lại lại, trên mặt là một nụ cười mong ngóng, bước chân nhẹ nhàng như đang nhảy múa. Đôi giày thêu đạp lên phiến đá xanh, phát ra âm thanh khe khẽ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sắc trời đã nhạt dần, ánh sao cũng tối dần.

...

Chờ đợi, mong ngóng, tôi bắt đầu thấy nóng ruột.

Vàng trắng sáng dần chéch về phía Tây, canh tư đã qua.

Sự nhiệt tình trong lòng người dần từng chút một, nụ cười hân hoan cũng dần trở nên chất đặng, tạo thành một nét mặt không cam tâm và cũng chẳng dám tin.

Lúc này trời đã gần sáng, chàng... vì sao vẫn không tới?

Vậy mà tôi vẫn chờ mãi, chờ mãi, chờ cho tới khi tia sáng đầu tiên lộ rạng, bầu trời phương Đông dần được phủ một màu trắng nhợt, lúc này tôi mới tin, chàng sẽ không tới...

Ngồi dựa lưng vào tường thành, ôm chặt đầu gối, nước sương thấm ướt y phục, cảm thấy hơi lạnh. Trái tim tôi như có một lỗ đen khổng lồ, lạnh lẽo nhấn chìm tôi. Bỗng dưng tôi nghe thấy hơi thở rất nhẹ, cảm giác thấy hơi ấm từ người khác, kinh hãi phát hiện ra sau lưng có người, tôi mừng thầm, vội vã đứng phắt dậy, quay người lại, khoe mắt vẫn còn vương một giọt lệ, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười hân hoan.

Khi nhìn rõ người trước mặt, ngọn lửa trong tim đột nhiên tắt ngấm, khoe môi nhếch lên hạ xuống, sự mong ngóng trên gương mặt biến thành vẻ thất vọng. Đồng thời trong đầu cũng dấy lên một tia kinh ngạc. Vì sao lại là chàng ta?

Thân hình cao ráo của người trước mặt dần dần bị ánh bình minh bao phủ, tạo thành một cái bóng tuyệt đẹp, cảm y kim quan, đôi mắt sáng bùng, so với vẻ tiêu tụy vì một đêm không ngủ của tôi, trông chàng càng thêm khí phách.

Là Vũ Văn Dung

Thấy giọt nước mắt và biểu cảm thoáng chút thất vọng của tôi, trên mặt Vũ Văn Dung thốt nhiên kinh ngạc, ngay sau đó chuyển thành một sự giận dữ trầm trầm, lạnh giọng nói: “Nàng sẽ giải thích cho ta chứ?”

“Chàng muốn nghe điều gì?” Tôi cúi đầu xuống, nhẹ giọng hỏi ngược lại, cảm thấy toàn thân mình không chút sức lực, trái tim bị một màn sương mờ che phủ, chẳng muốn dây dưa với chàng.

“Nghe nàng nói vì sao lại tự ý rời khỏi phủ, vì sao lại ăn mặc lỏng lẻo như thế này để rồi khổ sở chờ ở đây cả đêm, vì sao nhìn thấy ta lại có biểu cảm như vậy?” Vũ Văn Dung đi tới trước mặt tôi, siết chặt cầm tôi, nâng lên, hàng lông mày kiếm nhướng lên, nhấn rõ từng tiếng.

Tôi bị chàng ta siết mạnh, đau nhói, trong lòng vốn đã không vui, khoe mắt nóng bùng, nước mắt sắp trào ra đến nơi. Nhưng chàng càng hung dữ thì tôi lại càng không chịu thua kém, đưa mắt nhìn ra chỗ khác, tôi dịu giọng nói: “Ồi, Tư Không đại nhân từ lúc nào bắt đầu quan tâm tới hành tung của Thanh Tỏa vậy? Trong mắt chàng, chẳng phải ta là kẻ có cùng được, không có cùng được, mà tránh được thì càng tốt sao?” Nói rồi ánh mắt tôi nhìn chàng ta đầy châm biếm, nhướng mày lên lạnh giọng nói: “Chàng và ta có quan hệ như thế nào thì ai cũng biết!”

Vũ Văn Dung khựng lại, hai mắt nhìn tôi trân trối một hồi lâu, tôi cũng lặng lẽ và chán nản nhìn lại. Giây lát sau, chàng hần học buông tôi ra, nhướng mày cười lạnh: “Được, vậy nàng nói xem, ta và nàng là quan hệ gì?”

Trong lòng tôi tràn đầy ám ức mà không nơi phát tiết, lúc này trái tim đã nguội lạnh, bất chấp hậu quả, nói thẳng: “Ta là tì thiếp mà Vũ Văn Hộ tặng cho chàng, làm gì có chuyện chàng thật lòng đón nhận? Sợ ta giám sát chàng, sợ ta nhìn thấu dã tâm của chàng, ngoài mặt thì đối với ta rất tốt, nhưng âm thầm để mặc những ả đàn bà khác đối xử không ra gì với ta. Vũ Văn Dung, không thích thì đừng lấy, hà cớ gì phải làm lỡ cả cuộc đời của người khác?”

Có phải là nam nhân trong thiên hạ đều là phường phụ tâm bạc hạnh? Nguyên Thanh Tỏa thực sự một lòng một dạ yêu thương chàng ta sâu sắc, sống trong tòa Như Yên Các bé nhỏ chờ đợi, mong ngóng được gặp chàng ta giây lát, nhưng thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là tiếng hoan lạc của chàng ta với người phụ nữ khác, cuối cùng vẫn bị Mỹ chủ nhân đang đắc sủng đánh cho thừa sống thiếu chết. Sự đấu tranh chính trị của đám nam nhân thì liên can gì tới người con gái hiền hòa, bé nhỏ và yếu ớt ấy? Nếu bắt Đoạn Mộc Liên tôi bị cầm tù cả đời trong khoảng bầu trời bốn góc ấy để giữ một gã đàn ông mà mình không yêu, cả ngày phải đấu trí với đám phụ nữ nanh nọc, độc ác thì chi bằng cho tôi một đao chết luôn cho xong.

Vũ Văn Dung nghe tôi nói thẳng như vậy thì kinh ngạc, hai mắt tối sầm xuống, con ngươi mất đen lấy như mực tủa ra một tia lửa lạnh lẽo và phức tạp, giọng nói ngược lại, rất bình thường như một sự bình yên trước giông bão, bước thêm một bước, nhìn tôi đầy uy hiếp.

“Ồ? Ta có dã tâm gì mà sợ nàng nhìn thấu sao?”

Đối mặt với đôi mắt u ám và lạnh lẽo của chàng ta, tôi bỗng thấy hoảng sợ, vô thức lùi chân lại, miễn cưỡng nói: “Bản thân chàng phải là người rõ nhất chứ! Sao lại hỏi ta?”

Tư Không Vũ Văn Dung lúc này vẫn còn chìm trong tử sắc, vô cùng phóng đảng, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, nếu không phải nhờ có những hiểu biết về lịch sử, biết rằng chàng là Chu Vũ Đế, một vị minh quân thống nhất Bắc triều thì e rằng tôi không nhận ra chàng có dã tâm gì. Cũng không thể biết rằng chàng vẫn luôn âm thầm trừ mưu, sẽ có một ngày giết chết Tể tướng Vũ Văn Hộ, người đã giết hai người huynh đệ của chàng.

Ánh mắt Vũ Văn Dung càng thêm đáng sợ, tôi hốt hoảng, lùi dần về phía sau, tới khi sống lưng tôi đụng phải bức tường thành lạnh lẽo và cứng ngắt, không còn đường lùi. Chàng áp sát lại gần tôi, gương mặt đẹp như tạc tủa ánh sáng lạnh lẽo dưới chút ánh trăng còn sót lại, bàn tay vỗ “bịch” một cái lên bức tường sau lưng tôi, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi cảm thấy hai luồng ánh mắt của chàng đang rọi vào tim tôi, muốn xuyên thấu mọi ý nghĩ của tôi.

Đối diện với ánh mắt lạnh lẽo ấy, trong lòng tôi bỗng thấy e sợ, không dám nhìn tiếp vào mắt chàng, nói giọng run rẩy: “Chàng, chàng định làm gì?”

“Ta định làm gì? Nàng nói xem ta định làm gì? Chẳng phải nàng tự cho rằng mình rất hiểu ta sao?” Giọng nói trầm ấm của chàng vang lên trong không gian, hơi ấm từ miệng chàng quấn quýt bên tai tôi, rồi bỗng dưng nhẹ nhàng cần lấy thùy tai tôi. .

Tôi cứng đờ lại, cảm giác sợ hãi bao trùm, bản năng khiến tôi quay người đi định tránh, nụ hôn nóng bỏng của chàng rơi trên cổ trắng ngần của tôi. Cả người tôi run rẩy, một cảm giác ón lạnh chạy dọc sống lưng, tôi đâu đã trải qua những việc này, sợ hãi biến thành con run rẩy, đầu óc trống rỗng, trong giọng nói run rẩy gần như là cầu khẩn, lắp bắp: “Chàng làm gì... đừng... đừng như thế...”

Chàng ngừng đầu lên nhìn tôi, trong đôi mắt sáng lóe lên một tia cười lạnh, siết chặt cầm tôi, bắt tôi phải đối mặt thẳng với ánh mắt của chàng, trên gương mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười tà ác, trầm giọng nói: “Nàng biết những gì, vì sao lại không nói với cô phụ của nàng? Nguyên Thanh Tỏa, nàng đối với ta như thế nào, trong lòng ta hiểu rõ. Ha ha, quả nhiên là khác với trước kia rồi, đã biết dùng chiêu mềm nắn rắn buông để thu hút sự chú ý của ta!” Nói rồi

đôi môi mọng nóng ẩm ghé sát về phía tôi.

Tôi vừa kinh hãi, vừa hoảng sợ, vốn trong lòng tràn đầy sự tội thân, lúc này chẳng còn chút khí thế mạnh mẽ nào của ban nãy, tôi nhắm mắt lại, dòng nước mắt nóng hổi lăn xuống, rơi vào lòng bàn tay chàng, biến thành một bông hoa nước vỡ vụn.

Vũ Văn Dung khựng lại, trong đôi mắt đen láy lóc lên một sự kinh ngạc, bất giác dừng lại. Hàng lông mi còn đọng nước của tôi run rẩy, cả người tôi cũng đang run rẩy, nhìn chàng đầy oán trách và sợ hãi. Thấy tôi như vậy, chàng dừng lại trong giây lát, trên mặt là một vẻ bất lực, đẩy mạnh tôi ra, trong giọng nói tràn đầy sự đã kích khinh miệt.

“Hừ, mềm nắn rắn buông quan trọng là ở chỗ biết điểm dừng, mềm quá đôi khi lại phản tác dụng.”

Cả người tôi như một cục bông mềm nhũn, không được cánh tay chàng đỡ lấy nên chầm chậm trượt xuống theo bờ tường.

Chàng còn tưởng là tôi đang mềm nắn rắn buông sao! Nhưng tôi lúc này sau khi bị dọa dẫm muốn phát nộ cũng chẳng đủ sức, trong giọng nói chỉ còn sự nghẹn ngào: “Ta bắt quá chỉ là muốn đi... Đã không thích ta, đã ghét ta thì vì sao còn giữ ta bên cạnh? Thả ta đi đi, ta hứa với chàng là sau khi đi rồi, ta sẽ không quay lại nữa.”

Vũ Văn Dung nghe nói vậy thì quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trở nên phức tạp, lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Có rất nhiều cách để nàng biến mất nhưng giờ không phải lúc. Nàng coi Tư Không phủ của ta là nơi nào, dễ dàng để nàng nói đến là đến, đi là đi sao?”

Tôi nhắm mắt lại hít sâu một hơi. Vũ Văn Dung chẳng nhẽ chàng cứ kiên quyết ép ta vào đường cùng? Nhìn chàng đầy căm hận, tôi nói rõ từng tiếng: “Vũ Văn Dung, chàng đừng ép ta!”

Vũ Văn Dung đi tới cạnh tôi, ngồi xổm xuống, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo: “Nguyên Thanh Tỏa, là nàng ép ta! Nếu ban nãy nàng không nói những lời kích động ta thì có lẽ ta có thể tha cho nàng đi. Nhưng giờ đây, hừ... Trừ phi ta gạt đầu, còn nếu không cả đời này nàng đừng hòng rời khỏi Tư Không phủ!”

Nói rồi chàng giữ chặt cổ tay tôi, kéo tôi đứng lên, lôi tôi đi vào trong cổng thành. Lúc này tôi vừa sợ hãi, vừa giận dữ lại vừa tuyệt vọng, chẳng còn sức để nói lời nào, dường như mình vừa bị rút kiệt hết mọi sức lực, chân còn chưa đứng vững, cả người đã đổ nhào về phía chàng. Vũ Văn Dung đưa tay ra giữ lấy thắt lưng tôi, thấy ánh mắt của tôi hốt hoảng, trống rỗng thì “hừ” nhẹ một tiếng, ôm thốc tôi lên ngựa, hai người cùng cưỡi một con ngựa đi về phía phủ Tể tướng.

Trời đã sáng. Những vì sao nơi chân trời đã nhạt nhòa, ánh mặt trời đã xé rách màn đêm, tỏa ra tia sáng chói lọi.

Lẽ ra tôi còn tràn đầy hân hoan chờ đợi cuộc sống sau này.

Lẽ ra tôi còn tưởng rằng Lan Lăng Vương sẽ tới và đưa tôi đi.

Lẽ ra tôi không ghét Vũ Văn Dung nhiều đến thế.

Lẽ ra tôi còn muốn nâng ly từ biệt chàng, tưởng rằng sau này sẽ không gặp nhau nữa.

Ai ngờ chỉ trong một đêm, thứ tôi nhận được chỉ là đáp án ngược lại.

...

Tôi dờ dẫm dựa vào lòng Vũ Văn Dung, cặp mắt nhìn xuống đất.

Cảm giác con đường lát đá xanh tôi tắm trước mặt dài như không có điểm tận

cùng.

5.

“Thanh Tỏa tiểu thư, Tư Không đại nhân bảo tôi gửi lời đến người, nói là đã sắp khai yến, mời tiểu thư qua đó.” Một ti nữ đứng ở cửa nói với tôi, tôi ngồi trong màn ừ một tiếng, rồi lại nằm xuống một lát rồi mới uể oải ngồi dậy.

Sau mấy ngày mệt mỏi, tôi chẳng muốn gặp ai, cô mẫu phái người tới, tôi chỉ nói cơ thể hư nhược, bệnh vẫn chưa lành hẳn, cả ngày ở trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng lần này Vũ Văn Dung đích thân phái người tới gọi tôi đi dự yến, làm sao tôi có thể không đi?

Ngồi trước trang đài^[3] soi gương, gương mặt trong gương nhợt nhạt, hàng mi dài thanh tú bị bao phủ bởi vè tiểu tụy, mái tóc đen dài xõa ra sau lưng, ngũ quan đoan chính trông càng đáng thương, đôi môi xám xịt, hầu như chẳng còn giữ nổi sắc hồng.

[3] Bàn trang điểm

Vũ Văn Dung, chắc hẳn chàng ta rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của tôi hiện giờ? Tôi chăm chú nhìn mình trong gương, căn cứ môi, lúc này đôi môi mới có chút huyết sắc. Nhếch mép lên, tập luyện một nụ cười thật rạng rỡ. Cảm chiếc lược cẩn thận chải từng lọn tóc, tỉ mỉ chọn chiếc trâm cài có khảm một viên ngọc tím cho hợp với đôi khuyên tai thủy tinh tím, dùng nó để búi gọn mái tóc ra sau, mấy sợi tóc lòa xòa bên tai, trông cả người tôi có sức sống

hơn nhiều.

Cố tình chọn một bộ sa y màu đỏ có những hoa văn hồ điệp chìm, màu sắc vui vẻ này cũng như là một cách để thị uy. Tôi hài lòng ngắm mình trong gương, đang định bước ra ngoài cửa thì lại dừng lại, trầm tư suy nghĩ nhìn vào chiếc gương đồng trên trang đài.

Mấy hôm nay, Tể tướng Vũ Văn Hộ nghe theo lời của Vô Thần đạo trưởng, đã tỉ mỉ kiểm tra một lượt những chiếc gương trong phủ, vẫn không tìm thấy chiếc gương Thanh Loan. Những gia đình giàu có ở thời đại này thường khắc hình long lân quy phụng hay hình lục lặc ở mặt sau của chiếc gương để đại diện cho sự cát tường, nhưng gương Thanh Loan được nước Điều Trì mài mòn, xung quanh đều trơn nhẵn như ngọc, không có một đường vân nào. Đặc điểm này của gương Thanh Loan tôi cũng biết, nhưng âm thầm tìm khắp trong phủ Tể tướng cũng chẳng có thu hoạch gì. Nhưng Vô Thần đạo nhân... Vì sao ông ta lại hiểu về gương Thanh Loan như vậy? Tôi luôn cảm thấy ông ta là một nhân vật khó nắm, có lai lịch bất minh. Nhưng lúc này chẳng nghĩ được nhiều nữa, thở dài một hơi, tôi cố tỏ ra tươi tắn, bước chân ra khỏi cửa.

Khi tôi tới nơi thì đã hơi muộn. Hôm nay là buổi gia yến tổ chức để chúc mừng Tể tướng Vũ Văn Hộ đã xây một tòa kiến trúc rất cao cho Vô Thần đại nhân ở ngay trong phủ Tể tướng. Nghe nói tòa lầu các đó được xây dựng dựa vào “Ngọc Hư Quan” trên đỉnh núi Côn Lôn, được lấy tên là “Vô Thần Các”, xem ra ông ta thực sự muốn giữ đạo nhân ở lại lâu dài trong phủ.

Đạo gia đa số đều thích thanh tịnh, nhưng bữa yến tiệc này dường như hơi nhiều người. Tôi mỉm cười tươi tắn bước vào, thỉnh an mọi người có mặt rồi nhìn về phía Vô Thần đạo nhân, nói: “Thanh Tòa tới muộn, nhưng vì có nguyên nhân, nên mong đại nhân thông cảm.” Nói rồi tôi hất tay áo lên, nhẹ nhàng mở ra, nói, “Để chúc mừng tân các của đạo nhân hoàn thành, Thanh Tòa đã chuẩn bị một món quà mọn, không biết tâm ý ngài thế nào.”

Trên hai cuộn giấy tinh xảo, tôi viết lên hai dòng chữ uốn lượn: “Tề vạn vật hệ siêu tự đắc. Ủy tính mệnh hệ nhậm khứ lưu”[4]. Nét chữ của tôi là do danh sư đào tạo, luôn uyển chuyển, sắc nét, để phối hợp với ý tứ của câu thơ, tôi còn cố ý viết sao cho thật thoáng, có lẽ trông cũng không tệ.

[4] Bằng trời đất hệ, tâm khoan khoái. Giao mạng sống hệ, theo người đi (Trích trong Kim Vân Kiều truyện. Dịch thơ: GS Đàm Quang Hưng).

“Đạo nhân chu du tứ hải, tầm mắt và trái tim đều không ai sánh bằng. Chỉ có châm ngôn của đạo gia viết bởi Kê Khang mới xứng với ngài, Thanh Tòa hèn mọn, mong đại nhân tiểu nạp.” Tôi cuộn bức vẽ lại, đích thân giao vào tay gã tiểu đồng sau lưng Vô Thần đạo nhân.

Kê Khang là một danh sĩ thiên cổ, là nhân vật đại diện cho phong lưu Ngụy Tấn, câu thơ này lại bao hàm tư tưởng Đạo gia, ý của tôi muốn nói, ông ta từ bỏ cuộc sống ngao du sơn thủy để bước chân vào phủ Tể tướng, trên thực tế là một hành vi siêu thoát. Quả là một sự giả tạo.

Vô Thần đạo trưởng thấy tôi khen ngợi mình thì hình như rất hài lòng, tự đắc, vuốt cằm râu trắng như tuyết, cười nói: “Tiểu thư hữu tâm quá. Chỉ là bản đạo đã già, râu thể sánh với Kê Khang hạc lập kê quần”[5]. Nói rồi ông ta bật cười cao ngạo như thể mình vừa kể một câu chuyện cười.

[5] Tương truyền Kê Khang là người khôi ngô, tuấn tú, những người gặp ông đều nói ông có ngoại hình đường hoàng, đứng đắn, chắc chắn là bậc cao nhân. Trong “Dung Chí” có ghi chép lại, có người từng khen con trai của Kê Khang như một chú hạc giữa đàn gà trước mặt Vương Nhung. Nhưng Vương Nhung nói: “Đó là vì người chưa gặp cha hắn”. Bởi vậy từ đó mới có câu “Hạc lập kê quần” để khen ngợi những người ưu tú.

Cả bàn tiệc yên lặng trong giây lát, mọi người chỉ lặng lẽ cười theo. Tôi thì lại cười rất thật lòng, nghĩ bụng lão già này thật thú vị, đã hơn 60 tuổi rồi mà còn muốn so sánh dung mạo với Kê Khang. Chắc cũng vì quá đắc ý nên mới nói một câu tỏ vẻ không kính trọng người đời trước như vậy. Mọi người chỉ nói ông ta đúng là người hào sảng chứ không để ý nhiều.

“Nét chữ của tiểu thư uyển chuyển mà vẫn không đánh mất sự mạnh mẽ, thực là hiếm thấy. Lại thêm một câu thơ rất hay, chắc chắn bản đạo sẽ treo nó tại chính môn của Vô Thần Các, chỉ ngắm thôi cũng đã thấy vui lòng.” Vô Thần đạo nhân vuốt râu nói, xem ra thực sự rất đón nhận cái tình của tôi.

“Đạo nhân không chê là tốt.” Tôi cúi đầu nói. Trong lòng bất giác vui thầm, hiện nay tôi đang mâu thuẫn với Vũ Văn Dung, nhân cơ hội còn đang ở phủ Tể tướng, tôi phải khiến Vũ Văn Hộ càng vui càng tốt. Trước mặt ông ta coi Vô Thần đạo nhân là thượng khách, đương nhiên phải lấy lòng người mà ông ta coi trọng rồi. Huống hồ Vô Thần đạo nhân lai lịch khó đoán, lại biết pháp thuật, tôi càng không thể đối đầu với ông ta.

Nhưng ích lợi gần nhất vẫn là trên bàn tiệc. Tôi ngồi ngay ngắn trên ghế, nghiêng đầu mỉm cười, mắt liếc Vũ Văn Dung.

Chàng thấy tôi xuất hiện rất lộng lẫy thì hơi kinh ngạc, giờ lại thấy tôi cười cười nói nói lấy lòng Vô Thần đạo nhân thì ánh mắt nhìn tôi thăm dò. Nhưng chàng cũng là một người rất giỏi diễn kịch, chớp mắt đã đổi sang vẻ mặt hiền hòa, gắp một miếng măng vào bát tôi, nói giọng bình thường: “Thấy sắc mặt nàng khá tốt, bệnh khỏi hẳn rồi chăng?”

“Cũng nhờ Tư Không đại nhân một lòng chăm sóc, Thanh Tòa mới khỏi nhanh như vậy.” Tôi càng cười rạng rỡ hơn.

Chàng hơi sững lại, nhất thời không nói được lời nào, chỉ mỉm cười nhìn tôi.

Nguyên Thị nhìn tôi đầy thâm ý, nét mặt tỏ vẻ hài lòng. Có lẽ bà tưởng tôi không phụ lòng kì vọng của bà, mối quan hệ với Vũ Văn Dung đã có chuyển biến tốt. Nhưng không biết rằng lúc này tôi mới thực sự đối đầu với chàng.

“Đúng rồi, đạo trưởng có còn nhớ hôm đó ngài từng nói Tư Không đại nhân có diện tướng bất phàm, chắc chắn không phải hạng phàm phu tục tử?” Tôi làm như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, không nhìn Vũ Văn Dung nữa, mỉm cười hỏi.

“Còn nhớ.” Hình như Vô Thần đạo nhân không ngờ đột nhiên tôi lại hỏi vấn đề này, lúng túng giây lát rồi đáp.

“Dám hỏi đạo nhân, bất phàm như thế nào ạ?” Tôi nhấp một ngụm trà, ngây thơ hỏi.

“Điều này...” Vô Thần đạo nhân trầm ngâm giây lát, ánh mắt lăm lăm như vô tình lướt qua Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung, nhất thời không có câu trả lời.

“Ừm... Thiên đình[6] đầy đặn, địa các vuông tròn...” Tôi giả bộ quay sang ngắm Vũ Văn Dung, lăm băm nói, “Thực ra tôi cũng hiểu đôi chút về xem tướng, trông có vẻ như...” Tôi chớp mắt, nhìn sang Vô Thần đạo nhân về dò hỏi.

[6] Giữa trán.

“Đế vương chi tướng, chí quý chi dung.” Vô Thần đạo nhân ngáp ngừng giây lát rồi trầm giọng nói. Đương nhiên ông ta biết địa vị của Vũ Văn Hộ trong triều đình như thế nào, cũng biết mối quan hệ giữa Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung. Trước mặt Tể tướng Vũ Văn Hộ mà hình dung về Vũ Văn Dung như vậy đương nhiên là chẳng có chút ích lợi gì đối với ông ta. Ông ta nhìn tôi đầy kinh ngạc, có lẽ trong lòng đang trầm nghĩ, ban nãy tôi vẫn còn ngoan ngoãn, sao đột nhiên lại thốt ra những lời nói có thể gây hại cho phu quân của mình. Ai cũng biết, trong triều đình hiện nay, Tể tướng Vũ Văn Hộ một tay chấp chưởng đại quyền, Hoàng đế mà ông ta đưa lên chẳng qua chỉ là một con rối, nói chết là phải chết chứ đừng nói chỉ một Tư Không Vũ Văn Dung nhỏ bé. Huống hồ, một người như Vũ Văn Hộ chắc chắn là rất đa nghi, luôn luôn đề phòng hậu họa.

Sắc mặt Vũ Văn Dung sa sầm xuống, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, ngay sau đó cúi đầu xuống gấp thức ăn, lăm lăm như thể không nghe thấy gì. Vũ Văn Hộ vẫn giữ nét mặt bình thường, nhưng ánh mắt thì đã tối đi. Quay mặt về phía Vô Thần đạo nhân, nhưng ánh mắt thâm trầm lại đang chiếu vào Vũ Văn Dung, cười nói: “Vậy sao? Đế vương chi tướng không phải là người phạm có thể có được.”

Ngữ khí của ông ta vẫn bình thường, nhưng có thể nhận ra hơi lạnh trong đó, chỉ nghe thôi mà tôi đã ớn lạnh trong lòng. Sắc mặt Vũ Văn Dung thoáng cau lại, vẫn bình tĩnh cúi đầu, vừa định nói gì đó thì tôi đã mỉm cười tranh nói trước: “Trong sách nói Lưu Bị thiên đình đầy đặn, địa các vuông tròn, hai tay dài quá gối, đùi tai dài tới vai, là Đế vương chi tướng. Tư Không đại nhân bắt quả chỉ mới giống được hai điểm. Diện tướng như thế này cứ trong mười người thì tìm được hai người, có lẽ chỉ là phúc trạch thâm hậu, làm sao dám nói là Đế vương chi tướng. Tôi còn tưởng diện tướng bất phạm của chàng mà đạo nhân nói là ý nói chàng hồng loan tinh vượng, mệnh phạm đào hoa cơ”[7]. Nói rồi tôi liếc nhìn Vũ Văn Dung một cái, rồi lại nhìn cô mẫu Nguyên Thị đầy vẻ tủi thân, nhìn Vũ Văn Hộ bằng vẻ đáng thương và nói tiếp: “Cô phụ cô mẫu phải làm chủ cho Thanh Tỏa, nghe nói Tư Không đại nhân lại vừa ý hai ca ki trong phủ. Chỉ thấy người mới cười, không thấy người xưa khóc, Thanh Tỏa sau này không biết nên đi đâu về đâu nữa.” Nói rồi tôi chép miệng, đặt nhẹ đôi đũa xuống bàn.

[7] Ý nói là người đào hoa, nhiều thê thiếp.

Mọi người thấy tôi đi một đường dài rồi giờ tỉnh trẻ con đều bắt lực bật cười, bầu không khí giãn ra ít nhiều. Cô mẫu Nguyên Thị tưởng là tôi đang cố ý tranh sùng, giả bộ trách cứ: “Thanh Tỏa, con gái nói điều này trước mặt mọi người mà không biết xấu hổ. Và lại nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống hồ con gả về đó đã hơn năm trời mà chẳng sinh cho Dung nhi đứa con nào, đương nhiên nó phải tìm người khác rồi.”

Tôi tuy rằng đang diễn kịch nhưng nghe những lời này, gò má vẫn nóng bừng.

Sắc mặt Vũ Văn Hộ dần dần hòa hoãn trở lại, tiếp lời Nguyên Thị, cười nói: “Đứa cháu gái này của ta càng ngày càng lợi hại rồi, dám cáo trạng tới tận chỗ ta, quân cũng không phải mà không quân cũng không phải. Khiến Vô Thần đạo nhân cười rồi.”

Vô Thần đạo nhân ban nãy vừa nhận quả của tôi nên ấn tượng về tôi khá tốt, vượt chòm râu dài, cười nói: “Bần đạo cũng không phải người ngoài, và lại Thanh Tỏa cô nương với Tư Không đại nhân phu thê tình thâm, thực sự khiến người ta ngưỡng mộ. Có điều cô nương có một đôi mắt đào hoa. Tuy rằng dung mạo không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng chắc chắn sau này sẽ gặp bậc chí quý chi nhân đa tình.”

... Cái gì? Mắt đào hoa? Tôi nghe mà giật mình, ngất mất thôi, má tôi gằn gặt, càng đỏ thêm. Tôi vội vã nói: “Sao bây giờ mọi người lại chuyển sang chế nhạo con? Và lại con chỉ là một tí thiếp thôi mà, đâu xứng làm phu thê với chàng?”

“Ha ha, mùi vị chua quá!”[8]

[8] Tại Trung Quốc, người ta thường ví mùi chua hay mùi đắng như là sự ghen tuông.

Vũ Văn Dung phản ứng rất kịp thời, thân mật gấp một miếng dưa chua bỏ vào miệng tôi, một tay thì khoác vai tôi, nói đầy thương yêu, “Sau này ta sẽ thương nàng nhiều hơn, không làm loạn nữa.”

Tôi bị chàng ôm chặt, cả người như mất cảm giác, miệng như nhai rom, đối mặt với ánh mắt nhìn tôi đầy sắc lạnh của chàng đành mỉm cười quyền rũ.

“Vậy thì phải xem biểu hiện của chàng thế nào.”

Tể tướng Vũ Văn Hộ thấy tôi và Vũ Văn Dung thân mật với nhau thì hơi ngẩn ngơ, ngay sau đó nở một nụ cười hài lòng. Bầu không khí căng thẳng ban nãy đã trôi qua. Thực ra chắc chắn ông ta vẫn thận trọng đề phòng Vũ Văn Dung? Chỉ có điều là nhiều hay ít mà thôi. Tôi gây sóng gió rồi lại giúp Vũ Văn Dung giải quyết sóng gió là vì muốn đề chàng ta biết, Nguyên Thanh Tỏa tôi đã nắm bắt được đôi chút về tương lai của chàng.

Đúng lúc này thì đột nhiên có một kẻ hầu ngoài cửa vào báo, nói là Nhan cô nương đã quay về, muốn gặp lão gia và lão thái thái[9] gấp.

[9] Thái thái ý chỉ phu nhân.

Nhan Uyển về rồi? Tôi bỗng dưng thấy hoài nghi. Hôm đó cả phủ Tể tướng từ trên xuống dưới đều bị bệnh, theo lời Vô Thần đạo nhân thì là “tà linh xâm nhập”, nhưng ai mà biết trên thực tế là chuyện gì xảy ra? Sao lại tình cờ như vậy, đúng vào lúc đó thì nàng ta lại đi thăm họ hàng thân thích ở ngoại thành, tới khi sóng yên bể lặng rồi mới quay về?

Cha của Nhan Uyển là Kinh lược tiết độ sứ, cũng được coi là một quan viên quan trọng trấn thủ biên phòng, Vũ Văn Hộ luôn đối xử rất tốt với Nhan Uyển, ra hiệu bảo cho nàng ta vào.

“Tề tướng đại nhân... phu nhân!” Nhan Uyển sắc mặt tiêu tụy bước vào, ánh mắt lướt qua một vòng, nhìn Vũ Văn Dung một cái rồi quay sang Vũ Văn Hộ đang ngồi ở vị trí chủ tọa, nói: “Uyển nhi vừa về nhà di nương[10] đã nghe nói phu Tề tướng xảy ra chuyện nên vội vã về đây.” Nói xong nàng ta đưa tay lên giữ ngực, thở hắt ra một hơi, nói tiếp: “Cũng may là trong phủ từ trên xuống dưới vẫn bình an vô sự.” Nàng giơ tay lên chỉ vào hai cái rương gỗ lớn mà một kẻ hầu vừa khiêng vào.

[10] Nhà di.

“Đây là nhân sâm và nhung hươu mà con mang về để đại nhân và phu nhân bồi bổ cơ thể, mong hai người sớm bình phục. Coi như là tấm lòng của Uyển nhi.”

Vũ Văn Hộ lạnh nhạt nói: “Ừ, cảm ơn con. Uyển nhi, mau bái kiến Vô Thần đạo trưởng. Lần này cũng nhờ có ông ấy mà phu Tề tướng chúng ta mới thoát được kiếp nạn này.”

Ánh mắt Nhan Uyển dừng lại nơi Vô Thần đạo nhân, với biểu cảm hiền lành, nhu mì như trước, tỏ vẻ vô cùng cảm kích, cúi người hành lễ rồi thành khẩn nói: “Uyển nhi đa tạ đạo trưởng. Ôn cứu mạng, sau này Uyển nhi sẽ hết lòng tương báo.”

Vô Thần đạo nhân hơi ngẩng đầu lên, coi như là nhận lễ.

Thật hay cho câu “cảm ơn cứu mạng, hết lòng tương báo.” Tội cười thầm một tiếng, giờ thì đã gặp một kẻ còn biết ăn nói hơn tôi rồi. Việc này vốn dĩ nàng ta chẳng chịu chút tổn hại nào mà lại nói là “ơn cứu mạng”, ý nàng ta là phủ Tề tướng cũng như nhà mình, coi tính mạng của Vũ Văn Hộ và những người khác quan trọng như tính mạng của mình.

Vũ Văn Hộ nghe nàng ta nói thế, quả nhiên long nhan vui vẻ, nheo mắt nói: “Lại đây ngồi đi!”

Lời nói vừa dứt đã có một người hầu nhanh nhẹn mang thêm một chiếc ghế cho nàng ta, ở ngay bên cạnh Vũ Văn Dung. Nhan Uyển lộ vẻ e thẹn, hai người đưa mắt nhìn nhau cười rồi mới thẹn thùng ngồi xuống.

Tội giả bộ như không nhìn thấy, trong lòng cười lạnh một tiếng, Vũ Văn Dung, không phải là chàng thực sự thích nàng ta rồi chứ? Hừ, vậy thì ta cứ gây rối để hai người không được ở bên nhau đây. Nghĩ tới đây, cổ tay tôi thoáng run một cái, bát canh trong tay đổ xuống cánh tay Vũ Văn Dung. Tội giả bộ kinh hãi, vội vã vén tay áo đã bị ướt của chàng lên. Bát canh không nóng lắm, nhưng vẫn để lại một vết đỏ trên cánh tay vạm vỡ của chàng, tôi làm ra vẻ thương xót: “Đều tại thiếp... Xin Từ Không đại nhân theo thiếp về phòng để bôi thuốc, Thanh Tỏa tay chân vụng về nên trong tư phòng lúc nào cũng chuẩn bị sẵn thuốc men bên người.” Nói rồi tôi mỉm cười.

Mọi người nghe câu nói cuối cùng của tôi thì cũng bật cười. Nguyên Thị lắc đầu cười nói: “Coi như con cũng tự biết thân biết phận. Mau đi đi, đừng để Dung nhi bị đau.”

Tôi cúi đầu cười cười, ánh mắt liếc qua gương mặt thất vọng của Nhan Uyển, trong lòng thấy hả hê đắc thắng. Vừa mới ngồi xuống cạnh Vũ Văn Dung đã bị một nữ nhân khác kéo đi. Nhan Uyển chung tình với chàng đã lâu, chắc là thất vọng lắm.

Nàng ta thoáng có vẻ ngượng ngùng, quay đầu nhìn sang phía khác, đúng hướng Vô Thần đạo nhân đang ngồi, mắt hai người chạm nhau giây lát rồi lại nhanh chóng lảng ra.

Tôi đỡ tay áo cho Vũ Văn Dung, cùng sánh vai nhau đi ra khỏi phòng. Khoái cảm vì trò đùa ác ý ban nãy đã dần dần biến mất, một cảm giác khó nói thành lời dấy lên trong tim, dường như trong lòng mình vừa lướt qua một việc gì đó rất quan trọng, nhưng lại mơ hồ không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Sơn cùng thủy tận

Bước ra khỏi Tây Uyển, đi qua một cánh cửa nguyệt nha, ngay sau đó là vườn lê. Những bông hoa lê như những ánh đom đóm chiếu sáng cả buổi hoàng hôn như những bông hoa tuyết được nhuộm hồng.

“Hừ, rõ ràng là cố ý, còn giả bộ đưa ta đi bôi thuốc.” Vũ Văn Dung sầm mặt nói, đẩy tôi ra, lạnh lùng đi về phía về Bích Lê trì.[1]

[1] Trì là đầm.

Bích Lê trì là một cái đầm giữa vườn lê, bởi vì nước trong đầm xanh ngắt, lại có những cánh hoa lê trắng muốt trôi lơ lửng nên mới có cái tên ấy. Tôi đã sớm quen với ý định của chàng nên làm như chẳng có việc gì xảy ra, vẫn lặng lẽ đi theo. Nhìn ra xung quanh, bất giác thấm tặc lưỡi, phủ Tề tướng đúng là

giàu có vô địch, không những rộng lớn một cách đáng kinh ngạc mà nơi đâu cũng là cảnh đẹp.

Vũ Văn Dung ngồi trên tảng đá bên đầm, ngâm chỗ tay bị bỏng rát đã đỏ bùng lên vào làn nước mát lạnh dưới đầm. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, gọi lên những con sóng lăn tăn, những cánh hoa như những bông tuyết xếp hàng ngàn lớp, hương thơm thoảng thoảng. Những cánh hoa lê trên cành lại bay xuống theo cơn gió, đậu lên mái tóc đen nhánh của chàng.

Không thể không nói rằng Vũ Văn Dung có một gương mặt rất tuấn tú. Sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen sâu thẳm, đôi môi mỏng tao nhã, nhìn từ xa giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ. Cảnh sắc xung quanh thì tươi đẹp, dường như không hợp lắm với bầu không khí cương nghị tỏa ra từ người chàng.

Tôi nhìn bức tranh đẹp từ đằng xa, bất giác động lòng, cái khí chất ấy sinh ra từ chàng ta quả thực là lãng phí. Quay đầu lại nhìn Bích Lê tri đang gọn những con sóng lăn tăn, tiếp tục đuổi theo suy nghĩ vừa lướt qua rồi biến mất trong đầu.

“Hay cho câu Đế vương chi tướng, chí quý chi dung.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm trầm, tôi giật nảy mình, ngược mắt lên thấy Vũ Văn Dung đã đứng bên tôi từ lúc nào, những giọt nước ở tay áo nhỏ xuống váy tôi, gương mặt không chút biểu cảm, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lộ ra tia nhìn lạnh lẽo, đôi lông mày kiếm xé lên, nói, “Nàng tướng chỉ dựa vào mấy câu nói đó là có thể gây ảnh hưởng tới sự an nguy của ta sao?”

Tôi giật mình thoát khỏi suy nghĩ, nghĩ bụng tôi thực sự không nên ở riêng với chàng, tự nhiên để chàng có cơ hội lật lại nợ cũ. Đối mặt với ánh mắt sắc bén của chàng, bất giác tôi thấy sợ hãi, nhưng vẫn không tỏ vẻ gì ngoài mặt, hất cằm lên cười nói: “Chỉ vài câu nói đùa làm sao ảnh hưởng được tới an nguy của Tư Không đại nhân cơ chứ? Chẳng qua chỉ là một tiết mục góp vui giải sầu mà thôi.”

Thấy tôi vẫn ra vẻ không biết trời cao đất dày là gì, Vũ Văn Dung trầm mặt xuống, cánh tay mạnh mẽ đột nhiên giữ chặt lấy thắt lưng tôi, siết chặt tôi rồi ép sát tôi vào ngực chàng, quan sát tôi tỉ mỉ. Ánh mắt chàng như thể có khả năng xuyên thấu, tôi cố ghì nén mong muốn được thoát khỏi vòng tay chàng, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Một lúc lâu sau, chàng đột nhiên đưa tay ra lướt dọc lưng tôi, ngón tay thon dài thô ráp lướt qua làn da mịn màng của tôi, khiến tôi thấy một cảm giác đau rất khẽ. Lời lẽ của chàng có vài phần cảm khái: “Ánh mắt nàng đúng là đã khác trước rồi. Lão đạo nhân nói đây là mắt đào hoa, hình như cũng đúng.”

Nhìn cái điệu bộ cao ngạo của chàng là tôi bốc hỏa, lửa giận bùng bốc lên, tôi trừng mắt nhìn chàng rồi cự mạnh, muốn thoát khỏi vòng tay chàng. Nhưng sức của tôi quá yếu, lực ở cánh tay của chàng thì quá mạnh, thân hình nhỏ bé của tôi vẫn bị chàng ôm chặt cứng.

Vũ Văn Dung dường như bức mình vì tôi cứ giằng ra nên trên gương mặt tuấn tú hiện lên một vẻ khinh bỉ: “Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng muốn gì? Ngày trước ở Tư Không phủ, cả ngày chỉ biết làm ra điệu bộ đáng thương để cầu xin sự thương hại của người khác, bây giờ tới phủ Tể tướng lại chơi trò đuổi bắt với ta?” Nói rồi chàng ghé sát vào tôi, hơi thở nóng ấm của nam nhân phả vào mặt tôi khiến tôi thấy nhồn nhột nơi tai, giọng nói giễu cợt vang lên rất gần.

“Chẳng phải nàng luôn chung tình với ta sao? Đêm hôm đó khi ta muốn hôn nàng, vì sao nàng lại khóc? Ban nãy trong buổi gia yến, vì sao lại muốn thị uy với ta? Bây giờ ta càng ngày càng không ghét nàng nữa, có lẽ nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ thương yêu nàng hơn.” Nói rồi bờ môi nóng bỏng ấy nhẹ nhàng đặt lên má tôi, rất nhẹ và dịu dàng. Tôi bất giác run rẩy toàn thân, sống lưng ớn lạnh. Tuy rằng chỉ hôn lên má, nhưng trong lòng vẫn thấy e thẹn và tức giận, giờ tay lên theo phản xạ.

Nhưng Chu Vũ Đế trong lịch sử đâu phải là người dễ dàng chịu đánh? Tôi còn chưa đụng được vào cọng tóc của chàng thì đã bị chàng nhanh tay giữ cổ tay lại. Vũ Văn Dung sa sầm mặt, gương mặt ban nãy còn ôn tồn, nay biến thành sự giận dữ đáng sợ, ánh mắt như tóe lửa, lạnh lẽo nói từng tiếng: “Nguyên Thanh Tỏa, sự nhẫn nại của ta chỉ có giới hạn thôi đấy.”

“Câu này phải để ta nói mới đúng!” Tôi điên tiết, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt chàng, cảm phẫn nói: “Vũ Văn Dung, chàng nghe rõ cho ta, ta chưa bao giờ có chút tình cảm nào với chàng, ngày trước không có, bây giờ không có, sau này lại càng không có.”

Vũ Văn Dung nghe tôi nói vậy thì sững sờ, hình như không ngờ tôi sẽ nói như thế, bàn tay đang nắm tay tôi buông lỏng ra. Tôi nhân cơ hội đó hất mạnh tay chàng ra, xoa xoa chỗ tay đã đỏ hỏn, lạnh lùng nhìn chàng, nói: “Mọi việc mà ta làm hôm nay chỉ là muốn nói với chàng, ta biết Vũ Văn Hộ đang đề phòng cái gì, cũng biết chàng đang che giấu cái gì! Bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể nghi ngờ chàng, cũng giống như việc bất cứ khi nào chàng cũng có thể hạ thủ tiêu diệt ông ta!”

Nghe những lời nói thẳng thắn của tôi, Vũ Văn Dung thoáng run rẩy, ánh mắt nhìn tôi đầy ẩn ý, gương mặt vẫn không chút biểu cảm, trông vô cùng đáng sợ.

Tôi nhìn vào mắt chàng, lạnh nhạt nói: “Ta muốn thực hiện một vụ giao dịch với chàng, đối với chàng hay ta đều có ích.” Đã nói tới nước này rồi thì tôi chẳng còn sợ điều gì nữa. Nghĩ thế, tôi thấy mình nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Ta...” Tôi đang định nói tiếp thì thấy cách đó không xa có một bóng dáng thướt tha đang uyển chuyển đi tới, một tà váy gấm màu xanh nước biển, trên đầu cài một chiếc trâm hình hoa hải đường, mấy sợi tua rua rủ xuống hai bên.

Quả nhiên là tiểu thư nhà đại gia đã đến, y phục, trang sức đều vô cùng cầu kì. Trong phủ Tể tướng rộng lớn này, người xứng đáng để nàng ta phải trang điểm cầu kì như vậy, họa chăng chỉ có mỗi Vũ Văn Dung. Nàng ta càng lúc càng gần, trong lòng tôi trong phút chốc lướt qua vô số suy nghĩ, hầu như là vô thức, đột nhiên tôi đưa tay ra ôm lấy Vũ Văn Dung, hai tay vòng quanh cổ chàng, tạo một tư thế vô cùng thân mật và ân ái.

Vũ Văn Dung không kịp đề phòng, bị tôi ôm cứng, kinh ngạc khiến cả người ngậy ra. Tôi nghiêng đầu nói khẽ vào tai chàng: “Đứng yên. Ân oán cá nhân sau này sẽ tính.”

Vũ Văn Dung đại để cũng đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, chẳng lại quay lưng về phía đó nên không biết ai đến. Chẳng cũng rất hợp tác với tôi, không còn cựa quậy nữa mà giang đôi tay to rộng vòng ra ôm tôi, ở thắt lưng tôi bỗng có cảm giác nóng bừng như điện giật. Tôi thấy hơi khó chịu nhưng vẫn cố nén, mỉm cười rạng rỡ, cố ý nói thật to, giọng nũng nịu: “Chàng đã hứa với thiếp là không nạp thêm tí thiếp nào nữa, không được nuốt lời đâu đấy.”

Vũ Văn Dung không biết vì sao đột nhiên tôi lại nói điều này, hơi sững lại, tôi lại vội vàng mở miệng nói tiếp: “Thiếp hứa là sau này việc gì cũng thuận theo chàng lẽ nào còn không được? Tóm lại là không được nạp thêm tí thiếp nào nữa, nếu không thiếp không tha cho chàng đâu, mà cũng không tha cho nàng ta đâu!” Nói xong tôi gác cằm mình lên vai chàng, chuyển sang một tư thế dễ chịu hơn.

“Và lại chàng cũng đã nói chỉ là thấy mới mẻ nhất thời, sau này chắc chắn sẽ ghê lạnh người ta, người khổ cuối cùng chỉ là người con gái đa tình mà thôi.”

Nói một loạt những câu kì lạ, Vũ Văn Dung lúc này chắc chắn đang vô đầu bứt tóc không hiểu tôi nói gì, cơ thể chàng hình như cứng đờ ra. Lúc này tôi mới ngược đầu nhìn về phía trước, làm ra vẻ vừa mới vô tình phát hiện ra nàng ta, e thẹn thoát khỏi vòng tay của Vũ Văn Dung, nói: “Ôi, Nhan cô nương... sao muội lại tới đây?”

“À... Tể tướng đại nhân bảo muội qua xem vết thương bông của Tư Không đại nhân có nghiêm trọng không. Người nói nếu nghiêm trọng thì mau mời đại phu, đừng để nó bị nặng hơn.” Nhan Uyển hơi ngượng ngùng và còn cả vẻ chưa chắc chắn có thể che giấu được, nói: “Muội xin lỗi, làm phiền nhả húng của hai vị.”

Vũ Văn Dung lúc này đã quay đầu lại, thấy nàng ta thì nhìn tôi vỡ lẽ, khoe môi nở thành một nụ cười rất kịch, lặng lẽ đứng một bên, không nói năng gì.

“Chàng khỏe lắm.” Tôi vỗ nhẹ lên cánh tay Vũ Văn Dung, đồng thời cũng thăm khinh bỉ sự lảng lơ của mình ban nãy. Giọng nói của tôi rất ngọt ngào, nhưng ánh mắt thì sắc như dao, nhưong mảy lên nói: “Vậy thì phiền Nhan cô nương nói với Tể tướng đại nhân một tiếng đa tạ.” Ý tôi là tự cô muốn tới thăm chàng hay người khác bảo cô tới thăm chàng, trong lòng cô tự biết.

Nhan Uyển miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Vậy Uyển nhi xin cáo từ.” Nói rồi nhẹ nhàng cúi người hành lễ với Vũ Văn Dung, đôi mắt phượng nhìn chàng đầy ai oán, quay người đi về phía Tây Uyển.

Tôi trầm ngâm nhìn theo bóng lưng nàng ta, một hồi lâu sau, cảm giác dường như một mối nghi ngờ trong tim vừa được giải tỏa, nhưng lại dẫn ra một mối nghi ngờ khác lớn hơn.

“Sao hả, ghen à?” Vũ Văn Dung nhưong mảy hỏi tôi, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười đều đặn.

Tôi nhớ lại cảnh tượng mình chủ động ôm chàng khi nãy, gò má đỏ bừng, bực bội nói: “Khó nhất là trả nợ mỹ nhân, nếu chàng cười nàng ta về, ta sợ rằng chàng sẽ khổn khổ thôi!”

Đôi mắt đen láy của Vũ Văn Dung lóe sáng, không nói gì nữa, chỉ giữ nguyên nét mặt đó nhìn tôi.

“Nàng ta và Vô Thần đạo nhân không phải mới gặp nhau lần đầu.” Tôi thấy bóng dáng Nhan Uyển đã biến mất sau mấy gốc cây, lúc này mới hạ giọng nói nhỏ.

Cho tới khi nãy nhìn thấy Nhan Uyển, tôi mới nắm bắt được nỗi nghi hoặc cứ mãi ở trong đầu mình là cái gì. “Vừa nãy Nhan Uyển bước vào phòng, nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua người Vô Thần đạo nhân nhưng không dừng lại lâu. Thông thường, một người khi tới giữa một nhóm người quen thuộc mà lại phát hiện ra một người lạ thì sẽ quan sát lâu hơn. Sau đó khi tôi và Vũ Văn Dung cùng rời đi, tôi thấy ánh mắt hai người họ nhìn nhau, rồi Nhan Uyển nhanh chóng nhìn lảng ra chỗ khác, cố tỏ vẻ không quen thuộc nhưng ngược lại càng trở nên mất tự nhiên.”

Tuy rằng không có chứng cứ xác thực, nhưng tôi nói gì cũng là người hiện đại từng xem rất nhiều phim điện ảnh, thêm vào đó là tôi luôn cố ý quan sát Nhan Uyển, bởi vậy mới nhận ra điều này. Vũ Văn Dung lặng lẽ nghe tôi nói hết, trên mặt không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ có điều ánh mắt nhìn tôi càng sâu thêm một chút, nói đơn giản: “Kệ họ. Thứ gì càng phức tạp thì ta càng có hứng thú.”

Tôi thăm kinh ngạc, thì ra chàng cũng nhận ra. Nhếch môi lên cười: “Không hổ danh là Tư Không đại nhân, tâm tư cẩn mật, nhạy bén, hạng nữ nhân như ta đúng là không thể bì kịp, Thanh Tỏa đúng là múa rìu qua mắt thợ. Có điều... ta chẳng có chút hứng thú gì với nàng ta cả.” Tôi nhưong mảy, nói rõ ràng từng tiếng, “Đừng mơ cưới nàng ta về để hành hạ ta!” Ánh mắt tôi tràn ngập sự thách thức. Dẫu môi lên lườm chàng một cái rồi tôi cũng bỏ đi về phía Tây Uyển.

Vạt váy dài màu đỏ quét qua nền đất đã được phủ kín bởi những cánh hoa lê, tạo thành một đường cong dài mơ hồ. Tôi cảm thấy hình như ánh mắt phức tạp của Vũ Văn Dung chăm chú nhìn theo bóng tôi, hồi lâu vẫn không chuyển đi.

2.

Chiếc lư hương bằng vàng nghi ngút khói xanh, hương thơm tỏa ra khắp phòng.

Vô Thần đạo nhân ngồi bên trang đài, đang ngắm lại mình trong chiếc gương lục lăng, thì thoáng lại nhếch mép lên tạo thành rất nhiều biểu cảm, ngưng thần nhìn mình trong gương rất lâu, dường như có vẻ vô cùng say mê. Cái biểu cảm nghiêm túc đó cho thấy dường như ông còn quan tâm tới dung mạo của mình hơn cả những cô gái trẻ tuổi.

Đứng dưới mái che cạnh cửa sổ, tôi kinh ngạc khi bắt gặp cảnh tượng kì quặc này, lưng tôi lặng lẽ toát mồ hôi. Vốn định tới nói chuyện với ông ta để xem có thể phát hiện ra điều gì từ miệng ông ta không. Để cố tình tỏ ra mình là người không câu nệ tiểu tiết, khác với những người khác, tôi cố tình tránh

hai gã tiểu đồng canh cửa. Ai ngờ qua cánh cửa sổ hồng mộc chạm hoa văn, tôi lại chứng kiến thấy cảnh tượng dị thường này. Vô Thần đạo nhân ngồi chênh chếch so với chỗ tôi đứng, dường như phát hiện ra trên làn da mình có tí vết gì đó, thoáng cau mày rồi ghé sát mặt vào gương. Bởi vì quá chăm chú soi gương nên vẫn chưa phát hiện ngoài cửa sổ có người.

“Sư phụ, đại sự tự cầu kiến.” Bỗng dưng có một tiểu đồng từ ngoài cửa lớn đi vào bấm báo, tôi vội vàng nép người sau chiếc cột dưới hiên nhà.

“Đồ ngu, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ở đây không được gọi nó là sư tử.” Vô Thần đạo nhân luyến tiếc chuyển ánh mắt ra khỏi chiếc gương, bực bội quát. Giọng nói của ông như một đứa trẻ, không hề còn vẻ đoan trang, nghiêm túc như trước mặt người khác.

Ông ta chậm chậm quay đầu lại, tôi cũng dần dần nhìn thấy gương mặt chính diện của ông ta... Há hốc miệng, tôi kinh ngạc tới mức suýt thì thốt lên...

Đập vào mắt tôi là một gương mặt trẻ trung trắng ngần, thanh tú và có phần yếu mị. Có một gương mặt trắng trẻo và một làn da mỏng manh, mịn màng, đôi mắt phượng đuôi dài, hàng lông mi khi nhướng lên trông như yêu nữ... Tất cả mọi thứ ở dưới một mái tóc trắng như tuyết búi gọn lên trông càng vô cùng quái dị. Hàng lông mi và chòm râu dài bạc phơ đã không còn nữa, để lộ đôi môi mỏng duyên dáng đỏ hồng. Nhìn kĩ hơn, gương mặt như bị che phủ bởi một làn sương, khó phân biệt nam nữ. Sự yếu mị đáng sợ ấy khiến tôi thấy ớn lạnh trong lòng.

Lúc này Nhan Uyển đã chậm rãi bước vào, trong lòng ôm một chiếc gương bằng gỗ đào có vẻ rất quý giá, từ xa đã vái chào: “Nhan Uyển bái kiến sư bá.”

“Ừ!” Vô Thần đạo nhân ưỡn oai đáp rồi nói: “Phụ Tề tướng đồng người phức tạp, chẳng phải đã bảo ngươi không có việc gì đừng tới chỗ ta rồi sao?”

“Uyển Nhi vẫn tuân lời dạy bảo của sư bá. Chỉ là vừa nhận được mấy món đồ quý, nóng lòng muốn dâng lên cho sư bá.” Nói rồi nàng ta mở chiếc gương ra, để lộ ba cái ngăn kéo, ngăn thứ nhất đặt bốn viên trân châu lớn tỏa sáng, chói mắt, ngăn thứ hai là một cái gì đó đen xì, ngăn thứ ba là một củ nhân sâm đã thành hình người. Tôi bất giác cảm thấy sợ hãi, quả nhiên đều là báu vật liên thành.

“Đây là trân châu Nam Hải, mật gấu Tây Vực và nhân sâm Tuyết Sơn. Mái trân châu thành bột rồi đắp lên mặt có tác dụng dưỡng da. Mật gấu và nhân sâm cùng nấu thành canh, có tác dụng dưỡng thần và công hiệu dưỡng da từ trong da ngoài.”

Nhan gia quả nhiên giàu có mức tiếng. Vị đạo nhân này thích làm đẹp, Nhan Uyển tặng cho ông ta bao nhiêu đồ dưỡng da, làm đẹp, đúng là quá hợp ý ông ta. Nhưng vì sao nàng ta lại gọi ông là sư phụ? Chẳng nhẽ nàng ta cũng biết pháp thuật? Nổi nghi ngờ trong tôi lại tăng thêm.

“Ừm, con có lòng quá.” Vô Thần đạo nhân sắc mặt hiền hòa nói, xem ra rất thích món quà này. Rồi ông ta ra lệnh cho gã tiểu đồng nhận lấy chiếc gương suy nghĩ giây lát rồi nói: “Thật khó khăn cho con khi tìm cho ta được nhiều bảo bối như thế.”

“Được làm việc cho sư bá là phúc phận của đệ tử, đệ tử vui còn không kịp nữa là...” Nhan Uyển ngẩng đầu lên, thận trọng nói: “Thực ra những thứ này con mang đi từ son trang nhà con. Cha bảo con chuyển lời tới người, nói là bề trên đang giục, địa cung có thể sẽ có biến trong mấy ngày tới. Bảo người mau mang theo gương Thanh Loan trở về.”

Xung quanh bỗng lặng ngắt như tờ.

Rồi bỗng nhiên “cách một tiếng”, chiếc gương bị đóng mạnh vào. Nhan Uyển giật mình rồi khéo léo cúi đầu thấp hơn.

“Sư bá bớt giận.”

“Hương Vô Thần ta ít nhiều cũng là một trong tứ tôn giả của chúa công, cha ngươi là thân phận gì mà dám nói với ta như thế? Còn cả ả già Diệu Âm nữa, ta là Chu Tước, ả là Bạch Hổ, tưởng rằng mình cao hơn ta một bậc sao?” Giọng nói dịu dàng của Vô Thần đạo nhân ban này nay bỗng trở nên sắc nhọn, khiến tôi thấy run rẩy cả người.

“Sư bá tha tội! Cha con cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, mong sư bá đừng trách cứ người!” Nhan Uyển hốt hoảng nói, “Chỉ là Diệu Âm Tiên Tử đã tính ra được địa cung có biến, đốc thúc hơi gấp thôi, và lại mãi không có tin tức gì về gương Thanh Loan khiến mọi người đều lo lắng.”

Vô Thần đạo nhân yên lặng giây lát, ánh mắt ngạo mạn lướt qua gương mặt Nhan Uyển, giọng nói hòa hoãn hơn đôi chút: “Chuyện của gương Thanh Loan ta tự biết lo liệu, sau này không được nhắc tới nữa. Nhưng ngươi lên lấy của cha ngươi mang cho ta nhiều bảo bối như vậy là vì sao?”

Nhan Uyển nghe hỏi vậy, biết rằng Vô Thần đạo nhân không giận cá chém thớt sang nàng ta thì vui vẻ đứng lên, đi tới sau lưng Vô Thần đạo nhân nhẹ nhàng đắp lưng cho ông ta rồi nói khẽ: “Tâm tư của đồ đệ lẽ nào còn giấu được sư bá? Lần trước, sư bá trước khi dùng bữa đã chịu cho con một viên giải độc, hướng hồ hiện nay sư bá ở trong Tề tướng phủ đã có quyền cao chức trọng, xin sư bá làm chủ cho Uyển nhi.” Nói rồi trên mặt nàng phớt một sắc hồng xinh đẹp.

Giải độc? Trong đầu tôi lập tức xuất hiện cảnh tượng hôm đó nàng ta cho Vũ Văn Dung uống một bát canh hạt sen trong vườn. Cuối cùng cũng hiểu vì sao mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều bị nhiễm bệnh, duy chỉ có Vũ Văn Dung là vẫn bình an vô sự.

“Lại còn vòng vo với ta sao, cứ nói thẳng ra. Hừ, nếu không phải ngươi tự mình lợi dụng hình nộm để hãm hại tình địch thì Vũ Văn Hộ đã sớm nằm trong tầm kiểm soát của ta rồi, việc gì phải ém bùa chú.” Vô Thần đạo nhân lạnh lùng liếc Nhan Uyển một cái.

“Sư bá thứ tội!” Sắc mặt Nhan Uyển thoáng thay đổi, vội vàng phủ phục xuống đất thỉnh tội.

“Nguyên Thanh Tỏa ngu ngốc tự động vào đó nên suýt thì làm lỡ đại sự của sư bá, đệ tử không kịp thời ngăn cản, là lỗi của đệ tử!”

“Người thoái thác nhanh lắm.” Vô Thần đạo nhân khinh bỉ hừ một tiếng, trong mắt lóe lên một vẻ không vui.

“Là ả ta tự động vào hay là người mượn đao giết người, trong lòng người hiểu rõ nhất!”

“Đệ tử biết lỗi rồi ạ!” Thần sắc của Nhan Uyển run rẩy, nhưng không quá kinh hãi, chỉ liên tục nhận lỗi chứ không biện minh gì.

“Vài ngày nữa ta sẽ nói với Vũ Văn Hộ, bảo ông ta ban người cho Vũ Văn Dung.” Xem ra Vô Thần đạo nhân rất thương yêu người đồ đệ này, sắc mặt lại hiền hòa trở lại.

“Tạ ơn sư bá!” Nhan Uyển hoan hỉ hành lễ đa tạ, ngừng một lát rồi cắn môi nói, “Nhưng Uyển nhi còn một việc nữa tương cầu.”

Vô Thần đạo nhân nheo mắt nhìn nàng ta, thông thả nói: “Sao hả, muốn ta giúp người tiêu diệt con nha đầu Nguyên Thanh Tỏa sao?”

“Sư bá liệu sự như thần, Uyển nhi bội phục!” Nhan Uyển ngẩng đầu nịnh nọt.

Vừa nghe tới tên mình, tôi đã thầm giật mình, càng thận trọng kiểm soát hơi thở của mình, thà chết cũng không thể để bọn họ phát hiện ra tôi.

“Ha ha, trong phủ Vũ Văn Dung có bao nhiêu là nữ nhân, người giết hết được không? Hơn nữa theo ta thấy thì tình cảm của hai người bọn họ không tốt như vẻ bề ngoài đâu, chẳng qua là diễn kịch cho người khác xem mà thôi.” Vô Thần đạo nhân ngắm nghía những ngón tay thuần dài của mình, nhướn mày nói: “Và lại ta không ghét nha đầu đó, cứ giữ ả lại. Người tới cũng đúng lúc, cùng ta vào Hoàng cung một chuyến. Hoàng gia là nơi quy tụ nhiều bảo vật, có thể ả Diệu Âm tính sai phương vị của gương Thanh Loan cũng không chừng.” Nói rồi ông ta liếc sang bên một cái, lập tức có một tiểu đồng chạy tới giúp ông ta gắn râu tóc bạc vào, còn tỉ mỉ vẽ thêm nếp nhăn trên trán. Hóa trang xong mới ra ngoài cửa gọi thị vệ vào, dùng hai thanh gỗ xuyên qua chiếc ghế mây mà Vô Thần đạo nhân ngồi, làm thành một cái kiệu đơn giản rồi lắc lư đi ra sân vườn.

“Vâng, sư bá!” Trên mặt Nhan Uyển lướt qua một vẻ không cam và thất vọng, nhưng không dám thể hiện ra, đáp khẽ rồi đứng lên đi theo sau chiếc kiệu.

Cho tới khi họ đã đi rất xa rồi, trong sân chỉ còn một mình tôi, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, tôi mới len lén lướt ra khỏi đằng sau cái cột. Màng áo sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi, dính vào lưng lạnh lạnh. Vì nghe được quá nhiều bí mật nên hai chân tôi bỗng trở nên nặng nề, cố lấy lại tinh thần mới đi ra được khỏi tòa nhà này.

...

Hương Vô Thần, tứ tôn giả, địa cung.

Hương Vô Thần rốt cuộc có thân phận gì? Diệu Âm Tiên Tử mà Nhan Uyển nói là ai?

Thì ra mọi việc không đơn giản như những gì tôi tưởng. Đằng sau vị đạo nhân thích làm đẹp này còn che giấu một thế lực thần bí vô cùng khổng lồ.

Đã vài lần “lãnh chiêu” của Nhan Uyển, thực ra tôi chỉ không muốn nàng được gả về Tư Không phủ chứ không có ác ý gì. Không ngờ nàng ta lại hận tôi thấu xương, muốn đưa tôi vào chỗ chết.

Nghe khẩu khí của Vô Thần đạo nhân ban nãy thì hình như ông ta muốn lấy mạng tôi chỉ dễ như lấy mạng một con kiến.

Sau lưng ông ta là người như thế nào? Vì sao lại kiên quyết có được gương Thanh Loan?

...

Tôi gần như chạy trốn về phòng mình, thở hổn hển, dáng vẻ thần thò. Cảm giác dường như mình đang bị những lớp sương mù dày đặc bao quanh, không nhìn rõ phương hướng, cũng không có khả năng đánh trả.

Đừng nói tới sứ mệnh bảo vệ gương Thanh Loan, chỉ sợ đến cái mạng nhỏ của mình cũng khó giữ nổi! Nhưng cho dù có phải mất mạng thì tôi cũng phải chấp hành sứ mệnh của nhà Đoạn Mộc.

Nếu có người lạm dụng năng lượng của gương Thanh Loan để xoay chuyển càn khôn thì thiên hạ tất đại loạn. Mà lịch sử giống như những quân bài domino, chỉ cần đổ một quân là đổ hết cả bàn. Nếu lịch sử không thể vận hành theo hướng mà nó đã định thì mọi thứ được xây dựng trên cơ sở trước đó đều có khả năng hóa thành hư vô. Nếu lịch sử bị thay đổi thì tương lai cũng sẽ thay đổi theo. Vậy thì trên đời này sẽ không còn người tên Đoạn Mộc Liên nữa.

Bởi vậy, là người kế thừa gia tộc Đoạn Mộc, vì người, vì mình, tôi phải bảo vệ gương Thanh Loan.

Ngoài khung cửa sương rơi rất dày, trời về đêm lạnh dần, tôi ngồi một mình bên cửa sổ, trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực và yếu đuối chưa từng có.

Trước mặt lại hiện lên chiếc mặt nạ màu bạc nanh ác... Trong tim cảm thấy nửa ấm áp, nửa thất vọng. Tôi vòng tay ôm lấy thân mình, thân hình bé nhỏ lạnh lẽo co rút lại.

Có ai biết rằng tôi lúc này thật sự rất sợ hãi?

3.

Mở mắt ra, đập vào mắt tôi là một bức tường màu hồng phấn, rèm che màu trắng sữa, cái bàn sách màu vàng nhạt... Trên đó còn đặt cuốn “Âm thủy từ” mà tôi thích nhất. Ngơ ngác phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường rộng lớn êm ái, bên gối còn mấy con thú nhồi bông, trong phòng tràn ngập mùi hương nước hoa Miracle đã lâu không ngửi thấy.

Tôi... về nhà rồi sao? Tôi kinh ngạc và vui mừng ngồi dậy, ngơ ngác đi ra khỏi phòng, men theo cái cầu thang lát đá hoa đi xuống lầu.

Trong gian phòng khách quen thuộc, ông nội đang ngồi trên chiếc ghế mây kê sát ban công đọc báo, bố mẹ cũng đã đi du lịch trở về, bên cạnh còn mấy chiếc va li rất lớn, đang ngồi trên sofa xem ti vi.

Tôi ngẩn người ra nhìn cảnh tượng trước mắt, quàng mắt cay nóng, cổ họng nghẹn ngào, nhất thời không nói được gì.

Đúng lúc này thì ông nội, bố mẹ cùng quay lại nhìn tôi, sắc mặt hiền từ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định và khích lệ, ông nội nở một nụ cười hiền lành và nhiều ý nghĩa, nói: “Tiểu Liên, đừng cảm lên, chúng ta vẫn luôn ở đây.”

Tôi thấy tim mình thật ấm áp, rồi nước che mờ tất cả, tôi đưa tay ra, bắt chắp tất cả để níu lấy họ, nhưng rồi tôi sảy chân trước, cả người ngã nhào xuống. Tôi ngồi bật dậy, mở bừng mắt, cảm giác rơi xuống ban nãy vẫn còn rất chân thực, nhưng trước mắt tôi lại là một cảnh tượng khác...

Khung cửa sổ bằng gỗ khảm hoa văn, chiếc bàn gỗ hoa lê với những đường vân màu đỏ đậm, trên bàn đặt một đài nền bằng đồng khắc hình kì lân. Trước sập được che một lớp màn mỏng, trên người là bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng màu xanh lam mềm mại, rất dễ chịu. Tôi chợt thấy thất vọng, đưa tay lên lau những giọt mồ hôi túa ra trên trán, rồi đứng lên đi tới bên cửa sổ.

Mấy ngày nay cứ mưa lâm phát, không khí ngập trong mùi đất ướt, mở cửa sổ ra, hơi lạnh tràn vào. Tôi khép mắt, giang rộng cánh tay, hít sâu một hơi... Tôi thấy lồng ngực mình mát mẻ hơn rất nhiều, mở mắt ra lần nữa, thấy một bóng người cao ráo đang đứng trước cửa sổ của tôi, cầm y kim quan, gương mặt tuấn tú, là Vũ Văn Dung.

Chàng hơi sững lại nhìn tôi, dường như sự u buồn và nhẹ nhõm ban nãy của tôi đều đã hiện lên trong mắt chàng, thấy tôi kinh ngạc nhìn chàng, trên mặt chàng hiện lên một vẻ phức tạp, đôi mắt đen láy khó phân biệt được hi vọng, nhưng đôi mày kiếm lên, lạnh nhạt nói: “Đi thôi! Hôm nay sẽ có kịch hay.”

Để phù hợp với phục trang của Vũ Văn Dung, tôi cố ý chọn một chiếc váy hoa nhí màu xanh đen với những đường chỉ thêu màu bạc, kết hợp với một đôi hoa tai có tua rua màu bạc rủ xuống. Uyên chuyển đi tới bên cạnh chàng, trông hai người có vẻ khá xứng đôi. Sánh vai nhau đi tới Ngọc Kim Điện ở Bắc Uyên, tôi thấy cửa điện đã mở rộng, một cơn gió mát mẻ thổi qua, mang theo một mùi rượu rất nồng. Vũ Văn Hộ mở yến tiệc long trọng tại Ngọc Kim Điện, quả nhiên là hình như có đại sự xảy ra.

Tôi cùng Vũ Văn Dung vẫn an hưởng những người khác, hình như tâm trạng của Vũ Văn Hộ khá tốt, chỉ vào vị trí ghế ngồi ở hạ tọa bên phải, cười nói: “Hai con phục trang rất xứng đôi. Hôm nay là ngày vui của Dung nhi, chắc là Thanh Tỏa cũng sẽ mừng cho phu quân.”

Tôi khựng lại, vô thức quay sang nhìn Vũ Văn Dung, chàng chỉ làm ra vẻ như không có việc gì xảy ra. Trong lòng bất giác thấy nghi hoặc, tôi mỉm cười gượng gạo, khẽ cúi đầu với Vũ Văn Hộ, coi như đáp lời. Ngược mắt nhìn thấy Vô Thần đạo nhân đang ngồi ở vị trí thượng tọa bên trái, Nhan Uyên ngồi bên cạnh ông ta, chiếc váy lụa mỏng màu hồng phấn trong rất vui mắt, gương mặt được trang điểm khá đậm khiến nhan sắc càng thêm diễm lệ, e thẹn ngược mắt nhìn Vũ Văn Dung, hai mắt tràn đầy tình ý.

“Vô Thần Các vừa mới xây được một nửa, đạo nhân đã đòi đi, thật là đáng tiếc.” Nguyên Thị chép miệng tiếc nuối, nâng ly nói.

Tôi ngẩng đầu lên, hơi ngơ ngác. Vừa nãy trong lòng còn có một dự cảm không lành, bởi vậy chỉ mãi cầm cúi ngồi ăn, cũng không để ý lắm tới lời nói của mọi người. Vô Thần đạo nhân sắp đi? Mới nghe được câu này, tôi còn tưởng là mình nghe nhầm.

“Hôm nay mở thịnh yến là vì muốn tiễn đạo nhân. Đạo nhân có việc quan trọng, chúng tôi cũng không tiện giữ.” Vũ Văn Hộ nghe thấy thế thì quay đầu sang Vô Thần, lễ phép nói.

“Bần đạo tuy rằng trong tâm vô thần, nhưng thân giữa chốn hồng trần nên chẳng thể nào không lo việc hồng trần. Thường có những việc bất đắc dĩ cuốn lấy.” Vô Thần đạo nhân thông thả nói, câu nói của ông ta nghe thật đường hoàng, bác đại tinh thâm, nhưng lại không nói ra lí do cụ thể gì.

Thì ra buổi yến tiệc này là để tiễn ông ta. Tôi hơi giật mình, trong lòng lập tức có một cảm giác vui sướng như giải thoát được một gánh nặng, cái nhân vật nguy hiểm lại lịch bất minh này đi rồi, sự uy hiếp đối với tôi đương nhiên cũng giảm đi một chút. Suy đoán lí do ông ta rời đi, có lẽ là vì “địa cung” thần bí mà ông ta nói xảy ra chuyện gì đó.

“Đạo nhân tài cao, đương nhiên phải lo tới phúc trách của hàng vạn chúng sinh. Trách nhiệm lớn, đương nhiên cũng nhiều ràng buộc. Thanh Tỏa thay mặt cho người trong thiên hạ, kính ngài một ly.” Tôi vui thầm trong lòng, nâng ly nói, nụ cười rạng rỡ xuất phát từ đáy lòng.

“Ha, nha đầu này miệng lưỡi thật giao hoạt.” Vô Thần vui lòng, nheo mắt nâng ly với tôi, uống cạn một hơi.

“Thanh Tỏa lần này quay về đã ngoan ngoãn và lanh lợi hơn nhiều, có lẽ sau này sẽ chung sống hòa hợp được với Uyên nhi.” Vũ Văn Hộ cười lớn tiếp lời.

Tôi nghe thấy thế thì khựng lại, ly rượu vừa đưa tới miệng bất giác đã dừng lại.

“Đừng, Nhan cô nương và Tư Không đại nhân có duyên tương, bất tự lại hợp, đúng là một lương duyên trời định. Chi bằng đại nhân hãy tác thành cho họ.” Vô Thần cười nói. Có lẽ hai người đã sớm thông đồng với nhau, chọn đúng lúc này để nói ra.

“Thực ra ta cũng đã sớm có ý tác thành cho chúng, nay đạo nhân lại nhắc tới. Vậy thì ta với ông hãy làm chủ cho chúng, coi như là kết mối nhân duyên.” Tôi hừ lạnh một tiếng, vừa kết thân được với Kinh lược tiết độ sứ nắm binh quyền trong tay, lại lôi kéo lấy lòng được Vô Thần đạo nhân, ngoài mặt thì có vẻ như nhất cử lưỡng đắc, nhưng không biết Vô Thần đạo nhân lại lịch bất minh, hành động này chẳng khác nào cồng rắn cắn gà nhà.

Vũ Văn Hộ vừa nói vừa quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nói: “Nhan cô nương tài mạo song toàn, Dung nhi chắc cũng thích phải không?”

Vũ Văn Dung nhướn mày nhìn tôi rất kịch, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt: “Đa tạ mỹ ý của hoàng thúc.”

Xem ra chàng ta đã sớm biết có sự sắp xếp này, chả trách lại nói là có kịch hay để xem. Xem ra toàn bộ buổi yến tiệc này duy chỉ có tôi là người không biết gì. Trong lòng lóe lên một ngọn lửa giận và nỗi sợ hãi. Tư Không phủ đã có một My chủ nhân, nếu Nhan Uyển bước vào thì tôi làm sao mà sống được. Nhưng đây là ý của Vũ Văn Dung, tôi cũng chẳng dám nói gì, chỉ hơi do dự nhìn Nguyên Thị, trong ánh mắt có thêm vài phần cầu cứu.

Nguyên Thị liếc thấy biểu cảm của tôi thì mở miệng nói: “Thanh Tỏa của chúng ta thấu tình đạt lý, chắc không giờ thói bướng bỉnh vào lúc này đâu, đúng không?”

Tôi có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra, chỉ đành gượng gạo mỉm cười gật đầu.

“Có điều nhập môn có người trước người sau, tính ra thì Uyển nhi phải gọi con một tiếng tỷ tỷ. Dung nhi cũng không phải loại người có mối nói cũ, sau này hai tỷ muội các con chung sống hòa thuận, có lẽ cũng không phải là khó. Con nói phải không, Dung nhi?” Nguyên Thị nhìn Vũ Văn Dung, mỉm cười hỏi.

“Đương nhiên rồi ạ.” Vũ Văn Dung đưa tay ra ôm tôi vào lòng, xoa nhẹ lên bờ vai tôi, nói: “Thanh Tỏa đối với con tình sâu nghĩa đậm, cung thuận đáng yêu, sao con nỡ buông nàng ra.” Nói rồi chàng giả bộ nhìn tôi đầy tình ý, trong đáy mắt chỉ là vẻ trừu chọc. Tôi ngoài mặt mỉm cười nhưng ánh mắt tóe lửa như có thể giết người. Cung thuận đáng yêu? Hừ, toàn là nói ngược.

Vũ Văn Dung thấy tôi như vậy thì khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười khoái trá.

Thấy tôi và Vũ Văn Dung có vẻ thân mật, trên mặt Nhan Uyển thoáng một chút ngưng ngượng, chắc chắn càng thêm căm hận tôi, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười e thẹn: “Sau này mong Thanh Tỏa tỷ tỷ chăm sóc thêm cho muội.”

Tôi cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, nghiêm mặt nói: “Uyển nhi muội muội là người lương thiện đôn hậu, chẳng có tâm ý hại người, được cùng một nhân tài như muội hầu hạ Tư Không đại nhân, Thanh Tỏa vui còn không kịp nữa là.” Nói rồi tôi nâng ly về phía Vũ Văn Hộ và Vô Thần đạo nhân, nói: “Chúc cô phụ và đạo nhân kết thành mối nhân duyên, hi khí doanh môn.” Rồi tôi lại quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nhếch môi lên nói: “Cung hi phu quân có thêm giai nhân.”

Đây là lần đầu tiên tôi gọi chàng là phu quân. Trên thực tế tôi chỉ là một ti thiếp không có danh phận của chàng, lẽ ra không có tư cách gọi chàng là phu quân. Nói như thế chẳng qua là vì muốn Nhan Uyển nghe thấy. Đã đối đầu với nàng ta rồi thì chỉ còn cách tiếp tục đối đầu mà thôi.

Vô Thần đạo nhân thấy tôi mấy hôm trước còn phản đối Vũ Văn Dung nạp thiếp, nay có phản ứng như vậy thì ánh mắt lóe lên vẻ thích thú.

“Nhan cô nương chi bằng hãy nhanh chóng quay về nương gia[2] để chờ Tư Không phủ chính thức đón về. Tể tướng đại nhân tới khi đó sẽ là chủ lễ cho cô. Bản đạo lần này đi về phía Tây, cũng có thể tiễn cô một đoạn, chi bằng ngày mai chúng ta cùng khởi trình?”

[2] Nương gia là nhà mẹ đẻ.

“Uyển nhi xin nghe lời đạo nhân sắp đặt.” Nhan Uyển cung kính đáp.

Ngày mai đã đi? Tuy rằng sau này Nhan Uyển gả vào Tư Không phủ sẽ mang lại những phiền phức vĩnh cửu nhưng trước mắt tôi vẫn thờ phào một hơi bèn nói: “Thế còn gương Thanh Loan thì sao? Đạo nhân đã tìm thấy chưa?”

Vô Thần nghe tôi nhắc tới gương Thanh Loan thì ánh mắt sáng lên, rồi trong đáy mắt lại thoáng qua một vẻ hồ nghi. Tôi làm ra vẻ vô tội, nhìn lại ông ta: “Chẳng phải đạo nhân nói đó là vật không may? Còn giữ lại trong phủ tất sẽ khiến lòng người bất an?”

“An tâm đi, trước khi đi bản đạo sẽ chôn bùa xung quanh Vô Thần Các để giữ cho quý phủ vẫn bình an.” Sắc mặt Vô Thần khôi phục lại vẻ bình thường.

“Nếu có tin tức gì của gương Thanh Loan thì phiền Tể tướng đại nhân phái người tới Vân Đình của núi Côn Lôn.”

Vô Thần đạo nhân còn chưa nói xong thì không trung vang lên tiếng đàn lạnh lẽo, khúc điệu rối loạn, vô cùng chói tai, khiến người ta nghe thấy trong lòng buồn bực, rượu trên bàn sóng sánh làm đổ cả ly xuống đất, giây phút sau, đến cả những chiếc bàn cũng rung lên bần bật. Trong tiếng đàn vang lên một giọng nữ tràn đầy oán khí: “Hương Vô Thần, còn giả bộ quay về Côn Lôn Vân Đình sao? Còn tưởng mình là đạo sĩ sao? Cái hẹn mười năm của người với ta, lẽ nào người quên rồi sao?”

Tôi bịt tai, cảm giác tim mình đau nhức nhối. Vũ Văn Dung thoáng cau mày, nhưng không có vẻ đau đớn như tôi. Sắc mặt của mọi người đều trở nên quái dị, chỉ có Vô Thần đạo nhân là vẫn giữ sắc mặt thường ngày, vỗ nhẹ vào cái bàn trước mặt, sau đó búng tay một cái, cái bàn nghe tiếng bay ra, hình như đụng phải một cái gì đó trong không trung, tiếng gõ vỡ vụn rồi bay tứ tung, Vũ Văn Dung phất tay áo lên che trước mặt tôi, bảo vệ tôi, kéo tôi ra sau lưng.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, rồi trong không trung hiện lên một chiếc cổ cầm vô cùng tinh xảo, chậm chậm hạ xuống, trên dây đàn còn vương mấy cánh hoa đào. Một nữ nhân dung mạo xinh đẹp không biết từ lúc nào đã đứng giữa đại điện, ôm chiếc đàn trong lòng nhìn Vô Thần đạo nhân trân trân, đôi mắt như hồ nước dấy lên những con sóng bi thương, ai oán, không cam, cảm phần và nhiều tình cảm phức tạp khác. Âm thầm còn cảm thấy dường như có một chút... nhưng nhớ. Khi đối diện với ông ta, bờ môi khẽ mấp máy, nhất thời không nói được lời nào. Tiếng đàn đã dừng, lúc này tôi mới được giải thoát khỏi cảm giác đau đớn, người phụ nữ trước mặt mặc chiếc váy dài màu trắng, hồng đơn giản, trên đầu cài một cành hoa đào, trang điểm đơn giản, nhưng trông vẫn vô cùng yêu mị. Những sợi tóc lòa xòa bên tai bay lên theo gió, càng khiến gương mặt ấy diễm lệ như những đóa hoa sen giữa đầm, trong trắng, tinh khiết mà vẫn lay động lòng người. Đúng là một mỹ nữ nhan sắc tuyệt trần còn hơn cả Nhan Uyển.

“Đào Hoa, lâu lắm không gặp.” Sắc mặt Vô Thần đạo trưởng vẫn rất điềm tĩnh, khi ánh mắt lướt qua bà ta, trong mắt dường như có một vẻ nuối tiếc và áy náy, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Hừ, không ngờ người còn nhớ đến ta.” Đào Hoa nghiêng răng, giọng nói hằn học, nhưng ánh mắt thì thật thê lương.

“Đã lâu không gặp, cảm nghệ của nàng dường như không hề tiến bộ.” Vô Thần đạo nhân liếc tôi một cái, nói: “Càng những người hiểu âm luật thì nghe đàn càng thấy đau khổ. Đã thế thì hà tất phải đàn thêm làm gì?” Vô Thần thở dài, cup mặt xuống, không nhìn bà ta nữa.

“Đúng thế. Đào Hoa tự biết có luyện thêm mười năm nữa thì trong lòng người, ta cũng chẳng thể bằng một phần vạn của Diệu Âm Tiên Tử.” Đào Hoa cất đi vẻ mặt mềm yếu khi này, lạnh nhạt nói, “Nhưng thứ người nợ ta thì người phải trả.” Nói rồi một tay ôm đàn, một tay gảy đàn, phát ra những âm thanh gây rối loạn tâm thần. Tôi cảm thấy ngực mình tung tức, phảng phất như có một bàn tay sắc nhọn đang cào vào tim, tôi đau khổ bịt chặt tai, lắc đầu nguầy nguậy. Vũ Văn Dung hốt hoảng ôm tôi vào lòng, thấy tôi có vẻ đau khổ khó chịu, bèn cầm hũ rượu trước mặt ném mạnh và giận dữ quát: “Đừng đàn nữa!”

Hũ rượu bằng sứ bay vào không gian, dường như đụng vào tiếng đàn của bà ta bỗng chốc vỡ vụn.

Đào Hoa thấy Vũ Văn Dung rất bảo vệ tôi thì trong mắt lóe lên một tia nhìn ngưỡng mộ và đổ kỵ, liếc tôi một cái, nói: “Hình như là một kẻ hiểu âm luật, xem ra tài năng khá cao. Có điều nam nhân trên thế gian đều là những kẻ bạc tình, không tin được!” Nói rồi, bà ta quay về phía tôi, gảy mạnh một dây đàn, tim tôi đau nhói, miếng ngọc bội hình cái quạt đeo trước ngực vỡ tan thành hàng ngàn mảnh nhỏ rồi bay tứ tán trong không trung, người tôi chao đi và thổ ra một ngụm máu tươi.

Trong lúc hỗn loạn, Vô Thần đạo nhân lắc khê thân mình, trong phút chốc đã đứng ngay trước mặt Đào Hoa, Đào Hoa khựng lại nhìn ông chăm chú. Hai người bốn mắt nhìn nhau, sóng mắt gợn lên, Vô Thần đạo nhân tỏ vẻ bất lực, khê thở dài rồi nói: “Ba tháng sau gặp nhau trên núi Điều Niệm. Những gì ta nợ bà, bà cứ lấy đi.”

Ánh mắt của Vô Thần vốn luôn cao ngạo, dường như không coi ai ra gì, nơi đuôi mắt sắc bén thì thoáng còn vương lại nét trẻ con, đây là lần đầu tiên tôi thấy trong ánh mắt ông ta ánh lên vẻ cô tịch và rung động như vậy, dường như đã chạm vào một hồi ức từ rất lâu, trong đáy mắt còn có vẻ áy náy, thương tiếc, đau đớn, nhẫn nhịn, nhưng lại bất lực trước số phận.

Đào Hoa nhìn sâu vào mắt ông, vẻ quyến luyến vô hạn, rồi dần dần biến thành sự oán hận, nước mắt lấp lánh trong mắt, bà nghiêng răng, lắc nhẹ người một cái rồi biến mất trong không trung.

Tôi thấy bà đã đi rồi, trái tim bất giác nhẹ nhõm hơn nhiều, thấy Vũ Văn Dung đang quan tâm nhìn tôi, lau vệt máu nơi khóe miệng, hỏi khê: “Nàng thế nào rồi?”

Tôi ôm ngực, lắc đầu, ánh mắt càng thêm mơ hồ, mềm nhũn dựa vào lòng chàng, cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng đi. Tôi khép hờ mắt, mơ màng cảm thấy Vũ Văn Dung bế thốc tôi lên đi ra khỏi đại điện, rồi dần dần mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Phi vân phi yên, điều trì yến

Gò má có cảm giác lạnh lạnh, rất dễ chịu, tôi mở mắt ra, thì ra là một ti nữ đang nhẹ nhàng lau mặt cho tôi. Thấy tôi tỉnh lại, vui mừng nói: “Tiểu thư, người tỉnh rồi sao?”

Tôi ngồi dậy, tựa người vào thành giường, nhận chiếc khăn trong tay nàng ta, đắp lên mặt cho tỉnh táo hơn, nói giọng cảm kích: “Vất vả cho người quá.”

“Nô ti vừa tới đây hầu hạ, không dám nói là vất vả.”

Thời cổ đại đẳng cấp rất nghiêm ngặt, rất ít có chủ nhân nào nói cảm ơn người hầu. Ti nữ này còn ít tuổi, gò má đỏ hồng, trong mắt đầy lên một tia nhìn cảm kích.

“Tư Không đại nhân ở đây suốt cả đêm, người mới vất vả.”

Loáng thoáng nhớ lại sự bảo vệ của Vũ Văn Dung dành cho tôi, trong lòng hơi chút xúc động, buột miệng nói: “Vậy sao?”

“Vâng ạ, nếu không phải vừa nãy Tề tướng đại nhân gọi người đi tiễn Vô Thần đạo trưởng và Nhan cô nương thì có lẽ người vẫn còn ở đây chăm sóc tiểu thư.” Tiểu nha đầu này vui vẻ trả lời, chắc là nàng ta cũng từng hầu hạ Nguyên Thanh Tòa, hôm nay tưởng rằng cuối cùng nàng ta cũng đã lấy lòng được chủ nhân.

Tôi đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe bụng mình kêu lên ồm ồm, lúc này mới biết là trong bụng mình trống rỗng.

“Tiểu thư đói rồi phải không? Nô ti sẽ vào bếp lấy cơm. Tiểu thư muốn ăn gì?” Nàng ân cần hỏi tôi, rồi lại nói: “Ngày trước tiểu thư thích ăn nhất là món bánh hoa quế, nô ti sẽ đi chuẩn bị một chút.”

“Ừm, phiền người quá! Ngoài cái này, ta còn muốn ăn vịt hầm, cá chua ngọt, đậu phụ sốt, rau cải trần...” Nghe nàng ta nói vậy, tôi càng cảm thấy đói, tự nhiên nghĩ tới rất nhiều món ăn, cứ như thể mấy ngày qua chưa được ăn gì vào bụng.

“Khẩu vị tốt thế cơ à, xem ra đã chẳng còn nguy hiểm gì nữa.” Ngoài cửa vang lên một giọng nam trầm ấm, gương mặt tuấn tú của Vũ Văn Dung đập vào mắt, khóe môi nở một nụ cười an lòng, nhưng khẩu khí thì vẫn lạnh nhạt.

“Thế nghĩa là chàng không muốn khẩu vị của thiếp tốt, hay là không muốn thiếp không còn nguy hiểm?” Đầu vô mồm với chàng gần như đã trở thành một thói quen của tôi, tôi hơi nhướn mày lên, tinh nghịch cười nói: “Thiếp ăn như thế sẽ không khiến chàng nghèo đi chứ?”

Nàng ti nữ thấy cảnh tượng đó thì ngậm cười đi ra khỏi phòng. Vũ Văn Dung vốn đang sung sả mặt mày, lúc này không nhịn được nữa.

“Còn nghèo nữa sao? Nếu không phải nhờ miếng ngọc bội đó che chắn giúp nàng, không bị thương tới tâm mạch thì nàng còn có sức khỏe như lúc này sao?” Hơi nhếch môi lên, chàng châm biếm nói: “Chỉ có nàng và vị nhạc sư kia là bị thương nặng nhất, xem ra tình thông âm luật cũng chẳng may mắn gì.”

Nhắc tới âm luật, tôi bất giác nhớ tới nữ nhân tên Đào Hoa, giữa bà và Vô Thần đạo nhân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một tình yêu và thù hận sâu sắc, mãnh liệt như vậy thì chắc chắn là từng có với nhau một quá khứ khác cốt ghi tâm mà không thể để người khác biết. Diệu Âm Tiên Tử mà bà ta nói là ai? Cái tên này hình như tôi đã nghe Nhan Uyển và Hương Vô Thần trong lúc nói chuyện với nhau nhắc tới một lần.

“Không biết Đào Hoa là người như thế nào, sau này còn tới đại náo phủ Tề tướng nữa không?” Tôi chép miệng, lẩm bẩm.

“Lão đạo nhân đó nói bà ta là một tiểu yêu mà ngày trước ông ta từng thu phục, năm xưa không cẩn thận làm bà ta bị thương nên bà ta ghi hận tới ngày nay.” Vũ Văn Dung ngồi xuống ghế, rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm rồi thong thả nói.

“Có ai tin không?” Tôi ngần ngại một lúc, chớp chớp mắt, hoài nghi hỏi. Từ ánh mắt hai người nhìn nhau khi đó thì sự việc không thể nào đơn giản như vậy. Đào Hoa rất hận ông ta, nhưng sự hận thù đó không thể che giấu được tình yêu ẩn sâu trong đáy mắt.

Thấy tôi có biểu cảm như thế, Vũ Văn Dung không nhịn được bật cười, khóe miệng nhếch lên: “Người ngoài không đa nghi như nàng đâu. Huống hồ người không phong lưu, hoài tuổi xuân, lão đạo đó cũng đã từng trẻ trung mà.”

Tôi cười nhạt, nghiêng cằm, nhướn mày nói: “Hay cho câu người không phong lưu, hoài tuổi xuân. Đại nhân đúng là người biết cảm thông cho người khác.”

Vũ Văn Dung mỉm cười liếc tôi một cái, không đáp lời.

Ánh nến lập lờ, phủ lên căn phòng một màu vàng ấm áp. Cửa sổ mở hé một cánh, vàng trắng khuyết treo lơ lửng trên ngọn cây, tiếng ve rì rả, tiếng gió thổi vi vu mang vào phòng một cảm giác se lạnh rất dễ chịu.

Trong kí ức, hình như đây là lần đầu tiên tôi và Vũ Văn Dung trò chuyện thân thiện với nhau như vậy. Ngày trước lần nào gặp mặt, chàng cũng luôn lạnh lùng hoặc nóng nảy, còn tôi thì lúc nào cũng buồn bã, cứng đầu, hai người chẳng nói được qua ba câu là đã cãi vã nhau.

“Vô Thần và Nhan Uyển đều đi rồi, tuy rằng chỉ là tạm thời, nhưng có lẽ cũng yên tĩnh được một thời gian.” Tôi hít sâu một hơi, khàn giọng nói. Có lẽ Vũ Văn Dung không biết gương mặt trẻ trung yêu mị của Hương Vô Thần, cũng không biết thế lực thần bí khó đoán sau lưng ông ta. Còn người ti thiếp Nhan Uyển chàng sắp cưới về cũng là một người trong số đó.

“Nàng... trách ta không?” Giọng nói của chàng nghe như vô định, đôi mắt sáng như hai vì sao đang nhìn tôi chăm chú, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Cảnh tượng hôm trước tôi chủ động ôm chàng cho Nhan Uyển thấy vẫn còn hiển hiện trước mắt, tôi biết chàng muốn nói tới điều gì.

“Ta làm gì có tư cách gì để trách chàng? Vả lại, có thể cưới nàng ta đối với chàng lại là việc tốt.” Chàng hỏi như thế khiến tôi ngược lại cảm thấy mình chẳng có lập trường gì để trách chàng.

“Hôm đó ta lên trốn ở chỗ ở của Vô Thần đạo nhân, nghe được một số điều mà ta không nên biết... Còn nhớ bát canh hạt sen mà Nhan Uyển cho chàng uống không? Hôm đó cả phủ từ trên xuống dưới đều bị bệnh, chỉ có mình chàng vẫn bình yên vô sự chính là nhờ nó.”

Trong mắt Vũ Văn Dung thấp thoáng một vẻ thất vọng, chàng chỉ nhìn tôi, không nói gì.

“Nhan Uyển đó đối với chàng là thật lòng. Chỉ có điều sợ rằng sau khi nàng ta về phủ, nữ nhân trong Như Yên Các sẽ phải gặp họa.” Tôi chống cằm nhìn chàng, ngồi quá lâu khiến tôi thấy hơi mệt, người thì nữ đó mãi vẫn chưa thấy mang com về, tôi dõi tới mức sắp ngất đi, bèn vén chăn ra, định ra ngoài giục nàng ta. Nhưng tôi đã nằm một ngày một đêm, lại bị thương, bởi vậy đôi chân mềm nhũn, bước chân loạng choạng... Vũ Văn Dung vội vàng đứng lên, đưa tay ra đỡ lấy vai tôi, dừng lại một chút rồi bàn tay đột nhiên rơi ra, tôi còn chưa đứng vững nên đổ nhào về phía trước, cả người ngã vào lòng chàng.

“Chỉ vậy thôi sao?” Chàng hạ thấp giọng nói, ghé sát vào tai tôi, hơi thở của chàng nóng hổi làm những sợi lông tơ của tôi dựng lên.

“Thì ra nàng không quan tâm tới ta.” Giọng nói của chàng nghe như vô định, vừa như trách cứ, vừa như thờ dài.

Câu nói này nghe thật ám muội, tôi giằng ra, định thoát khỏi ngực chàng, nhưng đột nhiên chàng ôm lấy eo tôi, giữ chặt tôi trong lòng mình.

“Ta biết nàng chỉ muốn bảo toàn bản thân. Nhưng đứng ở chỗ đầu sóng ngọn gió, làm sao đòi hỏi sự bình yên? Đại tướng nước Tề Hộc Luật Quang vốn định tới đây đề nghị hòa, nhưng lại bị đại tướng Ngô Minh Triệt của nước Trần mời sang trước. Nếu Trần Tề hai nước liên thủ thì Đại Chu ta sẽ gặp nguy. Hai người cùng tới, chỉ sợ chuyện này không phải là nghị hòa mà là thị uy. Ngày mai Hoàng huynh sẽ mở tiệc khoản đãi họ trong cung, nàng và ta đều phải có mặt.” Vũ Văn Dung đột nhiên ôm lấy tôi, chiếc cằm nhọn đặt lên vai tôi, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Yến hội, lại là yến hội, tôi đã rất căm ghét những bữa cơm chán ngắt này của thế giới cổ đại. Cố gắng lục tìm trong kí ức về lịch sử của Bắc triều...

Trên bản đồ thì hai nước Trần và Bắc Tề có Trường Giang là biên giới, từ đất Kinh đô về Tây là lãnh thổ của Bắc Chu. Hay nói cách khác, lãnh thổ này về đại thể giống với Đông Ngô của thời Tam quốc. Tuy rằng nước Trần chỉ là một nước nhỏ, nhưng phương Nam luôn rất giàu có, thế lực không thể coi thường.

Lúc này có lẽ là khoảng năm thứ ba Thái Kiến của nước Trần, Tuyên Đế tại vị, sau sự nỗ lực không ngừng nghỉ suốt bảy năm trời của Văn Đế, các nhóm quân phản loạn lớn nhỏ trong nước về cơ bản đã bị dẹp tan, quốc gia đã cường thịnh hơn rất nhiều. Ở bên ngoài, Bắc Tề đang đi vào giai đoạn cuối, chính cục hỗn loạn; Bắc Chu, Vũ Văn Hộ cũng không có nhiều dã tâm. Trần triều giai đoạn này không những có thể tự bảo vệ mình mà lực lượng còn thừa để phát động một cuộc Bắc phạt.

Đúng là con sông này chưa dứt, con sông sau đã nổi.

“Hong Môn Yến sao?” Tôi bất giác thờ dài, tiếp lời. Nhất thời để mặc cho chàng ôm mình, không giằng ra nữa.

“Nếu thực sự là Hong Môn Yến thì lại cho họ lí do để xuất binh. Tiến thoái lưỡng nan.” Trong giọng nói của chàng, sự bất cam nhiều hơn là phiền muộn.

Châu Vũ Đế anh minh thần vũ, lúc này đang phải che giấu ánh sáng của mình, cam chịu đứng dưới người khác, không thể chấp nhận đại cục quốc gia, tài năng quân sự cũng không thể thi triển. Tôi có thể cảm nhận được sự bi tráng vì hùng tâm tráng chí của chàng.

Bởi vì ở rất gần chàng, gần tới mức có thể nghe được tiếng nhịp tim đập rất mạnh của chàng... Tôi có thể cảm nhận rõ ràng sự bất lực và mệt mỏi của chàng lúc này, cùng với cả sự cô đơn rất thâm lặng mà không dễ dàng thể hiện ra.

Trong trái tim lúc này có lẽ chàng không giấu giếm một sự bất lực, mệt mỏi và cô độc tương tự?

Phảng phất như có một tâm trạng tương tri tương liên kì lạ làm cho xúc động, đột nhiên tôi cảm thấy rất mệt, nhất thời chẳng muốn chống đối lại chàng, chỉ ngoan ngoãn nép đầu vào ngực chàng, nhắm mắt lại cảm nhận sự ấm áp mà chàng dành cho tôi lúc này. Tôi như một con bướm đã bay quá lâu trên thảo nguyên, giờ thấy thật mệt mỏi. Trong phút chốc, cảm giác như hai người đang nương tựa, an ủi và khích lệ lẫn nhau.

Chàng cảm nhận được sự thay đổi của tôi, cơ thể hơi run rẩy, bàn tay to lớn vuốt lên sống lưng tôi, ôm tôi chặt hơn.

Con gió nhẹ thổi qua làm ngọn lửa chao đi, soi bóng hai người đang ôm nhau lên tường. Một đám mây lơ lửng nơi chân trời, thi thoảng lại che khuất ánh trăng yếu ớt của vầng trăng khuyết.

Mùi hoa thơm ngát được con gió đêm cuốn vào làm nhạt đi mùi đàn hương tỏa ra từ chiếc lư hương trong phòng, căn phòng tràn ngập sự mát mẻ dễ chịu.

Chúng tôi đều mệt rồi.

Có lẽ, thay vì nói là ôm nhau.

Chỉ bằng hãy nói là sưởi ấm.

2.

So sánh với tình thế của các nước khác, Tề tướng Vũ Văn Hộ coi trọng quyền lực của mình ở trong nước hơn, có lẽ nếu đánh nhau thì khẩu hiệu của ông

ta là: “Muốn chống ngoại xâm phải an trong nước”.

Thế nên với những bữa tiệc đối ngoại không có nhiều lợi ích này, Tể tướng Vũ Văn Hộ hoàn toàn không có hứng thú. Nói rằng bệnh cũ của mình chưa khỏi nên không tiện cung. Trước khi đi, dặn tôi và Vũ Văn Dung một câu, rằng: chúng tôi phải phối hợp với Hoàng thượng tùy cơ hành sự, đừng làm mất thể diện của Đại Chu chúng ta.

Nguyên Thị dặn dò tôi nữ trang điểm cho tôi rất đậm, trước khi đi soi mình trong gương, người trong gương có làn da trắng ngần như ngọc, hàng lông mi xanh như viền son, bờ môi đỏ mọng, trong sự thuần khiết che giấu một vẻ kiêu diễm. Bất giác tôi cảm thấy, không hổ là nha đầu của phu nhân, kỹ thuật hóa trang thật siêu đẳng. Dù sao tôi cũng là nữ nhân, có nữ nhân nào mà không thích đẹp, vui thầm trong lòng, vô thức cảm gương lên soi mãi, rồi lại dùng cách trang điểm của hiện đại để trang điểm lông mày, đôi mắt đẹp dưới ánh nền lấp lờ của buổi hoàng hôn càng thêm đẹp như tranh.

Một tiếng “kẹt” vang lên, có người đẩy cửa bước vào. Tôi nghe tiếng quay đầu lại, thấy Vũ Văn Dung đứng ngược sáng, thân hình cao ráo che đi ánh trăng mờ hồ, nhìn thấy tôi, nhất thời chẳng sững lại, ngẩn ngơ nhìn tôi, trong màn đêm mờ mịt, tôi không nhìn rõ gương mặt chàng. Có lẽ vì chờ ở ngoài cửa lâu quá nên mới tự tiện đi vào giật tôi.

“Ta... đi được rồi.” Tôi nói khẽ, thấy mình ăn mặc như thế này, bỗng nhiên tôi cũng cảm thấy ngượng ngùng. Nghĩ lại, mình tới thế giới cổ đại đã lâu nhưng chưa bao giờ ăn mặc long trọng như vậy. Nguyên Thị chọn cho tôi một chiếc áo gấm thủy tự màu hồng phấn với những sợi chỉ bạc, chiếc váy vai voan với những hoa văn chìm hình hoa phù dung, tóc được búi lệch, cài một chiếc trâm phượng bằng vàng, bên dưới có những sợi tua rua nhỏ đính kèm với những viên trân châu. Phú quý nhưng không mất đi vẻ diễm lệ.

“Ừ!” Vũ Văn Dung khựng lại giây phút, ừ một tiếng, biểu cảm không còn vẻ phong lưu bốn cột như thường ngày, trông có vẻ ngượng ngùng, quay người đứng sang một bên nhường tôi đi trước.

Đỡ tôi lên xe, chàng ngồi bên cạnh tôi, quay đầu nhìn tôi nhưng không nói gì, lặng lẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi phá vỡ im lặng bằng câu nói: “Nếu, đêm nay chàng và ta mọi điều thuận lợi thì chàng làm một vụ giao dịch với ta, được không?” Sau giây phút một hồi, yếu đuối ấy, tôi vẫn phải tính toán cho mình, từng bước đi trên con đường mà mình đã thăm về lên trong đầu.

“Thì ra tới giờ nàng vẫn còn nhớ tới việc giao dịch gì đó với ta?” Vũ Văn Dung quay đầu lại nhìn tôi, sắc mặt tối đi, ánh mắt lóe lên một tia nhìn tổn thương. Nhưng rồi chàng lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, gương mặt tuấn tú ánh lên vẻ khinh bỉ, rồi đột nhiên nắm lấy tay tôi, đặt lên miệng, ánh mắt đầy ám muội.

“Ta còn tưởng rằng... qua đêm nay, nàng và ta sẽ có sự thay đổi nữa cơ.”

Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, hơi ngẩn ngơ.

“Hoặc giả... hôm đó ta không ở lại qua đêm với nàng nên nàng giận ta?” Vũ Văn Dung hôn nhẹ lên mu bàn tay tôi, ánh mắt chàng có vẻ ngả ngớn nhưng sâu thẳm nếu nhìn từ góc độ của tôi, thần sắc thì hơi bốn cột. “Hôm nay ta sẽ ở bên nàng, để cho cô phụ cô mẫu của nàng thấy chúng ta ân ái đến cỡ nào.” Nói rồi trong ánh mắt lướt nhanh một vẻ khinh bỉ và giận dữ, nghiêng người hôn lên cổ tôi.

Tôi khựng lại trong giây lát rồi vội vã nghiêng người tránh đi, hai tay đẩy chàng thật mạnh, phần nộ lờm chàng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì nữa.

Ban nãy, đã có một giây phút nào đó, ánh nhìn tổn thương của chàng khiến tôi cảm thấy hình như chàng cũng có một phần thật lòng với mình. Nếu không có sự lảng lơ sau đó thì có thể tôi đã thấy có chút rung động trong lòng, có thể tôi sẽ cảm thấy mối quan hệ của chúng tôi thực sự có điều gì đó khác đi.

Bất giác tôi tự chế giễu bản thân, chẳng nhẽ tôi thực sự tưởng rằng nam nhân có thể vì ngôi vị đế vương mà nhẫn nhịn nằm gai nếm mật, thâm trầm khó đoán lại phong lưu đa tình này, đối với bất cứ người phụ nữ nào đều có tình cảm thực sự hay sao? Huống hồ lại là với tôi. Bối cảnh của tôi và chàng khác nhau, lập trường khác nhau, thứ mà chúng tôi muốn có và thứ đã sở hữu cũng khác nhau. Tôi là tì thiếp mà Tể tướng tặng cho chàng, chàng là một phu quân đa tình bạo ngược và dễ thay đổi, chàng không thể nào toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi, cũng giống như việc tôi không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng chàng. Nữ nhân đối với chàng vốn chỉ là đồ chơi, tới hôm đó tình cờ tôi bắt gặp khoảnh khắc yếu đuối của chàng, cho dù là nữ nhân nào ở trước mặt chàng thì có lẽ chàng đều ôm chặt nàng ta.

Hoặc nói, giữa tôi và chàng vẫn chỉ là diễn kịch. Chàng diễn vở kịch của chàng, tôi diễn vở kịch của tôi, thì thoảng phối hợp với nhau nhưng không cần thật lại lừa gạt chính mình.

Trong xe chìm vào yên lặng. Chỉ có tiếng bánh xe nghiêng lên mặt đường kéo kẹt, kéo kẹt.

“Nàng muốn có gì? Có thể ta sẽ cho được nàng.” Giọng nói của chàng như thể từ phương trời nào xa xăm lắm vọng lại.

Tôi khựng lại, nghiêng đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Vũ Văn Dung.

Chàng lặng lẽ nhìn về phía trước, ánh sao yếu ớt ngoài cửa sổ rọi vào khiến gương mặt nghiêng nghiêng như tượng tạc của chàng càng thêm hoàn mỹ.

Tôi thở dài trong lòng một tiếng, tôi muốn tự do, chàng cho được không?

Một người kiêu ngạo như chàng, nếu tôi tùy tiện nói ra thì chỉ kích thích sự phần nộ trong lòng chàng. Chính miệng chàng đã nói sẽ cầm tù tôi cả đời trong Tư Không phủ. Nhưng điều này đối với tôi là không thể.

“Vô công bất thọ lộc.” Một hồi lâu sau tôi mới nhẹ nhàng thốt lên năm tiếng.

Ánh mắt chàng nhìn tôi rất phức tạp, đôi mắt đen như biển đêm sâu không thấy đáy, hi vọng khó lường.

Không trả lời. Như một hòn đá ném xuống mặt biển sâu thẳm, lặng lẽ biến mất.

“Ta sẽ khiến chàng nhìn thấy giá trị của ta.” Tôi hơi cúi đầu xuống, nói từng tiếng một: “Giá trị lợi dụng của ta.”

“Hừ, mua bán rõ ràng thật.” Giọng nói của chàng lạnh lẽo và khinh bỉ, dường như lại quay về với thuở ban đầu.

Một lúc lâu sau tôi vẫn không nói gì.

Chiếc xe lắc lư nhẹ nhẹ, một cơn gió đêm mát mẻ luồn vào khoang xe.

“Cho dù thế nào... chuyện hôm đó cũng cảm ơn chàng.” Một hồi lâu sau, giọng nói của tôi vang lên xé rách sự tĩnh lặng, rõ ràng và thành khẩn. Thật vậy, cho dù chàng có lòng hay vô ý, tôi đều cảm kích hơi ấm của chàng khi đó.

Trong bóng tối, chàng hơi ngáy ngời.

Ngay sau đó, chàng làm như không nghe thấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lại là sự im lặng.

Qua tấm rèm cửa, tôi nhìn thấy ánh sáng huy hoàng ngày càng rõ nét hơn.

Hoàng cung đã ở ngay trước mắt. Ánh sao chiếu lên những viên ngói lưu li màu vàng kim trên bức tường thành màu xám, nhấp nháy và cô độc.

3.

Hoàng cung của Bắc Chu cũng không khác gì mấy so với phủ Tể tướng. Tuy rằng lớn hơn phủ Tể tướng rất nhiều, cũng hào hoa, sang trọng, nhưng nếu nói về sự tinh xảo thì lại không bì được. Có điều dù sao nơi đây cũng từng là nơi mấy vị Đế vương từng sống, bởi vậy rộng lớn xa hoa, tường vàng ngói xanh, khí thế phi phàm.

Trong Hoàng cung rất nhiều lễ nghi, nghe nói vì sự an toàn nên tất cả nữ quyền bên ngoài hậu cung tới đây, trước tiên đều phải qua Phụng Nghi Các để kiểm tra, sau đó mới được gặp Hoàng đế. Có điều thực ra sự lo lắng này cũng không phải là không có lý, nữ quyền phục sức rườm rà, không những có thể giấu ám khí trong tay áo, ngực áo, mà các loại trang sức như trâm cài, ngọc bội... đều có thể bôi chất độc lên và trở thành hung khí giết người. Có điều vì bản thân hoàng đế Vũ Văn Dục không có nhiều thực quyền, hơn nữa những người tấn kiến đều là Hoàng thân quốc thích, ai cũng có máu mặt, bởi vậy các cung nhân không dám đắc tội. Bởi vậy việc kiểm tra ở Phụng Nghi Các chỉ là hình thức, làm qua loa cho xong.

“Áy, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng y phục của chủ nhân ta.” Một giọng nói lạnh lót vang lên. Cung nữ phụ trách việc kiểm tra nghe thấy thế thì giật nảy mình, vội vàng rút tay về rồi rít xin lỗi, không dám kiểm tra tiếp. Bàn tay của nàng ta thô ráp, đầu ngón tay cào vào chiếc áo bằng vải voan mỏng của tôi vang lên những tiếng kêu rất khê.

Người lên tiếng là một tì nữ tôi đưa từ phủ Tể tướng vào cung, chính là tiểu cô nương tới hôm trước chăm sóc tôi, tên là Tiểu Diệp. Tôi là người có ân tât báo, cảm niệm nàng hôm đó chăm sóc tôi chu đáo nên trò chuyện với nàng vài câu. Thế là quen nhau và tôi đưa nàng ta vào cung cho biết.

Tôi mỉm cười an ủi vị cung nữ kia, nhưng không muốn lãng phí nhiều thời gian ở đây, quay người định đi.

“Hừ, từ xa đã nghe thấy có tiếng người sửa bậy, kẻ hầu người hạ mà đã ngang tàng hống hách như vậy thì chủ nhân cũng chẳng phải hạng có gia giáo gì.” Một giọng nói thánh thót từ xa vọng tới, ngữ khí tràn đầy sự khinh miệt.

Tôi quay đầu, tìm kiếm theo hướng giọng nói vang lên, thấy một gương mặt kiều diễm trong bộ phục trang màu cam đang uyển chuyển đi tới, người đó có gò má hơi cao, hai phiến môi đỏ như hoa, thân hình đầy đặn, kết hợp với chiếc váy phù dung với những đường nét hoa văn sắc sảo màu cam khiến trông nàng càng nhuận sắc.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ta nói không đúng sao?” Nàng lại gần tôi rồi đứng lại bên cạnh, cố ý không nhìn tôi, chỉ héch cằm lên, mắt nhìn lên trời, gương mặt vô cùng khoa trương, kiêu ngạo.

Lúc này tôi chẳng có tâm trạng cãi nhau với người khác, thấy nàng ta phục sức sang trọng, không biết có lai lịch như thế nào, ra hiệu bảo Tiểu Diệp không được tiếp lời, chỉ cầm cúi đi về phía công của Phụng Nghi Các.

“Đứng lại! Nữ quyền của Chu quốc không có quy củ như vậy sao?” Âm thanh của nữ nhân đó thốt nhiên trở nên sắc nhọn, hình như vô cùng phẫn nộ bởi sự im lặng của tôi.

Tôi nghe nàng ta nói vậy thì dừng bước chân, quay đầu nhìn nàng ta và thăm dò. Từ giọng nói của nàng ta thì chẳng hề không phải là người Bắc Chu?

“Vậy cô nương là ai?” Tôi nhướng mày hỏi, trong lòng thầm suy đoán thân phận của nàng. Ở địa vị quốc tha hương mà khoa trương như vậy, không phân

biệt được chủ khách sao?

“Hừ, dựa vào người mà cũng xứng hỏi ta là ai sao?” Thái độ chẳng nóng chẳng lạnh của tôi dường như đã kích nộ nàng, nàng lườm tôi một cái, lạnh lùng nói.

“Hồi bẩm Tư Không phu nhân, vị chủ nhân này là sủng thiếp của Ngô tướng quân Ngô Minh Triệt nước Trần, Lan Bình phu nhân.” Một tiểu quan trong Phụng Nghi Các thấy tình cảnh đó thì vội vàng khom lưng chạy ra đỡ lời.

“Ồ, thì ra là Lan Bình phu nhân. Nghe tiếng thơm đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tôi nói lịch sự nhưng xa cách, nghĩ bụng Ngô Minh Triệt của nước Trần cũng được coi là một võ tướng có tài, sao lại có một vị ti thiếp vô lễ như vậy. Có điều cũng đúng, Ngô Minh Triệt gần đây mới thu phục được thêm rất nhiều thành trấn, khí thế mạnh tới mức vọng sang cả nước Chu, lấy cớ binh loạn mà xuất binh ra biên giới, đã tâm đã rất rõ ràng. Ngày nay lại liên kết với Học Luật Quang của Bắc Tề, có lẽ khí thế càng thêm hùng mạnh. Ngọn lửa của nữ nhân nói cho cùng là do nam nhân ban cho, ông ta chẳng coi Đại Chu vào đâu nên nữ nhân của ông ta mới dám khoa trương như vậy.

Lan Bình phu nhân thấy thái độ của tôi khiêm nhường thì trở nên đắc ý, hếch cằm lên, lườm một cái rồi nói: “Hừ, coi như cô biết đường. Chỉ là một Tư Không ti thiếp bé xiu, vô danh vô phận mà cũng xứng ăn mặc lòe loẹt như vậy trong Hoàng cung sao?”

“Ồ, thì ra có người đồ kỵ với vẻ đẹp của tiểu thư nhà chúng ta nên cố ý kiếm cớ gây sự.” Tiểu Diệp thấy nàng ta bắt kính với tôi thì cúi đầu lẩm bẩm.

Tôi nghiêng đầu lườm nàng ta một cái, Tiểu Diệp tự biết mình lỡ lời, cúi đầu im lặng.

Tôi cũng thâm giận trong lòng, với tính cách của tôi thì nhường nàng ta một lần đã không dễ dàng rồi, vậy mà nàng ta còn không chịu buông tha, nếu cứ tiếp tục lùi bước thì làm mất cả thể diện của Chu quốc.

Nhưng tôi cũng biết, muốn danh chính ngôn thuận gây lên một cuộc chiến tranh thì cũng cần có một lý do chính đáng.

Bởi vậy lần này Ngô Minh Triệt nhập cung mới khiến Vũ Văn Dung lo lắng làm vậy. Nước Trần là vùng đất nhỏ bé, tuy rằng Giang Nam rất giàu có, nhưng dù sao cũng chỉ là một chấm nhỏ trên bản đồ. Cho dù có đại binh trấn áp biên thùy thì vị tất nước Chu đã sợ. Nhưng nội bộ nước Chu chính cục bất ổn, thêm vào đó là thái độ của Học Luật Quang, đại tướng Bắc Tề không rõ ràng, chiến sự đương nhiên tránh được thì cứ tránh.

Thế là nên có thái độ như thế nào để khiến họ cảm thấy nước Chu không phải là nhu nhược yếu đuối, nhưng lại không tỏ ra lấn áp hiếp đáp người đã trở thành một nghệ thuật.

“Người trong thiên hạ đều biết Lan Bình phu nhân được Ngô tướng quân sủng ái, bởi thế mới là sủng thiếp. Còn Thanh Tỏa chỉ là một ti thiếp, hai bên tuy đều có chữ “thiếp”, nhưng không thể nào sánh chung với người.” Tôi tươi cười nói, ý của tôi là người với ta đều không phải chính thất, người có được sủng ái tới đâu thì cũng chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.

Sắc mặt Lan Bình phu nhân tối sầm xuống, trong ánh mắt lóe lên một tia lửa giận. Lúc này tôi mới nhớ ra, ngoài phổ đều đồn rằng nàng ta và chính thất của Ngô Minh Triệt đấu nhau sứt đầu mẻ trán, đôi bên không đội trời chung, bởi vậy nàng ta hận nhất là có người nhắc tới thân phận vợ lẽ của mình. Đôi mắt phượng của nàng ta dựng lên, không nói gì nữa, vung tay lên.

Tôi không ngờ nàng ta lại động thủ nhanh như thế, vô thức lùi về sau, tuy rằng tránh được bàn tay của nàng ta, nhưng chân tôi lại vấp phải hòn đá phía sau, cả người mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau.

Lan Bình phu nhân tuy rằng không đánh trúng tôi, nhưng thấy tôi bị ngã vô cùng thê thảm thì nộ khí trong mắt cũng vơi đi ít nhiều, đứng từ trên cao lườm tôi một cái, lạnh lùng nói: “Hừ, đồ không biết trời cao đất dày là gì, xem người từ này về sau còn dám khua môi múa mép trước mặt ta không.” Nói rồi nàng ta phất tay áo bỏ ra khỏi Phụng Nghi Các.

Tôi nằm nghiêng trên đất, bàn tay phải chống xuống đất, cổ tay đau nhói. Tiểu Diệp vội vàng chạy lại đỡ tôi, thấy bàn tay tôi đỏ rát, vừa tức vừa lo: “Tiểu thư không sao chứ? Sao mà ả ta lại dám ngang nhiên đánh người như thế, lát nữa bảo Tư Không đại nhân bẩm báo lên Hoàng thượng, trị tội ả ta.”

“Thôi bỏ đi. Đừng làm mất thời giờ, chúng ta đi thôi.” Tôi được Tiểu Diệp đỡ đứng lên, phui những hạt bụi trên quần áo, chỉnh trang lại y quan rồi đi về phía cây cầu bên ngoài Phụng Nghi Các. Trong lòng tôi chẳng thấy giận dữ gì, Lan Bình phu nhân đánh đá như thế, với tính khí đó sớm muộn cũng có người ra tay trừng trị nàng ta.

4.

Vàng trắng vắng vẻ treo cao.

Đào Quang điện phồn hoa sang trọng hiển hiện trong màn đêm tràn ngập ánh trăng, hai bên là bóng cây hạnh trong vườn, mùi hương thoang thoảng lan khắp nơi, đằng xa có một hồ nước trong vắt, tên là Lãnh Ngọc trì. Thi thoảng một cơn gió nhẹ kéo tới làm sóng nước dấy lên xen lẫn ánh sáng bàng bạc làm cho những làn sóng lấp lánh.

Chưa tới giờ khai yến. Tôi theo thái giám trong cung đi tới Diêu Trì điện, thấy Vũ Văn Dung đang ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn dài gỗ đào trong đại điện. Đối diện với chàng là một nam tử trong bộ võ phục, gương mặt trắng trẻo, nhưng lại có ý để một bộ râu xồm xoàm, Lan Bình phu nhân đứng nọ ngồi bên, có lẽ đây chính là Tướng quân nước Trần Ngô Minh Triệt.

Nhìn nghiêng, Vũ Văn Dung và Ngô Minh Triệt đều là những mỹ nam. So với Ngô Minh Triệt, trông chàng trẻ hơn một chút. Không có sắc mặt nghiêm

nghe, một người khác trông thần sắc có vẻ nhẹ nhàng, thoải mái hơn, có lẽ đó chính là Bắc Tề danh tướng Học Luật Quang.

Hoàng thượng ngồi trên điện, nhìn họ từ xa, hai hàng lông mày cau lại rất nghiêm trọng, cả đại điện tuy rằng vang lên tiếng sáo trúc rất vui tai, hương thơm thoang thoang, mọi thứ đều như bình thường, nhưng trong không khí dường như có vẻ gì đó căng thẳng và khó chịu, một sự yên tĩnh đến lạ thường.

Tôi uốn chuyển bước lên, hành lễ nói: “Thần nữ Nguyên Thanh Tỏa tham kiến Hoàng thượng.”

Nhiều ngày không gặp, sắc mặt Vũ Văn Dung hơi tiêu sái, nhưng đôi mắt thì lại càng sáng ngời ngời, như một sợi dây đã bị kéo căng quá lâu, giờ bỗng dưng tỏa sáng. Thấy tôi, trong mắt người dường như có một con sóng nhỏ, ngay sau đó bảo tôi đứng lên, chờ tôi chào hỏi Ngô Minh Triệt và Học Luật Quang rồi, bèn ban cho tôi được ngồi cạnh Vũ Văn Dung.

Học Luật Quang nghe nói tới tên tôi thì ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, khoanh khắc bốn mắt giao nhau, trong đáy mắt ông ta có một ngọn lửa phức tạp, dường như đã quen tôi từ lâu. Tôi không hiểu nguyên do, nhưng cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, ngồi gần mới phát giác ra cả ba người họ đều đang chơi thiên cửu[1].

[1] Thiên cửu là một phương pháp đánh bạc thời cổ đại.

Lúc chuyện phiếm đã nghe Tiểu Điệp nói, các phương pháp đánh bạc của thời cổ đại này cũng gần như bài brit của hiện đại. Đôi mắt quan sát tỉ mỉ quân bài ở dưới, rồi lại lướt qua quân bài trên tay Vũ Văn Dung, thăm kinh ngạc nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thần nhiên. Xem ra vận khí của chàng không tốt lắm, có thể sẽ bị thua.

“Sao Tư Không đại nhân vẫn chưa xuất bài? Chẳng nhẽ ngồi cạnh mỹ nhân nên quên rằng mọi người đang chờ ngài sao?” Lan Bình phu nhân nũng nịu lên tiếng, khẽ tựa vào vai Ngô Minh Triệt, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Ngô Minh Triệt liếc nàng ta một cái, Lan Bình phu nhân chẳng dám lên tiếng nữa, nhưng ánh mắt vẫn không hề bớt hồng hách, ngược lại càng tỏ ra đắc ý.

“Nếu ván này Tư Không đại nhân thua thì sẽ phải nhường Bò Châu cho chúng ta đấy. Để ngài ấy nghĩ thêm một lát cũng được.” Ngô Minh Triệt nhếch môi lên, nhìn thẳng vào Vũ Văn Dung, trong lời nói thể hiện ông ta đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Tôi khựng lại, Bò Châu là trọng địa quân sự của Bắc Chu, làm sao có thể dễ dàng bị thua mất chỉ trong một ván bài?

Sắc mặt Vũ Văn Dung vẫn điềm tĩnh, không lên tiếng.

Ngô Minh Triệt nhìn Vũ Văn Dung đang ngồi trên ngai vàng, bổ sung thêm một câu: “Quân tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, hôm nay Tư Không đại nhân thay Hoàng thượng chơi ván cờ này, Học Luật tướng quân và ta cũng thọ mệnh của vua. Nếu tới khi đó bên thua muốn lật lọng thì sợ rằng các huynh đệ ở ngoài thành Trường An của ta cũng không đồng ý.” Nói rồi cup mắt nhìn bài trong tay, cố ý không nhìn Vũ Văn Dung.

Tôi thăm kinh hãi, cái tên Ngô Minh Triệt này thật là khoa trương. Nước Trần thu phục biên cương, đại quân trấn áp biên giới, xem ra quả nhiên là vì có đủ sức. Ngô nhờ thua thật, Bò Châu là trọng điểm quân sự, làm sao có thể dâng hai tay cho kẻ thù? Nếu như không giao thì lại có cơ để họ xuất binh giao chiến, như thế chẳng phải là khiến thiên hạ cười chê.

Nhưng đã là đánh bạc thì đành phải nghe theo thiên mệnh. Giờ quân bài trong tay Vũ Văn Dung rất kém, khả năng thắng quả thực rất ít, nhưng lại chẳng có cách nào để xoay chuyển.

Tôi ngược mắt lên nhìn xung quanh, thấy Học Luật Quang nghịch bài trong tay, dường như không chú ý mấy. Khóe miệng Ngô Minh Triệt thì nhếch lên thành một nụ cười lạnh, dáng vẻ dương dương tự đắc của Lan Bình phu nhân khiến tôi không thể chấp nhận được. Nghĩ ngợi một lát, đột nhiên tôi thấy may mắn vì nàng ta đã khiêu khích tôi.

“Lời của Ngô tướng quân thật là chí phải. Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, làm sao có thể nuốt lời trước mặt mọi người? Tướng quân nếu mà thua thì chắc cũng sẽ cắt đất cho chúng tôi chứ.” Tôi ngọt ngào nói, rồi lại dùng tay áo đưa lên che miệng cười: “Chỉ tiếc rằng nước Trần nhỏ bé, nếu cắt đất nữa thì chắc chẳng còn được mấy phần.”

Ngô Minh Triệt nghe nói thế thì sa sầm mặt xuống, lửa giận bốc lên trong mắt nhưng vẫn cố nén, không lên tiếng. Lan Bình phu nhân thì không nhịn được, quát: “Tiện nhân, ngươi nói cái gì?”

Vũ Văn Dung ngược mắt nhìn tôi, trong đôi mắt sâu thăm ánh lên vẻ kinh ngạc và thăm dò, dường như đang hoài nghi vì sao tôi lại chọn giận Ngô Minh Triệt bằng một chiêu độc ác như thế. Học Luật Quang thì nhìn tôi vẻ thú vị, không nói năng gì.

Tôi nhướng mày lên, cố làm ra vẻ phần nộ, hần học lờm Lan Bình phu nhân một cái, rồi giọng nói bị thương lên, lạnh giọng nói: “Câm miệng! Hoàng cung Đại Chu ta đâu phải là nơi để ngươi dám tới đây sinh sự, làm bị thương nữ quyền của trọng thần lại còn không có lòng hồi cải, có phải đến cả Hoàng thượng ngươi cũng không coi vào đâu phải không?”

Thấy tôi ban nãy có vẻ nhu nhược, yếu đuối, giờ đột nhiên trở nên ngạo ngạo, Lan Bình phu nhân trở tay không kịp, nhất thời bị khí thế của tôi trấn áp, một hồi lâu vẫn không nói được gì.

Tôi khinh bỉ lờm nàng ta một cái, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Dung, rồi lại nhìn thẳng vào Ngô Minh Triệt, đối diện thẳng với lửa giận ngời ngời trong mắt ông ta, nói: “Ngô tướng quân là anh hùng hảo hán, chi bằng tăng thêm vật cược, một ván quyết định thắng thua! Chi bằng cược thêm hai chân hai tay,

bên thua cả đời làm phé nhân, không có ngày ngẩng mặt lên được?”

Nói rồi hai mắt tôi nhìn Vũ Văn Dung, nói: “Chàng nhường một thước, hấn tiến ba trượng! Phụ nhân chi nhân khó thành đại sự, chi bằng hôm nay diệt trừ luôn hậu họa?”

Thấy tôi có vẻ tự tin, lại đưa ra cá cược lớn, trong mắt Ngô Minh Triệt lập tức hiện lên một vẻ hoài nghi, sắc mặt do dự không quyết, sự tự tin ban nãy không còn được như trước. Thực ra ông ta không hề biết trong tay Vũ Văn Dung đang nắm quân bài gì, tuy rằng khả năng thua của Vũ Văn Dung khá lớn, nhưng cũng có một phần trăm là thắng. Mà chỉ cần có một phần trăm này thì ông ta hoàn toàn có thể bị chặt chân chặt tay.

Vũ Văn Dung lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm, người ngoài không nhận ra có gì khác biệt, nhưng thấp thoáng trong đó dường như có sự thương yêu, cung chiều. Tôi nhìn lại chàng, giọng nói dịu dàng hơn rất nhiều, nói nhỏ: “Lan Bình phu nhân đây thiếp ngã xuống đất, Thanh Tỏa sinh thời chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục nào lớn thế. Thân thiếp biết chàng nhân hậu, việc gì cũng nhân nhin, không muốn ép buộc, ức hiếp người ta. Lần này coi như là vì thiếp, đừng tha cho hấn.”

Vũ Văn Dung nghe vậy thì hơi ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ý. Trong mắt dấy lên một tia thương xót, thân nhiên nói: “Vậy thì tùy nàng.”

Nói thế khiến mọi người càng thêm không thể đoán định về những quân bài trong tay chàng. Tôi nhìn Học Luật Quang, cung kính nói: “Học Luật tướng quân tới đề nghị hòa, nếu Chu Tề hai nước có thể chung sống hòa bình thì đúng là phúc của muôn dân.”

Học Luật Quang ngược mắt nhìn tôi, đôi mắt tinh anh lóe lên một vẻ thăm dò. Tôi thấy ánh mắt hấn nhìn tôi có vẻ thân thiện, dịu dàng thì tiếp tục nói: “Thanh Tỏa vô ý mạo phạm Học Luật tướng quân, vụ cá cược này thực ra chỉ là ân oán cá nhân, vô tình kéo theo người vô tội, tướng quân hoàn toàn có thể nằm ngoài cuộc chiến.

Trong đôi mắt Học Luật Quang dường như có một vẻ cảm thán và ca ngợi, thoáng dừng lại một lát rồi khước môi nhếch lên thành một nụ cười: “Tại hạ còn muốn giữ lại đôi tay này để uống rượu múa kiếm, vậy thì thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi.”

Nói rồi nhẹ nhàng đặt quân bài trong tay xuống, thông thả đứng lên một bên.

Tôi thấy vậy thì được đà lần tới, vẻ mặt vẫn vô cùng kiên định, cười lạnh nói: “Ngô tướng quân nếu có việc gì, Lan Bình phu nhân là một liệt nữ, chắc chắn cũng chẳng sống được một mình. Chi bằng cược thêm tính mạng của người và ta, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục!” Nói rồi tôi nhượng mảy nhìn nàng ta, một tay xoa lên cổ tay phải đang sưng tấy, cổ làm ra vẻ cảm phần.

Lan Bình phu nhân thấy tôi tự tin như vậy thì tỏ ra bối rối, nghiêng đầu nhìn Ngô Minh Triệt, thấy ông ta nhìn tôi chăm chú, nét mặt thoáng hoang mang, ngần ngừ mãi mà không nói nên lời.

Vũ Văn Dung lắc đầu, nói khẽ: “Thanh Tỏa, tha được cho người ta thì tha. Nước Trần với Đại Chu ta bao nhiêu năm qua đều bình an vô sự, đâu cần phải đuổi tận giết tuyệt như thế.”

Tôi nhìn Vũ Văn Dung, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn bên chàng, hiền lành hơn rất nhiều, không nói gì nữa. Trong lòng thầm nghĩ, tôi và chàng dường như bất kì lúc nào đều có thể phối hợp với nhau diễn kịch rất ấn ý. Cho dù tôi chẳng nói gì thì chàng cũng biết tôi đang nghĩ gì.

Lúc này, chỉ có chàng và tôi biết quân bài trong tay chàng chắc chắn sẽ thua, mà khi đó chỉ có thể đi vào chỗ chết, lừa hấn ta thì mới có một chút cơ may chuyển bại thành thắng.

Đây là phương pháp mà tôi nhất thời nghĩ ra sau khi đã được xem rất nhiều bộ phim về cờ bạc ở thế giới hiện đại, nhưng nếu không thành thì lại hại Vũ Văn Dung cả đời, đến tôi cũng phải chết theo. Nghĩ vậy, bất giác tôi nhìn Vũ Văn Dung chăm chú, đôi mắt đen láy gần ngay trước mắt lúc này đang dăng lên một xúc cảm phức tạp khó nói thành lời. Sự thấp thỏm của tôi, sự mặc nhiên của chàng như một con sóng dữ dâng trào, nhưng lại được che giấu dưới gương mặt điềm tĩnh như không, một lúc lâu sau, tôi cười ngọt ngào, cung kính nói: “Lời của phu quân, Thanh Tỏa đã ghi nhớ rồi.” Nói xong, tôi khoác tay chàng, thần thái rất ung dung nhìn Ngô Minh Triệt.

Dù sao cũng là đánh bạc. Sắc mặt Lan Bình phu nhân đã hơi tái đi, cúi người xuống nói gì đó vào tai Ngô Minh Triệt. Ngô Minh Triệt không nhìn nàng ta, chỉ chăm chú quan sát Vũ Văn Dung, rồi lại nhìn tôi, một giọt mồ hôi chảy từ bên tóc mai của hấn xuống. Tôi làm như không nhìn thấy, vẫn điềm tĩnh nhìn Lan Bình phu nhân bằng ánh mắt sáng ngời, ánh mắt tôi cố tỏ vẻ khoa trương.

Lúc này Vũ Văn Dung vẫn rất điềm tĩnh, gương mặt phẳng lặng như nước, chẳng khác gì ban nãy. Dường như đây không phải là một canh bạc, dường như chàng không phải là một kẻ sắp mất mạng mà chỉ như một người bàng quan đang theo dõi một việc không liên quan gì tới mình. Nhìn vào gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn nhưng khó dò của chàng, trong lòng tôi bất giác thấy khâm phục, mưu lược và sự thâm tàng bất lộ ấy đúng là không phải người thường nào cũng dễ dàng có được.

Thời gian dường như đã ngừng trôi, bốn bề yên lặng như tờ. Thực ra trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, tôi sợ Ngô Minh Triệt không trúng bẫy, vẫn kiên quyết chơi tiếp, nhận ra cái bẫy của chúng tôi. Tôi thực sự sợ mình sẽ thua, tôi phải trả bằng tính mạng của mình, còn Vũ Văn Dung thì bị chặt chân chặt tay... Nỗi sợ hãi như một núi to vô quần lấy tim tôi, tôi không muốn nghĩ tiếp, mà cũng không dám nghĩ tiếp. Bởi vì tôi biết rõ, trong lòng càng sợ hãi thì ngoài mặt càng phải tỏ ra điềm tĩnh, nếu không để Ngô Minh Triệt nhận ra sơ hở thì nỗi sợ hãi của tôi sẽ biến thành sự thực.

“Đây chỉ là một cuộc vui để giết thời gian thôi mà. Hà tất phải cược cả tính mạng của mình, làm tổn thương hòa khí.” Ngô Minh Triệt cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng không dám mạo hiểm, nét mặt có vẻ gượng gạo, miễn cưỡng cười một tiếng rồi ném mạnh bài trong tay ra bàn, đứng lên, cúi người nói với Hoàng thượng: “Tại hạ sức khỏe không tốt, xin cáo lui trước.”

Diễn kịch phải diễn cho tròn, tôi thấy cảnh tượng đó thì trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cố kiềm chế sự vui mừng đến điên cuồng, cố ý “hừ” lạnh một tiếng, dường như đang tiếc cho ván bài còn chưa kết thúc.

Hoàng thượng gật đầu cho phép. Lan Bình phu nhân len lén nhìn tôi một cái, rồi theo sau lưng Ngô Minh Triệt bỏ đi.

Tôi nhìn theo cái bóng gượng gạo của hai người họ dần dần biến mất khỏi tầm mắt của mình, lúc này toàn thân mới thả lỏng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất giác phủ phục lên bàn, thờ phào một hơi.

Bỗng cảm thấy một bàn tay rộng lớn ấm áp đặt lên bờ vai lạnh lẽo của tôi, hơi nghiêng đầu sang đối diện với đôi mắt đen láy của Vũ Văn Dung, ánh mắt chàng rất phức tạp, chăm chú nhìn tôi giây lát rồi nhẹ nhàng đỡ tôi lên: “Sắp khai yến rồi, chúng ta đi thôi.”

Tôi cố gắng đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, đánh tura vào lòng Vũ Văn Dung, cứ như thể trong phút chốc đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của mình. Hoàng thượng Vũ Văn Dục thấy vậy, không biết đã tới bên bàn chúng tôi từ lúc nào, đưa tay lật một quân bài trước mặt Vũ Văn Dung, ánh mắt thoáng kinh ngạc, rồi nhanh chóng vỡ lẽ ra, tiện tay trộn đều các quân bài trên bàn, thờ dài đầy ý nghĩa, nói: “Hai người cũng mệt rồi, tới khai yến thôi.”

Bàn chân tôi lúc này mới dần dần khôi phục lại tri giác, dựa vào lòng Vũ Văn Dung khắp khênh bước đi, quay đầu lại, phát hiện Học Luật Quang đang nhìn tôi đầy thâm dò, trong ánh mắt tươi cười ấy lóe lên một vẻ như thấu hiểu hết mọi chuyện.

Nghĩ kĩ lại, sự rút lui của hần ban nãy cũng là phối hợp với tôi. Nghĩ thế, tôi gật nhẹ đầu với hần, nở một nụ cười cảm kích. Rồi ánh mắt tôi lại lướt tới chỗ Hoàng đế Vũ Văn Dục cách đó không xa, ngài mặc chiếc long bào màu vàng rực rỡ với những đường thêu bằng chỉ vàng, trên mái tóc đen nhánh đội kim quan, dưới ánh cung đăng mờ mờ, trông ngài như ngọc trước gió. Giây phút bốn mắt nhìn nhau, trong mắt ngài lóe lên một tia lửa phức tạp, dường như là thâm dò, lại như là tán thưởng, lại như là một sự quyền uy rất thoáng qua.

Vũ Văn Dung nhìn theo ánh mắt của tôi, sắc mặt lạnh tanh, bàn tay đang diu tôi bỗng siết lại khiến thất lưng tôi đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Hối chàng còn bao nhiêu sâu

Đêm hôm đó, tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Yến tiệc Hoàng gia, tiếng sáo vui tai, trên vũ đài có các vũ cơ nhảy múa uyển chuyển cùng với tiếng ca rung động lòng người.. Còn trong mắt tôi chỉ nhìn thấy những món ăn thịnh soạn, nhớ lại canh bạc ban nãy, tôi vẫn cảm thấy sống lưng ớn lạnh. Chỉ cảm đầu vào ăn, cứ như thể đang cố gắng bỏ sung phần tâm lực và thể lực vừa tiêu hao ban nãy.

Vũ Văn Dung và Vũ Văn Dục chẳng mấy khi gặp nhau nên có rất nhiều điều để nói. Tôi muốn yên tĩnh một mình nên lặng lẽ rời bàn, đi về phía Lãnh Ngọc trì ở gần Đẳng Tâm đình.

Lãnh Ngọc trì rất rộng, giống như một mặt hồ phẳng lặng. Dưới ánh đèn đêm lồng chột thấy mờ màng, nó như một viên ngọc lạnh giá tỏa sáng trong thâm cung nội viện huy hoàng, sang trọng. Bên bờ hồ có những cảnh liễu mềm mại rủ mình trên mặt nước, con gió đêm nhẹ thổi tới, vuốt ve trên mặt tôi, hít sâu một hơi, cảm thấy cả trái tim lẫn cơ thể đều dễ chịu hơn nhiều.

Tôi men theo cây cầu gỗ dài hẹp đi tới tòa thủy tạ nằm giữa Lãnh Ngọc trì, xung quanh là sóng nước xanh thăm thẳm gợn lăn tăn, cảm giác như mình đang đứng giữa đại dương mênh mông, chẳng còn phiền não, nhưng lại có cảm giác cô tịch khó chịu.

Giang rộng hai tay, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên nền trời xanh thẳm, một vầng trăng khuyết cong cong như lưỡi liềm. Tôi đứng một mình, làm bạn với cái bóng của chính mình. Một chú uyên ương đáp qua mặt nước xanh ngọc, tạo ra một âm thanh rất khẽ, tim tôi bỗng thất lại bởi cảm giác cô đơn. Con gió nhẹ thổi qua, bóng trăng dưới nước lay động, một cánh bèo khẽ xoay tròn, tạo thành một bức tranh thủy mặc vô cùng đẹp.

Quay phắt đầu lại, tôi thậm cảm thấy có người đang đứng ở Đẳng Tâm đình lặng lẽ nhìn tôi, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn thì sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân xa lạ, từng bước, từng bước rất nhỏ nhưng vẫn có thể khiến tôi nghe thấy.

Quay đầu lại, thấy Học Luật Quang đang đi về phía tôi, trong ánh mắt chứa đựng sự thú vị và đùa cợt: “Thanh Tỏa cô nương, đã nghe đại danh từ lâu.”

“Ngài cũng vậy.” Tôi hơi khựng lại, rồi bật cười nói. Danh tướng Bắc Tề Học Luật Quang tiếng thơm lẫy lừng, lại là một mỹ nam đường hoàng, ấn tượng của tôi về hần không thể nào xấu được.

“Vậy nàng có biết ta nghe ai nhắc tới nàng không?” Học Luật Quang nhếch miệng lên cười, đôi lông mày kiếm hơi nhếch lên, ý cười trong mắt càng nồng hơn.

Tôi kinh ngạc liếc hán một cái, trong đầu lập tức hiện lên cái tên đó, rồi cảm thấy hốt hoảng. Hần và Lan Lăng Vương đều là tướng lĩnh của Bắc Tề, chẳng nhẽ là... Lan Lăng Vương? Đột ngột nhớ tới cái tên này khiến tim tôi nóng bừng, ngay sau đó là cảm giác chua xót, mờ lớn mắt nhìn hán như không dám tin, bao nhiêu tâm trạng đan xen vào nhau, nhưng lại sợ rằng mình đã đoán nhầm.

“Là người đó?”

Hần quan sát biểu cảm của tôi, dường như biết tôi đang nghĩ gì. Cười nhạt rồi gật đầu: “Lan Lăng Vương đã nhắc về nàng với ta.”

Lan Lăng Vương, Cao Trường Cung.

...

Tôi vô tình đi vào chiến trường, như thể xây chân rơi xuống địa ngục, chỉ có vòng tay của chàng là ấm áp, bình an. Tà áo trắng như tuyết bay phàn phật trong gió, dường như không vương chút bụi trần. Đôi mắt sáng lấp lánh sau chiếc mặt nạ nanh ác khiến tôi thấy an tâm lạ.

Suýt chút nữa thì rơi vào tay con rối của Nhan Uyển, lúc đất trời điên đảo, chàng như một tia sáng lao tới cứu tôi. Trong buổi chiều chạng vạng ánh hoàng hôn, chàng đứng trong cơn gió lạnh dưới bức tường, tà áo bay lên, trông như thần tiên trên trời.

Chàng bắt cóc tôi làm con tin, ánh tịch dương chiếu rọi, trải ánh hồng lên dòng suối trong vắt, tôi tình nghịch muốn gỡ chiếc mặt nạ trên mặt chàng, lại vô tình hôn lên môi chàng...

Tôi không biết gương mặt đằng sau tấm mặt nạ màu bạc kia có độc ác hay không, tôi chỉ biết bờ môi chàng mềm, ấm và thật dịu dàng, nó khiến tôi không thể nào quên được.

Nửa đêm thanh tĩnh bên cổng Tây thành, tôi chờ mãi, chờ mãi mà chàng không tới... Khắc khoải, thất vọng và bất cam đã gắn kết lại thành một nỗi cô đơn vô bờ.

...

Kí ức trong đầu như một cơn bão cuộn lên, tôi cố ép mình phải quay người đi và cố ý che giấu sự run rẩy rất khẽ trong giọng nói của mình, giả bộ như không có gì.

“Ồ, vậy sao?”

“Người đó bảo ta gửi lời tới nàng.” Học Luật Quang bước lên một bước, giọng nói gần hơn một chút.

Không biết vì sao, nỗi tủi thân của tôi trong giây phút bùng phát.

“Ta ở dưới thành lâu khổ sở chờ đợi một đêm chỉ đổi lại một câu nói của chàng thôi sao? Chàng bảo ngài nói với ta điều gì, xin lỗi hay đáng đời? Chàng hứa với ta là sẽ đưa ta đi, vì sao lại lừa ta, vì sao?” Tôi quay phắt đầu lại, phần nộ nhìn hán, trong giọng nói tràn đầy sự oán, thù hận.

Giọng nói dần dần tan đi, để lại sự tĩnh lặng trong giây lát. Những cánh liễu mềm mại khiêu vũ trong gió, lướt qua mặt nước của Lãnh Ngọc trì, phát ra tiếng động rất khẽ. Học Luật Quang cup mắt nhìn tôi, ánh mắt có vài phần như thăm dò, vài phần như bồn chồn, vài phần như thấu hiểu.

Tôi ý thức được rằng phản ứng của mình hơi quá khích, cố ép mình quay đầu đi, thờ dài một tiếng, nói: “Thôi bỏ đi, tôi và chàng chẳng qua chỉ có duyên vài lần gặp mặt. Thậm chí đến dung mạo thực sự đằng sau tấm mặt nạ của chàng ta còn không biết. Ta vốn cũng chẳng có tư cách gì để yêu cầu chàng làm việc gì cho ta.” Nói rồi tôi thấy lòng mình thật chua chát, quay người tránh hán, bước lên cây cầu đi vào bờ.

“Không phải người đó không muốn tới... Mà là không thể tới.” Giọng nói của Học Luật Quang vang lên sau lưng, tôi thoáng dừng chân. Tôi thấy tim mình run rẩy, đứng yên bất động, không quay đầu lại.

“Hôm đó Đột Quyết xâm phạm, biên cương cấp báo, Lan Lăng Vương phải đưa các binh sĩ mình giải cứu được đi cả đêm về nước Tề. Sự việc xảy ra quá đột ngột, người cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Tôi thấy tim mình dường như được nói lỏng ra, nỗi ám ức tràn ngập trong tim dần lắng lại, nghiêng đầu nhìn hán bằng ánh mắt phức tạp.

Học Luật Quang chậm chậm đi về phía tôi: “Lan Lăng Vương bảo ta gửi lời tới cô nương, nói rằng lời hứa của người vẫn còn hiệu nghiệm, nếu cô nương muốn thì lần này có thể cùng ta rời khỏi nước Chu, người sẽ ở Kim Dung thành chờ nàng.”

“Chàng thực sự nói như vậy sao?” Tôi dường như không dám tin vào tai mình, hỏi khẽ, trong tim trào dâng một cảm giác hân hoan, vui sướng, nhưng lại cảm thấy niềm vui này đến quá bất ngờ, bởi vậy thấy thấp thòm không yên.

“Học Luật Quang ta nhận ủy thác của người khác, tuyệt đối không có nửa lời bồn chồn.” Học Luật Quang cắt đi về mặt thăm dò bồn chồn, nghiêm mặt nói.

Khóe môi tôi mấp máy, một tiếng thờ dài từ sâu thẳm trong tim thoát ra: “Nhưng ta... Nhưng hôm nay đã khác ngày xưa.”

Tôi hôm nay đã không còn là một tôi của ngày hôm đó bất chấp tất cả nữa. Tôi phải đường đường chính chính đi cùng với Vũ Văn Dung, tôi phải tìm được gương Thanh Loan trước Hương Vô Thần. Sự thất hứa của chàng ngược lại khiến tôi tỉnh táo hơn, cho dù là ý lại vào chàng đến đâu thì trong

khoảng không gian xa lạ này, người mà tôi có thể thực sự tin tưởng chỉ có bản thân mình mà thôi. Huống hồ tôi là Đoàn Mộc Liên, người kế thừa gia tộc Đoàn Mộc, tôi có sứ mệnh và trách nhiệm của mình, làm sao có thể để cho thế lực thần bí sau lưng Hương Vô Thần lạm dụng gương Thanh Loan.

“Ta đã hứa với Lan Lăng Vương. Cho dù phải mất cái mạng này cũng sẽ đưa nàng đi.” Giọng nói của Học Luật Quang rất nhẹ, nhưng lại vô cùng rõ ràng. Hắn tưởng rằng tôi đang lo lắng vì sự cạnh tranh nghiêm ngặt trong Hoàng cung.

“Cảm ơn ngài. Có điều ta không thể đi được... Còn việc khác quan trọng hơn đang chờ ta làm.” Hắn và tôi chẳng qua chỉ là lần đầu gặp mặt mà đã nói những lời đó thực sự khiến tôi rất cảm kích.

Tôi loáng thoáng nhớ rằng vị danh tướng Học Luật Quang trung quân hiếu quốc này cuối cùng có kết cục rất thảm hại. Muốn trách phải trách gã Hoàng đế hôn quân Bắc Tề trừng phạt kẻ phản gián của kẻ địch, giết lầm trung thần. Mà điều châm biếm hơn là kẻ lập ra kẻ phản gián này chính là vị phụ quân hữu danh vô thực của tôi, Chu Vũ Đế – Vũ Văn Dung.

Rồi lại nghĩ tới kết cục bi kịch của Lan Lăng Vương bị ban rượu độc, tôi khựng lại nhìn Học Luật Quang tới từ Bắc Tề cũng đang nhìn tôi, bất giác thấy tim mình nhói nhói. Một cảm giác bất lực và kiệt sức lan dần khắp cơ thể. Biết trước kết cục nhưng không thể thay đổi, đây chính là nỗi bi ai của sự tiên tri.

Học Luật Quang nhìn thấy ánh mắt trong phút chốc bỗng trở nên phức tạp của tôi thì hơi hoang mang, giọng nói nhỏ xíu như một tiếng thở dài: “Nàng là nữ nhân thứ hai có thể khiến Trường Cung phải để tâm đến.”

“Vậy người thứ nhất là ai? Nàng ta... tên Lạc Vân phải không?” Dừng lại giây lát, rồi tôi hỏi khẽ, gần như là vô thức. Lạc Vân, tôi từng nghe A Tài vô tình nhắc tới cái tên này. Từ sau lần đó, nó đã in đậm trong đầu tôi, một trực giác mách bảo rằng cái tên này có mối quan hệ không thể chia cắt với Lan Lăng Vương. Từ biểu cảm ban nãy của Học Luật Quang thì có thể thấy giữa chàng và nàng dường như từng có một quá khứ sâu sắc mà người ngoài không thể xen vào được. Chỉ có điều suy đoán này vừa mới thoáng qua trong đầu mà một cảm giác chua chát vì đồ kỳ đã dâng lên.

Mới nghe thấy hai tiếng “Lạc Vân” từ miệng tôi, Học Luật Quang đã ngỡ ngàng, rồi nhìn tôi bằng vẻ hồ nghi xen lẫn cảnh giác, trong ánh mắt dường như còn có một sự sững sờ đến khó tin. Hắn chăm chú nhìn tôi giây lát, dường như đang muốn thông qua biểu cảm của tôi để xác định xem tôi biết bao nhiêu việc liên quan tới Lạc Vân, rồi sau đó mới trở lại vẻ mặt bình thường, giả bộ như không nghe thấy câu hỏi của tôi, thần sắc bình thường và lễ độ.

“Lời ta đã chuyển, đi hay không là tự do của nàng. Nếu cô nương thay đổi chủ ý thì có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.” Nói xong bèn quay người đi vào bờ.

Tiếng ve sầu rả rích kêu lên từ đằng xa.

Tôi đứng một mình giữa Lành Ngọc trì, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, một mình ngồi bó gối bên bờ nước, nhìn ánh trăng bằng bạc lạnh lẽo chiếu xuống, tâm trạng vô cùng phức tạp nhưng không thể nói rõ được mình đang như thế nào?

Vì Lan Lăng Vương sao?

Hay là vì cái tên “Lạc Vân” nghe có vẻ rất hay. Mà tôi thì vì cái gọi là trách nhiệm, đã từ bỏ lựa chọn trong lòng, làm như thế là đúng hay sai?

2.

Sau lưng vang lên hơi thở quen thuộc, trong khoảng không gian tĩnh mịch này, nó vô cùng rõ ràng.

“Là chàng sao?” Tôi vẫn ngồi bó gối, quay đầu về phía sau, đối diện với đôi mắt đen láy lạnh lùng của Vũ Văn Dung, ánh mắt chàng thâm trầm và phức tạp, trong sóng mắt đen như mực của chàng dường như còn chứa đựng rất nhiều tình cảm mà tôi không thể hiểu được, hi vọng khó đoán.

Tôi nhướn mày hỏi: “Yến hội tan rồi sao?” Những yến hội trong Hoàng cung thường kéo dài tới nửa đêm, từ đằng xa vẫn vang lên tiếng sáo trúc, có lẽ là chàng bỏ đi trước.

Vũ Văn Dung đứng ngược sáng, nơi mắt chàng có một bóng râm khiến tôi không nhìn rõ biểu cảm của chàng. Chỉ biết chàng đang nhìn tôi chăm chú, dường như muốn xuyên thấu tâm tư của tôi. Không trả lời.

“Sao chàng không nói gì?” Tôi chớp mắt, kinh ngạc nhìn chàng.

Trong mắt Vũ Văn Dung dường như có một ngọn lửa đột nhiên sáng bừng lên, nhưng vẫn im lặng không nói.

“Chàng đã không muốn bị người khác làm phiền thì ta đi là được chứ gì.” Tôi bực bội đứng lên, vòng qua chàng, đi về phía bờ. Chúng tôi vừa mới nắm tay nhau thoát được một kiếp nạn, vậy mà giờ chàng có thái độ gì hả? Vũ Văn Dung, chàng thực sự khiến ta chẳng thể nào nắm bắt được.

“Dừng lại!” Cây cầu rất hẹp, tôi đi qua người chàng. Mùi rượu lẫn với mùi đàn hương đặc biệt trên người chàng phả tới. Chàng đột nhiên nắm lấy tay tôi từ phía sau, lòng bàn tay nóng như lửa đốt.

“Làm gì?” Tôi quay đầu lại, ngẩng lên nhìn chàng, ngạc nhiên hỏi.

“Vừa nãy Học Luật Quang nói gì với nàng?” Chàng đột nhiên kéo tôi lại gần, giọng nói rất thấp, trong đáy mắt dâng lên một sự phẫn nộ. “Nguyên Thanh Tòà, ta thực sự càng lúc càng không thể hiểu được nàng!”

Tôi hơi khựng lại, thì ra bóng người đứng sau rặng liễu ở Đấng Tâm đình ban nãy là chàng.

Nhưng tôi chẳng làm việc gì mất mặt, cho dù có làm thì cũng chẳng liên quan gì tới chàng, chàng có tư cách gì để hỏi tội tôi. Đầu óc tôi vốn đã rối như tơ vò, lúc này càng thấy bực bội, giằng mạnh tay ra nhưng không thể thoát khỏi bàn tay chàng. Tôi giận dữ nói: “Không hiểu được thì đừng hiểu nữa, buông ta ra!”

Thấy tôi như vậy, Vũ Văn Dung đã ngà ngà say đột nhiên đại nộ, siết chặt cổ tay tôi, giơ lên tới trước ngực chàng, lạnh lùng nói: “Nàng có biết thế nào là phụ đức, phụ đạo không[1]? Quyển rũ Hộ Luật Quang đã đánh, lại còn liếc mắt đưa tình với Hoàng huynh của ta, Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng muốn cái gì?” Nói rồi chàng hất mạnh tay ra, khiến tôi ngã xuống đất.

[1] Đức hạnh và đạo làm nữ nhi.

Người tôi đau nhói, phần hân nhìn chàng, kinh hãi và giận dữ đan xen, hòa lẫn với nỗi tủi thân ban nãy, nhưng trong mắt vẫn ánh lên sự bướng bỉnh không chịu thỏa hiệp, bật cười mỉa mai, khóe môi nhếch lên: “Ta muốn gì? Ta muốn giao dịch với chàng. Chẳng phải chàng là người rõ nhất sao?”

Vũ Văn Dung thấy tôi phản ứng như vậy thì hơi ngỡ ngàng.

“Ta từng nói, chàng cũng đã đồng ý, nếu đêm nay trời qua thuận lợi thì chàng sẽ làm một vụ giao dịch với ta.” Tôi gượng đứng dậy, cố gắng sao cho tư thế của mình thật đẹp. Động tác nho nhã chỉnh lại váy áo, đi tới bên cạnh chàng, ngẩng đầu nhìn sát vào mắt chàng, nói: “Chàng chẳng phải kẻ tầm thường, không cam tâm khuất phục trước người khác. Ta giúp chàng bước lên Hoàng vị của Chu quốc, chàng cho ta tự do, để ta mang gương Thanh Loan đi, thế nào?”

Vũ Văn Dung sùng sốt, nộ khí trong đáy mắt tan dần đi, biến thành một vẻ lạnh lùng đến tinh táo, ánh mắt đánh lại, nhìn tôi tốc lửa, lặp lại: “Gương Thanh Loan?”

“Đừng! Ta vẫn luôn tìm gương Thanh Loan. Nếu không thì đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, đâu có tự chui đầu vào rọ, tới phủ Tể tướng.” Lúc này tôi bắt chập nỗi sợ hãi, lườm chàng một cái, bực bội đáp.

Dưới ánh trăng bằng bạc, mặt nước Lãnh Ngọc tri dao động, soi lên gương mặt Vũ Văn Dung, gương mặt chàng được phủ một ánh sáng lạnh lẽo, cô tịch. Đáy mắt chàng tối đi, rồi lập tức lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo.

“Nàng muốn có gương Thanh Loan? Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối. Thì ra nàng cũng có dã tâm này!”

Tôi giật mình. Chàng cũng biết ý nghĩa thực sự của gương Thanh Loan sao? Hôm đó ở phủ Tể tướng, Hương Vô Thần đã nói là “Thanh Loan nhất xuất, thế tất vong quốc”. Thì ra chàng chưa bao giờ tin vào câu đó.

“Chả trách nàng có ý thu hút sự chú ý của Hoàng huynh. Nguyên Thanh Tỏa, thì ra ta đã quá xem thường nàng.” Giọng nói của chàng lạnh như băng, mang theo một vẻ khinh bỉ và châm biếm không giấu giếm.

Tôi hẳn học lờm chàng, đối mặt với đôi mắt phần nộ tới mức bình tĩnh dị thường của chàng, tôi càng cảm thấy một sự uy hiếp đáng sợ. Có lẽ ai nhìn thấy cũng sẽ hoảng sợ mà rút lui. Tôi cũng thấy hoảng loạn, nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, yếu ớt nói bằng giọng giận dữ: “Quân tử nhất ngôn, chàng đã đồng ý với ta rồi. Bây giờ muốn nuốt lời cũng không được nữa.” Nói rồi tôi quay người bỏ đi vào bờ, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của chàng.

Nhưng khi tôi đi qua trước mặt chàng, chàng đột nhiên lắc nhẹ thân mình rồi giữ tôi lại. Tôi không kịp đề phòng, mất thăng bằng rồi đổ nhào về phía sau, chàng đỡ lấy thắt lưng tôi, nhưng không dùng lực, chỉ để mặt tôi ngã ngửa ra sau, nửa người treo lơ lửng trên mặt nước.

Tôi hốt hoảng, hai tay vô thức túm lấy áo chàng, ngược mắt lên, đối diện với đôi mắt lạnh lùng của chàng. Xung quanh yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy nước chảy róc rách rất khẽ, tôi đang ở trên mặt nước Lãnh Ngọc tri, hai bên là sóng nước lấp lánh như thủy ngân.

Chàng cúi nhìn tôi, chỉ cần chàng buông tay ra là tôi sẽ rơi vào hồ nước lạnh như băng bên dưới.

“Nàng tưởng rằng nàng có tư cách nói điều kiện với ta sao?” Giọng nói của chàng rất sâu, rất trầm, ngoài nộ khí và vẻ âm lạnh dường như còn có chút gì như bất lực và đau đớn. Nói rồi bàn tay đang giữ thắt lưng tôi nói lỏng ra, sau lưng tôi càng thêm trống trải, kinh hãi kêu lên một tiếng, hai tay vô thức bám lấy chàng.

“Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết rằng, mạng của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì nàng sống, ta muốn nàng chết thì nàng chết.” Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, gương mặt với những đường nét thanh tú như tượng tạc của chàng thâm trầm và nham hiểm. Đúng thế, suýt chút nữa thì tôi quên rằng từ trong xương tủy, Vũ Văn Dung là một người vô cùng kiêu ngạo, làm sao tôi có thể đối đầu với chàng?

Tôi càng muốn đi thì chàng càng muốn giữ tôi lại. Huống hồ, chàng đã biết ý nghĩa thực sự của gương Thanh Loan, làm sao chàng có thể giao nó cho tôi?

Nghĩ tới hoàn cảnh của mình lúc này, tôi thấy thật tủi thân, khóe mắt nóng bừng, một giọt lệ trong vắt long lanh trong mắt. Gương mặt anh tuấn của chàng mờ dần đi, trong mắt chàng thấp thoáng một vẻ như luyến tiếc, rồi nhanh chóng biến mất, lại khôi phục lại vẻ âm u, lạnh lẽo.

“Nàng biết không, thứ nhiều nhất trong Lãnh Ngọc tri chính là oan hồn, tất cả những kẻ đã chết đều không biết trời cao đất dày y như nàng?”

Tôi chẳng còn lòng dạ nào nghe lời chàng nói, cũng không muốn rơi lệ trước mặt chàng, đột ngột đẩy mạnh chàng ra, Vũ Văn Dung không kịp phòng bị, nét kinh hoàng hiện lên trong mắt. Trong giây lát, tôi ngã ngửa ra sau và rơi xuống mặt nước hồ lạnh lẽo như ngọc của Lãnh Ngọc trì.

Tiếng nước bắn lên tung tóe, hòa vào tiếng thờ hồn hèn của tôi, tôi thấy lạnh buốt. Nước hồ không sâu lắm, chỉ chưa tới ngực tôi. Chiếc váy voan mỏng màu hồng phấn nổi lên trên mặt nước, như một đóa hoa sen rũ rượi.

Má tôi lạnh lạnh, không rõ là vì nước hồ hay nước mắt. Tôi đứng giữa làn nước lạnh, nhìn Vũ Văn Dung không chớp mắt, giọng nói buống bỉnh và bi ai, lạnh lùng nhấn từng tiếng: “Tính mạng của ta là của ta, nó không thuộc về bất cứ ai khác.”

Vũ Văn Dung đứng từ trên cao nhìn xuống tôi, đôi mắt sâu thẳm đột nhiên dấy lên một tình cảm phức tạp, kinh ngạc, thương xót, bất lực. Còn có rất nhiều thứ khác mà tôi không thể nói rõ được.

“Đã ghét ta như vậy, đã không tin ta như vậy thì vì sao còn giữ ta lại bên mình? Vũ Văn Dung, người thực sự khiến người khác không hiểu nổi là chàng mới đúng.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng, giọng nói phút chốc chuyển sang sự hoang mang, hốt hoảng.

Thực ra với tâm cơ và năng lực của chàng, tôi có thể giúp chàng làm được gì? Chẳng qua chỉ là phối hợp với chàng diễn vài vở kịch trước mặt người ngoài, rồi nói tốt cho chàng vài câu trước Vũ Văn Hộ. Chỉ có điều đối với chàng mà nói, con đường dài dằng dặc trước mặt còn chưa biết tương lai, mà tôi thì đã chắc chắn rằng chàng sẽ thắng.

Vũ Văn Dung đứng dưới tòa thủy tạ, ánh mắt phức tạp cúi xuống nhìn tôi, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng bàng bạc, chỉ có điều nó vô cùng phức tạp, chẳng nói lời nào.

Tôi quay đầu đi, nhờ trở lực vô hình của dòng nước để xoay người, bơi về phía bờ. Đột nhiên tôi lại dừng chân lại, quay lưng về phía chàng: “Ta biết chàng ghét bị người ta uy hiếp. Chỉ tiếc là ta cũng thế.”

Một cơn gió đêm thổi tới, bộ quần áo ướt sũng dính chặt vào cơ thể, tôi rùng mình, cả người run rẩy, nhưng vẫn cố đứng thẳng lưng, bước từng bước về phía bờ. Ánh mắt chàng đột nhiên dấy lên một vẻ thương xót sâu sắc, khóe môi mấp máy nhưng vẫn không nói gì. Vạt áo voan mỏng màu hồng phấn nổi trên mặt nước, rồi nhẹ nhàng chuyển động theo làn thu ba, trông như một đóa hoa lúc nở lúc khép, mang theo tiếng nước chảy rất khẽ.

Tôi không hề quay đầu lại.

Nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt nóng bỏng của chàng dán sau lưng. Ánh mắt ấy rất sâu, rất nồng, rất phức tạp. Tôi lại một lần nữa kích nộ chàng rồi sao? Thực ra tôi đâu muốn như thế.

Tôi loạng choạng bước lên bờ, cơn gió lạnh ập đến, rồi khỏi nước, tôi lại càng thấy lạnh. Cả người tôi run lấy bầy, ôm chặt đôi vai mình theo bản năng, đôi tay gầy gò trắng bệch dưới ánh trăng.

Bên cạnh vang lên tiếng bước chân gấp gáp, có người đang đi nhanh về phía tôi, tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã thấy người ầm ập. Một chiếc áo choàng rất dày bằng lụa màu vàng đã ôm chặt lấy tôi, trên đó còn có hình vẽ Cửu long tại thiên được thêu bằng chỉ màu, tôi giật mình, ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, người đó mặc một chiếc trường bào bằng gấm màu vàng, đang cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy vẻ thương xót, dịu dàng.

Là Vũ Văn Dục.

“Hoàng thượng!” Tôi buột miệng gọi, rồi lập tức vô thức quay đầu về phía Vũ Văn Dung. Chàng vẫn đứng giữa tôi và Hoàng thượng có điều gì đó, giờ tình cảnh này chẳng phải càng khiến chàng thêm nghi ngờ.

Nhìn từ đằng xa, Vũ Văn Dung đứng một mình trên tòa thủy tạ nhỏ giữa hồ, vầng trăng lạnh treo cao, xung quanh mặt hồ lăn tăn gợn sóng lấp lánh, cơn gió đêm cuốn nhẹ chiếc trường bào của chàng, đúng thật là ngọc thụ lâm phong. Chàng nhìn về phía tôi, tôi không nhìn rõ biểu cảm của chàng.

Vũ Văn Dục đứng bên cạnh tôi nhìn về phía Vũ Văn Dung qua Lãnh Ngọc trì lấp lánh ánh trăng, biểu cảm cũng khó đoán biết. Hai người cứ nhìn nhau như thế, tôi đứng ở giữa, đột nhiên cảm thấy bức tranh này thật là lạ thường.

Không gian bỗng trở nên tĩnh mịch, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng những giọt nước từ trên tóc tôi chậm chậm nhỏ xuống. Tôi lặng lẽ quay người, đi về phía cửa Hoàng cung. Nhưng đúng vào lúc này thì một đôi tay đột nhiên giờ ra trong bóng tối, đẩy mạnh tôi xuống hồ. Tôi thất kinh hét lên, nhưng đột nhiên hai tai như bị bịt chặt, không nghe thấy âm thanh gì cả... Thấp thoáng nhìn thấy gương mặt kinh hãi và lo lắng của Vũ Văn Dung, chàng đưa tay về phía tôi, tôi ra sức vẫy vùng để với lấy chàng, nhưng mặt nước dường như đã biến thành một lớp thủy tinh kín như bưng, chia cách tôi với chàng ra hai thế giới.

Trong hồ nước lạnh lẽo, tôi nhìn thấy vô số bộ hài cốt chất đống dưới đáy hồ, một bộ xương trắng quăn quắt lấy tôi, một giọng nói quái dị vang lên bên tai: “Nam nhân đó là bậc cửu ngũ chí tôn, có hân ở bên nên ta không dám đụng vào người. Nhưng giờ người lại tự nạp mạng tới đây. Chẳng phải hân từng cảnh giới người rồi sao? Lãnh Ngọc trì toàn là các oan hồn, ta cũng không ngờ có thể bắt được một thể thân tốt như vậy. Người tới thì ta có thể đi. Đây hồ lạnh lẽo, nhân quỷ giao nhau, từ nay về sau người sẽ không bao giờ nhìn thấy kẻ địch trong nhân gian nữa rồi.”

Tôi kinh hoàng, cố gắng vẫy vùng, nhưng đôi bàn tay như cành gỗ khô bị quăn đầy loài thủy tảo thối rữa, kéo mạnh tôi xuống đáy hồ. Tôi dốc hết toàn lực vẫn không thể ngoi đầu lên, thủy tảo màu xanh đậm lặn lơ lửng, phảng phất như một nụ cười nanh ác trong đêm tối.

Tôi cùng với bộ xương trắng chìm xuống đáy hồ, hơi thở của tôi dần trở nên nặng nề, chuyện cũ như một bộ phim điện ảnh chậm chậm lướt qua trước mắt...

Tôi nhìn thấy trên sa trường máu nhuộm không gian, chàng mang chiếc mặt nạ màu bạc, trong đôi mắt sâu thẳm tỏa lên một vẻ rạng ngời như thấu tò lòng người.

Tôi nhìn thấy chàng trong bộ bạch y đang ngồi bên bờ suối rửa vết thương cho tôi, lòng bàn tay chàng tỏa ra hơi ấm dịu dàng. Lan Lăng Vương. Ta còn chưa kịp nhìn thấy dung mạo đằng sau tấm mặt nạ của chàng, sao ta có thể... chết đi như thế này? Ta không cam lòng, không cam lòng...

Nước hồ lạnh lẽo, hơi lạnh thấm vào da thịt tôi, tứ chi tôi... Tôi nhắm chặt mắt, chẳng còn sức để vùng vẫy, nhưng có một giọt nước mắt đau lòng chảy ra, rồi lặng lẽ tan trong khoảng không gian lạnh lẽo xung quanh...

Trong lúc mơ màng, dường như tôi nghe thấy giọng nói của Vô Thần đạo nhân, ông ta nói, “Người đã là oan hồn trong thiên la địa cung của ta thì không nên đụng tới người có liên quan tới Hương Vô Thần.” Lời nói còn chưa dứt, bàn chân tôi bỗng nhói đau.

Trái tim của tuổi trẻ thì ra đánh mất thật dễ dàng. Không chịu nổi những đêm xuân cô quạnh, một mình ngồi trầm tư dưới ánh trăng.

Tôi tưởng rằng tôi chẳng quan tâm.

Nhưng mọi việc giữa chàng và nàng vẫn ở trong tim tôi, biến thành một nỗi bi ai khổng lồ.

“Thềm ngọc cô quanh lạnh hơi sương

Trăng sáng soi vàng thềm ca vũ

Người xưa giờ chẳng quay lại nữa

Hóa đám tro tàn của ngày nay”.

Cho dù tình yêu đã từng mãnh liệt đến đâu thì cuối cùng cũng sẽ bị chôn vùi trong hạt bụi của thời gian, chẳng còn ai biết đến. Giang sơn gấm vóc, yến oanh liu lo, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng phồn hoa kéo dài suốt đời mà thôi.

Vậy thì ta với chàng có điều gì mà không buông ra được?

Nhất vũ khuynh thành, nhất kiến khuynh tâm, năm tháng cũ tươi đẹp rồi cũng thành xa lạ.

Chỉ là xuân đã tàn quá nhanh.

Cuộc đời... kết thúc như vậy sao?

Nhưng tôi không cam tâm, tôi còn chưa nhìn thấy gương mặt thực sự của Lan Lăng Vương... Tôi còn chưa chính miệng hỏi chàng, vì sao lại thất hứa, vì sao lại khiến tôi chờ đợi... chờ tới đau lòng, mà vẫn không nhìn thấy chàng?

Một đời... duyên tận rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Cánh hoa lặng lẽ trôi theo nước

1.

Mây khói bàng lằng, thấp thoáng thấy một vệt đỏ sẫm. Khu rừng này dường như vô tận, không có ánh sáng, cũng không có phương hướng. Dưới màn sương dày đặc, có thể thấp thoáng thấy vô số cây khô, những thân cây dài gầy gò, khô kiệt bị quấn quanh bởi từng tầng, từng lớp dây leo, như những đôi tay tuyệt vọng đang hướng về một nơi không biết trước thế nào.

Khi tôi khôi phục lại ký ức thì đã phát hiện cơ thể mình đang bước đi vô định trong khu rừng tối tăm này, như bị cái gì đó cám dỗ, tôi cứ đi mãi về phía trước mà không biết mình cần đi đâu.

Không được, không thể tiếp tục đi như thế này được, tôi cố bám lấy một thân dây leo bên cạnh, không cho cơ thể mình tiếp tục bước đi. Những lớp vỏ khô của dây leo đó chậm chậm tuột ra, để lộ một màu trắng lạnh lẽo. Tôi cúi đầu, phát hiện trong tay mình đang nắm một cái xương trắng, cái màu trắng u linh ấy hiện lên trong màn sương đỏ sẫm xung quanh, một cảm giác kinh hãi tột độ bỗng chốc dâng lên.

Sống lưng tôi ớn lạnh, nhưng vẫn cắn chặt răng không buông tay. Lúc này, trong không trung bỗng vọng tới một giọng nói đàn ông nghe có vẻ quen thuộc, như gần, như xa, không một cảm xúc, cứ như thể thanh âm này được ngưng tụ từ lớp sương mù màu đỏ máu quanh đây.

“Nha đầu, cũng to gan gớm nhỉ!”. Thanh âm ấy dường như tôi đã từng nghe ở đâu đó, như cười nhạo, lại như có gì đó khen ngợi.

Lúc này, trước mắt tôi quét qua một tia sáng màu xanh, phong cảnh lập tức thay đổi.

Bầu trời trong sáng như lưu ly, đám mây mù nặng nề đã tan biến, để lộ ra một khoảng trời đất trong vắt. Mặt đất có màu đỏ rực kỳ dị, tương phản với màu xanh lam gần như là giả tạo của bầu trời.

Những đóa hoa lớn không có lá nở dưới chân. Tôi khựng lại, loài hoa này tôi từng nhìn thấy trong tranh, và cũng từng được nghe truyền thuyết liên quan tới nó. Tư thế kiêu diễm lạnh lùng, dung mạo thê lương tuyệt mỹ, màu đỏ như máu nở dưới chân như sự tuyệt vọng, màu đỏ âm thầm lan ra tới vô tận. Nhất thời thấy chấn động bởi vẻ đẹp vừa quý dị vừa phồn hoa này, tôi cúi xuống, run rẩy đưa tay sờ vào cái màu đỏ kỳ dị ấy, lâm bầm

“Bi Ngạn Hoa...”

Bi Ngạn Hoa còn gọi là Mạn Chu Sa Hoa, hoa đỏ không có lá, màu sắc rực rỡ như máu. Tương truyền loài hoa này nở dưới hoàng tuyền, là cảnh đẹp duy nhất trên đường đi xuống hoàng tuyền, tôi cũng từng nghe một câu thơ: “Bi Ngạn Hoa khai khai bi ngạn, Nại Hà kiều tiền khả nại hà?[1]”. Nghe nói loại hoa này nở suốt một nghìn năm, rồi cũng tàn suốt một nghìn năm, lá và hoa cả đời đi lướt qua nhau, không bao giờ gặp mặt, nghe thật vô cùng thê lương. Có lẽ chỉ những người đã chết mới dám chân lên những đóa hoa diễm lệ này để bước vào cõi địa ngục u minh.

[1]. Dịch nghĩa câu thơ: “Bi Ngạn Hoa nở rộ bờ đối diện. Đứng trước cầu Nại Hà biết điều chi.”

“Đừng đụng vào nó, ngươi sẽ hối hận đấy!”. Lúc này, giọng nam ấy lại từ sau lưng tôi vang lên, lạnh lùng và xa cách. Tại tôi động đây, không hiểu tại sao lại nhớ tới vị đạo sĩ thần bí và thích làm đẹp ấy, tôi lập tức rút đôi tay đang định chạm vào Bi Ngạn Hoa về, quay đầu kinh ngạc nói:

“Vô Thần đạo nhân?”

“Chưa gì đã nhận ra giọng nói của ta rồi à? Nha đầu, lâu lắm không gặp nhỉ!”. Giọng nói của ông ta như cười cợt, vang lên rất gần bên tai tôi, nhưng lại có một bàn tay vừa xa lạ vừa lạnh lẽo che mắt tầm mắt tôi.

“Đừng nhìn ta, Bi Ngạn Hoa tiền bất kiến nhân[2]! Ta chưa muốn thu giữ linh hồn của ngươi.”

[2]. Trước hoa Bi Ngạn không gặp người khác.

Tôi khựng lại, mặc cho ông ta che mắt mình, nói:

“Đây là nơi nào? Sao ta lại...”. Cánh tay ông ta hơi dùng lực, một ngón tay siết chặt lên cổ họng tôi:

“Đừng hỏi những câu vô ích! Ta tiện tay cứu ngươi, chẳng qua vì cảm thấy ngươi là một nữ nhân thông minh”. Ông ta ghé sát vào mặt tôi, hơi thở dường như có một hương thơm kỳ lạ, mớ hồ nói tiếp: “Nguyên Thanh Tỏa, chẳng phải ngươi rất thông minh sao? Hãy nói cho ta biết, làm thế nào để có được trái tim của một nữ nhân? Làm thế nào để không phụ trái tim một nữ nhân khác?”

Tôi ngơ ngác, rồi nói:

“Vấn đề này người thông minh đến đâu cũng không thể cho ông được đáp án. Kiên trì hay bỏ cuộc, phụ bạc hay bị phụ bạc đều chỉ nằm trong một ý niệm của ông. Ta chỉ có thể khuyên ông một câu...”

Tôi ngừng lại, thực ra đây có lẽ cũng là lời mà tôi định nói với mình:

“Tuân theo tâm ý của mình, biết trân trọng, chỉ cần đã từng thực sự hạnh phúc, thì cho dù kết quả thế nào có lẽ cũng không quan trọng.”

Xung quanh yên tĩnh tới kỳ dị, rõ ràng là có ánh sáng nhưng sự yên tĩnh này lại tĩnh lặng trong đêm tối vô cùng. Cho tới khi Vô Thần khẽ thở dài, phá vỡ sự yên tĩnh kỳ dị trước biển Bi Ngạn Hoa. Ông ta im lặng rất lâu, rồi nói:

“Nói thì hay, nhưng liệu có hùng hồn quá không? Nha đầu, về cái gọi là tình yêu thực sự, ngươi vẫn chưa hiểu đâu. Chúng ta đều chưa hiểu!”

Tôi hơi khựng lại, vừa định nói gì đó, nhưng đột nhiên ông ta bỏ tôi ra. Ánh sáng trước mặt giật mạnh một cái, chớp mắt tôi đã ở trong hồ nước lạnh lẽo, giọng nói của ông ta lại vang lên theo những con sóng lăn tăn:

“Nha đầu, sau này vẫn còn dịp gặp lại. Nhớ rằng lần sau đừng để bị Thủy quỷ bắt được, cũng đừng tới cửa Thiên La Địa Cung nữa!”

Đáy nước lạnh lẽo, tôi cố ngoi lên bơi vào bờ, cơ thể như bị rút kiệt sức lực, cuối cùng cũng dần dần mất đi tri giác.

2.

Dường như đã ngủ một giấc rất lâu, cảm giác mệt mỏi trong xương cốt tan dần đi, tôi mở mắt ra, bỗng dung mớ hồ không biết giờ đang là ngày tháng năm nào. Ánh mặt trời chói mắt, trước bàn trang điểm hoa lê với hoa văn như ý, chiếc ghế gỗ nhỏ cũng chạm khắc hình hoa lê trên mặt, rèm cửa màu trắng ngát mùi hương. Căn phòng này thật là quen thuộc, nhưng cũng thật xa lạ, cứ như thể đã đi một vòng tới Quỷ Môn Quan, rồi một lần nữa lại quay về nhân gian.

Tôi mơ màng ngồi dậy, thị nữ Tiểu Diệp quan tâm lại gần, hỏi:

“Tiểu thư, hôm qua người bị lạnh, nửa đêm lại bị sốt, bây giờ thấy thế nào?”

Nàng ta không hỏi còn tốt, vừa nói thế là tôi thấy đầu mình nặng nề, đau nhức, cứ lao đảo, lắc lư, trước mắt cũng thấy tối sầm lại.

Thì ra chỉ mới có một đêm sao? Vậy mà vì sao tôi cảm giác như mình đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi, vừa nãy linh hồn mới nhập lại về thể xác.

“Ta không sao!”. Tôi trả lời theo thói quen. Chẳng nhẽ khu rừng đầy những thân cây khô cằn ấy, biển hoa đỏ rực như máu ấy, và cả âm thanh của Vô Thần đạo nhân mà tôi bỗng dưng nghe thấy đều chỉ là ảo giác của tôi sao?

Từ sau khi được Nguyên Thị coi trọng, địa vị của tôi ở trong phủ được nâng cao ít nhiều, sáng nào cũng có người tới chào hỏi và chải đầu cho tôi. Tiểu Diệp đưa tôi một chiếc khăn ẩm, nói:

“Tiểu thư lau mặt đi!” Lúc này tôi mới phát hiện ra, chỉ vì mãi nhớ tới cảnh tượng kỳ dị ấy mà mồ hôi đã lấm tấm khắp trán. Tôi đúng là nhát gan thật. Nhận chiếc khăn, tôi hít sâu một hơi, thâm giũ cột mình. Tiểu Diệp do dự giây lát rồi nói:

“Tiểu thư, Tể tướng đại nhân sai người tới triệu kiến tiểu thư qua đó.”

Nói rồi, trên mặt nàng ta lộ ra một vẻ khó xử, cuối cùng không nhìn được, lại nói tiếp: “Nghe nói là Tư Không đại nhân xin Tể tướng đại nhân cho từ chức, định đưa tiểu thư về Tư Không phủ. Nhưng Tể tướng đại nhân lại đòi ngài... đòi ngài phải đích thân đi đón Nhan cô nương.”

“Vậy sao?”. Tôi khựng lại, đầu óc lập tức quay vòng vòng. Vũ Văn Dung đi cầu thân thì chắc không thể đưa tôi đi cùng được, đúng là một cơ hội bỏ trốn tuyệt vời. Nhớ lại ánh mắt ngược đãi áp bức của Vũ Văn Dung hôm qua khi ôm tôi, tôi lại hơi sợ, nghĩ bụng cuối cùng mình cũng rời khỏi chàng ta rồi. Bất giác môi tôi nhếch lên thành nụ cười: “Tốt quá! Cuối cùng ta cũng có thể rời khỏi Tể tướng phủ”. Nhưng nghĩ lại, Thanh Loan Kính vẫn chưa biết tông tích, nếu tôi đi rồi thì chẳng phải sẽ bỏ qua sứ mệnh của Đoạn Mộc gia sao? Trong lòng thấy hơi khó xử, lông mày tôi cau tít lại.

Tiểu Diệp ngơ ngác trước sự thay đổi liên tục của tôi, còn tưởng tôi bị kích động nên thần kinh rối loạn, thận trọng hỏi:

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Tôi lắc đầu, đưa mắt nhìn mấy thị nữ đứng sau lưng nàng ta, trong tay họ đều bệ đĩa bạc, đứng thành hàng ngay ngắn bên giường. Tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, tôi trong chiếc gương đồng trông thật tiêu tụy, sắc mặt nhợt nhạt chẳng chút huyết sắc, chỉ có đôi mắt là vẫn sáng long lanh, đen trắng rõ ràng, dường như đang ánh lên một tia sáng không chịu khuất phục.

Ở chính đường phía Tây, Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị ngồi chính vị, Vũ Văn Dung ngồi bên trái. Nhìn từ xa, ba người đều đang cười nói vui vẻ, người không biết e rằng còn tưởng đây là một cảnh tượng vô cùng đầm ấm. Nhưng có ai biết rằng, đêm qua Nguyên Thị còn phải người tìm tôi tới hỏi chuyện, định moi từ miệng tôi mọi thông tin liên quan tới Vũ Văn Dung. Với tài trí và dã tâm của chàng, chỉ cần có chút manh động, có lẽ Tể tướng Vũ Văn Hộ cũng sẽ lập tức hành động. Nhưng Nguyên Thị không hề biết rằng cái sự thực mà tôi nói đó, thật ra đã được tôi “xử lý”. Tuy rằng Vũ Văn Dung không hứa hẹn với tôi điều gì, nhưng tôi cũng không cần phải hại chàng.

Trong phòng được bày đầy tơ lụa, kim ngân chu bảo, tất cả đựng trong những chiếc rương bằng đàn mộc để đầy trên đất.

Tôi cười thầm trong lòng, Vũ Văn Dung quả nhiên là một người biết điều, biết lúc nào nên đi, không những bảo toàn được bản thân mà còn lấy cái cơ kết hôn để đổi lấy bao nhiêu kim ngân tài bảo.

Thực ra sau đó nghĩ kỹ lại, Trần quốc Ngô Minh Triệt tuy rằng không được coi là tài năng hải thế, nhưng cũng chẳng phải phường vô năng. Trần quốc Đại quân trấn giữ biên giới, lần này hẳn có ý đưa một nữ nhân tinh tình khoa trương, hồng hách như Lan Bình tới đây e rằng là muốn kiểm soát sinh sự, gây ra tranh chấp để có cơ hội trở mặt với nước Chu. Chỉ tiếc rằng, hẳn còn chưa có khả năng đứng vào vòng sinh tử, thêm việc thái độ của Học Luật Quang không rõ ràng, bởi vậy đành phải tay không trở về.

Nhưng Vũ Văn Dung thuận lợi giải quyết được chuyện này lại thể hiện ra đảm lược và tài năng của chàng. Vũ Văn Hộ đa nghi kị tài, sau này chắc chắn sẽ đề phòng thêm vài phần. Thế nên, ngoài mặt tuy rằng đã lập được công, nhưng với Vũ Văn Dung mà nói, chưa chắc đã là một việc tốt. Chàng ta cũng biết điều này, thế nên mới chủ động từ chức, tỏ rõ với Vũ Văn Hộ rằng mình không có dã tâm. Ai ngờ Vũ Văn Hộ lại thuận nước đẩy thuyền, bắt chàng đón Nhan Uyển vào nhà, để từ đó thao túng thế lực sau lưng Nhan Uyển. Đối với Vũ Văn Dung mà nói, đây có lẽ cũng là một thu hoạch bất ngờ.

Nghĩ tới đây, trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm giác không vui kỳ lạ. Chàng cuối cùng vẫn đón Nhan Uyển về. Cúi đầu thờ dài, bước chân đi vào trong chính đường.

Tôi mỉm cười tươi rói đi về phía Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị, vừa định lại gần thỉnh an, khi đi qua Vũ Văn Dung, tôi ngửi thấy rõ ràng mùi hương đặc biệt mà chỉ chàng mới có, ngay cả mùi trầm hương nghi ngút trong chiếc lư hương kim thủ đặt trong phòng cũng không át đi được. Chàng từng ở rất gần tôi, chàng ôm tôi vào lòng, mùi hương đó dường như từ đêm qua đã hòa lẫn trong nước đầm lạnh lẽo lúc nửa đêm, in sâu vào não tôi. Tôi không kiềm chế được, nghiêng đầu nhìn chàng, đôi mắt chàng đen láy, sáng long lanh, trên mặt thấp thoáng một vẻ tiêu tụy, dường như cả đêm không ngủ. Nhớ lại hơi ấm từ vòng tay chàng đêm qua và hồ nước lạnh lẽo thấu xương, tôi thất thần trong giây lát. Vốn bị nhiễm phong hàn nhưng vẫn cố gắng gượng, bỗng dưng chân tôi mềm xuống, trước mắt chỉ toàn một màu đen, tôi ngã quỵ xuống.

Một bàn tay quen thuộc giữ tôi lại, những ngón tay mạnh mẽ kim chặt cánh tay tôi, nóng bỏng, ấm áp. Đôi mắt đen sâu thẳm của Vũ Văn Dung ở ngay

trước mắt, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của mình trong đôi mắt ấy. Chắc hẳn chàng tưởng tôi cố ý, tôi thấy chột dạ một cách kỳ lạ, vội vàng lảng ánh mắt đi nơi khác, chạm phải viên minh châu to tròn treo ở thắt lưng chàng, tôi liền khựng lại.

Viên minh châu đó sáng đều khắp nơi, xung quanh phát ra ánh sáng tím rực rỡ. Đó chính là ánh sáng của Trấn Hồn Châu, chắc hẳn tôi không thể nhận nhầm.

Tôi mở to mắt nhìn chàng, gần như sắp buột miệng hỏi viên Trấn Hồn Châu này từ đâu mà có, nhưng hoảng hốt nhớ ra nơi này không thích hợp, tôi lại vội vàng đứng vững lên, yếu ớt nở một nụ cười, cung kính thỉnh an Vũ Văn Hộ và Nguyên Thị.

“Thanh Tỏa, ta thấy sắc mặt của con không tốt, hay là nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, chờ Dung Nhi đón Nhan cô nương về rồi quay lại đây đón con hồi phủ”. Nguyên Thị thấy mặt tôi nhợt nhạt, thần sắc không tốt thì tưởng là tôi không vui vì chuyện của Nhan Uyển, quan tâm nói.

“Đa tạ cô mẫu quan tâm, nhưng con không sao ạ, chỉ là đêm qua không ngủ được thôi. Tư Không đại nhân có hỷ sự, đương nhiên là phải làm cho hoành tráng, con muốn nhanh chóng hồi phủ lo liệu cho chàng”. Tôi quay đầu nhìn Vũ Văn Dung một cái, nói dối không chớp mắt, đọc được trong mắt chàng sự giễu cợt không giấu giếm.

“Thế cũng được!”. Nguyên Thị thấy tôi nói thế thì không kiên trì thêm nữa nói: “Dung Nhi, thế thì con đưa Thanh Tỏa về Tư Không phủ trước đi!”

“Không cần đâu! Kinh Lược Sứ phủ ở phía Tây, Tư Không phủ ở phía Bắc, không thuận đường lắm, làm lỡ giờ đẹp thì không tốt. Con đã tới được thì đương nhiên có thể tự mình về được, xin cô mẫu an tâm!”. Tôi lập tức từ chối, nghĩ bụng đây có lẽ là một cơ hội tốt để tìm lại được tự do, làm sao tôi có thể dễ dàng bỏ qua?

Ánh mắt Vũ Văn Dung thoáng tối đi, nhưng ngay lập tức lại bình thường trở lại: “Thanh Tỏa thông minh lanh lợi, người bình thường đâu thể làm thương nàng được? Cô mẫu cứ an tâm!”

Nguyên Thị thấy thế thì còn tưởng chúng tôi đang giận nhau, mỉm cười thờ dãi, không nói thêm gì nữa.

Tôi trừng mắt nhìn chàng, ánh mắt lại chạm phải viên Trấn Hồn Châu, trong lòng bỗng dưng thấy bất an.

Giờ đã là đầu thu, cảnh sắc rực rỡ của mùa hè lui dần, bầu không khí vẫn oi nồng, nóng bức nhưng trong gió đã mang theo một chút hơi lạnh rất nhẹ. Tôi và Vũ Văn Dung sánh vai nhau đi ra khỏi chính đường của Tây Uyển. Mai là ngày chia tay nhau lên đường, đối với tôi mà nói đúng là một cơ hội tốt để thoát khỏi bàn tay của chàng. Nhưng Thanh Loan Kính vẫn bật vô âm tín, Trấn Hồn Châu thì ở trên người chàng, tôi thực sự có thể cứ như thế mà đi sao? Khóe mắt bất giác lại liếc nhìn viên minh châu sáng rực treo nơi thắt lưng chàng, trong lòng thấy thật do dự.

“Nàng thích viên châu này?”. Giọng nói của chàng vang lên bên tai, nhưng lại như xa tận chân trời. Tôi thoáng khựng lại, kinh ngạc ngược mắt lên nhìn chàng, vốn tưởng rằng chàng sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện với tôi nữa.

Chớp mắt đã đi tới vườn lê, hoa lê đã rụng, những cánh hoa trắng hồng rơi đầy mặt đất, nước trong Bích Lê Trì vẫn trong xanh như thế. Còn nhớ hôm đó, tôi từng sánh vai cùng chàng đứng ở nơi đây, chàng lạnh lùng nhìn tôi, nói:

“Nguyên Thanh Tỏa, sự nhẫn nại của ta có giới hạn!”. Sau đó, tôi vì muốn Nhan Uyển bỏ đi mà ôm chặt lấy chàng, hơi thở ấm nóng của chàng dường như vẫn còn vương vấn bên tôi. Hết lần này tới lần khác thách thức sự nhẫn nại của chàng, hôm nay tôi lại cùng chàng đứng ở đây.

Trong lòng tôi bỗng thấy bi ca, ngơ ngẩn nhìn chàng, rất lâu sau mặt tôi vẫn ngẩn ngơ, rồi thành thực đáp:

“Đúng thế, ta rất thích! Cái này vốn dĩ là của ta!”. Tôi chớp mắt, bổ sung thêm một câu.

Vũ Văn Dung thấy tôi như vậy thì thoáng khựng lại, ngay sau đó trên mặt chàng nở một nụ cười vừa giễu cợt, vừa chiều chuộng, rồi lại như có gì đó bất lực, nhếch môi nói:

“Chỉ cần là thứ mà nàng thích thì sẽ là của nàng sao?”

Tôi khựng lại, nhất thời không biết trả lời thế nào, thế là lựa chọn sự im lặng. Tôi nghiêng đầu nhìn chàng dò xét, rồi thẳng thắn:

“Ta tưởng chàng sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy ta nữa!”

“Câu này phải do ta nói mới đúng!”. Nụ cười của chàng đột nhiên trở nên thật nhẹ nhàng, không còn vẻ lạnh lùng và bạo ngược như thường ngày: “Đêm qua ta luôn nhớ tới nàng, nhớ những lời mà nàng nói.”

Một cơn gió nhẹ thổi đến làm bay mấy sợi tóc lòa xòa trước trán và chiếc tay áo mỏng của tôi. Tôi ngẩng người nhìn chàng, không ngờ chàng lại nói với tôi một câu nói đầy ám muội với vẻ bình thản đến thế.

Đột nhiên chàng đưa tay ra vén tóc tôi ra sau tai, đầu ngón tay chàng ấm áp, chạm lên gò má lạnh lẽo của tôi, mang tới một vẻ thoải mái kỳ lạ. Tôi ngỡ ngàng, vô thức lùi về phía sau, ngón tay thon dài của chàng cứng đờ trong không trung, không khí trở nên kỳ quái.

“Xin lỗi!”. Tôi nói khẽ. Nhìn thấy ánh mắt vừa như tổn thương, vừa như tự trào của chàng, trong lòng tôi dấy lên một cảm giác ăn năn kỳ lạ. Chàng chắc hẳn chưa bao giờ bị từ chối như thế.

Vũ Văn Dung ngưng thần nhìn tôi, trong mắt chàng thoáng đượm một vẻ gì đó như được giải thoát, thờ khề một tiếng, rồi đột nhiên đưa tay ra cời viên Trấn Hồn Châu ở thắt lưng, đặt vào tay tôi:

“Cái này là Nhan Uyển tặng ta. Nàng cầm lấy đi!”

Tôi thất kinh, cho dù trí tưởng tượng của mình có phong phú đến đâu thì cũng không thể ngờ chàng lại làm như thế.

Bàn tay rộng lớn của chàng ấm áp, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bé nhỏ của tôi, viên Trấn Hồn Châu đặt ở giữa lòng bàn tay, lóe lên một tia sáng màu tím chói mắt. Chàng ở rất gần tôi, tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn chàng, hàng lông mi cong tự nhiên, trong mắt chàng ánh lên vẻ thương yêu sâu đậm, rồi đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, giọng nói lạnh lùng:

“Không cần phải giao dịch nữa! Ta thả cho nàng đi.”

Giờ đã là hoàng hôn, ánh tịch dương nhuộm đỏ cả những bông hoa lê trắng muốt còn sót lại trên cây. Ánh sáng mờ màng xuyên qua những kẽ lá, chiếu xuống người tôi, tôi chỉ nhìn chàng, không nói được lời nào, cảm thấy mọi thứ trước mắt mình như cảnh trong mơ, thật là không chân thực.

Bóng tối mờ ảo, biểu cảm của tôi lúc đó có lẽ cũng như ngắm hoa trong sương, mơ hồ bất định. Mắt chàng quyến luyến, chàng bỗng dưng ôm lấy tôi, giọng nói khề khàng, khề tôi mức nghe như một tiếng thờ dài:

“Thanh Tỏa, đôi lúc, ta sẽ nhớ tới nàng của trước kia!”

Tôi bị chàng kéo vào lòng, tư duy trong khoảnh khắc dường như ngừng trệ, tay cầm chặt viên Trấn Hồn Châu mặc cho chàng ôm. Lần đầu tiên tôi cảm thấy vòng tay của chàng rất dễ chịu, tưởng rằng chàng có thể vì tôi mà che chắn mọi cái lạnh lẽo của ngày thu.

Chiếc cảm nhẹn của chàng chạm vào vai tôi, càng ôm tôi chặt hơn, khàn giọng:

“Có những lúc, ta muốn nàng đừng thông minh bướng bỉnh như bây giờ. Ít nhất trước kia, nàng cũng chưa bao giờ muốn rời bỏ ta.”

“Ta...”. Nguyên Thanh Tỏa ngày trước yêu chàng đến thế, vì sao chàng không biết trân trọng? Nguyên Thanh Tỏa thực sự đã chết rồi, ta là Đoạn Mộc Liên, ta không thể yêu một người đã từng coi thường và vứt bỏ mình. Tôi mở miệng định nói gì đó, nhưng đã muộn rồi. Nụ hôn ấm nóng của Vũ Văn Dung đặt lên đôi môi lạnh lẽo của tôi, nụ hôn thật sâu, đầu lưỡi chàng đưa vào tận sâu trong miệng tôi, như tràn đầy sự quyến luyến và ham muốn chiếm hữu, gấp gáp, nóng bỏng khiến tôi gần như không thể thở được.

Tôi giật mình, bàn tay hoảng loạn buông lỏng ra, viên Trấn Hồn Châu rơi xuống đất, men theo cỏ chậm chậm lăn xuống. Tôi đẩy mạnh Vũ Văn Dung ra, trừng mắt nhìn chàng rồi quay người chạy đi nhặt viên Trấn Hồn Châu, nhưng nó đã lăn theo những ngọn cỏ ướt rơi xuống đầm nước xanh ngắt lẫn lẫn tăn tợ sóng.

Sóng nước ánh lên một vệt sáng màu tím, đáy Ngưng Bích Trì đột nhiên lóe lên cột sáng màu vàng rồi tán ra trên mặt nước trong vắt, trời đất dường như bị phủ đầy bởi màu vàng chói lọi ấy. Lúc này mặt trời đã xuống núi, trong khoảnh khắc, tia sáng ở Ngưng Bích Trì tỏa ra còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Tôi lẫn Vũ Văn Dung đều bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt, còn nhớ đêm hôm ấy ở bảo tàng, tôi cũng từng nhìn thấy vầng ánh sáng huy hoàng đó. Tôi há hốc miệng nhìn về phía trước, lẩm bầm:

“Thanh Loan Kính!”

Đúng vào lúc này thì mặt hồ bị bao phủ bởi tia sáng vàng đột nhiên chia thành hai nửa, ở giữa lộ ra một con đường nhỏ dài, khô ráo, chiếc gương đồng màu vàng tròn xoe lặng lẽ nằm nơi đó, bên trên không có một giọt nước nào. Tôi ngáp ngừng giây lát rồi đi từng bước theo con đường nhỏ, hai tay cầm lấy Thanh Loan Kính, cảm thấy tay mình nóng bừng, dường như có một sức mạnh thần bí nào đó vừa đi vào cơ thể tôi, viên Trấn Hồn Châu từ trong nước nhảy vọt ra, tôi vô thức đưa tay đón lấy nó, quay vào bờ, tia sáng màu tím và màu vàng trộn lẫn với nhau, rồi cùng tắt ngấm, hồ nước sau lưng cũng hợp lại làm một, đẩy lên con sóng nhỏ lăn tăn như thể chưa từng có việc gì xảy ra.

Chiếc Thanh Loan Kính trong tay tôi thu lại tia sáng, ngoài bề mặt trơn nhẵn ra thì nó không có bất cứ họa tiết chạm khắc nào, không khác gì với những chiếc gương đồng khác. Vũ Văn Dung kinh ngạc nhìn tôi, rồi lại nhìn chiếc Thanh Loan Kính trong tay tôi, ánh mắt sắc lại, trầm giọng nói:

“Đây chính là Thanh Loan Kính? Vì sao...”

Tôi biết chàng định hỏi gì, Thanh Loan Kính tự giấu mình rất bí mật, ngay cả Hương Vô Thần pháp lực cao cường cũng không tìm được, vì sao nay lại hiển hiện trước mặt tôi? Tôi nghĩ có lẽ có thể giải thích như thế này, Đoạn Mộc gia chịu trách nhiệm trông coi Thanh Loan Kính từ hàng ngàn năm nay, thế nên Thanh Loan Kính có thể cảm ứng được thần vật tương truyền đời đời của Đoạn Mộc gia, chính là Trấn Hồn Châu. Chàng là bậc đế vương trong tương lai, Thanh Loan Kính hiểu rõ cơ duyên nên không bài xích chàng, thế nên mới xuất hiện trước mắt chàng.

Nhưng tôi không thể giải thích với chàng tất cả những điều này, chỉ đành ngắt lời chàng, tiếp:

“Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối. Câu này chắc chàng nghe nói rồi phải không?”

Vừa thầm tính toán năm tháng, ngừng một chút tôi nói tiếp: “Bây giờ ta giao nó cho chàng giữ. Hai năm sau, chàng trả lại cho ta, được không?”

“Vì sao?”. Vũ Văn Dung khựng lại, nhìn tôi dò hỏi. Hình như chàng không hiểu vì sao hôm qua tôi còn nói là phải mang Thanh Loan Kính đi, vậy mà

hôm nay đã dâng bảo vật khó lòng lắm mới tìm kiếm được cho mình.

Bởi vì chàng là bậc đế vương do thiên định, là nhất đại minh quân, sẽ thống nhất Bắc triều. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, nơi nguy hiểm nhất lại an toàn nhất. Nhan Uyển ở bên cạnh chàng, Hương Vô Thần chắc chắn sẽ không ngờ Thanh Loan Kính lại ở trong tay chàng. Tay đặt Thanh Loan Kính vào tay Vũ Văn Dung, nghiêm túc nhìn vào mắt chàng, nói: “Hứa với ta, đừng để bất cứ ai cướp nó đi!”

Đây là thời cổ đại, tôi một thân một mình, thực sự không có năng lực bảo vệ Thanh Loan Kính. Hương Vô Thần lại lịch bất minh, đằng sau lại có một thế lực thần bí, Thanh Loan Kính mà rơi vào tay bọn họ thì không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Thay vì mạo hiểm như thế, chỉ bằng cứ thuận theo lịch sử, thuận theo thiên mệnh, để Vũ Văn Dung ứng nghiệm câu nói “Gương Loan xuất hiện, thiên hạ quy về một mối.”

“Được, ta hứa với nàng!”. Vũ Văn Dung trịnh trọng cất gương vào trong ngực, đưa mắt nhìn tôi, đôi mắt đột nhiên lóe lên một tia sáng còn mỏng lung hơn cả ánh trăng.

“Nguyên Thanh Tỏa, nàng cũng phải hứa với ta một chuyện. Hãy đi thật xa, đừng bao giờ quay về!”. Chàng đột ngột quay người đi, trông lưng chàng thật dài và cô độc, trong giọng nói trầm ấm dường như còn che giấu một vẻ không cam và quyến luyến vô hạn: “Ta không phải là người có thể chấp nhận sự mất đi. Nếu để ta lại gặp lại nàng, chắc chắn ta sẽ bất chấp mọi giá để giữ nàng ở lại bên mình. Suốt đời suốt kiếp, nàng đừng mong ra đi được nữa”. Chàng nhấn mạnh từng tiếng.

Tôi ngơ ngàng, rồi quay người đi, đi thẳng ra ngoài cửa, không quay đầu lại.

3.

“Tiểu thư, Tư Không đại nhân được nể mặt thật đấy, được Hoàng Thượng đích thân tống hành”. Tiểu Diệp đứng sau lưng chải đầu cho tôi, hoan hỉ nói.

“Tiểu Diệp, cái này cho em!”. Tôi mở chiếc tráp bằng hồng mộc, lấy một chiếc kim châm khảm ngọc đặt vào tay Tiểu Diệp: “Sau khi ta đi, em hãy tự chăm sóc bản thân, ta sẽ liên lạc với em sau!”

Tiểu Diệp khựng lại, chiếc lược trong tay rơi xuống đất, mở to mắt nhìn tôi, kinh ngạc.

“Tiểu thư, người không đưa nô tỳ theo cùng sao?”

“Tin ta, ta sẽ thu xếp cho em một lối đi tốt. Đương nhiên cũng là vì ta”.

Tôi vỗ vai Tiểu Diệp, cười ôn hòa: “Tiểu Diệp, bây giờ em là người duy nhất mà ta có thể tin tưởng. Ta sắp rời khỏi Chu quốc, tới Kim Dung Thành tìm Lan Lăng Vương. Dọc đường hiểm nguy, ta cũng không biết mình sẽ phải đối mặt với cái gì. Huống hồ, ta còn muốn em giúp ta ở bên Vũ Văn Dục. Vị Hoàng đế này nho nhã thiện lương, ta không muốn ngài phải chết.”

Mẫu Đơn Uyển nằm ngoài Đơn Tĩnh Hiên. Lần đó cùng ngài gặp gỡ cũng chính ở nơi đây. Khi ấy cả khu vườn ngập tràn xuân sắc, những khóm Mẫu Đơn rực rỡ như lửa giở đầu lui sắc hồng, chỉ còn lại vài bông hoa lẻ loi nằm trên mặt đất, trông thật tiêu điều.

Vũ Văn Dục đứng hiên ngang nơi đó, chiếc cẩm y màu vàng tươi sáng chói, gương mặt trắng trẻo yếu đuối bị khuất bởi những khóm hoa, tôi không nhìn rõ biểu cảm của ngài. Cứ luôn cảm thấy trên người ngài toát lên một vẻ thư sinh quá lý tưởng hóa, cảm giác như nếu không phải sinh vào thời loạn thế, có lẽ ngài đã là một thiên tử thái bình làm nên chuyện lớn.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, Vũ Văn Dục chậm chậm quay người lại, gương mặt anh tuấn, nho nhã hơi nhợt nhạt, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi, dường như hơi đấu tranh nội tâm, lại như có chút gì lưu luyến. Và hình như còn có rất nhiều, rất nhiều tình cảm mà tôi không biết nên nói thế nào.

Tôi bước lại gần, ngài mở miệng ra định nói gì đó, khóe môi mấp máy, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì.

“Thiếp sắp đi rồi. Có lẽ sẽ không bao giờ quay lại nữa!”. Tôi nhếch môi cười, cố gắng để bầu không khí trở nên dễ chịu hơn một chút.

“Vì sao?”. Vũ Văn Dục thoáng ngơ ngàng.

Thực ra tôi ở cạnh Vũ Văn Dung lâu như vậy, tôi nghĩ tôi đã có thể hiểu được nguyên nhân thực sự để chàng thả tôi đi.

“Bởi vì Vũ Văn Dung rất quan tâm tới người, chàng không muốn để một nữ nhân gây ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai người”. Tôi hơi xúc động, gò má ửng hồng nói.

“Tứ đệ...”. Vũ Văn Dục sững sốt. Câu nói này hình như đã gây xúc động cho ngài, biểu cảm của Vũ Văn Dục trở nên phức tạp.

Ánh mắt mà Vũ Văn Dục nhìn tôi, ngay cả Vũ Văn Dung cũng phát giác ra sự khác thường, cho dù tôi không phải người lẫn lộn trong tình trường thì cũng chẳng thể nào không biết. Từ lần gặp ngài ở Mẫu Đơn Uyển, trong ánh mắt ngài nhìn tôi có thêm vài phần như dịu dàng và thích thú. Đêm hôm ấy, khi tôi giằng tay khỏi Vũ Văn Dung và rơi xuống Lãnh Ngọc Trì, ngài đã khoác lên người tôi chiếc áo choàng ấm áp, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thương yêu vô hạn.

Vũ Văn Dung là một người bá đạo, nếu không làm gì có chuyện thả cho tôi đi? Đó chính là nguyên nhân, chàng cũng biết mà tôi cũng biết.

“Thanh Tỏa, thì ra có những chuyện không giấu được người khác, càng không giấu được bản thân. Thực ra ta cũng không muốn...”. Giọng nói của ngài rất khẽ, lần đầu tiên ngài gọi tôi như thế.

“Thanh Tỏa có tài đức gì, rốt cuộc chỗ nào đã khiến Hoàng thượng động lòng vì thiếp?”. Tôi tránh khỏi ánh mắt như thiêu đốt của ngài, thờ dài.

Câu cảm thán này là chân thực. Hậu cung ba ngàn giai nhân mỹ nữ, tôi chẳng qua chỉ là một người rất bình thường, còn lâu mới được coi là hạng quốc sắc thiên hương.

“Ta cũng không biết...”. Rất lâu sau, giọng nói của ngài như tiếng thờ dài, đưa tay chạm lên tóc tôi, nhưng lại dừng lại trong không trung, dường như còn đang đấu tranh nội tâm, rồi ngài vung mạnh tay ra sau, quay người không nhìn tôi nói: “Có lẽ chỉ là vì một bài hát, một khúc từ... hoặc là một nụ cười.”

Tôi nhớ lại dáng vẻ của mình hôm cầm đàn ca hát trong đình tạ, mọi việc cứ như còn diễn ra trước mắt.

Vũ Văn Dục cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt xa xôi như vàng trắng sáng, ngài gần như lẩm bẩm: “Yêu chàng trắng sáng tỏ, tiểu tụy cũng vì ai.”

Con gió lạnh lẽo lướt qua, từng phiến lá chậm chậm rơi xuống, trong không khí dấy lên mùi cỏ xanh đã mục của buổi cuối hạ đầu thu. Tôi và Vũ Văn Dục đứng đối diện với nhau, sự cảm khái của tôi, sự luyến lưu của ngài, xung quanh tĩnh mịch như tờ.

“Hoàng thượng, thế sự có lúc biến đổi vô thường, rất nhiều việc không thể cưỡng cầu mà cần chờ đợi thời cơ. Đừng quá lộ liễu, bảo toàn bản thân mới là quan trọng nhất”. Tôi vẫn không kiềm chế được, lên tiếng khuyên ngài.

Vũ Văn Dục sững sốt, gương mặt anh tuấn thoáng qua một vẻ như hải lòng, nhếch môi lên cười:

“Thanh Tỏa... nàng quan tâm tới ta ư?”

Nhìn vẻ mặt như trẻ con của ngài, tôi bỗng đứng không có đủ nhẫn tâm để nói là không phải, chỉ ngẩn ngơ nhìn.

“Ta biết nàng đang nói gì, cũng biết sớm muộn gì hán cũng không chấp nhận được ta”. Thần sắc Vũ Văn Dục đột nhiên trở nên cương nghị, đôi mắt lóe lên tia nhìn vừa sáng rực, lại vừa tổn thương: “Có lẽ ta không thể thành đại sự, nhưng ta tuyệt đối không từ bỏ nỗ lực, huống hồ còn có Tứ đệ, căn cơ ta tạo ra sau này cũng sẽ không uổng phí.”

Biểu cảm của ngài lúc này trông thật nghiêm nghị, gương mặt yếu ớt ánh lên tia sáng tin tưởng và hy vọng. Trong mắt tôi, âm thầm có một vẻ quyết hy sinh vì nghĩa.

Tôi thoáng kinh ngạc. Thì ra Vũ Văn Dục đã sớm có sự giác ngộ này. Thế lực của Vũ Văn Hộ trong triều vô cùng thâm hậu, phải có sự nỗ lực của rất nhiều người mới có thể ngang bằng. Thực ra Vũ Văn Dung cuối cùng có thể lật đổ được Vũ Văn Hộ cũng là nhờ bước chân lên con đường mà Vũ Văn Dục đã trải sẵn cho chàng.

“Hãy giúp thiếp chăm sóc cho Cố Tiểu Diệp. Hãy giữ nàng ta ở nơi gần người nhất. Sau này, nếu còn hy vọng... thiếp sẽ liên lạc với người”. Mắt tôi thoáng qua một vẻ thương xót, tuy rằng không chắc chắn rằng mình có thể thay đổi lịch sử, nhưng tôi cũng có thể thử một lần.

“Ừm”. Ngài thoáng khựng lại, rồi gật đầu đồng ý. Tôi biết, việc đã hứa với tôi thì chắc chắn ngài sẽ cố gắng làm bằng được. Tiểu Diệp lại là người của phủ Tể tướng, chắc Vũ Văn Hộ cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng ta.

“Bảo trọng!”. Tôi nhìn vào mắt ngài, chân thành nói.

Nhưng nói nhiều cũng vô ích, chỉ càng thêm thương cảm mà thôi. Nói xong, tôi giẫm chân lên những chiếc lá vụn, quay người bỏ đi.

4.

Khoác trên lưng một túi kim ngân chu bảo, một mình tôi cười ngựa bỏ đi. Trời mùa thu cao v vời vợi, thế giới dường như chưa bao giờ rộng lớn đến thế.

Cuối cùng cũng rời khỏi Tể tướng phủ. Nhưng không biết vì sao, tâm trạng tôi không vui mừng như đã tưởng tượng. Có lẽ trải qua quá nhiều việc, cuối cùng tôi cũng bắt đầu hiểu ra, có những việc đã định rằng sẽ bất lực, càng suy nghĩ tốt đẹp thì tới cuối cùng lại càng thất vọng. Ví dụ như Kim Dung thành đường đi xa xôi diệu vợi, tôi không biết mình có thể thuận lợi đến nơi được hay không. Nếu như Lan Lăng Vương không hề có ý gì khác với tôi, còn tôi cứ một lòng một dạ thương nhớ chàng thì sao?

Thi thoảng trong đầu tôi lại lướt qua hình ảnh của Vũ Văn Dung. Gương mặt anh tuấn như tượng tạc của chàng, ánh mắt ẩn nhẫn, cô độc, và cả hơi ấm nóng bỏng của bàn tay chàng. Nếu không phải vì ghét chàng ngay từ đầu, nếu không phải là chàng bá đạo đa nghi, nếu không phải chàng thường dùng cái tư thế mạnh mẽ ấy để đối đãi với tôi. Nếu không phải trong lòng đã có bóng dáng của Lan Lăng Vương. Có lẽ, tôi với chàng cũng sẽ còn đôi chút quyến luyến.

Đang lúc thất thần thì con ngựa bỗng dừng dừng chân lại, lao đảo mấy bước rồi đứng im. Tôi ngẩng đầu lên, phát hiện ra không biết từ lúc nào trước mặt đã xuất hiện một đội nhân mã.

Nam tử đi đầu cười ngựa chậm rãi lại gần, trên người mặc bộ cẩm y trường bào màu xanh, thắt lưng đeo thanh trường kiếm màu vàng tỏa sáng lấp lánh. Tôi hơi sững sờ, là Hộc Luật Quang.

“Thanh Tỏa cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi!”. Học Luật Quang tươi cười nhìn tôi, nói:

“Cô nương đến Kim Dung Thành phải không, chi bằng chúng ta đồng hành, được không?”

Tôi cảm kích cười:

“Ngài cố tình ở đây chờ tôi sao?”

“Đã chờ lâu lắm rồi!”. Học Luật Quang nhướn mày, nụ cười có vẻ gì đó hơi khoa trương. Sức cuốn hút của Lan Lăng Vương không một nữ tử nào trên đời có thể chống lại được.

Mới thoáng nghe thấy ba tiếng Lan Lăng Vương, tim tôi chùng xuống rồi lại giãn ra, gò má thoáng ửng hồng, nhưng nhìn biểu cảm khoa trương của hắn, tôi bất giác vừa thấy tò mò lại hiếu kỳ, lên tiếng hỏi:

“Lan Lăng Vương... trông chàng như thế nào?”

“Cô chưa từng gặp sao?”. Học Luật Quang ngơ ngác, kinh ngạc hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, nói vói về nghi hoặc:

“Chưa! Lần nào chàng cũng đeo mặt nạ. Có một lần tôi định nhân lúc chàng không để ý, gỡ mặt nạ xuống, tiếc là không thành công”. Trong đầu tôi lướt qua hình ảnh tôi đưa tay ra gỡ chiếc mặt nạ của chàng, nhưng bất ngờ chạm môi nhau, gò má đỏ bừng, giọng nói trở nên mất tự nhiên.

Mắt Học Luật Quang lóe lên, thờ dãi:

“Lan Lăng Vương anh dừng thiện chiến, tài trí vô song. Chỉ tiếc rằng gương mặt ngài... haizz!”

“Mặt của chàng... rất xấu sao?”. Thực ra điều này tôi cũng đã nghĩ tới, nếu không phải dung mạo chàng cực kỳ xấu thì sao lại phải đeo mặt nạ suốt ngày. Nhớ lại đôi mắt phượng tuyệt đẹp đằng sau chiếc mặt nạ ấy, trong lòng tôi bỗng thấy thương tiếc: “Ta từng nói với chàng, cho dù khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ ấy là gì, ta... cũng không chê chàng.”

Câu nói này là chân tình thổ lộ, bởi vậy giọng nói của tôi vô cùng trịnh trọng. Học Luật Quang thấy tôi như vậy thì nhìn tôi kỳ lạ trong giây lát, rồi phì cười thành tiếng, thấy tôi nhìn hắn ngơ ngác thì mới chịu thu nụ cười lại, nói:

“Thanh Tỏa cô nương không coi trọng vẻ bề ngoài, tình thâm nghĩa trọng. Tại hạ vô cùng khâm phục!”

“Đó là nụ cười khâm phục của ngài sao?”. Tôi liếc mắt nhìn hắn, nghi ngờ hỏi.

“Đó là nụ cười ngưỡng mộ của tôi. Không còn sớm nữa, chúng ta lên đường đi. Lần này tôi nhất định sẽ đưa cô an toàn về bên Trường Cung, thực hiện lời hứa với ngài ấy”. Học Luật Quang đáp.

Màn đêm buông khê nơi tiểu trấn heo hút, phía xa có một ngọn núi xanh ngắt màu lá, rừng núi thoát ẩn thoát hiện bao bọc lấy xung quanh, tạo thành một tấm rèm thiên nhiên, mặt trời lặn về hướng Tây, luồng ánh sáng nhờ nhờ chiếu lên tấm biển sơn son thếp vàng. Trên đó là mấy chữ uốn lượn: “Thanh – Thủy – Lâu”.

Đây là khách điểm lớn nhất của Thanh Thủy tiểu trấn. Học Luật Quang thuê riêng một phòng nhỏ cho tôi, nằm ở góc phía Tây Bắc của Thanh Thủy Lâu, qua khung cửa sổ có thể nhìn thấy những bông hoa nở rộ rực rỡ trong vườn hoa và cả một đầm sen với màu xanh trải dài.

Tắm rửa trong phòng xong xuôi, thay một bộ y phục sạch sẽ, tôi cảm giác người mình dễ chịu hơn nhiều. Tôi buộc Trần Hồn Châu ở cổ, dùng cổ áo che khuất. Đó hình như là thứ duy nhất có thể chứng minh thân phận của tôi, tôi nhìn nó thờ dãi. Đường như đang đáp lại tôi, viên Trần Hồn Châu trên tay tỏa ánh sáng màu tím.

Lúc này, ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng đàn du dương, nghe như tiếng một dòng suối nước nóng đang nhẹ nhàng chảy, xung quanh còn bốc lên hơi nóng, che mờ tất cả. Khi thì uyển chuyển, khi thì trầm thì, giai điệu đan xen hợp hồn người, sự thay đổi nhanh chóng như những viên ngọc lớn nhỏ rơi vào chiếc đĩa, rõ ràng mà si mê, vĩ âm kéo dài, liên miên bất tuyệt.

Tôi nhắm mắt lắng nghe giây lát, trong lòng thầm thấy khâm phục, quay người đi xuống lầu, men theo tiếng đàn mà tìm kiếm.

“Khúc nhạc này chỉ có nơi thiên giới. Trần gian đâu mấy ai được nghe”. Bỗng đứng trong đầu tôi lại xuất hiện câu thơ này.

Cho dù là kỹ thuật hay âm luật đều không có điểm gì để chê trách. Nhưng không biết vì sao, tôi cứ cảm thấy trong tiếng đàn này ẩn chứa chút gì như âm tà, không biết có phải là ảo giác của tôi không. Dù vậy, nó vẫn hay rung động lòng người, làm sao tôi có thể không nhìn người chơi đàn cho được.

5.

Bầu trời lát phát mưa bụi, như những sợi chỉ tơ rơi xuống vườn hoa còn chưa lui sắc hồng, tạo nên một màn sương mỏng như khói, những hạt nước nhỏ mát mẽ đậu lên mặt, cảm giác thật dễ chịu.

Những hạt mưa bụi rơi xuống đầm sen, tôi đứng dưới mái hiên, nhìn nữ tử đang chơi đàn trong lương đình, màn mưa bụi giăng mặt, thế giới dường như trở nên mơ hồ. Qua làn tơ mưa, có thể thấp thoáng thấy nàng trong bộ y phục màu trắng, mái tóc đen tuyền được búi gọn sau gáy bởi một cây trâm bạch ngọc, vàng trắn thanh khiết, hai lọn tóc nhỏ buông trước vành tai, nơi tóc mai được điểm xuyết bởi những con bướm nhỏ cũng bằng bạch ngọc, tinh tế vô cùng. Cách trang điểm và khí chất này chỉ có ở những bậc quốc sắc thiên hương, những nữ tử siêu nhiên xuất thế mới xứng đáng có được, bất giác tôi trầm nghĩ như vậy. Mặt nàng bị che bởi một tấm mạng mỏng màu trắng, chỉ thấp thoáng thấy đôi mắt như mặt nước hồ mùa thu, hàng lông mày điểm xuyết bởi những hạt trăn châu màu trắng, lúc nàng chớp mắt, cảm giác như những cánh bướm trắng đang đập cánh bay.

Một cây Hải Đường lặng lẽ nở bên nàng, cánh hoa và nước mưa cùng rơi xuống, đẹp không tả xiết. Tiếng đàn lúc này đã chậm chậm dừng lại, nữ tử ôm cây đàn phi thủy toàn thân màu lục bích lên, tư thế nho nhã, cầm chiếc ô nền hoa mai, thong thả đi về hướng Thanh Thủy Lâu.

“Hoa rơi người cô độc, mưa bụi nhận song phi”. Trên đời không ngờ có tiếng đàn hay đến như vậy, lại với một nữ tử có khí chất xuất thần như vậy”. Tôi đứng dưới mái hiên dài, nhìn nàng chăm chú, bất giác lẩm bầm nói.

“Nói hay lắm!”. Bên tai tôi đột nhiên vang lên một tiếng cảm thán, âm thanh đó như gần như xa, vô cùng dễ nghe, lại có vẻ gì đó như vô cùng quen thuộc.

Tôi giật nảy mình, có người ở gần tôi như thế mà tôi không hay phát giác! Quay phắt đầu lại, bên cạnh tôi là một nam tử mặc cẩm y, đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng đẹp đến hoàn hảo, sống mũi thẳng, hàng lông mày rậm, đôi môi mỏng mím chặt, ghép lại với nhau, tạo nên một vẻ dịu dàng yêu mị không nói thành lời. Chàng đưa mắt nhìn chăm chú theo hướng mà bạch y nữ tử kia đã rời đi, đôi mắt đen lay láy nhìn nàng ta sâu sắc, dường như có vẻ quyền uy vô bờ.

Rất lâu sau, khi nàng đã đi xa, không nhìn thấy bóng dáng này nữa, chàng mới chậm chậm quay đầu lại. Kim quan cài tóc, hai bên mai có hai sợi rua vàng buông thõng, cùng với mái tóc dài xõa nơi trước ngực, trên người chàng mặc chiếc áo gấm màu xanh lam với những đường viền màu vàng, thắt lưng buộc miêng ngọc bội màu đỏ bằng sợi dây vàng. Y phục xa hoa, mỹ lệ. Hình như phát hiện ra ánh mắt nghi hoặc và thăm dò của tôi, người đó quay lại nhìn, ánh mắt giao nhau giây lát, chàng thoáng khựng lại, rồi đột nhiên phì cười. Ngón tay dài như cộng hành búng ra, “phạch” một tiếng, chiếc quạt giấy trong tay xòe ra, che mất nửa gương mặt, chỉ để lại một bên mắt như rồng cao lên, mỉm cười nhìn tôi, nói:

“Một câu thơ hay và chân thực, quả nhiên là xuất phát từ miệng nàng”.

Nói xong, chàng xua nhẹ chiếc quạt, rồi bỏ đi về hướng ngược lại Thanh Thủy Lâu bằng dáng vẻ vô cùng đẹp.

Tiếng nước rơi tí tách nơi mái hiên, cơn mưa bụi như những sợi tơ giăng mắc. Tôi nhìn theo cái bóng tuyệt mỹ của chàng, cảm thấy thật quý dị. Đầu óc tôi khổ sở suy nghĩ, chàng là ai nhỉ? Giọng nói sao nghe quen quá, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Nhưng một người như vậy nếu như đã từng gặp mặt thì làm sao có thể dễ dàng quên được?

Haizzz, có lẽ vì nữ nam trong thiên hạ đều tương tự như nhau nên mới cảm thấy quen mắt mà thôi.

Tôi vô đầu, quay người đi về phòng.

6.

Cuối cùng cũng được ăn một bữa tối ở nơi không phải Tử Lăng phủ.

Thực ra tới thế giới cổ đại đã lâu, tôi vẫn chưa từng thưởng thức phong thổ nhân tình chốn dân gian. Đại đường của Thanh Thủy Lâu đương nhiên không thể so sánh với sảnh yến hội ở Tử Lăng phủ hay Hoàng cung, nhưng cũng được coi là rộng lớn và sạch sẽ. Người trợ ở đây rất nhiều, mười mấy chiếc bàn gỗ sơn đen đã ngồi kín quá nửa.

Học Luật Quang có vẻ sành ăn, đang thao thao bất tuyệt gọi một loạt các món, rồi đột nhiên ngưng thần, cánh mũi thoáng cử động, dường như là còn chưa xác định được, rồi lại hít mạnh một hơi, trong ánh mắt lướt qua một vẻ chấn động, ngừng phắt đầu lên, đưa mắt nhìn về phía cửa.

Một nữ tử mặc y phục màu trắng từ ngoài cửa bước vào, trên mặt che tấm mạng mỏng, đó chính là nữ tử chơi đàn mà tôi đã nhìn thấy. Sau lưng nàng có vô số thị tì theo hầu, đều mặc áo đỏ, không đeo mạng, ai cũng trẻ trung xinh đẹp.

Một mùi hương rất đặc biệt ập tới, không phải là mùi hương hoa bình thường, cũng không phải mùi thơm của phấn son tầm thường. Nhẹ nhàng, nhưng cũng không giống như từ người nàng tỏa ra, nó như thể dùng một loại hương liệu thượng hạng được đốt lên, chỉ hơi khê lại gần là có thể dính phải mùi hương đặc biệt này, quần quýt không rời.

Bạch y nữ tử lại gần, mùi hương man mát trên người càng nồng hơn một chút, vẻ kinh ngạc trong mắt Học Luật Quang dường như đã được nghiệm chứng, hai hàng lông mày của hắn cau lại, đôi mắt như chìm ưng nhìn nàng đây thăm dò.

Đoàn người đó thần nhiên đi lên lầu, chiếc lưng thon thả của nữ tử cao ngạo thanh khiết, không ai sánh bằng.

Học Luật Quang nhìn nàng ta chăm chú, trầm tư suy nghĩ, rồi đôi mắt đột nhiên tối đen, sâu thẳm khó lường.

“Ngài sao thế?”. Trong lòng tôi thầm thấy kinh ngạc, thận trọng hỏi.

“À, không có gì!”. Học Luật Quang cụp mắt xuống, rõ ràng là đang muốn che giấu tôi. Trầm tư giây lát, hắn móc một đỉnh bạc đặt lên bàn, nói với tiểu nhị: “Thượng phòng Thiên tử của Thanh Thượng Lâu chỉ có bốn gian. Gồm những ai ở?”

Tôi thăm lắm lắm, tâm trạng Học Luật Quang kích động như thế mà vẫn có thể hành xử thận trọng đến vậy.

Thượng phòng có hai gian là tôi với hân ở. Hân hỏi như thế chắc chắn là muốn dò la tin tức về bạch y nữ tử kia, nhưng lại không chỉ hỏi một mình nàng, vậy mới không đánh rần động cỏ.

“Đạ, có gian là một phú thương đi ngang qua đây, mang theo nữ quyến, hình như định đi về nước Tề”. Tên tiểu nhị này hầu hạ ở đại đường lâu một, bởi vậy không biết chúng tôi chính là “phú thương” và “nữ quyến” mà hân nói. Hân vừa vui vẻ thu một đỉnh bạc, nói: “Còn có một gian được một vị công tử đặt trước, nhưng hình như chưa tới ở, phòng vẫn để trống.”

“Còn gian thứ tư, chính là vị cô nương vừa đi qua ban nãy ở”. Tên tiểu nhị len lén nhìn lên lầu rồi hạ thấp giọng: “Ngài đừng nghĩ thị nữ của nàng ấy đều trông như tiên nữ, khó hầu hạ lắm! Mỗi lần họ tới là tôi còn không dám thở mạnh.”

“Ồ? Họ từ đâu tới? Thường xuyên tới đây sao?”. Học Luật Quang bình thản hỏi.

“Hình như là từ phía Bắc tới”. Tiểu nhị nghĩ ngợi giây lát: “Năm nào họ cũng tới đây vào khoảng thời gian này, mười sáu tháng bảy hàng năm sẽ đi, có lẽ là tới thưởng sen.”

“Thường sen? Hoa sen trong đầm đã nở đâu? Và lại hoa sen thì ở đâu mà chẳng có, chẳng nhẽ hoa sen chỗ các người to hơn ở nơi khác sao?”. Tôi tò mò tiếp lời.

“Ha ha, nhị vị khách quan là người ngoại địa phải không ạ? Nhị vị không biết đó thôi, đầm sen đằng sau Thanh Thủy Lâu đúng đêm mười lăm tháng bảy hàng năm sẽ đồng loạt nở rộ, chỉ nở một đêm, sáng sớm hôm sau là tàn hết. Hoa sen chỗ chúng tôi tuy không to hơn hoa sen ở chỗ khác, nhưng lại đẹp hơn rất nhiều, nếu không thì sao lại có bao nhiêu người chỉ đến đây để ngắm sen?”. Tiểu nhị cười nói.

“Vậy sao? Thế thì tối nay ta phải đi ngắm mới được!”. Tôi vừa nghe nói có cảnh đẹp để ngắm thì bất giác trở nên hưng phấn, rồi lại cau mày: “Nhưng mà mười lăm tháng bảy chẳng phải Tết Trung Nguyên sao?[3] Tết Trung Nguyên là ngày cúng cô hồn, tương truyền rằng hôm đó Diêm Vương hạ lệnh mở cửa địa ngục, cho các oan hồn quanh năm chịu khổ chịu nạn, bị giam cầm dưới địa ngục được thoát ra ngoài, được tự do trong một thời gian ngắn, hưởng thụ huyết thực của nhân gian, là một ngày tà khí rất nặng. Đầm sen này chỉ nở vào ngày này thì đúng là quý dị.”

[3]. Cũng là ngày rằm tháng bảy, ngày cúng cô hồn ở Việt Nam

“Cô nương nói phải lắm! Ha ha bị cô nương nói trúng rồi. Thực ra lúc không phải ngày này nhiều tà ma thì làm gì có chuyện cảnh đẹp như thế nhưng chỉ có ít người tới thưởng lãm? Ngoài vị cô nương ban nãy năm nào cũng tới thì hầu như chẳng có ai tới đây thưởng sen nữa”. Tiểu nhị sắc mặt gượng gạo, cười cười.

“Năm nào nàng ấy cũng tới và sống rất gần Thanh Thủy Trấn sao?”. Học Luật Quang hình như không có hứng thú với hoa sen, tiếp tục truy hỏi.

“Đại khái là thế, năm nào họ cũng từ phương Nam tới, năm nay lại từ phía Tề quốc tới. Lúc đến còn mang theo một chiếc rương rất to và dài, tỏa ra chu quang bảo khí, có lẽ là đi buôn bán.”

Học Luật Quang nghe nói thế thì ánh mắt lại sắc lại, gương mặt vẫn điềm tĩnh như thường, rồi bình thản nói:

“Ồ, mang đồ lên đi!”

Tôi tò mò đưa mắt nhìn Học Luật Quang, hân phát hiện ra ánh mắt thăm dò của tôi, rồi nói:

“Cô biết không, Lan Lăng Vương rất thích hoa lan?”

Tôi khựng lại. Mỗi lần nghe người khác nhắc tới tên chàng là tôi thường có một cảm giác rất đặc biệt, có chút ngọt ngào, có chút chua chát, rồi sau đó là thấp thòm bất an một cách kỳ lạ.

Học Luật Quang chẳng nói gì nữa, gọi một bàn đầy thức ăn thì không thể lãng phí được. Tôi ăn uống thoải mái, thi thoảng lại liếc mắt nhìn hân đang trầm tư suy nghĩ, biết là nếu hân không muốn nói thì tôi có hỏi cũng vô dụng. Tốt nhất là cứ nghĩ xem tối nay có nên đi thưởng sen không. Cảnh đẹp thì đương nhiên là tôi thích, nhưng tôi cũng nhát gan lắm, hoa sen chỉ nở vào ngày cúng cô hồn, chỉ nghe thôi cũng thấy hơi lạnh gáy.

Tìm tôi bất giác nhớ tới chiếc mặt nạ màu bạc của Lan Lăng Vương. Nam tử như hoa lan, cả đời cô độc, khiến tôi bất chấp tất cả để đi tìm.

Nếu lúc này chàng đang ở bên tôi, tôi có còn sợ không?

Nếu tôi tìm được chàng, chàng có đồng ý cùng tôi đi thưởng sen?

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 2: Loạn hoa mê nhân nhân

1.

Chớp mắt đã tới tới mười lăm tháng bảy, vô vàn những nụ sen trong đầm đang chúm chím nở, lá sen xanh ngắt tạo thành một dải màu lục bích vô bờ.

Trời đã sắp tối. Tiểu tư của Thanh Thủy Lâu đã thấp đèn lồng da trâu sáng rực xung quanh đầm sen, đêm nay tuy rằng trăng tròn, nhưng cứ có mây đen bao phủ, trời mờ mờ không ánh sáng, thế nên để có thể nhìn thấy cảnh đẹp kỳ lạ hoa sen cùng nở, đành phải thấp đèn cho Thanh Thủy Lâu.

Người tới thưởng sen không nhiều, trên đầm sen có chín chiếc cầu đá dẫn ra giữa hồ, ở đó có một lương đình màu đỏ nhỏ nhắn, tinh xảo soi mình trong nước, bên trong đặt một chiếc bàn bằng bạch ngọc, là vị trí tốt để thưởng sen.

Một thị nữ áo đỏ phui sạch bụi trên ghế cho tôi, bạch y nữ tử che mạng mỏng đã nghiêm trang ngồi ở đó, đôi mắt đẹp không một gợn sóng. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, khẽ cau mày lại, lạnh lùng đánh mắt ra hiệu cho thị nữ đứng cạnh. Mấy giây sau, tiểu nhị cười cười chạy lại đám người đang đứng bên đầm sen, nở nụ cười cầu tài:

“Xin lỗi chư vị khách quan, xin chư vị lùi ra sau một chút. Đầm sen được vị cô nương kia bao lại rồi, nàng ấy không thích đông người nên...”

Trong đám người ồn ào vang lên vài tiếng ca thán, mọi người đều tỏ ra bất mãn, nhưng thấy phong tư diễm tuyệt của cô nương kia thì không ai dám lại gần lý luận, chỉ cảm râm vài câu rồi lùi ra sau thêm vài trượng.

“Chẳng nhẽ người khác không có tiền sao?”. Tôi chu môi, cảm thấy cảnh đẹp không nên được người ta bao trọn, nhưng trong lòng thực ra không thấy nổi giận, ngược lại còn cảm thấy một đầm sen quý dị và thanh cao như thế thực sự thích hợp cho vị cô nương này.

Hộc Luật Quang kéo tay áo tôi lùi về sau một bước, nói khẽ:

“Thanh Tỏa, đừng sinh sự!”. Ánh mắt hắn đầy vẻ cảnh giác và thâm trầm, lạnh lẽo lướt nhìn xung quanh, thần sắc vô cùng trịnh trọng.

“Sao hả, trong mắt ngài, tôi rất thích sinh sự sao?”. Tôi tò mò nghiêng đầu nhìn Hộc Luật Quang, nhếch môi nói. Thực ra với tính cách của hắn chắc cũng không phải là người sợ chuyện. Không biết vì sao tôi cứ cảm giác từ hôm qua tới giờ, hắn có vẻ không bình thường. Biểu cảm của hắn đột nhiên trở nên trầm trọng và áy náy:

“Thanh Tỏa, e rằng tôi không thể đưa cô tới chỗ Lan Lăng Vương ngay được.”

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc.

“Tóm lại cô cứ ở Thanh Thủy Trấn chờ tôi. Nếu trong vòng mười ngày tôi không quay về thì có lẽ sẽ không bao giờ quay về nữa”. Hộc Luật Quang nói rồi bình thân, rất tự nhiên. Nhưng tôi nghe mà nổi da gà, cứ như thể hắn sắp làm một việc gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Đang định nói thêm gì đó thì Hộc Luật Quang đã vỗ vai tôi, nụ cười nồng ấm:

“Tôi đi trước đây. Cô ở lại nhé!”. Nói rồi hắn quay người đi ra khỏi đầm đông.

©STENT

“Vạn sự cẩn thận!”. Tôi nói khẽ, sự lo lắng xuất phát từ tận đáy lòng tôi, cũng biết là nói nhiều vô ích. Lưng hắn thoáng dừng lại, rồi ngay lập tức biến mất trong màn đêm u tối. Tôi chăm chú dõi theo hắn, tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng âm thầm cảm thấy việc này vô cùng trọng đại, cũng vô cùng nguy hiểm.

Lúc này xung quanh đột nhiên sáng bừng lên, đám mây đen kín đặc đã tan đi, để lộ vàng trăng tròn như chiếc gương đồng, tỏa ra ánh sáng màu tối sẫm quý dị, xung quanh không một vì sao.

Những chiếc lá sen to trong hồ nước trong vắt khiêu vũ nhẹ trong gió, run rẩy, cốt hoa cũng hướng ra ngoài, nháy múa, dường như sắp nở. Tôi bất giác chăm chú ngắm những bông hoa sen, bầu không khí lạnh lẽo, âm thấp, tuy rằng khắp đầm là một màu hồng diễm tuyệt nhưng không biết vì sao dưới vàng trăng màu cổ đồng lại loáng thoáng một cảm giác thê lương.

Đúng vào lúc này, trong không trung vang lên tiếng đàn quen thuộc. Sắc lạnh, tàn khốc, dội vào màng nhĩ đau nhói, ngực tung tức, cứ như thể có thứ gì đó đang khuấy đảo trong đầu.

Nhưng lần này tôi đã ngoan ngoãn hơn, giống như một người biết trân trọng sinh mạng của mình, lần trước bị thổ một ngụm máu tươi, làm gì có chuyện dễ trúng chiêu hai lần? Tôi cầm một chiếc ghế ở gần đó, đập mạnh xuống đất, sau đó lấy hai chiếc chân ghế lên, gõ mạnh xuống lan can cây cầu đá như gõ trống.

Tôi nhớ tiếng đàn đó. Là Đào Hoa.

Làm rồi loạn âm luật tiếng đàn của bà ta, đó là cách duy nhất giúp tôi thoát khỏi tiếng đàn này. Loáng thoáng còn nhớ cảm giác đau đớn khi nghe thấy tiếng đàn của bà ta lần trước, âm thanh đó như thể đi thẳng vào lục phủ ngũ tạng, thế nên nếu chỉ bị tai thì chắc chắn là vô dụng. Người càng hiểu âm luật

càng bị tổn thương nặng, chứng tỏ tiếng đàn này có thể nhập tâm. Trong tay tôi chẳng có nhạc cụ gì, chỉ đành lấy chân ghế để đánh trống. Một là có thể làm đảo lộn sóng âm của tiếng đàn, hai là có thể khiến mình phân tâm, không nghe tiếng đàn của bà ta, đương nhiên sẽ không bị thương nữa.

Thấy tôi bỗng đứng gồ lên lan can cầu, mọi người đều sửng sốt, ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn vào tôi, người hiểu âm luật trong số họ không nhiều, thế nên họ chỉ cảm thấy đau tai khó chịu chứ không bị nội thương. Đúng lúc này thì trong không trung hình như có một ánh mắt vừa quen thuộc, vừa như giấu cột, mang theo chút buồn cười và thú vị đang lặng lẽ nhìn tôi. Bạch y nữ tử liếc nhìn tôi qua đám người, tôi nhìn lại nàng, thấy một bóng người màu hồng phấn như con chim én từ trên trời lao thẳng xuống chỗ nàng, chiếc đàn trong tay vang lên âm thanh quái gở, dường như ẩn chứa sát cơ. Các thị nữ xung quanh đều đau đớn bịt tai lại, bạch y nữ tử vẫn thản nhiên như không, lại có vẻ gì đó chán nản, cặp mắt xuống, chẳng buồn đếm xỉa gì tới người kia.

Trên gương mặt xinh đẹp của Đào Hoa xuất hiện vẻ phẫn nộ vì bị coi thường, cây đàn màu nâu đỏ trong tay đột nhiên bay lên không trung, biến thành một chiếc roi mềm màu nâu sẫm, rồi nhanh như chớp giật, lao vút về gương mặt của bạch y nữ tử kia.

Hoa sen trong đầm đã sắp nở, đôi mắt thanh cao của bạch y nữ tử lần đầu tiên xuất hiện vẻ nóng ruột, bực bội giơ tay ra chặn:

“Đào Hoa, ngươi quậy đủ chưa hả?”

Giọng nói uyển chuyển dễ nghe, như tiếng ca của tiên nữ.

Tiếng đàn của Đào Hoa đột ngột dừng lại, tôi cũng không gõ nữa, bất giác đưa mắt nhìn họ. Xem ra họ đã quen nhau lâu lắm rồi, bạch y nữ tử có cảm nghệ trác tuyệt, chẳng lẽ nàng ta chính là người mà Đào Hoa từng nhắc tới.

“Diệu Âm Tiên Tử Diệu Vô Âm, hừ, đặt một danh hiệu hay thì tưởng rằng mình thực sự là tiên sao?”. Kiếm chiêu của Đào Hoa rất độc ác, bạch y nữ tử vùng tay ra chặn lại, hai người giao đấu với nhau trong tòa lương đình bé nhỏ, thân hình nhanh như chớp, một hồng một trắng quấn vào với nhau, chiếc roi trong tay Đào Hoa quất lên vun vút nhưng không chiếm được một chút thượng phong.

Quả nhiên nàng ta chính là Diệu Âm Tiên Tử trong truyền thuyết.

Lúc này, ánh trắng màu cổ đồng bỗng sáng tỏ trở lại, một tia sáng đỏ sẫm lóe lên rồi tắt phụt.

Một bông hoa màu hồng phấn ở sát bờ hồ nở bung ra, bông hoa rất to, soi bóng dưới ánh trăng bằng bạc như sương, phảng phất như giữa nơi tiên cảnh. Ngay sau đó, gần như cùng một lúc, những bông hoa sen xung quanh cũng lần lượt nở, trong chớp mắt, cả đầm sen đã được bao phủ bởi một màu hồng kiêu diễm. Những chiếc lá xanh thì che kín màu nước, ánh lên tia sáng màu hồng.

Diệu Âm Tiên Tử thấy hoa sen đã nở, trong đôi mắt đẹp như nước hồ thu lóe lên một tia nhìn phẫn nộ. “Phịch!”, một chưởng đập vào vai trái của Đào Hoa, đôi mắt sắc lạnh:

“Đào Hoa, ta vốn không muốn tính toán với ngươi, hôm nay ngươi làm lỡ đại sự của ta, chắc chắn phải chết!”. Nói rồi nàng vỗ mạnh một chưởng xuống chiếc bàn đá, cây đàn phi thúy bắn vọt lên, rơi vào tay nàng, biến thành thanh bảo kiếm màu xanh bích tỏa hào quang lấp lánh, trong đôi mắt lạnh lẽo của nàng lóe lên một tia sáng bạc, hàng lông mi dài tuyệt hảo, nhưng trong đôi mắt tràn đầy sát cơ.

Đào Hoa hình như rất thỏa mãn khi nhìn thấy biểu cảm kích nộ của Diệu Âm, khóe miệng trào ra một dòng máu, nhưng vẫn nở nụ cười đả kích:

“Làm lỡ cơ hội cho cây đàn ngọc của ngươi hút âm khí phải không? Hừ, để ngươi ít hại người đi cũng tốt! Thiên La Địa Cung là chốn luyện ngục của nhân gian, ngươi của Thiên La Địa Cung đều là yêu ma. Vậy mà còn đóng giả bộ dạng tiên tử xuất thân thoát tục, thật là nực cười!”. Nói rồi cây roi lại vút ra.

“Á... Thiên La Địa Cung... Thiên La Địa Cung...”. Vừa nghe thấy bốn tiếng ấy là tất cả những người xung quanh, bao gồm cả tên tiểu nhị như súc tính con mọt, bỏ chạy tán loạn.

Tôi ngây ngốc đứng yên, và cũng ý thức được nguy hiểm, đang định bỏ chạy theo đám người thì quay đầu lại, chạm ngay phải ánh mắt của một nam tử. Chẳng mặc cẩm y kim quan, không biết từ khi nào đã đứng nơi mái ngói lưu ly của Thanh Thủy Lâu, đứng yên trong gió, vạt áo bay lên, nhìn từ xa trông chàng như một đóa mẫu đơn tuyệt mỹ, dễ dàng bị gãy đổ trong gió. Ánh mắt chàng không còn vô hình vô dạng như lần trước, mà có vẻ gì đó như thương tiếc, lại có gì đó như đấu tranh. Mấy đời mấy kiếp vẫn đấu tranh không ngừng nghỉ.

Đào Hoa, Diệu Âm Tiên Tử. Đầu óc tôi đột nhiên chuyển động nhanh như chớp, lóe lên gương mặt của vị đạo nhân có mái tóc bạc trắng nhưng vô cùng coi trọng dung mạo...

“Hương Vô Thân!”. Tôi buột miệng. Cách ăn mặc như một quý công tử này của ông ta khiến tôi nhất thời không nhận ra. Thì ra ban nãy khi tôi đập ghế để gõ trống, người nhìn tôi bằng ánh mắt thú vị ấy chính là ông ta. Hương Vô Thân cúi đầu nhìn tôi một cái, tuy rằng chỉ liếc qua, nhưng thần thái vẫn vô cùng tuyệt mỹ, chếp miệng:

“Nhân lực kém thật, giờ mới nhận ra!”. Giọng nói này y như giọng nói tôi nghe thấy trong giấc mơ về Bì Ngạn Hoa.

Giọng nói của ông ta còn chưa dứt thì đã thấy thân hình màu xám ấy biến mất nơi hiên nhà, chớp mắt lại xuất hiện trong lương đình, lao vào giữa hai nữ tử đang đấu nhau một mất một còn. Nhưng ông cũng chỉ đứng xem chứ không ra tay, ánh mắt liếc qua Diệu Âm Tiên Tử, một tia nhìn quyền uy sâu sắc lóe lên. Rồi lại đưa ánh mắt phức tạp nhìn Đào Hoa, giọng nói lạnh lùng nhưng dễ nghe:

“Đào Hoa, đừng quên rằng nàng cũng là người của Thiên La Địa Cung.”

Đào Hoa nhìn ông, trong mắt ánh lên vẻ bất cam, hận thù và cả nhớ nhung cả đời không thể hóa giải. Cố gắng tránh khỏi trường kiếm của Diệu Âm Tiên Tử, cười lạnh một tiếng, nghiêng răng nói:

“Phải thì sao? Năm xưa chẳng phải một tay người đuổi ta ra khỏi cung sao? Hừ, tóm lại ta cũng chẳng cần. Thiên La Địa Cung toàn là âm hồn bất tán, nhưng lại thích nguy trang thành thánh nhân. Ai mà ngờ được rằng “Vô Thần công tử” Hương Vô Thần danh tiếng thần thánh trên giang hồ chẳng qua chỉ là một ma đầu giết người không gớm tay!”

Trong mắt Diệu Âm Tiên Tử lóe lên một vẻ căm ghét, bàn tay ngọc càng nhanh hơn, “chát” một tiếng, đầu bàn tay đỏ lựng in lên gương mặt trắng trẻo của Đào Hoa. Đào Hoa giật mình, đang định phản kích thì một tia sáng màu trắng lạnh lẽo lóe lên, bà ta đã ngã ra đất, miệng thổ máu tươi.

“Người đã bị thương, cho dù có dốc toàn lực ra cũng không chống nổi mười chiêu của ta. Bây giờ dầu khô đèn tắt mà còn dám thốt lời ngông cuồng”. Diệu Âm Tiên Tử lạnh lùng lườm bà ta một cái, rồi quay sang nhìn Hương Vô Thần, hàng lông mày đẹp nhíu lên, như giận như thương, nói: “Sao giờ chàng mới tới? Để à làm lỡ đại sự của ta?”

Đào Hoa hình như bị thương rất nặng, ban nãy có thể đấu với Diệu Âm Tiên Tử lâu như vậy hình như là nhờ vào chân khí chống đỡ, nay chân khí đã cạn, bà ta nằm sõng soài trên đất, miệng ho không ngớt, trong mắt Hương Vô Thần ánh lên một vẻ áy náy và thương xót rất kín đáo, cúi người đỡ bà ta dậy, Đào Hoa cố gắng đẩy tay ông ta ra, trừng mắt lên nhìn, vẻ thông khổ hiện lên trong đáy mắt:

“Không cần người già bộ tốt bụng!”

Hương Vô Thần thở dài một tiếng, quỳ một đầu gối xuống bên bà ta, trong bàn tay buông thõng cầm một chiếc quạt trắng tinh, thương xót nói:

“Chẳng phải là đã hẹn gặp nhau trên Điều Niệm Sơn ba tháng nữa sao. Vì sao nàng lại tới đây?”

“Vì sao ta lại tới, chẳng phải người là người biết rõ nhất sao?”. Nghe thấy giọng nói dịu dàng của ông, sự kiên cường của Đào Hoa dường như đã sụp đổ trong chớp mắt, một dòng lệ nóng bỏng chậm chậm lăn ra khỏi khóe mắt, chảy qua năm vết ngón tay đỏ lựng, tràn đầy vẻ thống khổ, oán hận: “Người vẫn bảo vệ cho à! Người biết ta sẽ tới giết Diệu Vô Âm, bởi vậy người đã phái đồ đệ Nhan Uyển của người hạ độc hại ta. Bây giờ người lại tới đây giả nhân giả nghĩa với ta? Nếu không phải như thế thì Đào Hoa ta đóng cửa tu luyện mười năm, làm gì có chuyện không phải là đối thủ của con tiện nhân kia!”

“Uyển Nhi?”. Hương Vô Thần khựng lại, ánh mắt lóe lên, sắc mặt kinh ngạc không giống như già bộ: “Nó hạ độc nàng?”

Đào Hoa nhìn ông ta, ánh mắt hiền hòa hơn đôi chút, có vẻ như đã chạm đúng vào chỗ mềm yếu trong trái tim, đôi môi đào mấp máy, đang định nói gì nữa thì Diệu Âm Tiên Tử đã tỏ ra bức bối, lạnh lùng nói:

“Hương Vô Thần, hôm nay à phá hoại đại sự của Thiên La Địa Cung chúng ta, giết à cho ta!”

Đôi mắt phong tình của Hương Vô Thần bỗng trở nên phức tạp, chậm chậm đứng lên, như rồng mây nói:

“Nàng đang ra lệnh cho ta ư?”

“Nút thắt là do chàng tạo nên, không phải sẽ do chàng đích thân tháo bỏ sao?”. Giọng nói của Diệu Âm Tiên Tử thánh thót như tiên nữ, nhưng lại lạnh lùng không chút tình cảm, rồi ngữ khí đột nhiên thay đổi: “Và lại, cho dù ta ra lệnh cho chàng thì chàng làm được gì?”. Nói rồi nàng liếc Hương Vô Thần một cái, đôi mắt đẹp tuyệt trần dưới vầng trăng mờ ảo trở nên trong vắt, thuần khiết, phảng phất như mang theo một mị lực khiến người ta không thể chối từ.

“Xin lỗi!”. Hương Vô Thần vội vã cúi đầu, lời nói còn chưa dứt đã kích nhanh một chương lên người Đào Hoa, Đào Hoa thổ một ngụm máu tươi, thân hình yếu ớt như con diều đứt dây, nhẹ nhàng bay ra mấy thước, xuyên qua cả đám sen, rơi xuống bên chân tôi. Tôi không ngờ Hương Vô Thần lại làm thế, bùm miệng kinh ngạc, suýt đã thốt lên thành tiếng.

Trong lương đình chỉ còn Hương Vô Thần và Diệu Âm Tiên Tử. Hai người đều có thân tư tuyệt mỹ, từ đằng xa nhìn lại, trông họ như một cặp thần tiên. Hai người đều im lặng nhìn nhau, ánh mắt vô cùng khó dò, phức tạp, và mâu thuẫn.

“Tim được Thanh Loan Kính chưa?”. Giọng nói của Diệu Âm Tiên Tử có vẻ gì đó như đang an ủi, nói rất khẽ, dịu dàng phá vỡ sự yên tĩnh.

“Về Địa Cung rồi nói!”. Phải hạ thủ với Đào Hoa, Hương Vô Thần hình như rất khó chịu, trong mắt ngập tràn vẻ đau khổ và hối hận, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi đột nhiên biến mất như một làn khói.

Diệu Âm Tiên Tử phẩy tay áo, thanh bảo kiếm trong tay hóa thành một tia sáng trắng thu vào trong lòng, lắc nhẹ mình một cái, rồi lập tức hóa thành ngọn khói biến mất trong màn đêm mờ ảo.

Tôi thất kinh, không tin rằng trên đời này thực sự có loại pháp thuật di hình hoán ảnh như thế, bất giác đưa tay lên dụi mắt, trong tòa lương đình không một bóng người, chỉ còn lại sự cô tịch như thể chưa từng có việc gì xảy ra. Chỉ có Đào Hoa nằm dưới chân tôi, hơi thở yếu ớt như tờ, phảng phất như đang lặng lẽ nhắc nhở tôi rằng mọi điều vừa xảy ra không phải một giấc mơ.

Hương Vô Thần có lẽ yêu Diệu Âm Tiên Tử rất sâu sắc. Thế nên mới nhẫn tâm ra tay với một nữ nhân cũng yêu mình sâu sắc.

Những đóa hoa sen trong đầm vẫn nở rộ một cách đầy yêu mị, màu hồng nổi tiếp nhau âm thầm tỏa sáng dưới ánh trăng đỏ sẫm. Tôi cúi người đỡ Đào Hoa dậy, bỗng dưng thấy dấy lên lòng thương cảm. Bị Hương Vô Thần đã thương trước mặt Diệu Âm Tiên Từ, bà biết để mặt mũi vào đâu?

Những vết thương trên người có lẽ còn không nặng bằng vết thương trong tim.

2.

Thanh Thủy Lâu, phòng Thiên Từ.[1]

[1]. Tương đương với phòng VIP thời hiện đại.

“Cút ra!”. Bát thuốc nóng bỏng trong tay tôi bị bàn tay của Đào Hoa đập mạnh, rơi xuống sàn, kêu “choang” một tiếng.

“Ta từng dùng tiếng đàn hại người, người còn tốt thế sao? Bây giờ ta không chết thì cũng bị thương, không cần người phải thừa nước đục thả câu”. Sắc mặt Đào Hoa tái nhợt, lạnh lùng quát.

Tôi bất lực, ngồi sang một bên, thờ dài một tiếng, dịu giọng nói:

“Tôi không muốn hại bà!”

Trong mắt Đào Hoa thoáng qua một vẻ xúc động, nhưng vẫn lạnh giọng:

“Ta không cần người thương hại.”

Thấy bà ta như vậy, trong lòng tôi bất nhẫn, lại rút một bát thuốc khác mang ra, cười nói:

“Việc gì tôi phải thương hại bà? Bà đẹp hơn tôi, công phu cũng giỏi hơn tôi.”

Đào Hoa sững sốt, tôi vò đầu, lại nói:

“Chỉ có tiếng đàn là hơi khó nghe một chút!”. Nói rồi tôi bật cười. Đào Hoa nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, tôi ý thức được lời nói đùa này rất nhạt, bèn thu lại nụ cười: “Đây là nhung hươu quý giá mà tôi mang từ Tề tướng phủ ra, nếu còn làm đồ là tôi không có tiền mua nữa đâu.”

Tia địch ý trong mắt Đào Hoa lui dần, nhưng vẫn không nói gì.

“Là Hương Vô Thần nhờ tôi làm như vậy!”. Tôi ngần ngừ giây lát rồi quyết định nói dối.

Cơ thể Đào Hoa thoáng chấn động, những ngón tay thon dài không chút huyết sắc dừng lại giây lát, run rẩy đưa ra rồi đón lấy cái bát trong tay tôi, vẻ đau đớn hằn lên trong đáy mắt, hai tay bung bát, uống từng ngụm cho tới khi cạn hết. Giương mặt vô cảm của bà ta tự nhiên khiến người ta thấy nhói lòng.

Đây chính là nỗi đau khổ mà người con gái phải chịu đựng khi không có được tình yêu sao?

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua. Học Luật Quang vẫn bất vô âm tín, tôi bất giác thấy lo lắng cho hắn.

Những bông sen trong đầm quả nhiên đã tàn lụi chỉ trong một ngày. Bầu không khí quỷ dị của Thanh Thủy Lâu cũng biến mất sạch sẽ, chỉ như một khách điểm bình thường ở một tiểu trấn bình thường, tôi rất muốn biết vì sao hôm đó khi nghe thấy bốn tiếng “Thiên La Địa Cung” bọn họ lại tỏ ra hoảng sợ đến thế, nhưng mỗi khi đề cập tới chủ đề này là viên tiểu nhị lại hốt hoảng bỏ đi, không chịu nói gì. Tôi chép miệng, tuy rằng tò mò nhưng cũng không quá mức, chỉ có điều ngày nào cũng phải chờ đợi Học Luật Quang khiến tôi thấy nóng ruột.

Thái độ của Đào Hoa đối với tôi đã dịu đi đôi chút, nhưng sức khỏe của bà ta thì không thấy chuyển biến gì. Chương đó của Hương Vô Thần rất nặng, tôi cũng không biết Đào Hoa còn chịu đựng được bao lâu?

Hôm nay thời tiết sáng sủa, bầu không khí mùa thu trở nên mát mẻ, dễ chịu, tôi đặt bát thuốc lên bàn, mở cửa sổ, căn phòng tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ.

“Đừng cho ta ăn mấy cái nhân sâm, nhung hươu nữa, vô ích thôi!”.

“Hôm nay tiết trời đẹp lắm!”. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm thán. Thời tiết này thích nhất là đi thả diều.

Nỗi lo lắng vì phải chờ đợi Học Luật Quang, sự mong nóng được gặp mặt Lan Lăng Vương, cả một chút nhớ nhung đối với Vũ Văn Dung, tất cả đều biến thành sự bất lực và hoang mang trước tương lai.

Tôi đưa bát canh cho Đào Hoa, nói:

“Cơ thể của bà rất yếu, ăn nhiều những thứ này cũng chẳng hại gì. Bà xem, sắc mặt bà hôm nay tốt hơn rất nhiều rồi!”.

Đúng là hôm nay trông bà ta phần chán hơn nhiều, gương mặt đã sáng hơn trước.

Ánh mắt Đào Hoa hình như nóng lên, quay đầu đi, nói:

“Con người làm việc gì cũng có mục đích. Vì sao ngươi giúp ta?”. Nói rồi bà ta lại lạnh lùng ngẩng đầu lên: “Đừng mong ta sẽ cảm kích ngươi!”

©STE.NT

“Nếu cứ phải nói những điều ích kỷ thì tôi cũng tìm được một điều. Tôi ghét Nhan Uyển. À ta hạ độc bà thì tôi phải cứu bà. Thế nào? Đáp án này bà thấy hài lòng không?”. Tôi đặt bát canh nóng vào tay bà ta: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đừng khiến bản thân chịu khổ mới là điều nên làm nhất.”

Đào Hoa ngược đôi mắt đẹp lên nhìn tôi chăm chú trong giây lát, lặng lẽ uống hết bát nhân sâm, hơi nóng bốc lên hàng lông mày bà ta, uơn ướt, tỏa ra tia sáng lấp lánh.

“Cảm ơn!”. Hai tiếng ấy nghe thật xa xôi, nhưng tràn đầy xúc động, rồi chớp mắt đã biến mất. Hình như Đào Hoa không quen cảm ơn người khác, nói khẽ: “Thực ra ta biết, không phải Hương Vô Thần bảo ngươi chăm sóc ta.”

Tôi sững sốt.

“Con người như hán không thể nào nhờ vả người khác, càng không thể nào quan tâm tới nữ tử nào khác ngoài Diệu Vô Âm”. Đào Hoa thờ dãi, trong mắt ánh lên vẻ bất cam và thấu hiểu.

“Ta ở Côn Lô Vân đỉnh tu luyện mười năm, thực ra là vì hán. Ta phải đánh bại hán, để hán thân phục dưới chân ta, cũng như việc hán thân phục dưới chân Diệu Âm Tiên Tử. Thì ra, đến cuối cùng vẫn chỉ là một trò cười”. Đào Hoa ngẩng đầu lên nhìn vào bầu trời phía xa, lẩm bầm.

Tôi bất giác thấy chua xót trong lòng.

Mười năm, vì một nam nhân không yêu mình, thực sự có đáng không?

Hương Vô Thần và Diệu Âm Tiên Tử rốt cuộc có lại lịch như thế nào? Tình cảm của Diệu Vô Âm đối với Hương Vô Thần ra sao? Tôi thực sự nhìn không thấu.

Thiên La Địa Cung là một nơi như thế nào? Bao nhiêu nghi vấn trong đầu, nhưng thấy bà ta thương cảm như vậy, tôi lại không nỡ hỏi.

“Đúng rồi, sao cô lại tới đây?”. Đào Hoa ngăn người, giọng nói như kẻ lẻ: “Nam nhân ở Tề Tướng phủ rất quan tâm tới cô!”

Tôi thoáng sững người, ngay sau đó hiểu ra bà ta nhắc tới Vũ Văn Dung. Nhớ lại tình cảnh hôm ấy chàng bảo vệ tôi, gò má ửng hồng, trong lòng có gì đó thật khó chịu:

“Thực ra tôi với chàng không phải như bà nghĩ. Giữa chúng tôi chỉ là một vở kịch chứ chưa từng thực lòng tin tưởng nhau.”

Đào Hoa hơi so vai, lạnh giọng:

“Con người là thế, không bao giờ trân trọng những gì mà mình có.”

Tôi thực sự từng có sao? Vũ Văn Dung đối với tôi có bao nhiêu tình cảm, có lẽ chỉ rất ít mà thôi, ngoài sự chiếm hữu, nghi kỵ và lợi dụng, thì chàng có chút nào là thật lòng không?

“Nam tử sống chung với cô trong khách điểm là người định bỏ trốn cùng cô sao?”. Đào Hoa nhướn đôi mày liễu, thần sắc có vẻ quái dị.

“Không phải!”. Tôi lắc đầu rồi mới nhớ ra chúng tôi như vậy thực sự rất dễ khiến người khác hiểu lầm, đang định nói tiếp thì Đào Hoa lại ngắt lời tôi, giọng nói lạnh nhạt nhưng kiên định:

“Hán không về nữa đâu!”

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc.

“Hôm tết Trung Nguyên, ta ở Thanh Thủy Lâu đợi thời cơ, thấy hán lén lút xâm nhập vào phòng của Diệu Vô Âm. Dám động thủ trên đầu người Thiên La Địa Cung, hán chết chắc rồi!”. Đào Hoa nhìn tôi một cái, rồi tiếp.

Tôi đứng bật dậy, Học Luật Quang xâm nhập vào phòng của Diệu Âm Tiên Tử làm gì? Tuy rằng tôi không biết Thiên La Địa Cung rốt cuộc là nơi nào, nhưng trực giác mách bảo cho tôi biết Diệu Vô Âm không phải người dễ dây vào. Học Luật Quang, rốt cuộc là vì sao?

“Hán là Đại tướng quân của Tề quốc, có lẽ họ cũng không dễ dàng động vào hán!”. Tôi thấp thỏm nói, chỉ như đang an ủi bản thân. Hán là bạn của Lan Lăng Vương, cho dù thế nào, tôi cũng không muốn hán xảy ra chuyện.

“Hừ, xem ra cô hoàn toàn không biết Thiên La Địa Cung là nơi nào. Đừng nói hán là Tướng quân, cho dù hán có là Hoàng đế thì bọn chúng cũng sẽ giết không tha”. Đào Hoa hừ mũi, cười lạnh.

Tôi tròn mắt nhìn bà, trong lòng bỗng dưng cảm thấy kinh sợ:

“Thiên La Địa Cung là nơi nào?”. Trong đầu đột nhiên nhớ ra, hình như trong giấc mơ trước về Bì Ngạn Hoa, tôi từng nghe thấy cái tên này.

“Thiên La Địa Cung là Ma giáo đã tồn tại hàng ngàn năm trong truyền thuyết. Là cửa dẫn vào Minh giới, cũng là Tu La Trường của nhân gian. Không ai biết nó nằm ở đâu, nhưng đều biết, phạm là ai đặc tội với Thiên La Địa Cung đều chết rất thê thảm”. Đào Hoa nhìn biểu cảm như không dám tin của tôi, nhếch môi cười: “Nhưng bọn chúng không biết, Thiên La Địa Cung thực sự đáng sợ và có sức mạnh đủ để hủy diệt thiên địa lại chưa thức tỉnh.”

Tôi càng nghe càng ngơ ngác, nghi hoặc nhìn bà ta:

“Chủ nhân của Thiên La Địa Cung là ai? Diệu Vô Âm sao?”

“Hừ, con tiện nhân đó mà cũng xứng sao?”. Đào Hoa tỏ ra khinh bỉ: “Thiên La Địa Cung có bốn vị tôn giả, Đông phương Thanh Long, Tây phương Bạch Hổ, Nam phương Chu Tước, Bắc phương Huyền Vũ. Còn gọi là Thiên Vô Tôn Giả.”

“Thiên Vô Tôn Giả?”. Tôi vô thức lặp lại, đôi mày nhíu lên, nói: “Hương Vô Thần, Diệu Vô Âm, chẳng lẽ...?”

“Đúng thế!”. Đào Hoa gật đầu, ánh mắt tối sầm đi: “Ai mà ngờ được rằng Vô Thần công tử Hương Vô Thần thiên biến vạn hóa trên giang hồ lại chính là Tôn giả địa cung trấn giữ phương Nam Chu Tước vị, còn Diệu Âm Tiên Tử Diệu Vô Âm, người chơi những khúc nhạc tiên giới trên thực tế lại là một con yêu nữ bỉ ổi. Thiên La Địa Cung, tất cả bọn chúng đều là ma đầu.

Thì ra đó chính là thế lực thần bí sau lưng Hương Vô Thần, vì sao họ lại tới tranh đoạt Thanh Loan Kính?

“Thế rốt cuộc ai mới là chủ nhân thực sự của Thiên La Địa Cung?”. Tuy rằng mọi điều được nghe từ miệng Đào Hoa hôm nay vượt xa khỏi suy đoán của tôi, đầu óc tôi vẫn đang ra sức chuyển động.

“Biết quá nhiều không tốt cho cô đâu!”. Đào Hoa trầm ngâm giây lát, dường như đang do dự không biết có nên nói cho tôi biết không.

“Có những lúc không phải cứ không biết là có thể yên ổn đứng ngoài. Ta thực sự rất muốn biết!”

“Chủ nhân thực sự của Thiên La Địa Cung còn đang ngủ say. Nhưng mà hần sắp tỉnh lại rồi”. Nơi lòng mày Đào Hoa dường như bị che phủ bởi một nỗi sợ hãi và lo lắng: “Phong ấn hai trăm năm sắp được mở, hần chính là sức mạnh mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất của thiên địa nhân gian. Một khi đã tỉnh dậy, thiên hạ này sẽ đại loạn.”

“Đáng sợ thế sao?”. Tôi cau mày, nói nhỏ. Liệu có nói quá không nhỉ?

“Nhưng hần chưa thể thức tỉnh nhanh như vậy được đâu. Phải tập hợp được đủ bán thần chi tử, bán yêu chi tử[2]. Thanh Loan Kính và Li Thương Kiếm, cho dù đối với Thiên La Địa Cung mà nói thì chắc cũng không phải là một việc dễ”. Trên mặt Đào Hoa lộ một vẻ thương đau: “Vói lại, cho dù có thực sự xảy ra thì cũng chẳng liên quan gì tới ta.”

[2]. Người có nốt nửa cốt cách của thần, người có một nửa cốt cách của yêu quái.

Tôi cứ như đang được nghe sách trời, tư duy bỗng dưng trở nên ngưng trệ, chỉ ngơ ngẩn nhìn bà ta.

Khóe mắt Đào Hoa bỗng dưng liếc nhìn lên viên Trấn Hồn Châu đeo ở cổ tôi, thoáng khựng lại, ánh mắt nhìn tôi gần như là sững sờ. Tôi nhìn theo ánh mắt đó, cúi đầu, lấy viên Trấn Hồn Châu trong cổ áo ra hỏi:

“Bà đang nhìn cái này sao?”

“Ta từng nghe Hương Vô Thần nói, Trấn Hồn Châu là bảo vật có linh tính, chỉ ở lâu bên người có duyên. Đồng thời cũng là điểm mấu chốt để tìm kiếm Thanh Loan Kính”. Đào Hoa nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò, đưa tay ra định nghịch viên Trấn Hồn Châu trên cổ tôi: “Cô nương, thực ra cô cũng không phải người bình thường đúng không. Người bình thường chỉ biết thừa nước đục thả câu, làm gì có ai tốt bụng như cô?”

“Cho dù biết là cô lừa ta, nhưng ta cũng muốn tin tưởng trong giây lát, rằng Hương Vô Thần bảo cô cứu ta. Cho dù chỉ một chút thôi cũng được, rằng trong lòng hần có ta. Cho dù biết rõ chỉ là giả thôi, nhưng mọi điều mà cô làm cho ta, Đào Hoa cảm kích trong lòng!”

“Thanh Tỏa chẳng qua chỉ là một người bình thường, thế nên cũng có lòng trắc ẩn của người bình thường. Không cần Đào Hoa bà cảm kích, chỉ hy vọng sau này bà cứ vui vẻ mà sống, cũng không mong có ngày bà phải nhủ lòng thương với ta”. Câu nói này của tôi vô cùng chân thành và nghiêm túc, mắt Đào Hoa sáng lên một vẻ chân động và thương cảm.

Bỗng dưng, bà ta vỗ một chương về phía tôi, hành động rất nhanh, nhanh tới mức khiến tôi không kịp tránh né. Nhưng không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, chỉ có một luồng khí nóng theo chương của bà ta chậm chậm chảy vào lục phủ ngũ tạng của tôi, cuộn cuộn trong đó.

Tôi ngơ ngác nhìn bà, trên mặt Đào Hoa nở một nụ cười như được giải thoát.

“Độc mà Nhan Uyển hạ không đủ mạnh, chương đó của Hương Vô Thần thực ra cũng không phải là chí mạng”. Nụ cười của Đào Hoa chưa bao giờ thê lương và tuyệt mỹ như vậy.

“Thứ thực sự chấn đoạn tâm mạch của ta là chưởng đó của Diệu Vô Âm. Ắ đã giấu Thiên La Hương trong móng tay, cố ý kéo dài sinh mạng của ta trong bảy ngày, để ta như ngọn đèn cạn dầu, trước khi chết còn tưởng là Hương Vô Thần giết ta.”

Một luồng ánh sáng màu hồng từ lòng bàn tay bà truyền vào cơ thể tôi, ở ngực tôi bỗng dưng có cảm giác hàng ngàn con ngựa đang chạy nhảy, nóng hừng hực. Tôi cứng đờ người, không thể động đậy, khoảng nửa tuần hương trôi qua, Đào Hoa thu chưởng về, yếu ớt nằm sõng soài trên giường, rồi nín lấy vạt áo tôi đẩy về bất camr

“Ta với Diệu Vô Âm từ nhỏ cùng lớn lên ở Thiên La Địa Cung, không ai hiểu ta hơn ả. Ngoại hình của ả thanh cao, lạnh lùng, nhưng trong lòng thì âm hiểm khôn lường. Hương Vô Thần, hẳn thực sự không nên yêu một người như thế! Thanh Tỏa, công lực ta khổ luyện một đời đã truyền cả cho cô. Ta chỉ còn lại một hơi thở này thôi. Cô hứa với ta một chuyện được không?”. Sắc mặt Đào Hoa nhợt nhạt như tờ giấy, trong suốt như những bông hoa tuyết.

“Đào Hoa, vì sao...?”. Tôi thất kinh, truyền hết công lực cho tôi thì bà ta sẽ làm thế nào?

“Cô đừng nói gì, nghe ta nói! Ta không còn nhiều thời gian nữa. Mạng sống của ta còn bao lâu, ta biết rõ chứ, để lại cũng vô ích, chỉ bằng truyền cho cô”. Đào Hoa cau mày ngắt lời tôi, yếu ớt cười.

“Ta...”

“Hai trăm năm trước, Huyền Vũ cùng với chủ nhân của Thiên La Địa Cung chìm vào giấc ngủ sâu, ta vốn tồn tại như một vật thay thế cho Huyền Vũ”. Đào Hoa tháo chiếc nhẫn ngọc có khắc hình hoa đào trên ngón tay đặt vào tay tôi, nói: “Sau đó ta yêu Hương Vô Thần...”

©STE.NT

Đào Hoa nheo mắt lại, khóe môi ẩn hiện một nụ cười, dường như đang nhớ lại những hồi ức xa xăm

“Nhưng Diệu Vô Âm, ả không có tình cảm ấy với chàng đâu. Thanh Tỏa, hứa với ta, giúp ta bảo vệ Vô Thần, giúp ta mang lại niềm vui cho chàng, đừng để chàng tiếp tục cô độc, đừng để bất cứ người nào làm tổn thương tới chàng. Được không? Hứa với ta... được không...?”

“Ta hứa với bà, ta hứa với bà!”. Nhìn đáng vẻ cầu xin của bà ta, tôi chỉ biết buột miệng đồng ý, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo ấy, rồi bật khóc thút thít.

Chút hơi tàn ấy như ánh sáng lờ mờ trong không trung, phảng phất mùi hương của Đào Hoa cũng bao trùm không gian. Đào Hoa nhắm mắt, gương mặt hiền hòa và an lành, chỉ là nơi khóe mắt còn vương lại một chút quyến luyến. Tôi nắm lấy chiếc nhẫn hoa đào bạch ngọc, nhìn nữ tử đang dần dần mất đi hơi thở, lệ rơi như mưa.

3.

Ra khỏi Thanh Thủy Trấn, rặng núi đi về phía Nam nở rộ những bông mẫu đơn điểm tuyết, là con đường bắt buộc để đi tới Kim Dung Thành.

Mười ngày rồi, Hộc Luật Quang vẫn không quay về. Tôi cũng không thể nào an tâm đợi tiếp được nữa, buộc phải làm cái gì đó, cứu hấn về. Nhưng một mình tôi thể đơn lực mỏng, biện pháp duy nhất hiện nay là tới Kim Dung Thành tìm Lan Lăng Vương, sử dụng thể lực của chàng để đi tìm Hộc Luật Quang.

Vừa đi vừa hỏi đường, tôi đã gần tới nơi. Nhưng lại phát hiện ra trong khu rừng trầm dậm quanh đây thì thoảng lại có ánh lửa, ánh khói, hình như có người đang đóng trại ở đó. Tới được Kim Dung Thành thì trời đã vào hoàng hôn, ngoài thành bách tính đang hồi hả đào hào, trong đó thậm chí có cả những phụ nữ yếu đuối, mọi người đều có vẻ rất căng thẳng, hình như sắp phải đối phó với đại địch.

Các binh sĩ ở cổng thành chặn tôi lại, nhìn tôi một vòng, hồ nghi hỏi:

“Cô là ai?”

“Tôi tới tìm Lan Lăng Vương, đã hẹn với chàng từ trước. Tôi là bạn của chàng”. Tôi lịch sự đáp, vừa nghĩ tới việc sắp được gặp chàng là trong lòng không nén nổi sự căng thẳng và phấn khởi.

Sắc mặt viên binh sĩ đó tôi sầm lại, ánh mắt như tóe ra lửa:

“Bỉ ôi, tên thích khách lần trước tới đây giả dạng phú ông tới hại tướng quân của bọn ta, lần này lại phái một nữ nhân tới!”. Nói rồi hấn rút đao lao thẳng về phía tôi.

Tôi sững sốt, vô thức lùi về sau, cơ thể đột nhiên bốc cao lên không trung, bay ra ngoài. Tôi thất kinh, chớp mắt đã thấy cơ thể mình như con chim én bay lên tòa nhà cao mấy mét, các binh sĩ trên thành lầu cũng nhìn tôi kinh ngạc, tất cả đều sững người lại, như thể nhìn yêu quái.

Từ sau khi Đào Hoa truyền công lực cho tôi, tôi đã cảm giác trong cơ thể mình hình như có sự biến hóa nào đó, không những tai thính mắt tinh mà hành động cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều, nhưng không ngờ là còn biết bay.

Các binh sĩ trên thành lầu sực tỉnh lại, vây tôi vào giữa rồi tất cả cùng xông lên, tôi vội vàng né bên trái, tránh bên phải, luôn miệng giải thích:

“Lan Lăng Vương đâu? Tôi là bạn chàng thật mà!”

“Lan Lăng Vương không có trong thành, chiều này dùng quá nhiều rồi!”. Binh sĩ cầm đầu phản hận nói, rồi một đao bổ tới.

Mặt trời đã ngã về Tây, màn đêm khẽ khàng buông xuống, bên dưới thành lầu, quân đội mặc hắc y đang như nước tràn bờ, tấn công vũ bão. Nhất thời tiếng chém giết vang lên hồi hải.

Những người đang đào chiến hào ở ngoài thành khựng lại giây lát rồi bỏ trốn vào trong thành, còn chưa kịp đóng cổng thì từ đằng xa, hoa tiễn đã đua nhau bay tới, cắm lên lưng các bách tính vô tội, đốt cháy y phục, tiếng rên la thảm thiết.

Tướng lĩnh thủ thành chẳng thể để ý tới tôi được nữa, vừa chỉ huy bách tính lui về sau, vừa chỉ huy các binh sĩ anh dũng chiến đấu. Chiến hỏa ngàn ngọn, khói bay ngút trời. Tiếng hò hét, tiếng rên la, tiếng trống trận, tiếng kim loại va vào nhau, tất cả đều vang lên bên tai. Thì ra, đây chính là cảm giác đối đầu với địch.

Từng tiếng tấn công, đội hắc giáp binh của đối phương dùng những cây gỗ khổng lồ lao tới, cửa thành đã lung lay muốn vỡ. Từ đằng xa vang lên tiếng trẻ con khóc, nghe thật chói tai, nghe thật xé lòng.

Dưới thành lầu đã bắc thang, quân địch dày đặc đang men theo tường thành trèo lên. Các binh sĩ xung quanh hoảng loạn ném đá xuống, nhưng đá sắp dùng hết rồi mà hắc giáp quân địch vẫn như dòng nước lũ tràn lên. Thành sắp vỡ rồi.

Tôi nghiêng đầu, binh sĩ thủ thành có biểu cảm vô cùng kiên nghị, giờ cao hòn đá cuối cùng ném xuống, sự tuyệt vọng và ai oán dâng lên trong đáy mắt, lâm lâm nói:

“Địch quân hung ác, nếu giữ không vững, e rằng việc đầu tiên mà chúng làm chính là đồ thành[3]”.

[3]. Ý chỉ việc giết hết người trong thành.

Tôi thất kinh bởi cảnh tượng trước mắt, sự khốc liệt của trận chiến lần trước mà tôi chứng kiến có lẽ còn chẳng bằng một phần vạn của cảnh tượng này. Sự hung hãn trước mắt khiến ngay cả tôi gần như cũng đã như tuyệt vọng.

Lúc này, tiếng khóc đột nhiên ngừng bật, chỉ nghe thấy bên cạnh có người kích động reo lên:

“Lan Lăng Vương”. Các binh sĩ thủ thành sáng bừng mắt, cứ như thể nhìn thấy tia hy vọng sống.

Từ đằng xa có một đội quân đang học tốc phi tới, vô ngựa vang lên chinh tề và trầm bổng. Quân địch thấy thế thì thu lại thế tấn công.

Một đội quân thân mặc giáp đồng từ đằng xa phi tới dưới thành, người đi đầu cưỡi ngựa đón gió, mái tóc dài đen nhánh, bộ bạch y trắng hơn tuyết, tay áo bay lên, chiếc mặt nạ bạc tỏa ánh sáng lạnh lẽo trong màn đêm vừa buông.

Vừa mới nhìn thấy, tôi đã thấy tim mình nóng rực, gần như là nghẹn ngào, khóe mắt bỗng dưng ươn ướt.

Các binh sĩ dưới thành lầu đều vui mừng cứ như nhìn thấy tia hy vọng trong bóng tối tuyệt vọng khôn cùng. Họ kích động reo lên:

“Lan Lăng Vương! Lan Lăng Vương tới rồi!”

Tôi thần thờ nhìn chàng, cả thế giới dường như trở nên yên lặng.

“Lan Lăng Vương, cuối cùng thiếp cũng được gặp lại chàng rồi sao?”

Vì sao chàng thường xuất hiện vào lúc thiếp yếu đuối nhất, cần chàng nhất?

Cửa thành vẫn đóng kín, có binh sĩ không nhìn được, bò trên thành lầu mà hét:

“Mau mở cửa đi, Lan Lăng Vương về rồi!”

“Không được mở!”. Một giọng nói trầm trầm quát lên, đó chính là tướng lĩnh vừa xua đao ngăn cản tôi: “Người đeo mặt nạ Lan Lăng Vương chắc gì đã là Lan Lăng Vương, làm sao người biết người đằng sau chiếc mặt nạ ấy là ai? Làm sao người biết đó có phải là mưu kế phá thành của kẻ địch không?”

Câu này vô cùng chí lý, chúng nhân đều ngăn người ra.

“Lần trước có người mạo xưng Lan Lăng Vương để công thành, chúng ta làm sao có thể làm như lần trước được?”. Giọng nói của hắn rất to, hơn nữa lại vô cùng kiên định, nhưng lại không dám tin tưởng bừa bãi.

Đứng vào lúc này, dưới thành lầu, bạch y nam tử sát khí đằng đằng cưỡi ngựa xông tới, những ngón tay trắng trẻo thon dài bỗng dưng đặt lên chiếc mặt nạ màu bạc lạnh lẽo.

Trên thành lầu màu xám, bầu trời cao vời vợi, từng cánh chim bay lướt qua, để lại những vệt nham nhở trên nền trời, soi dưới bóng tịch dương ảm áp, tạo nên một cảnh tượng vô cùng tráng lệ và bi thương. Lan Lăng Vương chậm chậm gỡ mặt nạ xuống.

Con gió nổi lên từ phía, mái tóc dài đen của chàng bay trong con gió mát.

Trước mắt tôi sáng bừng lên, ánh sáng chói mắt, bất giác tôi ngừng thở. Đó là vẻ đẹp không thể dùng ngôn từ để diễn tả, nó có thể khiến người ta quên cả thở.

Dưới nền trời đỏ rực, đôi chim kêu tiếng bi thương, dải cánh màu đen che khuất mặt trời. Ánh tịch dương đỏ rực nhảy múa tạo thành một thứ ánh sáng mê hoặc, diễm tuyệt.

Lan Lăng Vương dưới chiếc mặt nạ có đôi mắt phượng tuyệt đẹp như tỏa ánh sáng, gương mặt tuyệt mỹ trắng ngần, khuynh thành tuyệt đại.

Phút chốc, đất trời như mất đi vẻ đẹp, mặt trăng cũng chẳng còn ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Dương liễu xanh xanh độ thủy nhân

1.

Kim Dung Thành, đại chiến trường. Tướng sĩ một nhọc nay reo hò ầm ĩ.

Mùa thu phương Bắc, đêm buông xuống mang theo cái lạnh thấu xương. Các túp lều trại đã nổi lửa, ấm áp như xuân.

Lan Lăng Vương rất được lòng người, nơi nào chàng tới, chúng nhân đều ngẩng đầu nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích và khâm phục. Nụ cười của chàng rất đẹp, rất đẹp, tuy rằng nó có vẻ gì đó bình thản, nhưng lại không chút khoảng cách, khiến người ta chỉ nhìn thôi đã như được bao phủ bởi một vầng hào quang sáng chói. Nghe nói chàng vốn là người thân thiện, lúc này cũng đang phân chia lương thực cho các tướng sĩ, trong lều ấm áp, mùi vị của mỹ thực và hoa quả lan tràn khắp không gian, bầu không khí ấy khiến người ta như muốn ngây ngất.

Tôi ngồi trong góc, cảm thấy đây giống như giấc mơ xa xăm nhưng tuyệt đẹp, cảm giác vô cùng mơ hồ. Lúc này, trước mắt tôi lướt qua một bóng người, trong tâm mắt lập tức xuất hiện một miếng táo đã gọt sẵn, bàn tay cầm nó rất đẹp, ngón tay trắng trẻo thon dài, không chỗ nào chệch. Mắt tôi dịch lên trên, tìm tôi bất giác đập nhanh hơn.

©STENT

Lan Lăng Vương đứng trên cao cúi đầu nhìn tôi, thật là gần gũi. Tôi ngơ ngẩn nhìn chàng, hơi thở lại một lần nữa ngưng lại. Vẻ đẹp của chàng không thể dùng lời lẽ nào để hình dung.

Nếu nói rằng Hương Vô Thần mang vẻ tuyệt sắc yêu mị, có chút gì đó như tà khí, thì vẻ đẹp của Lan Lăng Vương lại là một kiểu ánh sáng chói lóa, che lấp cả thiên hạ, che mờ mọi ánh sáng khác. Phảng phất như có thể chiếu rọi vào vạn vật và nhân tâm, dịu dàng nhưng lại đủ khiến người ta tức thở, đẹp tới siêu thần thoát tục, đẹp tới kinh thiên động địa.

Gương mặt trắng trẻo không khiếm khuyết, đôi mắt đen láy sâu thẳm như mặt nước hồ thu trong trẻo. Sống mũi cao thẳng, hàng lông mi dài như hai chú bướm đang đập cánh chuẩn bị bay lên, lông mày cong cong như nguyệt, vành môi đỏ như hoa đào. Đường như trong nhân gian không có lời lẽ nào thích hợp để hình dung vẻ đẹp của chàng.

Chàng thấy tôi cứ ngẩn ngơ nhìn chàng thì mỉm cười, đưa miếng táo trong tay, nói:

“Sao, nàng không thích hả?”

Giọng nói chàng như tiếng nước chảy nơi núi cao, xa xăm, thanh đạm, trong trẻo và dễ nghe.

Gò má tôi đỏ bừng, ý thức được sự thất lễ của mình, tôi vội vàng đưa mắt đi nơi khác, bèn lên đón lấy miếng táo, thẹn thùng nói:

“Thì ra chàng cũng thích trêu chọc người khác!”

Thực ra, sau khi nhìn thấy dung nhan thực sự của chàng, tôi mới bừng tỉnh ra. Khi ở thời hiện đại, hình như tôi từng nghe nói Lan Lăng Vương là một trong những tuyệt thế mỹ nam hiếm có trong lịch sử. Chỉ có điều ông nội thường bắt tôi đọc chính sử, chàng lại tuyệt duyên với Hoàng vị, bởi vậy ấn tượng của tôi về chàng không sâu sắc lắm. Nói đi cũng phải nói lại, ở thời hiện đại, tôi đâu có ngờ một ngày mình lại quay lại về thời Nam Bắc triều để gặp chính Lan Lăng Vương? Nhưng lúc đó, những ấn tượng mơ hồ mà tôi từng nghe về Lan Lăng Vương cũng dần dần hiện lên trong đầu sau khi tôi được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt thế của chàng. Loáng thoáng còn nhớ, cuộc đời chàng là một chuỗi bi kịch, cuối cùng bị anh trai hay em trai của mình ban một ly rượu độc.

Nghĩ tới đây, tim tôi đau thắt lại.

Lan Lăng Vương khẽ nhướn đôi mày liễu, lặng lẽ quan sát tôi, hình như hơi khó hiểu.

“Rõ ràng là rất đẹp, vậy mà lại đeo chiếc mặt nạ hung ác. Người ta còn tưởng chàng bị hủy mất dung nhan, ai ngờ...”. Tôi bỗng dừng thấy tim mình chưa chưa, khẩu khí nghe hơi bi phẫn, nhưng khi tôi nhìn vào gương mặt vô tội của chàng, đôi mắt phượng đang lấp lánh thì tâm trạng lại bình tĩnh trở lại.

Gương mặt tuấn tú của Lan Lăng Vương dưới ánh đèn vàng trở nên mơ hồ, nhớ lại ngày trước mình còn ngây ngô đi theo chàng và nói “Thiếp không chê bai chàng!”, khiến tôi thực sự muốn cắn đứt lưỡi mình ngay lập tức.

Nghe tôi nói vậy, Lan Lăng Vương hơi khựng lại, hình như có vẻ gì đó bất lực, khóe môi nhếch lên thành nụ cười như sóng nước.

“Tướng quân của chúng ta anh dũng thiện chiến, nhưng vì dung nhan tuấn tú, không thể uy hiếp quân địch, nên mới dùng mặt nạ. Như thế thì sao có thể nói là trêu chọc cô nương được?”. Tướng sĩ thủ thành ban nãy hình như đã hơi say, lão đảo lại gần nói.

“Đúng vậy, đẹp đâu phải là lỗi của chàng!”. Thì ra là vậy, tôi á khẩu, trong lòng thấy hơi xấu hổ. Lúc này ở sâu thẳm trái tim mình, tôi thà chàng đừng tuyệt mỹ xuất thần như thế, chỉ nhìn thôi mà đã thấy tự xấu hổ với chính mình rồi.

Bởi vì kích động nên lời nói của tôi hơi to, viên tướng sĩ đó thấy tôi thế thì bất giác bật cười ha hả. Hắn cười xong, thế là các binh sĩ khác xung quanh cũng đua nhau cười theo.

Tôi đỏ mặt, chẳng biết giấu mặt vào đâu, vừa giận vừa thẹn, lườm chàng một cái rồi quay người bỏ ra khỏi lầu.

Ánh trăng màu cổ đồng treo trên nền trời xanh thẫm, những vì sao sáng tỏ như những viên kim cương đáng tỏa ra thứ ánh sáng mơ màng. Đêm yên tĩnh như nước, con gió lạnh buốt mang theo mùi hương của cỏ non.

Kim Dung Thành cuộc sống bình dị nghèo khổ, không có cảnh tượng xa hoa như trong các Hoàng tộc phủ của Chu quốc. Trên thảo nguyên khô vàng, mấy cây phong lộ sắc đỏ, ý thu đã nồng. Tôi đứng dựa vào thân cây, mười đầu ngón tay đan vào nhau, cứ như thể lần đầu tiên trải qua tâm trạng này, pháp phòng bất ổn.

“Xin lỗi!”. Giọng nói của chàng rất bình thản, nhưng sao tôi nghe lại tràn đầy tình ý, bất giác cảm thấy ấm áp hơn nhiều trong đêm mùa thu lạnh lẽo này.

Tôi cũng không ngờ chàng lại trịnh trọng xin lỗi mình như thế, tôi ngờ ngàng quay đầu lại.

“Hôm đó ta đã không thực hiện lời hẹn!”. Dưới màn đêm, mái tóc dài của chàng như thác nước, đôi mắt như gương soi rõ vầng trăng sáng, bình yên, sâu thẳm.

Thì ra là vì chuyện này. Nhưng chuyện đã trôi qua rất lâu, tôi cũng đã hết giận rồi. Tinh nghịch cười một tiếng, tôi nói:

“Đúng thế, chàng hại thiếp phải đứng dưới cổng thành chờ suốt một đêm, chàng định đền bù cho thiếp thế nào?”

Chàng thoáng khựng lại, rồi bật cười:

“Nàng muốn ta đền bù thế nào?”

“Nuôi thiếp cả đời nhé!”. Tôi buột miệng, nghiêng đầu nhìn chàng, cười nói: “Thiếp yêu cầu không cao đâu, cũng không cần cầm ngọc thực, chỉ cần cho thiếp một ngôi nhà to gần nước, thi thoảng cho ăn yến sào hay bào ngư là được.”

Tôi quay đầu lại, chàng ngờ ngẩn nhìn tôi giây lát, đôi mắt như nước hồ dấy lên một gợn sóng cười, hình như lần nào gặp tôi, chàng cũng nở nụ cười bất lực như thế.

Tôi kinh ngạc đến thất ngôn. “Nuôi thiếp cả đời...”, câu này thật là ám muội, kết tinh biết bao sự quyến luyến nồng đậm, sâu sắc của tôi trong đó.

“Hộc Luật tướng quân nói nàng không định rời khỏi Chu quốc, hơn nữa ngôn từ cử chỉ đều đậm lược hơn người. Xem ra hai điều này đều không đúng lắm!”. Nhờ ánh trăng sáng, tôi thấy trong tay Lan Lăng Vương đang đưa mấy trang giấy, nét mặt đầy vô tội.

Tôi tò mò lại gần, đón lấy tờ giấy trong tay chàng, nhìn những hàng chữ dày đặc, đầu tôi lập tức xuất hiện hai hàng khói đen. Hộc Luật Quang, ngài có cần phải lái nhái nhiều thế không, dám lôi vạ đánh cược của tôi ở Hoàng cung ra lừa người, nào là bởi vì Lan Lăng Vương không tới đón tôi mà tôi bạo nộ, nước mắt như mưa. Đúng là viết còn tỉ mỉ hơn cả trong blog của tôi thời hiện đại.

“Hộc Luật Quang này, sao không biết chọn cái gì quan trọng mà viết!”. Tôi đỏ mặt, bực tức nói, trong đầu tôi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thốt lên: “Đúng rồi, Hộc Luật Quang...”

“Mấy hôm nay không thấy hần gửi thư về”. Sắc mặt Lan Lăng Vương trầm xuống, giọng nói cũng nghiêm trọng, trong mắt hình như còn có vẻ lo âu: “Hắn là người hành sự vô cùng cẩn trọng, cho dù bị kẻ địch bao vây thì cũng nghĩ cách để truyền tin tức ra ngoài, làm việc bao giờ cũng giữ một đường lùi. Nhưng lần này...”

“Hắn không nói với chàng là hắn đi làm gì sao?”. Tôi ngờ ngác, với mối quan hệ giữa hắn và Lan Lăng Vương thì hắn biết rõ mình sắp đi làm một việc rất nguy hiểm, không có lý do gì không nói với chàng một tiếng: “Hắn bảo thiếp chờ ở Thanh Thủy trấn mười ngày, nếu hắn không quay về thì tự tới Kim

Dung Thành tìm chàng.”

“Thanh Thủy Trấn...?”. Lan Lăng Vương trầm ngâm giây lát, ngưng thần nhìn tôi: “Tiểu trấn này địa thế kín đáo, bao nhiêu năm qua thái bình vô sự, vì sao hán lại xảy ra chuyện ở đó?”

“Chàng nghe nói tới Thiên La Địa Cung chưa? Không biết vì sao, hình như hán gây chuyện với người của chỗ đó”. Tôi thành thực trả lời.

Vừa nghe thấy bốn tiếng Thiên La Địa Cung, Lan Lăng Vương giật thót mình, đôi mắt trong vắt như nước hồ thu dấy lên một con sóng, hàng lông mày cau lại, dường như không tin vào tai mình, trầm giọng nhắc lại:

“Thiên La Địa Cung?”. Trong mắt chàng lóe lên một tia nhìn thù hận rồi lập tức tan biến.

Đôi mắt trong vắt của chàng như viên bảo ngọc ấm áp, bình yên và hiền hòa, lúc này dâng lên một vẻ lạnh lùng, quyết đoán. Hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sự dao động tinh cảm rõ ràng trong đôi mắt ấy.

“Đêm đó hán xâm nhập vào phòng của Diệu Âm Tiên Tử, một trong bốn Tôn giả của Thiên La Địa Cung, sau đó không thấy quay lại nữa”. Tôi thấy chàng như vậy thì biết việc này vô cùng nghiêm trọng, định nói cho chàng những việc mà tôi biết, ngẫm nghĩ lại giây lát rồi nói: “Đúng rồi, nghe nói bọn Diệu Vô Âm mang theo một rương hành lý lớn, hình như Học Luật Quang quan tâm tới cái rương ấy!”

Thực ra đó chỉ là trực giác của tôi, nhưng rất hợp tình hợp lý. Nếu không vì sao hán lại hành động vào đêm hoa sen nở? Chắc chắn là vì hán biết khi đó Diệu Vô Âm bận thưởng hoa nên chọn lúc bà ta không có mặt để xâm nhập vào trong phòng.

Lan Lăng Vương im lặng rất lâu, dường như chàng đang suy nghĩ điều gì đó.

“Đúng rồi, chúng ta có thể tới Diệu Niệm Sơn! Hương Vô Thần một tháng nữa sẽ xuất hiện ở đó, chúng ta có thể thăm dò tin tức của Học Luật Quang qua ông ta”. Tôi nhớ ra.

“Vô Thần công tử, Hương Vô Thần sao?”. Lan Lăng Vương nhướn mày hỏi, đôi mắt đen láy sáng lên, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy tim mình đập lỡ một nhịp, vội vã quay đi, cố gắng bắt giọng nói của mình vẫn như bình thường.

“Phải, ông ta cũng là người của Thiên La Địa Cung. Có điều cái tên Diệu Niệm Sơn nghe thật kỳ lạ, chàng biết là nơi nào không?”

Tên các ngọn núi thời cổ đại có lẽ cũng không khác biệt nhiều so với thời hiện đại, Ngũ nhạc danh sơn tôi đã nghe nói tới, nhưng chưa nghe thấy Diệu Niệm Sơn.

“Trong sách cổ có ghi chép, phượng hoàng chết trên một ngọn núi, quân điều cử tầm tháng bảy, tháng tám sẽ tới diệu niệm, ở đó khoảng mười bảy, mười tám ngày rồi sẽ bay đi. Từ đó ngọn núi này có tên là “Diệu Niệm Sơn”. Lan Lăng Vương chậm rãi giải thích.

“À, Hương Vô Thần nói mình là Chu Tước, thì ra là...”. Tôi nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp, nghiêng đầu nói: “Có liên quan tới chim!”

Lan Lăng Vương bật cười nhìn tôi:

“Trong “Sơn Hải Kinh Chi Đại Hoang Tây Kinh” có nhắc tới một loài chim ngũ sắc, có ba cách gọi, là Hoàng Diệu, Chu Tước và Phụng Diệu. Có thể nói, Chu Tước cũng chính là Phượng Hoàng.”

“À, nói thế thì hóa ra Hương Vô Thần là một loài chim, hình như còn là Bách Diệu Chi Vương[1] nữa!”. Tôi ngây ngô nói, nghĩ bụng, chàng đọc nhiều sách thật đấy. Mà thân phận của Hương Vô Thần cũng thật khó tin, nhớ lại gương mặt kiều diễm yêu mị của ông ta, tôi lại nhớ tới Đào Hoa, trong lòng thoáng thấy bi thương: “Thiếp có một vấn đề nghĩ mãi không hiểu. Nam nhân các chàng đều như thế sao? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời thiếp.”

[1]. Vua của các loài chim

“Được!”. Lan Lăng Vương bình thản đáp. Hình như chàng đã thích nghi với mạch tư duy thay đổi liên tục của tôi.

“Vì một người mà chàng yêu sâu sắc, chàng có giết người mà yêu mình sâu sắc không?”. Tôi hỏi khẽ, trong lòng tôi thật hoang mang, nghi vấn, và cả một chút bất an, cứ như thể tôi sợ đáp án từ miệng chàng sẽ khiến tôi càng thêm sợ hãi.

Không biết vì sao, tôi luôn âm thầm lo lắng rằng vận mệnh của Đào Hoa rồi sẽ lại vận vào người tôi, kết cục của việc không có được tình yêu luôn khiến người ta vỡ vụn con tim

Tôi không biết trong lòng chàng nghĩ như thế nào về tôi, tôi chỉ biết, chàng đối với tôi mà nói đã là một phần không dễ để tách rời.

“Ta không biết!”. Lan Lăng Vương trầm ngâm giây lát, dường như rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, ngược đôi mắt sáng lên nhìn tôi, đôi mắt đen láy như mặt hồ lướt qua một tia sáng như ngọc, bình thản nói: “Cũng có thể!”

“Thế thiếp thì sao? Nếu người đó là thiếp, chàng có làm thế không?”. Tôi buột miệng hỏi. Lời nói vừa thốt ra, mới phát hiện ra câu hỏi của mình quá đường đột, quá không thực tế. Có trời mới biết tôi không có tình muốn tỏ tình với chàng, tôi chỉ là, lo lắng một cách kỳ lạ mà thôi.

Gò má nóng bừng, tim đập mạnh, tôi cúi đầu, không dám nhìn chàng. Thời gian phảng phất như ngưng đọng. Mặt trăng lạnh lẽo như sương, cơn gió đêm

ập tới, vang lên những tiếng vi vu rất khẽ. Xung quanh tịch không một tiếng động, rất lâu, rất lâu sau vẫn không có tiếng trả lời.

Tôi ngược mắt lên nhìn chàng, chạm phải đôi mắt phẳng lặng như hồ thu. Đôi mắt phượng tuyệt đẹp đang tỏa làn sóng lấp lánh dưới ánh trăng, trong mắt chàng dường như thoáng qua một vẻ kinh ngạc, hoang mang, ẩn nhẫn, áy náy, do dự, và cả một vẻ gì rất khó nắm bắt.

“Ha ha, thiếp đùa thôi! Lạnh quá, cũng muộn rồi, thiếp về ngủ đây!” Tôi lắp bắp nói, bẽn lẽn cười, đến hành động quay người cũng trở nên bối rối, vội vàng tháo chạy khỏi tầm mắt của chàng. Âm thầm cảm thấy ánh mắt chàng đuổi theo sau lưng, dường như hơi sùng sốt, lại như có gì đó do dự và bất lực.

Vốn là người ham ngủ nhưng lần đầu tiên tôi cảm thấy đêm thật dài, đứng tựa cửa, vạt áo bay trong cơn gió đêm. Ngẩng đầu nhìn lên trời, những vì sao của thời cổ đại nhấp nháy trên bầu trời, tuyệt mỹ tới mức khiến tôi cảm thấy như là ảo giác. Cũng giống như Lan Lăng Vương.

Tôi lẩm bẩm đọc tên chàng, trong lòng dấy lên một cảm giác khó nói thành lời. Ngọt ngào, mà lại như chua chua. Chàng đối với tôi cũng sẽ như tôi đối với chàng không? Thì ra rung động chính là cảm giác này. Bất tri bất giác, chàng đã không chế mọi suy nghĩ của tôi. Nhưng người không thực sự động lòng thì mới không bao giờ bị tổn thương...

Thực ra tôi không phải là một người kiên cường, tôi rất sợ thua cuộc.

2.

Cả đêm qua không ngủ, sáng sớm tôi mới mơ màng nằm vật ra giường, khi tỉnh lại thì bóng hoàng hôn đã buông khắp nơi.

Đứng bên cửa sổ vờn vai một cái, nghĩ bụng ở thời cổ đại, nơi mà con người luôn luôn chăm chỉ làm việc thể này, một người ngủ đến quá nửa ngày mới dậy như tôi chắc chắn sẽ bị mọi người khinh bỉ lắm. Đẩy cửa đi ra ngoài, trời đất ngập trong màu đỏ mơ màng. Ánh tịch dương nhuộm đỏ những chiếc lá phong đã ngấm hơi sương.

Mấy bông Thu Hải Đường vẫn kiên cường nở rộ, bóng hoa lay lay trong gió, mùi hương phảng phất trong không khí.

“Tắc bất thành văn, trách trời thu lạnh lẽo làm sao!” Tôi thờ dãi một tiếng, lẩm bẩm. Tôi càng cảm thấy, từ sau khi nhận được công lực của Đào Hoa, quả thực cơ thể tôi đã nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hơn nhiều, đang nghĩ thế thì một cơn gió ập tới, bóng cây lắc lư rất mạnh, trước mắt bỗng xuất hiện một cái bóng màu nâu nhạt, trong đó có điểm chút vàng óng rất đáng yêu.

Tôi vô thức lại gần một bước, nhanh nhẹn giơ tay đón lấy, hóa ra là một tổ chim nhỏ, trong đó còn có một con chim non màu vàng, miệng nó có màu đỏ non nớt, đôi mắt đen lay lay tò mò nhìn tôi, cái đầu nhỏ với lớp lông mượt như nhung, vô cùng đáng yêu. Tôi đặt nó lên lòng bàn tay, nghĩ ngợi, lùi về sau mấy bước rồi nhún chân nhảy lên cành cây.

Quả nhiên cơ thể tôi nhẹ nhàng rồi bay lên đứng vững trên cành cây thô ráp. Không kiểm soát được nội lực của bản thân, suýt thì tôi mất thăng bằng, người ngã ra sau, cánh tay khuỵu loạn trong không trung, nhưng cuối cùng cũng đứng vững được. Nhẹ nhàng đặt đặt tổ chim về lại chạc cây, giờ ngón tay nhỏ ra sờ vào cái đầu mềm mại của nó, khóe miệng tôi bất giác nở một nụ cười ấm áp.

Đúng lúc này đột nhiên thấy có cái gì đó rơi vào cổ áo lạnh lạnh, hình như đang trườn mình. Tôi ngẩng đầu, thấy trên cành cây treo lơ lửng vô số con sâu màu đỏ. Tôi sợ nhất là những loài động vật lấm chân biết bò, chỉ nhìn thôi đã nổi gai ốc. Cảm thấy trước mắt mình tối sầm, sống lưng ớn lạnh, gai ốc toàn thân dựng đứng lên, chân nhảy như điện giật, rồi đứng không vững, hét to một tiếng, cả người ngã từ trên cây xuống.

Đón tôi là một vòng tay ấm áp như cơn gió mùa xuân, bộ bạch y trắng như tuyết hiện ra trước mắt. Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã thoát khỏi vòng tay của chàng, vừa hét vừa nhảy tung tung, trên vai vẫn cảm thấy lạnh lạnh, không làm sao rũ đi được. Tôi vừa sợ vừa run, bèn cõng ngay chiếc áo ngoài bằng lụa mỏng màu hồng ra, loáng thoáng nhìn thấy có một đốm nhỏ màu đỏ bên trên, tay tôi run rẩy, hét to một tiếng rồi ném ra xa mấy trượng, lúc này mới như được phóng thích, thở phào một hơi.

Bỗng dưng nhớ ra sau lưng còn có người, vòng tay đó thoang thoang hương thơm thanh khiết. Người vừa đón tôi, chắc chắn là... Lan Lăng Vương. Tôi quay phắt đầu lại, thấy chàng đang nhìn tôi kinh ngạc.

Một cơn gió nhẹ ập tới, bờ vai tôi lạnh lẽo, lúc này mới kinh hãi phát hiện ra mình đã ném áo ngoài đi, giờ trên người tôi chỉ mặc chiếc yếm màu trắng viền bạc có thêu điểm những bông hoa lan, cổ và bắp tay lộ hẳn ra ngoài, để lộ nước da trắng ngần.

Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng mình vừa khoa chân múa tay thoát y trước mặt chàng ban nãy, chắc chắn trong mắt chàng, trông tôi thật là hoang đường và điên. Mặt trời đã xuống núi, trời càng lúc càng lạnh, làn da tôi lạnh buốt, nhưng trong người lại tỏa ra một luồng khí nóng, hòa lẫn vào với nhau gây nên một cảm giác khó chịu dị thường.

Tôi vòng tay ôm lấy người mình, một tay chà nhẹ lên bờ vai, bối rối đứng yên, chỉ hận mình không thể đào một cái hang mà chui xuống đất. Nếu bị mất mặt trước người khác, có lẽ tôi chỉ cười bình thản một cái rồi cho qua, nhưng đối lại là chàng, nhất cử nhất động của tôi dường như đều đã bị kiểm soát, tôi cứng đờ, bối rối, cứ như thể tôi không còn là Đoạn Mộc Liên biết tiến biết lui thường ngày nữa.

Trên cây vang lên tiếng chim hót lạnh lớt, ánh tịch dương đã hoàn toàn biến mất sau những rừng núi trùng trùng điệp điệp, cả bầu trời là màu tím mơ màng, lá phong đỏ rực, như những cánh bướm lung lay trong gió.

Lan Lăng Vương đột nhiên lại gần tôi, gương mặt của chàng thoát tối thoát sáng trong ánh hoàng hôn tuyệt mỹ, cảm giác mơ hồ, vô định. Chàng bình tĩnh nhìn tôi, đôi mắt như hồ thu lóe lên một ánh sáng u mỹ, sâu thẳm, như thể đang muốn khiến tôi tan chảy.

Bờ vai ấm dần, chàng khoác chiếc áo màu trắng của mình lên người tôi. Bộ y phục đó vẫn còn vương lại hơi ấm và mùi hương của chàng, thử mùi dịu mát, dễ chịu, đi vào tận trong tim. Ngón tay chàng chạm phải vai tôi, lạnh lạnh, nhưng vẫn ấm hơn da tôi rất nhiều, mềm mại như ngọc.

Tôi ngược mắt nhìn chàng, ánh mắt run rẩy. Tôi ở rất gần chàng, phảng phất như có thể cảm nhận được hơi ấm toát ra từ lồng ngực chàng, giống như hơi ấm mà tôi đã tìm kiếm bấy lâu. Tôi đột nhiên trở nên yếu đuối, mọi lý trí đã biến mất, tim tôi rung động, bỗng chốc cả người đổ về phía trước, vòng tay ôm lấy hông chàng, ôm thật chặt. Trên người Lan Lăng Vương có một mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu, vòng tay của chàng rất ấm áp. Chàng hình như hơi ngỡ ngàng, lúc lâu sau, đôi tay chàng cũng đặt lên vai tôi, ôm tôi rất khẽ.

Tôi thấy tim mình ấm áp, càng ôm chàng chặt thêm một chút, gò má chạm nhẹ lên bộ bạch y trắng như tuyết. Mái tóc đen tuyền của chàng bay trong cơn gió đêm, khe khẽ.

Đây là cảm giác hạnh phúc sao? Nằm trong vòng tay chàng, tôi cảm thấy thật ấm áp, thật an lòng. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác ấy, cứ như thể trời đất cắt ra một khoảng không gian riêng yên tĩnh, không còn sự cô độc, không còn sự yếu đuối, chỉ có tiếng trái tim mình đập thình thịch.

“Đừng rời xa thiếp, được không? Cứ như thế này, suốt đời suốt kiếp, được không?”. Giọng nói của tôi vang lên xa xăm như ánh trăng, yếu đuối như thể nó không phải là của mình.

Từ sau khi tới thế giới cổ đại, trong sâu thẳm trái tim mình, thực ra tôi thấy vô cùng bất lực và cô độc. Có lẽ cũng vì thế mà tôi mới dễ dàng động lòng trước chàng, người đầu tiên trên thế giới này bảo vệ tôi, cho tôi hơi ấm. Tôi không muốn rời xa chàng nữa, không muốn phải một mình chịu đựng thế sự phức tạp rồi ren này.

Rất lâu sau, bàn tay của Lan Lăng Vương nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của tôi, giọng nói dường như xúc động, nhưng lại phức tạp và khó nắm bắt, chất chứa sự do dự, bất lực, cô độc và ăn năn:

“Đừng thế... nàng sẽ hối hận đấy!”

“Không đâu!”. Tôi nhanh nhẹn tiếp lời, ngược mắt lên nhìn vào mắt chàng. Mười mấy năm nay, chưa khi nào tôi biết rõ mình muốn gì như lúc này.

Nhớ lại trên sa trường đầy huyết tanh, chàng nhẹ nhàng ôm tôi lên, đôi mắt phượng tuyệt mỹ thấp thoáng vẻ thương yêu khiến tôi lần đầu tiên cảm thấy bình an trong thế giới hỗn loạn đầy xa lạ này. Chàng là người đầu tiên đối xử tốt với tôi vô điều kiện, chàng luôn cứu tôi, bảo vệ tôi, cho dù là vô tình hay cố ý, chàng cũng đã là người mà tôi tin tưởng nhất.

Tuy rằng chàng từng thất hẹn, cũng từng khiến tôi đơn độc đứng dưới thành lâu khổ sở chờ đợi trong đêm, nhưng lần này tôi đã tìm được chàng thì sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lan Lăng Vương thở dài một tiếng, ôm tôi chặt thêm một chút. Rất lâu sau, chàng vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm tôi.

Tôi vui đầu vào ngực chàng, âm thầm cảm thấy trong trái tim chàng dường như có một thứ gì đó ngăn cách hai chúng tôi, không thể nào vượt qua được. Lúc này tôi chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ hy vọng thời gian ngừng lại, tôi cứ thế nằm trong vòng tay ấm áp của chàng, tới thiên trường địa cửu.

3.

Học Luật Quang là danh tướng của Bắc Tề, cũng là bằng hữu và tri kỷ của Lan Lăng Vương. Hắn xảy ra chuyện, đương nhiên Lan Lăng Vương không thể không lo. Khó một nỗi chàng không chỉ là Vương của vùng phong địa Lan Lăng, mà còn là Đại tướng quân anh dũng thiện chiến của Tề quốc, trong tay có rất nhiều việc công cần xử lý, nhất thời không thể bỏ thời gian đưa tôi khỏi hành tẩu Điều Niệm Sơn được.

Sáng sớm, tôi dậy sớm hơn thường ngày, người ta đều nói tinh thần phấn chấn là triệu chứng của tình yêu, tôi giờ như thế này, không biết có được coi là thế không? Vừa vượn vai vừa đi loay quanh khắp nơi, trong ấn tượng của mình, hình như lâu lắm rồi tôi không tập thể dục buổi sáng.

Xung quanh Kim Dung Thành là núi bao vây, sáng sớm tinh dậy, bầu không khí trong lành, tiếng chim hót líu lo, trên đỉnh núi phía xa còn bị bao phủ bởi lớp mây trắng xóa, nhìn từ xa trông đẹp không tả xiết. Tôi đột nhiên có nhã hứng, định đi về phía ngọn núi bị mây mù bao phủ ấy. Trong đầu tôi bất giác nhớ lại từng việc đã xảy ra kể từ khi tôi gặp Lan Lăng Vương lần đầu tiên.

Khỏe môi bất giác nhếch lên thành nụ cười ngọt ngào nhưng trong đáy tim lại âm thầm cảm thấy một điều gì đó bất an. Vì sao khi ôm chàng, tôi lại cảm thấy trái tim chàng có một bức tường trong suốt, cảm giác không thể truyền tải bằng lời, rõ ràng gần ngay trước mắt, có thể nhìn thấy rõ, nhưng lại không tài nào chạm tay vào được.

Nghĩ ngợi mãi, tôi đã đi ra khỏi thành rất xa, trong núi vì có suối nước nóng nên không khí ấm áp hơn chân núi rất nhiều, những ngọn cỏ đều xanh tốt, rừng trúc xào xạc trong gió. Loáng thoáng nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách từ xa vọng lại, tôi men theo tiếng nước mà đi, đi tới tận cùng rừng trúc xanh ngắt, bỗng dưng đứng khựng lại, nơi đó có một khoảng trời hoàn toàn khác. Trước mặt tôi, mọi thứ được mở rộng ra, những bông Bồ Công Anh trắng như hoa tuyết khiêu vũ khắp trời, trên thảm cỏ xanh mát mắt, điểm xuyết vô số những bông đủ sắc màu.

Dòng suối nhỏ trong vắt như gương đang lặng lẽ chảy, vô số cánh hoa nổi trên mặt nước, thảo mộc ngưng hương. Tôi men theo dòng suối đi về phía trước, thấy dòng suối đổ thẳng vào một mặt hồ xanh ngắt, hàng vạn bông sen đang dịu dàng khoe sắc, những chiếc lá xanh phủ kín mặt hồ, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy dễ chịu vô cùng. Tôi thần thờ ngắm cảnh đẹp trước mắt, thấy cảnh sắc này duy mỹ tới mức khó có thể hình dung. Bỗng dưng tôi nhớ tới câu thơ: “Liền trời sắc lá xanh xanh ngắt. Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng[2]”

[2]. Trích từ bài thơ “Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương” của Dương Vạn Lý.

Dưới ánh mặt trời bình minh dịu mát, những bông hoa sen màu hồng phấn nghiêng nghiêng trong nước hồ lăn tăn, cá chép bơi lội tung tăng, càng làm những đóa sen thêm rực rỡ. Giữa hồ có bức tượng một nữ nhân màu trắng, nhìn kỹ lại, tôi bất giác lại thêm ngỡ ngàng. Đoàn Dự sau khi nhìn thấy Thần Tiên tỷ tỷ[3] trong bức tranh có lẽ cũng chỉ ngỡ ngàng đến vậy thôi.

[3]. Đoàn Dự và Thần Tiên tỷ tỷ là hai nhân vật trong truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung.

Bức tượng đón mắt hạnh môi đào, chiếc cằm nhọn khiến tôi nhìn vào thương mến, mái tóc bay bay trong gió, vạt áo nhẹ nhàng, đứng giữa hồ sen trông như tiên nữ hạ phàm, đỉnh đỉnh ngọc lập. Chỉ là bức tượng thôi mà đã đẹp và sống động nhường ấy, nếu thực sự có người như vậy thì tướng mạo của người này chắc chắn phải khiến chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Thế gian nếu thực sự có một nữ nhân tuyệt sắc nhường này, e rằng cũng chỉ có Lan Lăng Vương anh dũng tuấn tú mới có thể sánh đôi cùng nàng. Trong đầu tôi đột nhiên nảy ra suy nghĩ đó, chỉ nghĩ thế thôi mà trong lòng đã thầm thấy hồ thẹn. Quay đầu đi, tôi thấy trên khoảng đất trống cách đầm sen không xa có hai cây hoa lê, cánh hoa trắng muốt như tuyết nhẹ nhàng bay xuống, đẹp như cảnh thần tiên.

Bên cạnh đó là một tòa tiểu lâu bằng gỗ, chia làm hai tầng, cầu thang gỗ bao xung quanh dẫn lên một lầu tháp khá cao ở bên phải, bố cục vô cùng tinh tế. Ở cửa chính lầu treo một tấm biển bằng gỗ đỏ, trên đó viết mấy chữ: “Lạc Thủy Tâm Vân Cư”.

Tôi lăm lăm đọc, thấy thật quen tai, quay đầu nhìn mặt hồ phẳng lặng như gương, những bông hoa lê trên cành nở rộ, những khóm mây trắng xóa như bông. Cảnh đẹp rung động lòng người ấy thật xứng với cái tên này. Tôi bất giác tưởng tượng, những người sống với nhau ở nơi này có lẽ là một cặp thần tiên.

Đi khoảng hai bước, ở giữa hai cây lê còn có một chiếc xích đu bằng gỗ, bị dây leo bám đầy đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió. Tôi bất giác chìm đắm trong cảnh sắc diễm lệ, vô thức ngồi lên xích đu đung đưa. Những cánh hoa từ trên không rơi xuống, cánh tay áo mỏng của tôi bay lên trong gió nhẹ, cảnh vật trước mắt đẹp như trong mơ, tà váy xếp nếp màu hồng phấn cũng khe khẽ bay lên, trông như những bông hoa trong không trung.

Đã lâu lắm rồi không cảm thấy tự do tự tại như thế. Cánh hoa nhảy múa khắp trời, hương thơm vấn vít nơi khứu giác. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận trái tim đang bay lên tận trời xanh, ngân nga hát bài “Hoa trong mộng”:

“Bông hoa trắng tinh khiết duy nhất trong giấc mộng

Nở rộng trên mặt trăng màu hổ phách

Cho dù đánh mất mọi sức mạnh của tình yêu

Thiếp cũng không sợ hãi

Dòng sông xanh trong thăm thẳm

Dẫn chúng ta về nơi chân thực

Đi qua gió cát

Cửa đứt bàn tay

Kiên định đi về nơi hy vọng

Bông hoa trắng tinh khiết duy nhất trong giấc mộng

Nở rộng trên mặt trăng màu hổ phách

Cho dù đánh mất mọi sức mạnh của tình yêu

Thiếp cũng không sợ hãi

Dòng sông xanh trong thăm thẳm

Dẫn chúng ta về nơi chân thực

Đi qua bức tranh cổ ngàn năm

Khắc nên thiên đường vĩnh hằng

Nhẹ nhàng lau đi mọi vết thương trên người

Thiếp chưa từng tuyệt vọng”.

Chiếc xích đu nhẹ nhàng đong đưa, như đang bay lên trời cao. Tiếng ca vọng lại, lúc này tôi mới phát hiện, thì ra giọng hát của mình cũng hay như vậy.

Đứng vào lúc này sau lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng gió, dường như chứa một lực đạo rất lớn, tốc độ cực nhanh, tuy rằng tôi cảm nhận được, nhưng lại không tránh được. Chưa kịp hoàn hồn lại thì nơi thắt lưng đã bị một chiếc lông Không Tước màu trắng cuốn chặt, sau đó bay ra ngoài.

Tôi xoay tròn, tà váy mỏng xòe tung như đóa hoa, bởi vì xoay quá nhanh nên đầu tôi cũng quay mòng mòng, nhưng đột nhiên có một đôi tay mạnh mẽ giữ chặt tôi lại. Hơi thở của người đó ấm nóng, có vẻ gì đó rất quen thuộc, hình như tôi từng nghĩ thấy ở đâu đó, nhưng lại không nhớ nổi là ở đâu.

Mở mắt ra, bắt gặp một gương mặt tuấn tú với nụ cười lúm đồng tiền, thấp thoáng vẻ yêu mị như mê hoặc, là Hương Vô Thần!

Chiếc lông công trong tay ông ta càng siết chặt hơn, tôi đứng ngay sát trước mặt ông ta, mũi tôi gần như đã chạm phải chiếc cằm nhọn xinh đẹp ấy. Thấy tôi, Hương Vô Thần thoáng khựng lại, nhướng mày nói:

“Nguyên Thanh Tỏa? Sao lại là cô?”

Bàn tay ông ta còn đỡ lấy hông tôi, tôi nhìn mặt tuyệt mỹ của Hương Vô Thần, nhớ lại lời dặn dò của Đào Hoa trước lúc lâm chung, bỗng thấy tim mình thất lại, lửa giận âm thầm bốc lên trong đáy mắt, trừng mắt nhìn ông ta, nói:

“Sao hả, bắt nhầm người sao? Thế mà ông còn không mau buông tay ra?”

Trước ánh mắt bị phản của tôi, Hương Vô Thần sừng sốt, ngơ ngác nhìn tôi giây lát, bàn tay giữ nơi hông tôi càng siết chặt hơn, cười tươi rói:

“Ta nợ tiền cô à? Sao cô lại hung dữ với ta như vậy?”. Nói rồi nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt vô tội: “Bài hát mà cô vừa hát nghe hay lắm! Hát lại cho ta nghe một lần được không?”

“Ông vô duyên vô cớ chạy tới đây không phải chỉ để nghe tôi hát chứ?”. Tôi vùng thoát khỏi người ông ta, bực bội lườm một cái. Trong lòng thầm thấy kinh ngạc, vì sao Hương Vô Thần lại xuất hiện ở đây?

“Ta tới đây tìm Tiêu Lạc Vân”. Hương Vô Thần chớp mắt, hình như cảm thấy nói với tôi cũng chẳng sao, khóe miệng thoáng qua một vẻ bồn chồn, nói tiếp: “Ban nãy cô quay lưng về phía ta, ta còn tưởng cô là nàng ấy. Nhưng nhìn thẳng mặt thì kém quá xa, nghe nói nàng ta là một mỹ nhân khuynh thành”. Hương Vô Thần ngừng lại, có vẻ suy nghĩ nghiêm túc, rồi lầm bầm nói: “Không biết nàng ta đẹp tới mức nào?”

Nghe ông ta thẳng thắn phê bình dung mạo của mình, tôi tức tối nghiêng sắp gãy cả răng, đỏ bừng mặt phần nộ quát:

“Này, Hương Vô Thần, ông đừng tưởng mình đẹp là có gì ghê gớm lắm, tôi ít nhất cũng là một người thật sự, không như ai đó, trông như nhân yêu!”

“Nhân yêu?”. Hương Vô Thần nghiêng đầu, hình như đang ngẫm nghĩ hàm nghĩa của cái danh từ hoàn toàn mới này, chiếc cằm nhọn lộ ra một độ cong rất đẹp, đại để là đoán ra ý nghĩa từ đó không hay nên bật cười: “Ta vốn là yêu mà!”

Tôi tức khí lườm ông ta một cái, phẩy tay áo quay người bỏ đi. Đi được mấy bước thì đứng khựng lại, quay đầu hồ nghi nhìn ông ta, hỏi:

“Tiêu Lạc Vân mà ông nói là ai? Vì sao ông lại tìm nàng ta?”

“Lạc Vân”, cái tên này tôi từng nghe A Tài và Học Luật Quang nhắc tới, tuy không biết nàng là ai, nhưng âm thầm cảm thấy chắc chắn nàng với Lan Lăng Vương có mối quan hệ gì đó. Không biết Tiêu Lạc Vân mà Hương Vô Thần nhắc tới có phải cùng một người hay không?

“Không liên quan tới cô, đừng quản nhiều quá!”. Ánh mắt Hương Vô Thần đột nhiên trở nên sắc lạnh: “Cô về nói với Lan Lăng Vương, trong vòng ba ngày phải giao Tiêu Lạc Vân ra đây. Nếu không e rằng Học Luật Quang sẽ biến thành một đồng máu đấy!”. Nói rồi ông ta chậm chậm quay đầu, đánh mắt ra hiệu về phía sau.

Trước mắt tôi đột nhiên trở nên trắng xóa, bốn nữ tử xinh đẹp thân mặc bạch y, trong tay cầm miếng vải voan nhẹ bay lên, Học Luật Quang nằm giữa tám vải voan màu trắng, hai mắt nhắm nghiền, mặt mũi tái nhợt. Bốn nữ tử đột nhiên tản ra tứ phía, miếng vải rách toang, Học Luật Quang rơi xuống đất, vẫn nhắm nghiền hai mắt, không có chút sinh khí.

Tôi thất kinh, vội vàng chạy lại diu hấn dậy, hơi thở của hấn rất yếu, cả người toàn là vết thương, tôi ngẩng đầu lên lườm Hương Vô Thần, vừa kinh ngạc, vừa phần nộ:

“Ông làm gì hấn? Hấn với ông không thù không oán, vì sao lại làm như thế?”

“Đâu liên quan tới ta. Ai bảo hấn cứu Tiêu Lạc Vân đi mất!”. Hương Vô Thần đẩy về vô tội, đôi mắt nheo lại, khóe miệng nở một nụ cười bồn chồn: “Nói ra thì cô rời khỏi Vũ Văn Dung, chạy tới đây là vì Lan Lăng Vương sao? Thế cô có biết Lạc Thủy Tâm Vân Các này là nơi như thế nào không?”

Tôi sừng sốt, Lạc Thủy Tâm Vân Các, Lạc Thủy Tâm Vân Các, chẳng nhẽ...

“Lạc Thủy Tâm Vân Các là nơi Lan Lăng Vương xây cho Tiêu Lạc Vân. Nơi này đã chẳng còn là bí mật nữa rồi, rất nhiều người đều biết!”. Hình như Hương Vô Thần cảm thấy biểu cảm này của tôi rất thú vị, hào hứng nhìn tôi, nói tiếp: “Lan Lăng Vương và Tiêu Lạc Vân là thanh mai trúc mã, hấn luôn luôn đưa nàng ta theo bên mình. Tiêu Lạc Vân trên người vốn mùi hương lạ, dung mạo khuynh thành. Nhưng năm năm trước, không hiểu vì nguyên nhân gì mà nàng ta bỗng dung mất tích, ngay cả Thiên La Địa Cung bọn ta cũng phải mất rất nhiều công phu mới tìm lại được.”

Trong lòng tôi dường như có gì đó nặng trĩu. Lạc Thủy Tâm Vân Các như chôn bồng lại tiền cảnh, thì ra là chàng xây lên cho nàng ấy. Nhất thời tâm trạng tôi trở nên phức tạp, đầu óc bấn loạn, chỉ biết thần thờ nhìn Hương Vô Thần.

“Nếu Tiêu Lạc Vân bây giờ quay lại bên Lan Lăng Vương thì cô nói xem, cô nên đi đâu về đâu?”. Hương Vô Thần nho nhã xòe chiếc quạt giấy ra: “Chỉ bằng cô giúp ta bắt Tiêu Lạc Vân về, chúng ta ai cũng có lợi.”

Thì ra đây chính là mục đích để ông ta nói với tôi những điều này. Tôi im lặng rất lâu, trong lòng dấy lên một nỗi chua xót mơ hồ, âm thanh trở nên xa xôi và mơ hồ, ẩn chứa nỗi xót xa:

“Hương Vô Thần, ông tưởng yêu một người là như vậy sao?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt ông ta, cũng như đang hỏi chính mình:

“Bởi vì muốn có được người mình yêu sâu sắc là có thể mượn danh nghĩa của tình yêu để làm tổn thương người khác sao?”

Ánh mắt Hương Vô Thần tối đi, thoáng vẻ sùng sốt.

“Không có nàng ta thì chàng sẽ yêu ta sao? Cho dù như thế thì ta có thể vì bản thân mà làm tổn thương tới một người vô tội sao?”. Tôi nhẹ nhàng đặt Học Luật Quang xuống đất, đứng lên, đưa tay phải ra, chiếc nhẫn Đào Hoa trên ngón trỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời: “Hương Vô Thần, Đào Hoa chỉ là yêu ông, bà ấy có tội gì? Vì sao ông lại đối xử với bà ấy tàn nhẫn như vậy?”

Đôi mắt màu hổ phách của Hương Vô Thần lóe lên một tia nhìn kinh ngạc, sáng ngời lên, nhìn tôi, nhướng mày hỏi:

“Chiếc nhẫn này chưa bao giờ rời khỏi thân thể nàng ấy, vì sao lại ở chỗ cô?”

“Người đã chết rồi, còn cần nhẫn để làm gì?”. Tôi ai oán nói, có lẽ trong đó có chất chứa một nỗi sầu ly biệt, mỗi khi tôi nhớ tới kết cục thê thảm của Đào Hoa là lại cảm thấy tim mình đau xót. Có lẽ vì tôi cho rằng mình đã tiếp nhận công lực của bà ấy thì nên làm điều gì đó.

“Khi ông đánh Đào Hoa một chương, ông không nghĩ rằng bà ấy sẽ chết sao? Cho dù thân thể có thể chống cự nổi, nhưng trái tim rồi cũng sẽ chết.”

Hương Vô Thần sùng sốt, lắc đầu như không dám tin, đôi môi tái nhợt:

“Không thể nào, chương đó không đủ lấy mạng nàng ta, nàng ấy không thể chết dễ dàng như thế!”

“Đào Hoa chết rồi! Có phải vì một chương của ông hay không thì cũng có gì khác biệt. Ông nhẫn tâm ra tay độc ác, nhưng lại không nhẫn tâm đối mặt với những nỗi tổn thương mà bà ấy phải chịu sao?”. Nhìn vào vẻ đau đớn lóe lên trong mắt Hương Vô Thần, trong lòng tôi thấy có một chút an ủi, chậm rãi nói: “Đào Hoa trước khi chết đã truyền toàn bộ công lực cả đời cho ta. Ông biết trước khi chết, bà ấy đã bắt ta phải hứa điều gì không?”

Hương Vô Thần đứng khựng lại, thần sắc có vẻ rối loạn, gương mặt lần đầu tiên để lộ vẻ hoang mang và bất lực. Đôi mắt màu hổ phách sáng rực lên như bảo thạch trong khoảnh khắc, đó là nước mắt sao?

Tôi đỡ Học Luật Quang dậy, chậm rãi bỏ đi, đi hàng chục trượng rồi, quay lưng về phía ông ta, nói:

“Đào Hoa bảo tôi giúp bà ấy bảo vệ ông, giúp bà ấy mang lại niềm vui cho ông, đừng để ông tiếp tục cô đơn, đừng để bất kỳ ai làm tổn hại tới ông.”

Tôi quay đầu lại, thấy Hương Vô Thần ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh trong khoảnh khắc đâm vào tim tôi đau nhói, khóe mắt ông thoáng đỏ, soi trên dung nhan trắng trẻo mà miệng càng trở nên kiêu diễm.

“Trước khi ra đi, bà ấy vẫn chỉ tâm niệm trong đầu một mình ông. Tuy rằng tôi đã hứa với bà ấy, nhưng e rằng nhất thời tôi không thể nào không đối mặt với ông bằng tâm trạng oán hận này”. Tôi đỡ Học Luật Quang chậm rãi bỏ đi, thân hình cao ráo tuyệt mỹ của Hương Vô Thần càng lúc càng xa.

“Có lẽ một người vô tình như ông hoàn toàn không cần bất cứ ai bảo vệ. Ông chỉ cần tiếp tục bảo vệ Diệu Vô Âm là được rồi, trên thế gian này cũng sẽ chẳng còn ai yêu ông sâu sắc như Đào Hoa đã yêu đâu.”

Con gió nhẹ thổi qua, mùi cỏ thơm ngát. Tôi không biết Hương Vô Thần có nghe thấy câu này hay không, tâm trạng bản thân tôi cũng trở nên nặng nề.

Lạc Thủy Tâm Vân Các, một nơi thế ngoại đào viên. Tiêu Lạc Vân, mỹ nữ khuyển quốc khuyển thành.

Bức tượng đá trên đầm sen chính là nàng. Có lẽ, cũng chỉ có mỹ nhân khuyển thành như nàng mới xứng với Lan Lăng Vương phong hoa tuyệt đại.

Trong lòng tôi bỗng có một cảm giác chua xót vẫn vương mãi không buông.

4.

“Thanh Tỏa, đừng nói với Lan Lăng Vương tôi ở đây!”. Học Luật Quang chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt nói.

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc đặt một cái khăn lạnh lên trán hắn, cơn sốt của hắn đã lui, nhưng hơi thở vẫn còn rất yếu ớt.

Dưới chân núi có một căn nhà gỗ của người thợ săn, trong đó có các vật phẩm sinh hoạt đơn giản, tôi cho hắn uống một ít nước để hạ sốt, lúc này Học Luật Quang mới từ từ tỉnh lại.

“Năm xưa Lạc Vân lạc lẽ rời khỏi Lan Lăng Vương, chuyện này nếu cứ truy cứu tới cùng e rằng ngài sẽ bị tổn thương”. Học Luật Quang nhướng mắt nhìn tôi, giọng nói đột nhiên lại trở nên cấp thiết: “Ngài ta đã quay về tìm Lan Lăng Vương chưa?”

Tôi thoáng khựng lại, ngăn ngừa giấy lát, gương mặt vẫn không chút cảm xúc, lắc đầu:

“Tôi không biết!”

“Thế này nhé, cô về Kim Dung Thành trước, thăm dò Trường Cung[4] xem Lạc Vân có tới tìm ngài chưa. Sau đó chúng ta lại nghĩ cách”. Học Luật Quang nhìn thẳng vào mắt tôi.

[4]. Cao Trường Cung, tên tự của Lan Lăng Vương.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Tôi càng nghe càng ngơ ngác, trong lòng âm thầm lo lắng một điều gì đó. Khóe mắt tôi liếc nhìn một vệt màu vàng nơi cổ áo Học Luật Quang, có cảm giác như đã từng thấy ở đâu đó, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì thì Học Luật Quang đã dựng cổ áo lên nhìn tôi một cái, ngừng lại rồi nói:

“Lạc Vân từ nhỏ đã có mùi hương lạ trên người. Hôm đó ở Thanh Thủy trấn, tôi ngửi thấy mùi hương đặc biệt này, thế nên mới điều tra Diệu Vô Âm, tìm được Lạc Vân đang nằm hôn mê trong chiếc rương ở phòng ả.

Tôi nhớ lại mọi việc xảy ra ở Thanh Thủy trấn, hình như tất cả đều rất khớp.

“Nhân lúc hôm Diệu Vô Âm thưởng hoa bên đầm sen, tôi bèn đi cứu Lạc Vân, đặt nàng trong một chiếc xe ngựa qua đường. Tôi cũng không biết bây giờ nàng ấy ở đâu”. Học Luật Quang lại thở dài một tiếng: “Sau đó Diệu Vô Âm bắt tôi tới Thiên La Địa Cung, ép tôi nói ra nơi trốn của Lạc Vân, trong lúc tức giận đã cho tôi uống thuốc độc.”

“Thế nên Hương Vô Thần nói, nếu trong vòng ba ngày Lan Lăng Vương không giao Lạc Vân ra thì ngài sẽ biến thành vũng máu?”. Tôi sợ hãi thốt lên.

“Không được để Lan Lăng Vương biết những chuyện này, nếu không ngài sẽ rất khó xử. Huống hồ có lẽ Lạc Vân hoàn toàn không tới tìm ngài”. Học Luật Quang nói khẽ, hình như có vẻ mệt mỏi, khép hờ mắt.

“Ngài nghỉ ngơi đi, những việc khác đừng nghĩ ngợi nhiều!”. Tôi đứng lên, trải lại giường cho hắn, trong lòng thầm thấy bất an.

“Thanh Tỏa, Lan Lăng Vương đã bao giờ nói với cô chuyện Ly Thương Kiếm chưa?”. Học Luật Quang đột nhiên gọi tôi.

“Chưa!”. Tôi chần chừ giấy lát rồi thành thực đáp.

Học Luật Quang khép hờ hai mắt, không nói gì nữa, hình như đã ngủ say.

Vầng trăng sáng lơ lửng trên bầu trời, trời đã vào đêm.

Tôi men theo con đường núi chậm chậm bước đi, cứ như bị ma xui quỷ khiến, lại đi tới Lạc Thủy Tâm Vân Các. Ánh trăng mờ màng, một vầng trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng dịu dịu, những vì sao nhấp nháy như những viên kim cương được rắc lên nền trời xanh thẫm, hương hoa quẩn quýt, như tuyết lướt qua bầu trời đêm, nhỏ bé và đẹp như mơ.

Chiếc xích đu bị dây leo quấn quanh đung đưa trong cơn gió, tôi lại gần, liếc thấy một bóng áo trắng dưới gốc hoa lê. Thân hình đó cao ráo như ngọc, từ xa nhìn lại, trông như thần tiên thoát tục. Trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời, thấy tim mình chưa xót, bất chấp tất cả, lao vút về phía đó, ôm chặt lấy chàng từ phía sau, gò má dán chặt lên lưng chàng, cứ như thể chỉ có vậy mới tìm được cảm giác an lành.

Lan Lăng Vương khựng lại, quay người lại vỗ nhẹ lên đầu tôi, nói:

“Sao nàng lại tới đây?”

Tôi càng ôm chàng thật chặt từ phía sau, chẳng nói lời nào.

Cơn gió đêm ập tới, những cánh hoa ướp hương nồng nàn rơi trên mái tóc dài của chàng, nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, tôi nhắm mắt, bỗng dưng hy vọng thời gian cứ thế dừng lại, tôi chỉ cần ôm chàng như vậy, không muốn đối diện với những sự việc mà tôi sợ hãi.

Hôm nay tôi trang điểm rất tỉ mỉ. Bên trên mặc một chiếc áo hoa mỏng ngắn cổ, tay áo rộng rãi màu vàng tươi, tay áo khoác ngoài thêu gấm hình hoa Phù Dung, bên dưới là chiếc váy lụa mỏng dài, thắt lưng buộc một dải lụa kết nơ hồ điệp trắng như tuyết. Cơn gió đêm hơi lạnh, tay áo theo gió bay lên, cảm giác lạnh lẽo ập tới, tôi bắt giác rung mình.

Lan Lăng Vương quay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vòng tay của chàng thật ấm áp, dường như có thể khiến người ta quên hết mọi phiền não trên nhân gian. Tôi vui đầu mình vào ngực chàng, vòng tay ôm lấy chàng, hít thật sâu cái mùi đàn ông đặc biệt trên cơ thể chàng, mọi bất an và nghi vấn trong lòng đều không muốn nhắc tới, cứ như thể dựa vào chàng là sẽ tìm được hạnh phúc, là đáng để tôi dùng cả đời để hoài niệm.

Trong khoảnh khắc đó, trên thế giới này, ngoài tôi ra không còn ai biết tôi quyến luyến một vòng tay đến thế.

Lan Lăng Vương hình như cũng phát hiện ra sự thấp thòm và sợ hãi đang tuôn trào trong tim tôi, chàng nhẹ nhàng đỡ lấy tôi, đôi mắt như hồ thu trong vắt:

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Thiếp sợ!”. Giọng nói của tôi run rẩy, khóe mắt cay cay: “Thiếp sợ đây chỉ là giấc mộng, khi thiếp tỉnh dậy, chẳng còn gì nữa!”

Dưới ánh trăng, đôi mắt trong veo của Lan Lăng Vương soi sáng những vì sao trên trời, nhìn tôi đầy trĩu mến, nắm tay tôi nói:

“Nàng đi theo ta!”

Trên mặt hồ phẳng lặng như gương, một chiếc thuyền theo nước trôi đi, nơi nó đi qua làm dậy lên những con sóng lăn tăn rất nhẹ, bầu trời sao soi mình trong nước, vàng trắng khuyết dịu dàng, ánh trăng theo sóng nước sóng sánh. Trong màn đêm yên lặng vô bờ, chỉ có tiếng mái chèo đập nước, mặt hồ như một viên ngọc tuyệt đẹp, ánh lên tia sáng.

ở giữa khoảng trời nước đẹp và yên bình như thế, dường như mọi phiền não đều tan đi như mây khói. Chiếc áo trắng như tuyết của Lan Lăng Vương bay trong màn đêm thanh tịnh, tay chàng cầm chèo, khua nhẹ xuống nước. Dưới bầu trời đêm, dung nhan của chàng càng thêm tuyệt sắc.

Tôi ngồi trên thuyền, bó gối ngắm chàng. Chàng nhìn vào ánh mắt của tôi, dịu giọng hỏi:

“Đang nghĩ gì thế?”

“Viết nhân ca”. Tôi nghĩ ngợi, nhíu mày lên, ánh mắt nhìn chàng tình nghich.

Lan Lăng Vương hiểu ý nhìn tôi, cười nhẹ một tiếng. Tôi đứng lên, nhẹ nhàng đi tới bên chàng, lên tiếng:

“Hôm nay hay là khi nào, dòng sông trôi chảy. Hôm nay hay là khi nào, được cùng Vương tử chung thuyền. Núi có cây, cây có cành, trong lòng nhắc tới chàng mà chàng không hay.”

Tôi nhìn vào mắt chàng nói, đôi mắt đen láy của chàng như viên ngọc dịu dàng nhìn tôi, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, tim tôi rung động, bất giác thấy thẹn thùng. Quay người đi về đầu kia của con thuyền, bước chân hoảng hốt trở nên nặng nề, làm con thuyền chao đi, tôi mất thăng bằng, suýt chút nữa thì ngã xuống, Lan Lăng Vương từ sau lưng ôm chặt lấy thắt lưng tôi, chiếc cảm đặt lên vai tôi, giọng nói bốn cột vang lên bên tai:

“Nàng có ý há?”

Tôi đỏ mặt, vừa giận vừa thẹn quay đầu lại, gương mặt tuyệt mỹ của chàng hiện ra ngay trước mắt. Tim tôi bỗng dưng mềm nhũn, như thể muốn tan chảy trong ánh mắt như nước của chàng, chạm nhẹ lên đôi môi mỏng của chàng, nhướn mày nói:

“Phải thì sao?”

Nói rồi hai tay tôi ôm lấy cổ chàng, nhón chân lên, vụng về hôn lên đôi môi đỏ như anh đào. Dường như tất cả mọi việc làm kiên quyết nhất của tôi trong cuộc đời này đều là vì chàng.

Lan Lăng Vương thoáng sững sờ, ôm lấy thắt lưng tôi, rồi nhẹ nhàng đáp trả. Nụ hôn của chàng dịu dàng và rất nhẹ, dường như còn thiếu cái gì đó, lúc này tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, chìm đắm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Kéo chàng nằm lên thảm cỏ bên hồ, tôi gối đầu lên cánh tay chàng, nhìn bầu trời lấp lánh đầy sao, lặng lẽ nằm một lát, tôi cắn môi, do dự không biết có nên kể chuyện ngày hôm nay cho chàng nghe không.

Thực ra tôi không muốn nhắc đến Lạc Vân trước mặt chàng, tôi sợ biểu cảm của chàng sẽ khiến tôi đau lòng. Từ khi biết sự tồn tại của Lạc Vân, tôi luôn luôn sợ hãi, tôi sợ trong lòng chàng có một nữ nhân còn quan trọng hơn tôi hàng ngàn lần, tôi sợ hạnh phúc trước mắt sẽ không còn thuộc về tôi. Thế nên nếu có thể thì tôi thà giả bộ ngây ngô, thà không hỏi gì, không cần biết gì.

Nhưng có lẽ tôi không nên giấu chàng chuyện của Học Luật Quang. Tôi luôn cảm thấy lần này Học Luật Quang quay về có gì đó không bình thường. Khi đó hần đang hôn mê, vì sao lại biết chuyện về Tiêu Lạc Vân mà Hương Vô Thần nói với tôi? Vừa nghĩ kỹ lại, vệt màu vàng nơi cổ áo hần hình như giống như của con rối mà tôi từng gặp.

“Học Luật Quang quay về rồi, nhưng hần... hình như không bình thường”. Tôi sợ hần sẽ gây điều bất lợi cho Lan Lăng Vương, thế nên tốt nhất là cứ nói ra.

“Học Luật Quang về rồi ư?”. Lan Lăng Vương sững sờ, trong mắt lóe lên một vẻ vui mừng.

“Phải, nhưng hần...”

“Phải, ta quay về rồi!”. Giọng nói của Học Luật Quang vang lên sau lưng, âm thanh rất khẽ, nhưng lại nghe vô cùng mạnh mẽ, không giống như người bị

trọng thương.

Tôi đứng lên, quay đầu lại, thấy Học Luật Quang đưa mắt nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Lan Lăng Vương, nói:

“Thần biết lỗi rồi, đã để Lan Lăng Vương phải lo lắng!”

Lan Lăng Vương chậm chậm đứng lên, mỉm cười:

“Ngươi bình an là tốt. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thanh Tỏa, cô cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi. Tôi với Trường Cung còn nhiều chuyện để nói”. Học Luật Quang nhìn tôi, vẻ mặt đầy thiện ý.

Tôi nhìn Lan Lăng Vương, rồi lại nhìn hần, bắt lực lui ra vài bước, miễn cưỡng đi xuống núi. Trong lòng còn đang do dự nên viện cớ gì để ở lại, dừng chân vừa định nói gì đó thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một cột khói dày, chất bột màu trắng thơm thoang thoang xộc vào mũi, người tôi mềm nhũn, vô thức định dựa vào gốc cây, nhưng đột nhiên bị ai đó kéo ra xa mười mấy trượng, ngón tay trỏ của Học Luật Quang đặt lên cổ tôi, hần học quát:

“Nguyên Thanh Tỏa, bị cô phát hiện ra rồi, có những lúc thông minh quá cũng không phải chuyện tốt đâu!”

Mắt Lan Lăng Vương sắc lại, biểu cảm bình thản:

“Ngươi với ta lớn lên bên nhau từ nhỏ, có gì mà không thể thương lượng được? Mau buông nàng ra!”

Tiếng cười của Học Luật Quang trở nên quái dị:

“Ngươi muốn cứu con nha đầu này thì hãy dùng Tiêu Lạc Vân để đổi đi. Trong vòng ba ngày, ta ở Điều Niệm Sơn chờ ngươi!”

Nói xong, hần ôm lấy tôi rồi nhún mình, nhẹ nhàng đạp lên những cành cây bay đi. Trên người tôi chẳng còn chút sức lực nào, nhẹ bẫng, chỉ mặc cho hần ôm đi, mắt tôi gần như không mở ra nổi nữa. Nhìn Lan Lăng Vương từ xa, ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến, hàng ngàn hàng vạn lời, lúc này chẳng thể nào nói được.

Dùng Tiêu Lạc Vân để đổi lấy tôi ư?

Chàng có làm vậy không?

5.

Tôi mở mắt ra, bầu trời màu xanh lam, ánh bình minh vừa ló, đêm đen đã lui dần.

Những ngọn cỏ ướt sương tỏa ra mùi ẩm mốc, tôi đứng lên, phát hiện ra mình bị nhốt trong một sơn động lõm vào bên trong, mặt còn lại bị một chấn song làm bằng gỗ chặn lại, tôi lắc thử, phát hiện ra tay mình không còn chút sức lực, song gỗ đó không hề lung lay.

Trên không vang lên tiếng chim hót líu lo, có tiếng hót véo von như tiếng sáo, có tiếng hót lại trầm trầm như tiếng trống, có tiếng hót đẹp như tiếng đàn. Tôi ngẩng đầu lên, thấy những chú chim đủ mọi màu sắc mà tôi chưa từng nhìn thấy kết thành đàn bay qua, để lại những sợi lông đuôi màu sắc trên nền trời.

Tay tôi bị một sợi lông Không Tước màu trắng dính vào, cổ tay lập tức tóe máu, tôi vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, hét lớn:

“Hương Vô Thần, sao ông lại nhốt tôi, mau thả tôi ra ngoài!”

Lông Không Tước trắng này tôi biết, lần trước Hương Vô Thần từng dùng. Hơn nữa nơi này bách điều tề tựu, có lẽ chính là địa giới của ông ta. Tôi vốn rất sợ cảm giác bị nhốt ở nơi nhỏ bé, trong sơn động lại như có tiếng chuột kêu, tôi vô cùng sợ hãi, giọng nói trở nên run rẩy.

“Im miệng cho ta!”. Bốn bạch y nữ tử trên bay xuống, mặt đeo mạng che, một người trong đó lên tiếng quát. Bốn người dựng một chiếc dù màu phi thúy ngay trước nhà tù, xếp cái ghế gỗ đỏ chạm trổ tinh tế bên dưới cái dù rồi vội vàng lui ra tứ phía, cung kính đứng chờ.

Giây lát sau, một nữ tử dung mạo tuyệt trần chậm chậm đi tới, bộ y phục trắng muốt, sau lưng lại có bốn nữ tử nữa chấp tay theo hầu.

“Diệu Vô Âm!”. Tôi kinh ngạc thốt lên, không ngờ đích thân bà ta lại xuất hiện ở đây.

“Câm miệng, tên của Tiên Tử đầu phải loại người như ngươi có thể tùy tiện gọi!”. Một thị nữ sau lưng Diệu Vô Âm nghiêm giọng quát, giơ tay lên, một dải lụa trắng bay về phía mặt tôi, tôi nghiêng đầu tránh, đồng thời có một dải lụa trắng khác quấn lấy hai chân tôi, quật tôi ngã xuống đất.

“Bà muốn gì?”. Tôi chẳng thèm đứng lên nữa, ngồi phịch lên cỏ, lạnh lùng hỏi. Đã đến nước này thì đành mặc cho bà ta chém giết.

“Ta không thích ngươi nói chuyện với Vô Thần như thế”. Trên gương mặt xinh đẹp của Diệu Vô Âm thoáng qua một vẻ độc ác, lông mày cau lại, nói: “Đào Hoa chết rồi thì thôi, lại còn để lại một người như ngươi bám lấy Vô Thần.”

“Khi ta gặp Hương Vô Thần bà đâu có mặt, sao biết được những điều bọn ta nói?”. Tôi nhướn mày, lòng đầy hồ nghi, cũng chẳng buồn nghĩ xem bà ta

có tình cảm gì với Hương Vô Thần.

“Thực ra chẳng phải ngươi đã đoán được rồi sao?”. Diệu Vô Âm lạnh lùng nói, đánh mắt ra hiệu sang bên, Hộc Luật Quang đứng sau lưng một thị nữ áo đỏ bước ra, mặt mũi dờ dằng đứng trước mặt bà ta. Những ngón tay thon dài của Diệu Vô Âm chỉ xuống đất, Hộc Luật Quang lập tức quỳ sụp xuống đất, đôi mắt tinh anh hàng ngày không còn chút thần thái.

“Hắn trúng bùa, ngôn ngữ và hành vi đều bị ta khống chế. Ai mà ngờ lại bị ngươi phát hiện ra”. Diệu Vô Âm giấu cợt nhìn tôi: “Có điều ngươi thông minh đến đâu cũng vô dụng, chẳng phải vẫn bị ta bắt đó sao? Hoàn toàn chẳng đáng để lo!”

“Nếu bà thực sự tin như thế thì việc gì phải canh cánh trong lòng những lời giữa tôi và Hương Vô Thần?”. Tôi lạnh lùng cười: “Bảo hắn đứng lên đi, không cần thiết phải nhân lúc hắn mất đi thần trí mà bắt hắn chịu sự sỉ nhục này.”

“Khốn kiếp, ngươi dám nói năng như thế trước mặt Tiên Từ!”. Một thị nữ áo trắng sau lưng Diệu Vô Âm lên tiếng quát, dải lụa trắng lại bay về phía tôi, quần chặt lấy cổ tôi khiến yết hầu lập tức bị siết lại.

“Nếu bà bắt tôi tới đây là để giết tôi thì mau ra tay đi!”. Tôi khó nhọc nói, miệng vẫn không chịu nhận thua: “Chẳng phải bà muốn có Ly Thương Kiềm sao?”

Bà ta mặt công mất sức như thế chắc chắn là có mưu đồ gì đó, không chỉ đơn giản là muốn sỉ nhục tôi. Diệu Vô Âm nghe nói thế thì sắc mặt thoáng đanh lại, cười:

“Nguyên Thanh Tỏa, chỉ bằng hôm nay ta cho ngươi chết được rõ ràng”. Nói rồi hơi nghiêng đầu, thị nữ kia lập tức buông tôi ra, bị trói quá lâu, nay có không khí xâm nhập vào cổ họng, tôi ôm chặt cổ, ho khan mấy tiếng.

“Ly Thương Kiềm thuộc về Lan Lăng Vương, đồng thời cũng là trấn thành chi bảo của Kim Dung Thành. Thứ ta cần không chỉ có Tiêu Lạc Vân, mà còn có Ly Thương Kiềm”. Diệu Vô Âm nhấp một ngụm trà xanh, thần thái ung dung: “Hôm đó Hộc Luật Quang thả Tiêu Lạc Vân đi mất, nhưng hắn lại không trốn được, hôm nay còn trở thành trợ thủ tốt của ta”. Diệu Vô Âm mỉm cười, Hộc Luật Quang đứng lên đi tới bên cạnh bà ta, rồi quỳ một chân xuống.

Tôi nhìn bà ta sai khiến Hộc Luật Quang thì trong lòng vô cùng căm phẫn. Xà yết mỹ nhân có lẽ là nói tới loại người này[5].

[5]. Xà là rắn, Yết là rết, ý chỉ người phụ nữ đẹp như rắn rết.

“Đêm qua khi Hộc Luật Quang bắt ngươi về, Hương Vô Thần đã tìm được Tiêu Lạc Vân ở một nơi cách thành Tây khoảng ba mươi dặm”. Diệu Vô Âm mỉm cười: “Ta đã truyền tin này tới chỗ Lan Lăng Vương rồi. Ngươi bị nhốt ở thành Bắc, ả bị nhốt ở thành Tây, ngươi nói xem, hắn sẽ đi cứu ai?”

Tôi khựng lại, lòng chùng xuống, cũng không biết vì sao bà ta lại làm như thế.

“Nếu trước giờ Tý mà hắn không tới thì thạch lao mà ngươi bị nhốt sẽ bốc cháy”. Diệu Vô Âm hình như rất thích biểu cảm lúc này của tôi, bật cười: “Ngươi đã trúng Địa La Tán của ta, không thể sử dụng sức lực. E rằng tới lúc đó ngươi đành phải hóa thành ngọc nát rồi.”

“Sao bà biết chàng sẽ không tới?”. Tôi vẫn cứng giọng.

“Bởi vì thủy lao mà Tiêu Lạc Vân bị nhốt sẽ chìm sau giờ Tý. Ngươi nói xem, hắn sẽ đi cứu ai?”. Giọng nói của Diệu Vô Âm nghe thật dễ chịu, nhưng sao lúc này lọt vào tai tôi lại thấy thật chói tai.

Thực ra tôi là người rất nhát gan, tôi vốn không muốn đối diện với những việc liên quan tới Tiêu Lạc Vân. Nhưng Diệu Vô Âm lại bắt tôi không thể không đối mặt với chuyện này, muốn làm một con đũa điều cũng không được.

“Vì sao bà lại làm như vậy?”. Tôi không biết vì sao họ lại muốn bắt Tiêu Lạc Vân, nhưng ít nhất đối với bà ta thì tôi chẳng có chút giá trị lợi dụng nào cả.

“Bởi vì ta ghét ngươi!”. Diệu Vô Âm trả lời rất nhanh: “Ta ghét Đào Hoa, và càng ghét sự lưu luyến của ả với Hương Vô Thần sau khi đã chết. Thế nên ta muốn ngươi chết, và mang theo sự đau khổ lẫn không cam tâm mà chết”. Trên gương mặt tuyệt mỹ của bà ta không có chút biểu cảm độc ác nào, bình lặng tới mức khiến người ta không rét mà run.

Tôi ngỡ ngàng nhìn bà ta, nhất thời không nói được lời nào.

“Cho dù thế nào thì hai nữ nhân liên quan tới Lan Lăng Vương đều nằm trong tay ta, đêm nay chắc chắn hắn sẽ phải rời khỏi Kim Dung Thành. Tới khi đó ta có thể phái người vào Kim Dung Thành tìm Ly Thương Kiềm. Một khi Ly Thương Kiềm đã được rút ra thì Kim Dung Thành tất sẽ đổ”. Diệu Vô Âm chớp mắt, mỉm cười giấu cợt. “Lan Lăng Vương tuy rằng là người phạm nhưng lại trí dũng song toàn, rất khó đối phó. Ngươi nói xem hắn sẽ cứu ai? Ha ha. Nguyên Thanh Tỏa, muốn cho ngươi được trở thành khuyển thành mỹ nhân một lần nhưng mà e cũng khó.”

Nói rồi bà ta chậm chậm đứng lên, liếc mắt nhìn tôi còn sừng sốt đứng ở chỗ cũ, phôi áo bỏ đi.

6.

Hôm nay dường như là ngày dài nhất, khó chịu nhất trong cuộc đời tôi.

Cảm giác chờ chết có phải là như thế này không? Nhưng tôi vẫn âm thầm cảm thấy một tia hy vọng, chàng có lẽ sẽ tới cứu tôi.

Trong đầu tôi hình dung lại từng việc xảy ra khi ở cùng Lan Lăng Vương.

Nụ hôn nhẹ nhàng ấy có lẽ với chàng không đáng là gì. Nhưng đối với tôi, nó đủ để tôi ghi nhớ suốt đời.

Đêm qua chàng còn ôm tôi, đầu mũi của tôi vẫn vương hơi thở của chàng. Đối với chàng mà nói, rốt cuộc tôi tồn tại với tư cách gì? Vì sao khi tôi ôm chàng lại âm thầm cảm thấy giữa chúng tôi có một bức tường vô hình ngăn cách không tài nào vượt qua được?

“Đừng như thế... nàng sẽ hối hận đấy!”. Tôi nhớ lại câu mà chàng đã nói, giọng nói tràn đầy vẻ bất lực, tràn đầy sự cô đơn. Có phải ngay cả trái tim chàng cũng đã được đeo mặt nạ hay không? Nghĩ kỹ lại, lần nào cũng là tôi chủ động ôm chàng, lần nào chàng cũng chỉ là không từ chối tôi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tôi bó gối ngồi trong góc, trong đầu nhớ lại mọi điều đã xảy ra từ khi tôi tới thế giới cổ đại tới nay. Có lúc nhớ tới đôi mắt thâm trầm ẩn nhẫn của Vũ Văn Dung, khi chàng cho tôi ra đi, khi chàng táo bạo hôn lên môi tôi.

Chỉ là trước khi gặp lại Lan Lăng Vương, tôi chưa từng cảm nhận được niềm hạnh phúc thực sự. Thế nên cũng không hiểu thế nào là trân trọng.

Nếu còn ở bên cạnh Vũ Văn Dung, cuộc sống của tôi sẽ như thế nào? Thì ra thứ mà tôi một lòng một dạ muốn theo đuổi chỉ là một cuộc sống bình yên và tự do, nhưng tất cả đều trở nên xa xỉ. Tôi chỉ rơi từ cái bẫy này sang cái bẫy khác, chỉ khác nhau là, cái bẫy sau do tôi cam tâm tình nguyện.

Cam tâm tình nguyện vì chàng mà bị trói buộc suốt đời.

Mặt trời đã ngả về phía Tây, trời tối rất nhanh, dường như chẳng bao lâu sau, bầu trời xanh thẫm thẫm đã treo đầy những vì sao lấp lánh. Vầng trăng khuyết vẫn tỏa ra thứ ánh sáng quyền rũ, chiếu sáng cả bầu trời. Bảo tôi phải làm sao để quên được chàng?

Hôm đó khi tôi đứng trước thiên quân vạn mã, nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của chàng, tới nay tôi vẫn còn nhớ như in niềm hân hoan và rung động ấy. Một cảm giác khắc cốt ghi tâm, không bao giờ quên được.

Thời gian dường như đã ngừng trôi, cho tới khi một góc thạch lao lóe lên tia sáng. Ngọn lửa màu cam liên miên như thủy triều, đốt cháy một mảng, ánh lửa ngút trời, khói bay mù mịt. Tôi lùi về sát chân song bằng gỗ, trong lòng dấy lên một nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Khói đen bốc lên ngàn ngút, lửa càng lúc càng to. Tôi sắp chết như vậy sao? Tôi còn chưa kịp hỏi rõ, đối với chàng, tôi rốt cuộc là gì? Thì ra từ trước tới nay chỉ là tôi tự lừa mình dối người.

Tôi nắm chặt vạt áo, sự yếu đuối đã chịu đựng cả ngày cuối cùng cũng vỡ òa thành tiếng khóc.

Lửa lan dần ra, tôi đã bị sắc khói tới mức thần trí mơ màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng mở khóa, tiếng cánh cửa kèn kẹt bị ai đó đẩy ra, rồi đột nhiên có người đỡ tôi lên, bế xốc tôi đi ra ngoài.

Tôi chấn động trong lòng, lập tức cảm giác như hoa xuân đua nở, cảm giác vui mừng ấy không thể nói rõ thành lời, cứ như thể trái tim treo lơ lửng suốt đời nay đã được đặt xuống. Mờ bùng đôi mắt ngẩn lệ ra, ánh mắt ngừng lại giữa không trung.

Đó là một gương mặt xa lạ, người đó thấy ánh mắt ngỡ ngàng của tôi thì vội vàng nói:

“Lan Lăng Vương phái tôi tới đây!”

Thì ra... không phải là chàng. Tim tôi như bị co rút, cảm giác thất vọng và đau khổ, cảm giác chua xót đến tuyệt vọng lặng lẽ lan ra khắp cơ thể.

“Á...”. Cùng với tiếng hét thảm thiết của hân, bờ vai tôi đau nhói, một thanh trường kiếm từ sau lưng đâm thẳng vào ngực hân, và cũng đâm rách vai tôi. Người đó đổ nhào xuống đất, tôi lăn lông lốc, vết thương trên vai chảy máu đầm đìa mà tôi không hề cảm thấy đau.

Ngoài kia tiếng hò hét vang trời, thanh kiếm của thị nữ áo đỏ như con gió bay về phía tôi, tôi nhắm mắt lại, không tránh né, bởi vì tôi biết tôi không thể tránh được.

Không có cảm giác đau đớn như tưởng tượng, trên không vang lên tiếng kim loại va chạm vào nhau. Tôi ngẩng đầu lên, thấy Hương Vô Thần dùng chiếc quạt giấy gạt thanh kiếm của ả ra, đôi mắt nhìn tôi như thăm dò:

“Nguyên Thanh Tỏa, cô muốn chết à?”

“Không phải ta muốn chết, mà ông muốn ta chết!”. Cả người tôi chẳng còn chút sức lực nào, quay đầu nhìn ông ta, hơi thở yếu ớt như tơ, nhưng giọng nói vẫn rất kiên cường.

Hương Vô Thần thoáng khựng lại, bất lực lườm tôi một cái, múa cây quạt trong tay, khéo léo chặn được thanh kiếm thứ hai của một bạch y nữ từ múa tới, hàng lông mày nhíu lại, nói:

“Sao hả, đến ta mà ngươi cũng không nhận ra sao?”

“Công tử bớt giận, cho dù nô tỳ có mượn gan hùng mật báo cũng không dám múa rìu qua mắt Hương công tử”. Bạch y nữ từ vội vàng quỳ sụp xuống

đất, nói: “Chỉ là... chỉ là Diệu Âm Tiên Tử đã cản, phải giết chết con tiện nhân này.”

“Lui ra, ta sẽ nói với nàng ấy!”. Hương Vô Thần bực bội nói, bế thốc tôi lên, đôi mắt đen lấy nhìn tôi, thần sắc có vẻ khó đoán: “Nha đầu, những gì ta nợ Đào Hoa sẽ trả lại cho cô. Hãy sống cho tốt, đừng dây dưa gì tới Thiên La Địa Cung nữa!”

Vòng tay Hương Vô Thần có một mùi hương rất quyến rũ, tôi mềm oặt trong vòng tay ông ta, cảm thấy mệt mỏi khôn cùng, chẳng còn sức lực gì để nói. Nhắm mắt lại, những giọt nước mắt chậm chậm lăn xuống, khiến gò má lạnh lạnh, rồi dần dần mất đi tri giác.

7.

“Tiểu thư, người không được xảy ra việc gì cả! Tiểu thư, người tỉnh lại đi, tiểu thư, mở mắt ra nhìn nô tỳ đi!”

Bên tai vang lên tiếng khóc nỉ non, tôi chậm chậm mở mắt ra, mọi thứ trước mắt đều rất mơ hồ, một gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc đập vào rèm mắt, ký ức ủa về, tôi sùng sốt lên tiếng, giọng nói khàn khàn:

“Bích Hương?”

“Vâng, tiểu thư! Cuối cùng người cũng tỉnh rồi!”. Thấy tôi đã tỉnh, Bích Hương càng khóc dữ dội hơn, thút thít nói: “Tiểu thư, người hôn mê ba ngày ba đêm rồi, liên tục khóc, liên tục nói mơ, làm nô tỳ sợ chết khiếp.”

Tôi vẫn ngơ ngác nhìn nàng ta, loáng thoáng nhớ rằng thị nữ Bích Hương của Nguyên Thanh Tòa là người đầu tiên chăm sóc tôi rất tận tâm sau khi tôi tới thế giới cô đại, bây giờ nhớ lại cứ như mọi thứ vừa mới xảy ra trước mắt.

Có phải tôi chưa từng rời khỏi Tư Không Phủ, có phải tất cả chỉ là ảo giác?

“Sao ta lại ở đây?”. Tôi khẽ hỏi, hơi thở yếu ớt như tờ, trong giọng nói chất chứa sự hoang mang. Trong lòng tôi thoáng qua gương mặt phong hoa tuyết đại của Lan Lăng Vương, nỗi cay đắng và đau đớn vẫn còn vẹn nguyên như trước mắt, tất cả những điều này làm sao có thể là giấc mộng?

“Là Hương Vô Thần đưa người tới đây. Ông ta nói tiểu thư gặp mãnh thú trên núi, bị sợ hãi quá độ”. Bích Hương lau nước mắt, mang một bát thuốc tới: “Tiểu thư tỉnh dậy thì tốt rồi, nhưng đừng dọa Bích Hương nữa. Nào, mau uống thuốc đi, đại phu nói thân thể của tiểu thư hư nhược lắm!”

Tôi thầm thấy cay đắng trong lòng, vị đắng của thuốc càng làm tôi khó chịu, bắt giác cau mày, lắc đầu.

“Đưa thuốc cho ta!”. Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, trầm đục, khàn khàn, chàng cúi đầu nhìn tôi, trong mắt chất chứa một tình cảm vô cùng phức tạp, ánh lên sự nóng bỏng và quan tâm sâu sắc, cả một ngọn lửa hân hoan vì mất đi nay tìm lại được đang hùng hực cháy trong mắt chàng.

Vũ Văn Dung. Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đen của chàng sâu thẳm, nóng bỏng như muốn hút tôi vào sâu trong đó. Tim tôi thoáng thấy xúc động, lúc bỏ đi tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình và chàng trùng phùng.

Chàng nhấp môi uống một ngụm thuốc trong bát, rồi cúi người xuống hôn lên đôi môi khô nẻ của tôi. Tôi không kịp đề phòng, đầu lưỡi chàng dịu dàng, từng chút, từng chút một đưa thứ thuốc đắng vào miệng tôi. Tôi không ngờ chàng lại làm thế dưới con mắt quan sát của mọi người. Chàng ở rất gần tôi, nhưng không chịu buông tôi ra nữa, hôn tôi thật sâu, dịu dàng và tràn đầy sự “xâm lược”.

Tôi không đáp lại, chàng chậm chậm buông tôi ra, sự lưu luyến còn vương đầy trong mắt, đưa bát thuốc trong tay nói:

“Thế nào, muốn ta cho nàng uống thuốc như vậy tiếp không?”

Bích Hương thấy Vũ Văn Dung đối xử với tôi như vậy thì trong mắt không che giấu nổi sự vui mừng. Các nô bộc sau lưng đều thì thảo bàn tán với nhau điều gì đó.

Tôi bất lực, đành phải bịt mũi, đón lấy bát thuốc và uống ừng ực.

“Như thế mới ngoan!”. Vũ Văn Dung ngồi xuống bên giường, ngón tay thon dài vuốt lên mái tóc tôi, hơi nóng từ bờ môi phả vào bên tai, giọng nói trầm ấm và dễ chịu: “Nàng còn nhớ trước khi ta thả nàng đi, đã nói gì với nàng ở Tể Tướng phủ không?”

Tôi thờ dãi, nhìn chàng, mặc dù mọi thứ đều như giấc mộng, nhưng tôi vẫn nhớ.

“Nếu để ta gặp lại nàng, chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả, giữ nàng ở bên cạnh. Suốt đời suốt kiếp, nàng đừng mong rời đi.”

Chàng cắn nhẹ vành tai tôi, hơi thở nóng hổi, trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Vọng tiên lầu, vọng quân vương

1.

Tôi không biết “Địa La Tán” của Diệu Vô Âm là thứ gì, nhưng thực sự là công hiệu rất mạnh. Trong suốt những ngày này, Vũ Văn Dung đã sai mướn mấy đại phu liên tục khám chẩn cho tôi, nhưng hươu, tuyết liên, nhân sâm và nhiều dược liệu quý hiếm khác đều được đưa tới, nhưng tình dường hơn nửa tháng trời mà thân thể tôi vẫn không chút khởi sắc. Vết thương do kiếm đâm ở vai đã dần dần lành lại, trên da chẳng còn dấu vết nào nữa, nhưng mỗi khi nhớ tới những ngày bị Diệu Vô Âm giam bắt, nhớ lại ngọn lửa hùng hực cháy và tâm trạng chờ đợi Lan Lăng Vương với tia hy vọng cuối cùng, là cảm thấy như một con ác mộng, khiến tôi bất giác thấy rùng mình. Cả cơ thể lẫn trái tim đều bị tổn thương. Muốn khôi phục một cách thực sự e rằng phải cần rất nhiều thời gian.

Gần đây ngày nào tôi cũng ngủ tới khi mặt trời lên tới ba con sào mới dậy, Bích Hương hầu hạ tôi chải đầu, trang điểm, nhìn sắc trời rồi nói:

“Giờ này chắc Tư Không đại nhân sắp tới rồi!”. Trên mặt nàng bỗng dưng mang theo sự vui vẻ, lại gần nói với tôi đầy vẻ thần bí: “Tiểu thư, gần đây Tư Không đại nhân mới xây một tòa lầu ở Tây Uyển Đại Hưng Thổ Mộc, nghe nói là để tặng cho tiểu thư đấy!”

Tôi dựa vào thành giường, thoáng ngơ ngàng:

“Vũ Văn Dung rộng rãi thật đấy. Hắn thường tặng nhà cho nữ nhân sao? Cho dù muốn tạo cho người ngoài hình tượng về một phá gia chi tử mê đắm sắc dục thì cũng không cần đầu tư nhiều tiền bạc thật như thế chứ.”

Bích Hương lắc đầu, đáp:

“Tư Không đại nhân vốn là người rộng rãi, nhưng xây riêng một tòa lầu để tặng cho ti thiếp trong phủ thì... đây là lần đầu tiên.”

Trong lòng tôi chẳng hiểu sao lại thấy xúc động. Nếu thực sự là như thế thì Vũ Văn Dung đối xử với tôi có thể coi là rất tốt rồi. Nhớ lại hôm vừa tỉnh lại, tôi cũng thật là vô dụng, chẳng cho tôi uống thuốc, cắn nhẹ vành tai tôi. Lúc nhìn thấy chàng, tâm trạng tôi vốn đã vô cùng phức tạp, khí huyết bùng bùng, thế là ngất đi. Có lẽ vì nguyên nhân này mà sau đó chàng không có bất kỳ hành động nào đi quá giới hạn với tôi nữa. Trong suốt nửa tháng nay, ngày nào chàng tan triều xong cũng chạy đến phòng tôi, coi nơi này như là thư phòng của chàng. Dưới cửa sổ đặt thư án của mình, bên trên bày đủ các loại bút lông và giấy tờ quý giá. Đa số thời gian, chàng ngồi ở đó chăm chú đọc sách, còn tôi dựa người vào giường lật giờ thi kinh, hoặc là ngẩn ngơ. Hai người đều chẳng ai nói với ai lời nào, chỉ lặng lẽ ở bên nhau, không khí có thể coi là khá hòa thuận.

Thực ra tâm ý mà Vũ Văn Dung dành cho tôi không phải là tôi không cảm nhận được. Nhưng tôi biết làm thế nào đây? Rất nhiều đêm, cảnh tượng khi ở bên Lan Lăng Vương lại lướt qua trước mắt như những ngôi sao băng, trong lòng tôi thấy rối bời, tôi thực sự không tài nào hiểu được.

Tôi thở dài, bỗng dưng cảm thấy bức bối, thế là nói với Bích Hương:

“Thay y phục giúp ta. Ta muốn ra ngoài đi dạo!”

Bích Hương là kiểu người nói nhiều, vừa nghe tôi sai bảo đã nói:

“Tiểu thư ở trong phòng hơn nửa tháng trời rồi, cũng nên ra ngoài đi lại một chút. Nói ra, những ngày tiểu thư không ở đây, Tư Không phủ cũng khác trước rồi. My chủ nhân ngày trước bài xích tiểu thư, giờ thì hay rồi, một chủ nhân khác còn lợi hại hơn bà ta đã xuất hiện, đúng là người mới hơn người cũ”. Bích Hương lải nhải, tôi cũng không hiểu lắm. Nàng ta giúp tôi chọn chiếc áo cảm bào màu vàng cam có hoa văn hoa mẫu đơn sau đó quay đầu lại hỏi: “Tiểu thư, hôm nay mặc bộ này được không?”

Tôi sững lại một lát, nghĩ bụng thẩm mỹ của nàng ta với tôi quả nhiên có sự khác biệt, lắc đầu nói:

“Có bộ nào khiêm tốn hơn không?”. Sợ rằng nàng ta không hiểu từ “khiêm tốn” mà tôi nói là gì, bèn bổ sung thêm một câu: “Bộ nào đơn giản ấy. Tư Không phủ nhiều nữ nhân, bộ quần áo khoe mẽ như thế này sau này tốt nhất là ít mặc thôi!”

Bích Hương khựng lại, rồi nhìn tôi bằng đôi mắt sùng bái:

“Tiểu thư đúng là thông minh, từ này nói thế nào nhỉ?”. Nàng ta nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Đúng rồi, gọi là “giấu tài”! Ngày trước sao nô tỳ không phát hiện ra tiểu thư thông minh như vậy nhỉ, bây giờ Tư Không đại nhân rất coi trọng tiểu thư, cả phủ đều nhìn thấy. Bởi vì nô tỳ là nha đầu của tiểu thư nên dám người đó cũng không dám bắt nạt nữa.

Tôi thở dài, nghĩ bụng như thế này không tốt, cô bé này sao lại nói là giấu tài, thực ra là cảm thấy mình đang giả bộ ngốc nghếch, coi tôi như một con sói giả chẳng. Hơn nữa dùng từ này hình như cũng không hợp lý lắm.

“Bích Hương, người ở lại trong phòng đi, một mình ta ra ngoài là được. Nếu Vũ Văn Dung tới thì người giúp ta tiếp đón chàng”. Tôi khoác chiếc áo mỏng màu xanh nhạt ra ngoài, chỉ muốn được yên tĩnh một lát, chưa chờ nàng ta trả lời đã mở cửa đi ra.

Tư Không phủ rất rộng. Tôi đi qua mấy cánh cửa nguyệt nha, đi qua con đường lát đá xanh với hai hàng dương liễu rủ bên cạnh, đi thẳng về phía Nam, không lâu sau thì mất phương hướng, hoàn toàn không biết mình đang ở chỗ nào.

Lúc này đang là giữa hạ, tiếng ve sầu kêu râm ran, mang theo hương vị nóng bỏng của mùa hạ. Đứng trước là một viện lạc đơn giản, hoàn toàn khác với

những tòa lâu xa hoa của Bắc Uyển, chỉ có vài căn nhà ngói xanh, xung quanh không có khu vườn nào điểm xuyết. Chính giữa bày một chiếc bàn đá, một nữ tử đang ngồi một mình nơi đó, nàng ta mặc chiếc váy bình thường, phong cảnh tổng thể của tòa viện lạc này rất hài hòa.

Tôi không biết nơi này là nơi nào, còn đang do dự không biết có nên đi về trước hay không thì nữ tử đó đột nhiên quay đầu lại. Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều thoáng ngỡ ngàng.

Một đôi mắt phượng, xương gò má rất cao, không đẹp lắm, nhưng tổng thể lại tạo nên một vẻ yêu mị. Chỉ nhớ lần trước khi gặp nhau, nàng ta còn mặc y phục rất xa hoa, khí thế hoàn toàn khác với trước kia. Nếu không phải từng bị nàng ta đánh cho một trận toi tã nên khắc cốt ghi tâm gương mặt này thì tôi không dám nghĩ một nữ nhân hồng hạc, đánh đá nhường ấy lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay.

“My...” My cái gì nhỉ? Tôi chỉ nhớ khi đó mọi người đều gọi nàng ta là My chủ nhân, còn cụ thể tên là gì thì hoàn toàn không nhớ được.

“Nguyên Thanh Tỏa, ngừng lại một lát! Hôm nay, nếu cô bằng lòng, thì gọi ta là Hồng Hương cũng được.”

Tôi gật đầu, nhất thời không nói gì. Dù sao thì một nữ nhân đã từng đối xử rất tàn độc với tôi, nay thấy nàng ta như thế này, tôi cũng không biết mình nên có thái độ gì.

“Sao cô lại ở đây?”. Tôi buột miệng hỏi. Còn nhớ ngày trước nàng ta là ti thiếp được đặc sủng nhất ở Yên Vân Các.

“Thực ra ta còn được như ngày hôm nay thì phải tạ ơn cô”. My Hồng Hương chỉ tay vào chiếc ghế đá bên cạnh, ra hiệu bảo tôi ngồi xuống. Nhưng khi nói chuyện, thần sắc của nàng ta không còn vẻ cay độc như trước kia.

Tôi lại gần ngồi xuống, lặng lẽ hỏi:

“Ồ, thế là sao?”

My Hồng Hương nhìn tôi giây lát rồi nói:

“Quả nhiên là cô đã khác trước kia rồi. Xinh đẹp hơn nhiều, tính tình cũng lạnh lợi hơn, chẳng trách Văn Dung lại si tình cô như thế.”

Tôi thoáng khựng lại, nghe các ti thiếp trong phủ đều gọi Vũ Văn Dung là “Đại nhân”, vậy mà nàng ta lại thân nhiên gọi thẳng tên chàng, trong mắt toát lên tình ý rất sâu sắc, chứng tỏ nàng ta thực sự có tình ý với chàng.

My Hồng Hương dừng lại định thần, lại nói:

“Sau khi đại nhân quay về thì bắt đầu bắt tay điều tra về việc cô rời khỏi phủ. Sau khi biết là ta đánh cô một trận rất tàn nhẫn, đại nhân đại nộ, hạ lệnh đuổi ta tới Đông Ốc.”

“Đông Ốc?”. Tôi lặp lại.

“Đại nhân vốn là người phong lưu đa tình, không tính các ca nữ vũ cơ, chỉ riêng trong Yên Vân Các đã có ba mấy ti thiếp. Tuy rằng không bằng Hậu cung của Hoàng đế, nhưng cũng chẳng thua kém gì nhiều, lúc nào cũng có thưởng có phạt. Đông Ốc là nơi trừng phạt các ti thiếp thất đức, ta không ngờ chàng lại vì cô mà đối xử với ta như thế”. Giọng nói của My Hồng Hương rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn tôi dường như có chút cảm khái.

“Sau đó thì sao?”. Tôi giả bộ vô tình hỏi. Nghĩ bụng, Đông Ốc mà nàng ta nói thực ra cũng chỉ như lãnh cung của Hoàng đế. Các nam tử thời cổ đại đều có năm thê bảy thiếp, huống hồ là chàng. Sự thực này không phải hôm nay tôi mới biết, nhưng lúc này lại có cảm nhận mới. Cho dù chàng có vài phần tình ý với tôi thì đã sao? Tôi chẳng qua cũng chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân của chàng mà thôi.

“Nhưng mấy hôm sau đại nhân lại thả tôi ra, thường hỏi ta những việc liên quan tới cô. Hôm đó cô đột nhiên trở nên lạnh lợi, miệng lưỡi thế nào, rồi nửa đêm trốn ra ngoài ra sao, ta đều kể rất thành thực cho đại nhân nghe. Chàng nhìn về phía xa, khóe miệng mỉm cười”. My Hồng Hương nhìn tôi, trong đáy mắt ánh lên một tia nhìn ngưỡng mộ rất sâu sắc, nhưng rồi chớp mắt đã biến mất, lại nói: “Ta hầu hạ Đại nhân đã lâu, ta biết nên làm thế nào để chiều theo lòng chàng. Chỉ một nụ cười đó là ta biết chàng đối với cô thực sự khác biệt, thế là ta thường cố ý nhắc tới cô với chàng, nói những lời khen ngợi cô. Như thế một thời gian, quả nhiên đại nhân đã nguôi giận, chỉ có điều không còn sủng ái ta nữa, cũng không sủng ái bất cứ nữ nhân nào trong Yên Vân Các nữa.”

Tôi nhìn My Hồng Hương, nghĩ bụng với sự sủng ái mà nàng ta có được với Vũ Văn Dung ngày trước, quả nhiên nàng ta có chỗ hơn người. Có lẽ là vì biết chiều theo ý thích của chàng, đó là điều mà không ti thiếp nào có được. Nhưng Vũ Văn Dung thực sự quan tâm tới tôi như vậy sao?

Tôi có thắc mắc trong lòng là hỏi luôn:

“Vi sao cô lại nói với ta những điều này? Ban nãy cô còn nói tạ ơn ta là vì đang oán hận ta sao? Cô cảm thấy là ta hại cô bị thất sủng sao?”

Nàng ta lắc đầu:

“Không, ta thực lòng cảm ơn cô! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy đại nhân một lòng một dạ với cô, thì có lẽ ta vẫn còn ôm ảo tưởng với chàng, tưởng rằng chỉ cần ta nỗ lực thì sẽ có một ngày chàng thực lòng thích ta. Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là vọng tưởng, cũng nhờ có việc của cô, ta bị đẩy vào Đông Ốc nên mới sống được tới bây giờ sau khi Nhan Uyển chuyển tới.”

“Nhan Uyển?”. Tôi lại sững sốt, suýt thì quên mất rằng trong khoảng thời gian tôi ở bên ngoài, nàng ta đã được gả tới đây.

Ánh mắt My Hồng Hương dời ra xa, dường như đang hồi tưởng lại quá khứ, cúi đầu nói:

“Thực ra ngày trước ta lòng dạ độc ác, liên tục tiêu diệt những nữ nhân mà ta cho rằng có sức uy hiếp với mình chẳng qua cũng chỉ vì muốn độc chiếm sự sủng ái của chàng. Ta thắng hết lần này tới lần khác, ta tưởng rằng sẽ có một ngày ta có được trái tim của Đại nhân”. Nàng ta thở dài một tiếng, ngừng đầu lên nhìn vào mắt tôi: “Nguyên Thanh Tỏa, ta không biết giữa cô và Đại nhân đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô thực sự rất may mắn. Một nam nhân như chàng vốn coi nhẹ tình ái, một khi đã si tình một nữ nhân nào đó thì chắc chắn sẽ vô cùng sâu đậm.”

Tôi rùng mình, nhớ lại gương mặt anh tuấn nhưng vô cùng bạc bẽo của Vũ Văn Dung, nhớ lại đôi mắt dịu dàng sâu thẳm của chàng, nhất thời thất thần.

“Nhưng điều này đối với cô mà nói cũng chưa chắc đã là việc tốt”. My Hồng Hương nhếch môi, tiếp tục cảm khái: “Ta rất hiểu đại nhân. Tình yêu của chàng vừa sâu sắc, vừa như con dao hai lưỡi, rất dễ làm tổn thương người khác và tổn thương chính mình. Chàng càng quan tâm tới cô thì càng sợ đánh mất cô, có thể tới cuối cùng, chỉ càng khiến cô thêm đau khổ.”

Tôi nhìn thẳng vào nàng ta, nữ nhân này đã sống với Vũ Văn Dung rất nhiều năm, đã toàn tâm toàn ý yêu chàng. Tôi không biết nàng ta có thực sự hiểu Vũ Văn Dung đến vậy hay không, nhưng những lời nàng ta nói hôm nay từng chữ in vào trong tim tôi.

My Hồng Hương lại cười:

“Huống hồ các nam nhân trong thiên hạ đều như vậy, cái gì không có được mới là tốt nhất. Hôm nay cô đã quay lại Tư Không phủ, có thể một ngày cô sẽ yêu chàng, nhưng chưa chắc chàng sẽ luôn trân trọng cô. Có thể tới khi đó, ai có khả năng, người ấy sẽ làm người kia tổn thương sâu hơn, cũng khó nói lắm!”

©STENT

Không biết vì sao mà câu cuối cùng của nàng ta khiến tôi sợ hãi. Tôi hít thở thật sâu:

“Cảm ơn cô đã nói với ta nhiều như thế. Thật đấy! Mọi ân oán ngày trước coi như xóa hết. Nếu sau này cô có việc gì cần tới ta thì cứ tới tìm ta.”

“Hay lắm! Tính cách của cô quả nhiên đáng yêu hơn trước nhiều”. My Hồng Hương thoáng khựng lại, rồi lập tức bật cười: “Có lẽ vì lâu lắm rồi chẳng được nói chuyện với ai nên ta mới nói nhiều với cô.”

Lúc này mặt trời đã ngã về Tây, chớp mắt nửa ngày trôi qua. Tôi nhìn lên trời, gật đầu với nàng ta:

“Cáo từ!”

My Hồng Hương cũng đứng lên, hạ thấp giọng nói:

“Cảnh cáo cô câu cuối cùng, cẩn thận Nhan Uyển. Sự đố kỵ của ả còn đáng sợ hơn tôi rất nhiều. Các ti thiếp từng đắc sủng trong Yên Vân Các trước kia đã bị ả trừ đi đa số rồi. Nếu không phải ta thất sủng vì chuyện của cô thì e rằng cũng không sống được tới ngày hôm nay. Bây giờ đa số các nữ quyến trong phủ đều là người của ả, sau này cô phải cẩn thận đấy!”

Câu nói này nàng ta nói rất nhỏ, như thể sợ bị người ta nghe thấy. Tôi thất kinh, My Hồng Hương đứng thẳng lên, cười bình thản:

“Hôm nay tôi chẳng còn lòng dạ gì đấu tranh nữa rồi, chỉ hy vọng có một nơi trong Tư Không phủ này, không đến nỗi lưu lạc đầu đường xó chợ. Nói với cô nhiều chuyện thực ra cũng là vì bản thân mình thôi. Dù sao thì tâm địa cô cũng lương thiện. Nếu cô trở thành nữ chủ nhân của Tư Không phủ, cuộc sống sau này của ta sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

“Những lời gan ruột của cô ta đều nhớ cả rồi!”. Tôi nhếch môi lên, thành thật nói.

2.

Bầu trời đã tối dần, tôi rời khỏi tiểu viện của My Hồng Hương, nhưng đi vòng qua vòng lại mà vẫn không tìm được đường. Đi mãi, trước mắt xuất hiện một hồ sen, hoa sen đã nở và sắp tàn. Những cánh hoa tàn rụng trên mặt nước, mặt hồ trong sáng như gương, gió nổi lên, sóng nước lăn tăn rất nhẹ, cảnh tượng vô cùng diễm lệ.

Gió thổi hương bay, tôi thấy hơi lạnh, nhưng cũng thấy dễ chịu. Đi mãi không tìm được đường, thế là tôi ngồi xuống sát mép nước. Bỏ gối ngồi nhìn trời, bỗng dưng cảm thấy thật cô đơn.

Trời vẫn chưa tối hẳn, trên cành cây treo lơ lửng một vầng trăng khuyết. Tôi nhớ lại những lời của My Hồng Hương ban nãy, rồi lại nhớ lại mọi chuyện xảy ra giữa tôi và Vũ Văn Dung. Từ sự nghi kỵ ban đầu, tới sự âm áp sau đó, từng giả bộ là một cặp vợ chồng ân ái trước mặt Vũ Văn Hộ, lại từng liên thủ chống lại kẻ địch trên bàn cờ, có phải chúng tôi đã đóng kịch quá nhiều nên có lúc không phân biệt nổi thật hay giả? Không phân biệt nổi đâu mới là chàng thực sự, cũng không phân biệt nổi đâu mới là bản thân thực sự.

Trước mặt lại hiện lên dung nhan tuyệt thế của Lan Lăng Vương. Tim tôi nguội dần, một cảm giác cay đắng khắc cốt ghi tâm. Người này, có phải tôi đã thực sự nguội lòng với chàng? Nếu phải, tôi cần mất bao nhiêu thời gian mới có thể quên được chàng?

Một cơn gió thổi qua, tôi bắt giác rung mình. Bỗng dưng có một chiếc áo ấm áp từ đằng sau phủ lên vai tôi. Hơi thở của chàng không hề xa lạ, trên chiếc áo còn mang theo cả hơi ấm của chàng. Hương thơm thoang thoang trên người chàng lẫn với mùi sen dễ chịu trong gió đêm, tạo nên một thứ mùi đặc biệt, phảng phất như mơ.

Vũ Văn Dung ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn mặt nước tĩnh lặng phía trước, nói:

“Lạc đường hả? Sao lại chạy tới đây?”

Tôi nghiêng đầu nhìn chàng, thấy gương mặt góc cạnh của chàng thật đẹp dưới sắc đêm. Tôi thành thực đáp:

“Chàng đoán đúng rồi. Từ Không phủ rộng thật!”

Chàng thở nhẹ một tiếng, rồi đột nhiên hỏi tôi:

“Thanh Tỏa, nàng tin vào ý trời không?”

Tôi thoáng khựng lại, nhất thời không hiểu vì sao chàng lại hỏi như vậy. Tôi chỉ nhìn chàng, không trả lời. Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Văn Dung hiện trên mặt hồ trong vắt, chàng cúi đầu xuống:

“Ta tới phòng chờ nàng, nhưng mãi không thấy nàng quay về, ta rất sợ nàng lại giống như lần trước, trốn khỏi Từ Không phủ”. Khi nói câu này, giọng nói của chàng có chút gì đó như hoang mang, giống như đứa trẻ mất đi món đồ chơi yêu quý, đang cố kìm nén cảm giác bất an trong lòng. Chàng ngừng lại, trở về dáng vẻ bình thường: “Ta phải rất nhiều người đi khắp phủ tìm nàng. Nhưng người tìm được nàng lại là ta!”

Tìm tôi thất bại, bầu không khí đột nhiên trở nên thật kỳ lạ, tôi thử phá vỡ cảm giác này, cười khan một tiếng:

“Chỉ là tình cờ thôi, đừng nói nghe thần kỳ như thế!”

Vũ Văn Dung khựng lại, đưa tay kéo tôi vào lòng, tôi giẫy giụa theo bản năng, tay chàng càng ôm chặt tôi hơn, khiến tôi không thể cự quấy. Hơi ấm từ lòng bàn tay chàng xuyên qua lớp áo, chạm vào vai tôi, ấm sục và dễ chịu. Chiếc cằm của chàng đặt lên đầu tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi.

“Nàng biết ta đang nói gì mà. Nguyên Thanh Tỏa, rốt cuộc nàng định giả bộ ngây ngô tới khi nào?”

Vòng tay của chàng ấm áp, thực ra khi dựa vào thấy rất dễ chịu. Tôi không còn giẫy giụa nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng chàng, cảm thấy thân hình lạnh lẽo của mình dần ấm trở lại, tôi nhắm mắt, nói như người mê:

“Đã từng một lòng muốn bỏ trốn, nay đi một vòng lại quay về chốn cũ. Tất cả đều là thiên ý sao? Nhưng vì sao thiên ý không thể nói với ta con đường sau này nên đi thế nào? Có lẽ mọi điều xảy ra ngày hôm nay chẳng qua chỉ là lần mừng rỡ hụt của tương lai?”

Cơ thể Vũ Văn Dung cứng lại, vòng tay càng siết chặt hơn:

“Sao lại là mừng hụt? Nàng biết không, chưa từng có người nào cho ta cảm giác như thế. Chỉ cần ở bên nàng là ta đã thấy thích, cho dù chẳng nói gì, chẳng làm gì, ta cũng cảm thấy an lòng. Thanh Tỏa, nếu nàng không tin vào thiên ý, vậy thì có thể tin ta. Ta sẽ sắp xếp cho nàng mọi thứ, sẽ dâng tặng nàng thứ tốt đẹp nhất thế gian.”

Mặc dù hôm nay tôi nghe được rất nhiều điều từ chàng, nhưng những lời này do đích thân chàng nói ra vẫn khiến tôi có cảm giác chấn động. Giọng nói của chàng dừng lại bên tai tôi, tim tôi ấm áp, bắt giác nắm chặt vạt áo chàng, quay đầu đi không nói.

Lúc này, chàng nhìn về phía tòa lầu nguy nga đã xây xong ở bờ đối diện, trong màn đêm vẫn thấp thoáng nhìn thấy những mảnh ngói lưu ly màu vàng trên mái hiên, chàng nói:

“Tòa lầu đó ta xây cho nàng. Nàng đặt tên cho nó đi!”

Ánh trăng bàng bạc, cơn gió đêm se lạnh, nhưng vòng tay chàng vẫn thật ấm áp, ấm tới mức khiến tôi có cảm giác như mình đang ở trong một giấc mơ.

Tôi suy nghĩ giât lát, không hiểu vì sao lại nhớ tới bài “Cung Từ” của Tiết Phùng đời Đường, đọc khẽ:

“Thập nhị lầu trung tận hiếu trang,

Vọng tiên lầu thượng, vọng quân vương

Tòa hàm kim thú liên hoàn lãnh

Thủy trích đồng long trú lậu trường

Vân cát đối sơ hoàn đối kính

La y dục hoán cánh thiêm hương

Dao khuy chính điện liềm khai xứ

Bào khố cung nhân tào ngư sàng”

(Chú thích: Dịch thơ – suu tầm)

“Phấn son trang điểm thật thắm tươi

Lầu Vọng Tiên, lên ngóng bóng Người

Khóa thú mạ vàng dây lạnh buốt

Rồng đồng điểm khắc hừng hờ rọi

Nhẹ chải tóc mây gương đối bóng

Uớp mùi áp lụa ngát hương trời

Xa xa chánh điện nơi rèm mở

Cung nữ lau chùi chốn vua ngôi”

Đây là một bài thơ miêu tả sự cô độc của các Hậu phi chốn thâm cung. Vọng Tiên lầu mà thi nhân nhắc tới là nơi các phi tần mong ngóng Hoàng đế như mong ngóng một vị tiên. Người khác bây giờ còn chưa xác định được, nhưng tôi thì biết rõ hơn ai hết, Vũ Văn Dung tương lai sẽ trở thành Chu Vũ Đế anh minh thần vũ của Chu Quốc, tới khi đó hậu cung có ba ngàn giai nhân mỹ nữ, sao còn nhớ được những lời chàng nói với tôi hôm nay? Tôi ngừng lại, nói:

“Gọi nó là Vọng Tiên Lầu đi!”

Vũ Văn Dung là người thông minh, đại để cũng biết hàm ý của từ “Vọng Tiên Lầu” trong bài thơ này, thờ dài bên tai tôi, nói:

“Thanh Tỏa, nàng vẫn không tin ta!”

Tôi nhắm mắt, trong lòng cảm thấy thật mệt mỏi, vùi đầu vào ngực chàng, lẩm bầm:

“Vũ Văn Dung, chàng đừng nên hy vọng vào ta. Thế thì chúng ta sẽ không phải thất vọng!”

3.

“Tiểu thư, mau dậy đi! Tể tướng phu nhân phái người tới, nói là mang phụng lê cho tiểu thư, đã chờ hơn một canh giờ rồi”. Tôi trở mình, nghe thấy tiếng Bích Hương nói khẽ bên tai, đầu óc tôi chuyển động rất chậm chạp, mãi sau mới hiểu ra việc gì, chần chừ ngồi dậy:

“Cái gì? Nguyên phu nhân phái người tới thăm ta ư?”

Bích Hương bê chậu đồng đựng nước ấm đặt lên chiếc ghế nhỏ, vừa mở nắp ra chọn trang sức cho tôi, vừa nói:

“Tiểu thư mau trang điểm lại đi. Đêm qua khi Tư Không đại nhân đưa người về đã dặn dò, nói là tiểu thư bị nhiễm lạnh, phải nghỉ ngơi thêm, sáng sớm đừng gọi dậy. Thế nên, tuy rằng người của Tể Tướng phu nhân tới đã lâu nhưng nô tỳ không dám gọi người dậy.”

Tôi rửa mặt, trong lòng thầm nghĩ, Nguyên Thị đưa tôi đến Tư Không phủ, chắc chắn là thi thoảng phải trao đổi tin tức, tặng phụng lê chẳng qua chỉ là cái cớ để thăm dò tình hình của Vũ Văn Dung từ miệng tôi. Thật là phiền phức, nhưng tôi không thể không đi lấp liếm một chút. Tôi vừa khoác áo đi ra ngoài, vừa dặn Bích Hương:

“Người ta mang lê tới tặng ta thì chúng ta cũng không thể để người ta tay không ra về, người đi thương lượng với tổng quản trong phủ, chuẩn bị chút quà đáp lễ đi!”

Bích Hương ngơ ngác, mặt đỏ lên một cách kỳ lạ rồi vội vàng cúi đầu đi ra.

Lần này tôi sợ lại lạc đường nên gọi theo hai nha hoàn dẫn đường. Đi xuyên qua một hành lang ngói xanh, giữa sân có một ngọn giả sơn hình dáng rất đẹp, xung quanh bao bọc bởi nước xanh, trong phủ đệ này nơi đâu cũng cảnh đẹp. Đi tới khúc quanh, bỗng sau lưng vang lên một giọng nữ nghe rất quen tai:

“Tiểu thư!”

Tôi ngơ ngàng, quay đầu lại thấy một tiểu tư mặt mũi lấm lem đang trốn sau căn phòng len lén nhìn tôi, trong mắt thậm chí còn ngân ngấn nước.

Tôi định thần nhìn nàng ta một lúc lâu, kinh ngạc kêu lên:

“Tiểu Điệp?”

Đó chính là thị nữ đã hầu hạ tôi khi tôi còn ở Tể tướng phủ. Trước khi đi tôi để nàng ở lại bên Vũ Văn Dục, nghĩ bụng có thể lúc nào đó sẽ cần dùng tới, nhưng sau đó tôi theo Học Luật Quang đi tìm Lan Lăng Vương, bị trọng thương, đến bản thân mình cũng khó bảo vệ nên quên mất chuyện của nàng.

Hai nha hoàn dẫn đường cho tôi đi trước dừng chân lại, quay đầu về kinh ngạc. Tôi vội vàng quay người đứng vững, che không cho người ta nhìn thấy Tiểu Điệp, cau mày:

“Bỗng dưng ta thấy bụng đau khó chịu, các người đi nói với sứ giả mà Nguyên phu nhân sai tới, sắp xếp cho họ ở phòng khách nghỉ ngơi, tới ta sẽ tới bái phỏng.”

Hai nha hoàn đó vâng lệnh bước đi rồi tôi mới quay tới chỗ góc nhà, hỏi:

“Sao em lại tới đây?”

Tiểu Điệp thấy tôi thì nước mắt tuôn rơi, quỳ thụp xuống đất:

“Tiểu thư, người nhất định phải cứu Hoàng thượng!”

Ta sững sờ, ra hiệu bảo nàng ta đừng lên tiếng, nhìn ra xung quanh rồi nói:

“Nơi này không tiện nói chuyện, em đi theo ta!”

Về tới tiểu viện nơi tôi ở, Bích Hương lúc này không có ở trong phòng, tôi đóng cửa lại, cho Tiểu Điệp ngồi xuống, nắm tay nàng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Điệp nghẹn ngào:

“Hoàng thượng, Hoàng thượng biết mình sắp chết rồi, bảo nô tỳ dù chết cũng phải đưa quyền danh sách này tới Tư Không phủ. Nhưng tiểu thư, Hoàng thượng đối xử với nô tỳ rất tốt, ngài đúng là một người tốt, nô tỳ không muốn người chết!”. Nói rồi nàng ta móc ra một cái túi nhỏ bằng lụa vàng, thận trọng mở ra, đó là một quyển sách mỏng, nàng ta đặt vào tay tôi, thờ phào như được giải phóng, chấp tay về phía Nam, cung kính lâm bảm:

“Hoàng thượng, Tiểu Điệp cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh, đưa được quyển danh sách mà người hao tổn tâm huyết mới có được tới Tư Không phủ. Chi không biết, không biết là khi Tiểu Điệp quay về, còn được gặp mặt người nữa không.”

Tôi liếc nhanh vào quyển sổ, trên đó là những nét chữ thanh tú, ghi chép đầy đặc tên của một số người, dưới tên người lại có một hàng đánh giá, ghi chép lại thân thể tính cách của người đó. Dở đến trang cuối cùng, trên đó viết: “Ngu đế Mi La Đột, gấp chữ như gấp người...”

Tôi biết Mi La Đột là tên Vũ Văn Dung hồi nhỏ, lòng thoáng run rẩy, gấp quyển sách vào rồi nói:

“Vũ Văn Dục còn nói gì nữa? Vũ Văn Hộ đã động thủ rồi sao?”

Tuy rằng tôi đã sớm biết vị Hoàng đế hữu danh vô thực Vũ Văn Dục sớm muộn cũng sẽ bị giết, nhưng không ngờ ngày ấy lại tới nhanh như thế. Tiểu Điệp lau nước mắt:

“Tháng trước Hoàng thượng mật thám với Dương tướng quân trấn thủ Nam cương, bị Vũ Văn thừa tướng phát hiện ra, Hoàng thượng nói với nô tỳ, cái gì cần tới rồi cũng sẽ tới. Từ sau hôm đó, trong Hoàng cung được cài thêm rất nhiều người của Tể tướng phủ, nói là để tăng cường cảnh giới trong nội cung, thực ra là giam lỏng Hoàng thượng.”

Tôi vừa nghe vừa giấu quyển danh sách vào đáy tráp trang điểm, nghĩ bụng xem ra Vũ Văn Hộ sắp hành động rồi. Giờ phải nhanh chóng gọi Vũ Văn Dung tới mới phải. Nhưng Tiểu Điệp là người lạ, ở trong phòng tôi rất dễ lộ, khó tránh khỏi những tai mắt khác trong Tư Không phủ.

Lúc này Tiểu Điệp đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, quỳ thụp xuống, khóc lóc:

“Trong mấy ngày nô tỳ rời Hoàng cung, Hoàng thượng đã xung đột chính diện với Tể tướng, ngài nói mình không còn nhiều thời gian, cố gắng đưa nô tỳ ra khỏi Hoàng cung, dẫu dù có chết cũng phải đưa quyển danh sách này vào tay tiểu thư hoặc Tư Không đại nhân”. Tiểu Điệp ôm lấy chân tôi, nói: “Tiểu thư, người thông minh như thế, chắc chắn sẽ có cách, xin người hãy cứu Hoàng thượng!”

Tôi nhớ lại vị Hoàng đế tao nhã từng đứng trong màn mưa hoa lê nhìn tôi đầy tình cảm, trong lòng thấy thật bất nhẫn, đưa tay đỡ Tiểu Điệp dậy, nói:

“Tiểu Điệp, người mau đứng lên. Người an tâm, chuyện của Hoàng thượng chắc chắn ta sẽ không đứng nhìn đâu. Vũ Văn Dung cũng vậy!”

Đúng lúc này thì ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, tôi ra hiệu bảo Tiểu Điệp đừng lên tiếng, bên ngoài vang lên giọng Bích Hương:

“Sở tổng quản, đưa tới đây được rồi. Việc hôm nay cảm ơn huynh lắm!”

Tôi vỡ lẽ, chà trách hôm nay lúc tôi bảo Bích Hương đi tìm Tổng quản sắp xếp quà đáp lễ, nàng lại có vẻ thẹn thùng như thế.

Giọng của nam nhân đó hình như rất quen thuộc:

“Xin đừng khách sáo. Bích Hương cô nương, vậy tại hạ xin cáo từ!”

Nghe tiếng bước chân thì hình như hẳn đã đi thật. Bích Hương còn đứng bên ngoài một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào, thấy tôi trong phòng, nàng ta thoáng sững sốt, rồi lại nhìn thấy Tiểu Điệp, gương mặt càng thêm kinh ngạc, tôi vội lao tới bịt miệng nàng, mỉm cười:

“Sở tổng quản à? Ta vẫn còn nhớ. Không ngờ năm xưa ta bỏ trốn lại tạo thành mối nhân duyên cho hai người.”

Bích Hương mặt mũi đỏ bừng, nhẹ nhàng gạt tay tôi ra, dậm chân nói:

“Tiểu thư!”

Tôi giờ ngón trở dí nhẹ vào trán nàng, nghiêm mặt lại, nói:

“Đây là Tiểu Điệp. Nhớ kỹ, chuyện nàng ta trốn trong phòng ta không được cho bất cứ ai biết”. Tôi nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hỏi: “Vũ Văn Dung ở đâu?”

“Vừa nãy nghe Sở tổng quản nói, đại nhân hình như đang ở phòng Nhan Uyển chủ nhân”. Bích Hương nghĩ ngợi rồi thành thực đáp.

“Ồ!”. Tôi ồ một tiếng, trong lòng không thấy khó chịu lắm, nhưng dù sao vẫn có một chút không vui. Đêm qua chàng còn nói với tôi những lời đầy tình ý, vậy mà hôm nay vẫn tới phòng của mỹ nhân khác. Nam nhân quả nhiên không đáng tin tưởng. Tôi cười thầm sự ngây thơ của mình, trầm ngâm giây lát rồi thở dài:

“Một nữ nhân như Nhan Uyển, nếu có thể thì ta thà không bao giờ gặp mặt. Bích Hương, bây giờ là lúc phát huy mỹ nhân kế của người đấy. Người đi báo Sở tổng quản nhà người gọi Vũ Văn Dung tới, nhưng đừng nói là ta sai.”

©STE.NT

Đúng vào lúc này thì cánh cửa gỗ khắc hoa bỗng dung bị người ta đẩy ra, Vũ Văn Dung rào nhanh chân bước vào, cười tươi nhìn tôi.

“Sao thế Thanh Tỏa, nàng nhớ ta à?”

Tôi lườm chàng một cái, mĩa mai:

“Ôi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Chàng đến đúng lúc thật đấy!”

4.

Đêm dài đèn cô quạnh.

Trong phòng chỉ còn tôi với Vũ Văn Dung, ngoài kia một vầng trăng sáng soi vằng vặc, soi bóng những cành cây lên cửa sổ, bóng chàng bị kéo ra thật dài, trông có vẻ gì như cô độc.

Bởi vì chuyện chàng tới phòng Nhan Uyển mà tôi có chút không vui, nhưng khi bình tâm nghĩ lại, thực ra tôi có tư cách gì để yêu cầu chàng? Chàng nói với tôi những lời đó, đương nhiên là cũng sẽ nói với những người khác, bản thân tôi không tin tưởng chàng thì có lập trường gì để bắt chàng chỉ thuộc về mỗi tôi? Vết thương Lan Lăng Vương mới cho tôi còn chưa lành hẳn. Tôi nghĩ có lẽ mình sẽ không bao giờ động lòng nữa, không bao giờ cho người khác cơ hội làm tổn thương mình nữa. Huống hồ lúc này sinh tử của Vũ Văn Dục đang vào thời khắc quan trọng, tốt nhất cứ coi trọng đại sự.

Vũ Văn Dung gập quyển danh sách lại, nắm chặt trong tay, hai hàng lông mày thoáng cau lại, đôi mắt đen sâu thẳm hình như thoáng qua một nỗi đau, im lặng rất lâu, nhưng khi mở miệng lại chỉ nói:

“Nhị ca thuở thiếu thời rất thích đọc sách. Tục thể nhân sự chốn phàm trần bạc bẽo, thực ra huynh ấy đều không màng tới. Nay lại vì ta mà cam tâm trù mưu khắp chốn, lôi kéo lòng người.”

Tôi thoáng sững sốt, bất giác đứng lên, tự nhiên muốn được đi về phía chàng. Lúc này tôi thấy trong ánh trăng bàng bạc, bóng hai người sóng đôi trên khung cửa, cảnh tượng này khơi dậy một vẻ thê lương khó nói. Vũ Văn Dung vốn là người kín đáo, rất ít thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt người ngoài, cho dù đã nói với tôi những lời thâm tình, nhưng vẫn tràn đầy sự tự tin và mạnh mẽ. Hôm nay chàng để lộ sự mệt mỏi rất ít gặp này khiến tôi thấy lòng mình đột nhiên cay đắng.

Tôi đi ra sau lưng chàng, nói:

“Chàng đọc kỹ bức thư này đi, ngài viết là “Ngu Đế” Mi La Đột. Ý ngài là “ngu đệ” chẳng, nhưng chắc chắn không chỉ là viết nhầm. Quyển sách này là căn cơ mà ngài bày sẵn cho chàng, chỉ có không phụ lòng kỳ vọng của ngài thì mới xứng đáng với tấm lòng này.”

Vũ Văn Dung thoáng xúc động, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc lại:

“Ta biết, thành đại sự thì phải có hy sinh. Nhưng ta chỉ còn lại một vị huynh trưởng này thôi, thực sự không muốn phải mất huynh ấy”. Vũ Văn Dung cúi người ôm tôi, vùi đầu vào cổ tôi như một đứa trẻ, hơi nóng từ miệng chàng phả vào tai tôi, lẩm bẩm nói: “Ta thực sự không muốn!”

Ban nãy tôi vốn đã hạ quyết tâm giữ khoảng cách với chàng, nhưng không kịp đề phòng đã bị chàng ôm lấy, muốn đẩy chàng ra nhưng lại thấy không thể. Do dự giây lát, tôi đưa tay vỗ nhẹ vai chàng, nói:

“Thực ra muốn cứu người không phải là không có cách, chỉ bằng chúng ta cùng sát cánh?”

Vũ Văn Dung ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong thần sắc vừa có sự nghi hoặc, vừa có sự mong đợi, tôi muốn cho chàng chút tự tin, tình nghịch nhuróng mảy: “Chàng với ta vốn rất ăn ý với nhau. Hai chúng ta liên thủ thì có gì mà không làm được?”

“Chẳng nhẽ trong lòng nàng đã có diệu kế?”. Cùng nhau trải qua rất nhiều việc, hình như chàng cũng có chút tự tin với sự khôn lỏi của tôi.

“Thực ra cũng không thể coi là diệu kế. Chỉ là với tình thế hiện nay, cho dù làm thế nào cũng là mạo hiểm, không thể có cái gọi là kế sách vẹn toàn”. Tôi nhìn vào mắt chàng: “Vẫn là nơi đất chết có đường sống. Nhưng nếu một nước cờ đi sai thì sẽ thua cả ván cờ. Không những không cứu nổi Vũ Văn Dục mà còn kéo cả hai chúng ta vào.”

Ánh trăng sáng như gương, bao phủ cả căn phòng, tôi ngẩng mặt nhìn luồng ánh sáng ấy.

“Thế nên chúng ta phải có lòng tin tuyệt đối!”. Tôi nắm chặt tay, dùng hồ khẩu vuốt nhẹ lên ngực mình, bật cười, nói từng tiếng: “Chàng phải tin rằng chắc chắn chúng ta có thể thành công!”

5.

Cả đêm đi tới chỗ sứ giả mà cô mẫu Nguyên phu nhân phái tới thì họ đã ngủ. Ở ngoài phòng khách chờ một lát, tôi thấy một trung niên nữ tử mặt mũi nhanh nhẹn khoác áo đi ra, có lẽ đã quen với cảnh tượng này, đoán là nửa đêm tới đây chắc chắn là có ẩn tình, cũng không trách cứ, lại gần một chút rồi hỏi:

“Thanh Tỏa tiểu thư nửa đêm tới đây có phải là có chuyện gì quan trọng?”

Tôi có chút ấn tượng về người này, là đại nha đầu rất được tin tưởng bên cạnh Nguyên Thị, hình như tên là Uyên Ương.

Tôi lộ vẻ khó xử, ngập ngừng định nói, lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Uyên Ương tỷ tỷ, thực ra sáng nay Thanh Tỏa muốn qua tìm tỷ nhưng trong phủ người đông phức tạp, nói nhiều không tốt. Thế là đành phải đến gặp vào ban đêm, làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi, thật là vô cùng biết lỗi!”. Nói rồi tôi cố tình đưa mắt nhìn xung quanh.

Uyên Ương hiểu ý, nói với mấy thị vệ mà nàng ta đưa tới:

“Các người lui ra trước đi!”. Nói rồi nàng ta đỡ tôi tới bên một băng ghế:

“Thanh Tỏa tiểu thư, có gì cứ từ từ mà nói!”

Tôi cảm môi, điệu bộ có vẻ rối loạn:

“Cô mẫu đối với ta ân trọng như núi, ta... Tư Không đại nhân có chuyện giấu ta, nhưng ta... haizzz. Chỉ mong cô mẫu sau này nể tình ta, tha cho chàng!”

Sắc mặt Uyên Ương trở nên khó coi, chắc là đoán sự tình nghiêm trọng, vội nói:

“Thanh Tỏa tiểu thư, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô nói rõ hơn đi!”

Tôi nắm chặt khăn tay, rồi nhào vào lòng nàng ta, khóc lóc:

“Uyên Ương tỷ tỷ, ta cũng không biết nên nói thế nào. Nhưng chắc chắn là Tư Không đại nhân có chuyện giấu ta, nếu sau này có ngày đó, tỷ phải giúp ta cầu xin cô mẫu, tha cho phu quân của ta.”

Uyên Ương càng sốt ruột hơn, đỡ tôi dậy:

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Tiểu thư nói rõ hơn một chút đi!”

Lúc này cánh cửa lớn đột nhiên bị đẩy ra, Vũ Văn Dung sừng sững xuất hiện ở cửa, trầm mặt quát:

“Thanh Tỏa, canh ba nửa đêm nàng chạy tới khách phòng ca thán còn ra thể thống gì? Còn không mau quay về cho ta!”. Nói rồi chàng bước lên một bước, kéo cánh tay tôi lôi ra ngoài.

Tôi bị Vũ Văn Dung lôi ra ngoài cửa, quay đầu lại nhìn Uyên Ương một cái, cuối cùng vẫn cúi đầu lẽo đẽo theo chàng.

Đi ra rất xa rồi tôi vẫn không dám nói chuyện với Vũ Văn Dung. Cho tới khi về tới tiểu viện nơi tôi sống, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thoát tay khỏi chàng

rồi ngồi xuống băng ghế đặt giữa sân, bỏ cả ra bàn, nói:

“Haizz, mệt thật đấy!”

Vũ Văn Dung ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên vai tôi, giả bộ thở dài, bõn cợt:

“Đúng là thiên tài diễn kịch!”

Cơ thể tôi vốn hơi lạnh, bàn tay chàng thì nóng, tôi rung mình, ngồi dậy, định bụng ngoài chuyện chính thì không nên tiếp xúc nhiều với chàng. Thế là tôi định thần, nói:

“Bước đầu tiên coi như đã làm xong. Uyên Ương là người thông minh, Nguyên Thị cũng chẳng phải hạng vừa, nếu ta nói quá rõ e rằng không dễ khiến người ta tin. Bây giờ diễn màn này, Uyên Ương tưởng là xảy ra chuyện lớn, nhưng lại đoán không rõ lắm. Chắc chắn sẽ lập tức về bẩm báo Nguyên Thị, tới khi đó Vũ Văn Hộ sẽ tập trung sự chú ý vào chàng, mạng của Vũ Văn Dục có thể giữ thêm được thời gian nữa.”

Chân trời đã nhuộm sắc bình minh, tôi chìm đắm trong suy nghĩ của mình, tiếp tục lảm bảm:

“Tiểu Diệp theo đội xe của Nguyên Thị tới đây. Vũ Văn Hộ đã sắp đặt trạm gác ở suốt dọc đường, nếu không phải nhờ nàng ta trước đây là người của Tể tướng phủ, xin vào đội xe làm tiểu tư thì rất khó bước chân vào Tư Không phủ. Chắc là sau khi trời sáng Uyên Ương sẽ về. Ừm, thời gian không còn nhiều nữa, giờ ta phải đi tìm Tiểu Diệp, nói cho nàng ta biết toàn bộ kế hoạch, để nàng ta về Hoàng cung nói lại cho Vũ Văn Dục”. Tôi cứ đứng lảm bảm một lúc lâu rồi đứng lên định đi về phía phòng củi giấu Tiểu Diệp.

Vũ Văn Dung giữ tôi lại, đôi mắt ánh lên một vẻ dịu dàng:

“Nàng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Tôi cười khan, tuy rằng mệt nhưng vẫn muốn làm hết sức mình, nói:

“Thôi để ta đi. Vốn định bảo chàng viết một bức thư gửi cho Vũ Văn Dục, nhưng những gì viết trên giấy dù sao cũng không an toàn, ngộ nhờ Tiểu Diệp xảy ra chuyện gì. Tốt nhất là để chết không đối chứng”. Tôi quay người rào bước, nói tiếp: “Xem ra ta phải nói với Tiểu Diệp vài lần. Nếu không, một mất xích nào xảy ra sai lầm là toàn bộ tâm huyết của chúng ta đều uổng phí.”

Vũ Văn Dung bỗng dừng kéo tôi từ phía sau, lòng bàn tay rộng rãi bao trọn bàn tay nhỏ lạnh lẽo của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, tôi sững sốt, ngẩng đầu nhìn chàng đầy kinh ngạc, chạm phải đôi mắt sâu thẳm, chàng nhẹ nhàng nói:

“Ta đã dặn nàng ta rồi, và đưa cho nàng ta một chiếc bút gậy từng dùng hồi nhỏ bảo nàng ta mang đi, Hoàng huynh nhìn thấy sẽ hiểu tâm ý của ta”. Bàn tay chàng siết chặt hơn một chút, kéo tôi lại gần hơn: “Hôm nay nàng mệt lắm rồi. Về ngủ sớm đi!”

Lúc này chân trời đã lóe lên những tia nắng đầu tiên, cơn gió se se lạnh, đúng là tôi cảm thấy hơi mệt. Nhưng tuy chàng nói thế mà vẫn chẳng có ý sẽ thả tôi ra. Tôi ngập ngừng, lại ngược mắt lên nhìn chàng, đôi mắt sâu thẳm của chàng ghim chặt lên mặt tôi, tràn đầy sự dịu dàng và cả một sự ép buộc khó nói thành lời.

Tôi bị chàng nhìn, cảm thấy không tự nhiên, lại hơi khó hiểu, chu miệng hỏi:

“Chàng nhìn ta làm gì? Trên mặt ta nở hoa à?”

Chàng ghé sát lại gần tôi, đưa tay nâng cằm tôi lên, bờ môi mỏng cười nói:

“Ta đang nhìn nữ Gia Cát thâm tàng bất lộ trong phủ nhà ta. Thanh Tỏa, nếu nàng là nam nhi thì không biết sẽ là một đối thủ khiến ta đau đầu như thế nào.”

Tôi thấy hơi ngượng, gò má đỏ bừng, khiêm tốn nói:

“Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là chút khôn vặt thôi!”

Thấy tôi như thế, Vũ Văn Dung nở nụ cười ấm áp, bàn tay chàng đặt lên gò má tôi, tình yêu dâng tràn trong đôi mắt. Tôi lùi ra một bước, nói:

“Không còn sớm nữa, Đại nhân cũng về sớm nghỉ ngơi đi!”

Vũ Văn Dung khựng lại, bàn tay giờ lên trong không trung bỗng cứng đờ, rồi chậm chậm hạ xuống.

Tôi quay người đi, cúi đầu nhìn xuống mũi chân, không nói gì nữa.

Trong khoảnh khắc, chàng quay người đi về phía cửa Nguyệt Nhai, dáng vẻ có chút gì đó như cô độc.

Tôi đứng yên, rất lâu, rất lâu, cảm thấy đầu óc mình mệt mỏi vô cùng lại tỉnh táo kỳ lạ. Vũ Văn Dung đối xử với tôi như vậy, tôi còn có thể giả ngây giả ngộ đến khi nào? Bởi vì từng bị tổn thương nên tôi không muốn làm tổn thương người khác. Nhưng hôm nay, tôi thực sự không muốn chạm vào cái thứ gọi là tình cảm ấy nữa, bởi vì tôi biết nó chỉ làm tổn thương người khác và tổn thương chính mình.

Tôi quay người đi về phòng, khỏe mắt liếc thấy một bóng người, vừa quen thuộc, mà lại vừa xa lạ. Dường như từng xuất hiện rất nhiều, rất nhiều lần trong giấc mơ của tôi. Chẳng đứng dưới một gốc hoa, dịu dàng nhìn tôi.

Ánh sáng luân chuyển, một quầng ánh sáng dịu nhẹ bao phủ lên người ấy.

Đôi mắt ấy vẫn đẹp như thế, đôi mắt đen láy phảng phất như hai vì sao, đẹp tới nhói lòng, đẹp tới mức khiến người ta khó thở.

Lan Lăng Vương, có phải là ảo giác của tôi không?

Tôi thần thờ đứng lại, đưa tay lên xoa gương mặt mệt mỏi của mình, lẩm bẩm:

“Haizz, mình lại nằm mơ rồi!”

Khi ngước mắt nhìn lên, thân cây dưới bờ tường vẫn vậy, quả nhiên không một bóng người.

Tôi tự giễu cợt mình, bỗng thấy cay đắng, quay người đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Yêu hoa sơn dã

1.

Lúc này đã là chính ngọ.

Tôi ngồi trước bàn trang điểm, chờ Bích Hương mang chiếc lược mới tới cho tôi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, chiếc lược sừng trâu mà tôi hay dùng thường đặt ở ngay bàn trang điểm, chẳng hiểu vì sao hôm qua lại mất tích. Chỉ là một món đồ không đáng tiền, chắc chẳng ai thèm lấy trộm làm gì.

Dung nhan của người trong gương có đôi phần tiều tụy, hôm qua mãi tới sáng sớm tôi mới ngủ, nhưng vì trong lòng trùng trùng tâm sự nên nằm tới sáng mà vẫn không ngủ được. Khi tỉnh dậy, việc đầu tiên mà tôi làm là sai Bích Hương đi thăm dò. Đại nha đầu Uyên Ương của Nguyên phu nhân quả nhiên mới sáng sớm đã cáo từ ra về, Tiểu Diệp có lẽ đã trốn vào trong đội xe để cùng vào kinh đô rồi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng trong trận binh hành nguy hiểm này, giờ coi như đã đi được bước thứ hai.

Lúc này, Bích Hương mang chiếc lược mới hối hả đi vào, vừa đi vừa cẩn thận, nói:

“Tiểu thư, dạo này người lắm khách viếng thăm thật đấy, đêm qua vừa có người của Nguyên phu nhân tới thăm người, hôm nay lại có hai ti thiếp của Yên Vân Các nói là muốn gặp mặt người.”

Tôi ngớ ngàng:

“Cái gì? Ti thiếp của Yên Vân Các?”

Bích Hương cúi người chải đầu cho tôi:

“Một người tên Vô Song, một người tên Mạt Lợi, đều đang ở ngoài vườn chờ tiểu thư. Hừ, mấy người này đều là hạng gió chiều nào che chiều ấy, ngày trước chẳng bao giờ thèm nhìn thẳng vào tiểu thư, bây giờ thấy Tư Không đại nhân coi trọng tiểu thư thì đua nhau tìm tới.”

Tôi thà về giường ngủ thêm một lát còn hơn, nhưng nghĩ lại làm thế hình như không tốt lắm, bèn nói:

“Thế này nhé, ta ra ngoài gặp bọn họ. Nhưng nếu thời gian lâu quá thì người nghĩ cách gọi ta về.”

Bích Hương phì cười:

“Biết rồi ạ, tiểu thư!”

Ánh mặt trời rực rỡ, trong vườn nở đủ các loại hoa. Trong tòa tiểu đình có hai nữ nhân đang ngồi, phục sức rất hoa lệ, nghe thấy tiếng bước chân tôi thì vội vàng đứng lên đi ra đón. Ngắm nghía tôi giây lát, một nữ nhân áo xanh lên tiếng:

“Thanh Tỏa muội muội, chà chà, muội nhìn xem, càng ngày càng xinh xắn rồi. Muội muội thế là không phải nhé, khỏi bệnh cũng chẳng nói với tỷ một tiếng, tỷ với Vô Song đều nhớ muội lắm!”

Tôi thấy họ lễ số chu toàn thì vội đáp:

“Chỉ là bệnh nhỏ thôi, đâu dám làm phiền hai vị tỷ tỷ. Nào, mời ngồi!”. Nói rồi tôi dẫn họ tới chiếc ghế đá trong tòa tiểu đình ngồi xuống, gọi to: “Người đâu, mang ít điểm tâm tới đây để ta tiếp đãi hai vị tỷ tỷ!”

Một nữ nhân khác tên Vô Song trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng chẳng nói gì, chỉ len lén nhìn tôi. Tôi mỉm cười đón lấy ánh mắt của nàng ta:

“Vô Song tỷ tỷ, Mạt Lợi tỷ tỷ, để hai vị đích thân tới đây, Thanh Tỏa thực sự thấy áy náy quá!”

Nhìn kỹ lại, thực ra cả hai người này trông đều khá đẹp, ai cũng có nét đẹp riêng, một người hơi đầy đặn một chút, một người thì thon thả như cành liễu. Tôi bất giác cảm thấy, Vũ Văn Dung đúng là kẻ có phúc, gọi bất cứ ai trong phủ ra cũng đều là mỹ nữ, nhưng không hiểu vì sao trong Yên Vân Các vẫn còn giấu rất nhiều hoa thắm liễu xanh, đúng là có điểm phúc.

Vô Song thoáng khựng lại, ngay sau đó nhếch môi nói:

“Muội nói gì thế. Từ sau khi Thanh Tỏa muội muội về phủ, Tư Không đại nhân chẳng hề tới Yên Vân Các nữa, sau này không biết còn bao nhiêu người “đích thân bái phỏng” muội nữa đâu.”

Câu này rõ ràng là có gai, cái người tên Mạt Lợi khá là giao hoạt, vội nói:

“Hai chúng ta xuất thân không cao quý bằng muội, cũng không có gì để mang cho muội cả, chút tâm ý nhỏ, mong muội nhận cho”. Nói rồi phẩy tay, có mấy thị tì bê đĩa lại gần, tôi liếc qua một cái, tất cả đều là điểm tâm, nhân sâm với mấy thứ bổ thân.

Tôi nói lời khách sáo:

“Hai vị tỷ tỷ tới thăm muội là được rồi, còn mang theo quà làm gì, sau này tới đừng mang gì tới nữa, nếu không thì Thanh Tỏa ngại lắm!”

Vô Song bật cười, nói:

“Bây giờ người xuất thân cao quý ở phủ này không chỉ có mình muội đâu. Quà của hai chúng ta nếu không lọt được vào mắt của Thanh Tỏa muội muội thì sau này e rằng sẽ lọt được vào mắt người khác.”

Tôi khựng lại, nghĩ bụng ý thách thức trong câu này quá rõ ràng. Người còn lại xuất thân cao quý mà nàng nói có lẽ là Nhan Uyển. Hiện tại, tôi chẳng muốn tranh chấp với loại người vô duyên như thế nên chỉ cười, gọi người mang ít phượng lê ra:

“Muội cũng chẳng có đồ gì tốt tặng cho hai vị tỷ tỷ, chỗ phượng lê này còn tươi, nếu không chê thì hai tỷ mang một ít về ném thử.”

Vô Song thấy tôi không cãi lại thì chẳng tiện nói gì nữa, nhưng Mạt Lợi thì cười:

“VẬY thì đa tạ muội muội. Vô Song, không còn sớm nữa, chúng ta đừng làm phiền Thanh Tỏa nghỉ ngơi, hôm khác lại tới vậy!”

Tôi nghĩ bụng, hôm khác lại tới? Tốt nhất là sau này đừng tới nữa. Tôi cũng chẳng giữ khách, lên tiếng:

“Nhị vị đi thông thả, muội muội không tiễn nữa!”

©STE.NT

Nhìn họ đã đi xa, tôi thở dài, nghĩ bụng nếu ngày nào cũng có một đám nữ nhân tới “thăm” tôi thì tôi chịu làm sao được? Bỗng dưng lại nhớ ra những lời My Hồng Hương nói hôm đó, bây giờ các nữ quyến trong phủ đa số đều là người của Nhan Uyển, nhưng không biết Vô Song với Mạt Lợi, một người đóng mặt trắng, một người đóng mặt đỏ[1], liệu có phải là người của Nhan Uyển hay không? Bao lâu nay, tôi cố ý tránh gặp mặt Nhan Uyển, cũng không muốn bị cuốn vào những màn tranh chấp, ghen tuông liên quan đến Vũ Văn Dung, nhưng có lẽ họ lại không nghĩ như vậy.

[1]. Mặt trắng, mặt đỏ là cách trang điểm trong các vở diễn tuồng thời xưa, mặt trắng thể hiện cho người điềm tĩnh, mặt đỏ thể hiện cho con người nóng nảy.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, nếu tiếp tục ở lại bên Vũ Văn Dung, nếu tôi dần dần thực lòng quan tâm tới chàng thì ghen tuông, tranh sùng với đám nữ nhân này sẽ trở thành bài học bắt buộc của tôi. Đây là sự thực mà tôi không thể thay đổi và cũng không thể trốn tránh. Có thể trong tiềm thức, tôi không dám động lòng với Vũ Văn Dung cũng một phần vì nguyên nhân này.

Nam nhân này nắm thế bảy thiệp, tôi biết chắc chắn tôi không thể độc chiếm mình chàng.

Còn đang ngẩn ngơ thì Bích Hương đã chạy lại gần, bê một khay trà đưa cho tôi:

“Những lễ vật đó nô tỳ đã cất cho tiểu thư rồi. Chắc chắn, sao tự nhiên lại ra tay hào phóng thế nhỉ? Ngày trước đến một bát nước đường còn tranh với tiểu thư. Haizzz, những người này đúng thật là!”

Tôi quay đầu lại, cười cười cốc nhẹ vào đầu nàng:

“Được rồi, nhìn người phần nộ chưa kìa, sắp tóc lửa lên rồi!”

Bích Hương khựng lại, lặp lại:

“Tóc lửa?”

Tôi thở dài:

“Thực ra đẩy thuyền theo gió, nịnh nọt người khác cũng là việc bình thường của con người”. Ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy những bông hoa cúc các màu bày trên hành lang dài tẩm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ, thi thoảng lại có vài cánh hoa rơi xuống nước, tạo nên một sóng nước lăn tăn.

Hoa rơi nước chảy, hồng nhan như hoa, dù sao cũng phải gửi gắm thân mình vào một người đàn ông.

“Có thể hôm nay ta đang ở vào vị trí của họ ngày trước. Sau này cũng chưa chắc sẽ có tương lai tốt đẹp hơn”. Tôi đặt tay lên cái lan can bạch ngọc của tiểu đình, cúi người chống tay lên cằm, nhìn dòng nước chảy ngoài kia, buồn bã nói.

Lúc này, giọng của chàng bỗng dung vọng tới, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc tôi, giọng nói trầm ấm và dễ nghe, trong đó có vẻ gì như cảm thán, chàng nói:

“Thanh Tỏa, nàng vẫn không tin ta!”

Tóc tôi lạnh lạnh, hình như có cây trâm cài vào tóc, giờ tay lên sờ, chạm phải một cây ngọc trâm, ở đầu còn có mấy sợi tua rua rủ xuống.

Bích Hương nhanh nhẹn nói:

“Để nô tỳ đi lấy gương cho tiểu thư!”. Nói rồi quay người đi ra khỏi tòa lương đình.

Vũ Văn Dung ngồi xuống cạnh tôi, nhìn những chiếc cốc xếp đầy bàn:

“Sao thế, có khách tới à? Nàng...”

Chàng không nói còn đỡ, vừa nói tới Vô Song với Mạt Lợi là tôi thấy bực, thế là cầm đôi đũa gấp một miếng lê bỏ vào miệng chàng, nói to:

“Bích Hương, mang thêm ít lê nữa tới đây! Bịt miệng chàng ta lại!”

Bích Hương vừa mới đi được nửa đường, quay đầu nhìn chúng tôi một cái, tự nhiên rùng mình, có lẽ là chưa thấy ai trong phủ dám đối xử với Vũ Văn Dung như thế.

Nhưng mà, liệu tôi có hơi quá đà không? Liếc Vũ Văn Dung một cái, thấy chàng sầm mặt, mím môi nhai miếng lê, tướng ăn trông thật đẹp.

Hừ, đáng đời, ai bảo chàng có bao nhiêu là ti tiện! Tôi nghiêng răng, quay đầu đi, chẳng thèm đếm xỉa gì tới chàng.

Lúc này bỗng dung có một đôi đũa đen xuất hiện trước mắt tôi, kẹp một miếng lê, đưa đưa, chàng nói:

“Thanh Tỏa, nàng không ăn sao?”

Tôi ngỡ ngàng, quay đầu lại, Vũ Văn Dung hiền hòa nhìn tôi, hoàn toàn không có vẻ gì là giận dữ, tôi ngần ngại lắc đầu, chàng bèn đặt miếng lê vào miệng tôi, lại còn khen:

“Lê ngon lắm!”

Tôi bất giác bật cười, cảm thấy tâm trạng bực bội ban nãy tan biến hết.

Lúc này Bích Hương đã mang chiếc gương đồng tới, miệng ngọt ngào:

“Tiểu thư, cây trâm bạch ngọc phù dung này hợp với người quá!”

Dù sao tôi cũng là người thích đẹp, không nịn được, cầm chiếc gương ngắm nghía, một cây trâm ngọc phù dung màu trắng cài trên mái tóc đen, dưới bông hoa phù dung là chiếc lá màu phi thủy, xung quanh phiến lá được chạm những viên bảo thạch màu lục, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Dưới phiến lá có cán những sợi dây bằng bạc và tua rua tròn châu màu hồng, trông thật kỳ công. Thấy cây trâm ngọc đẹp thế, đương nhiên là tôi rất thích, khoe miệng bất giác nhếch lên thành nụ cười.

“Thích không?”. Giọng của chàng vang lên bên tai, tôi mới phát hiện Vũ Văn Dung đang chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, bất giác mặt tôi đỏ bừng, đặt chiếc gương xuống bàn, nghiêng đầu không nói gì.

Đôi tay to lớn ôm lấy tôi từ đằng sau. Vòng tay về đằng trước, ôm thắt lưng tôi, Vũ Văn Dung đặt cằm lên vai tôi, cười:

“Nhìn vẻ thẹn thùng của nàng khiến ta muốn...”

“Muốn gì? Đừng tưởng tặng ta một cây trăm bạch ngọc phù dung là có thể làm gì ta nhé!”. Tôi vội vàng gấp một miếng lê nhét vào miệng chàng: “Chẳng phải nói là thích ăn sao? Ăn lê đi!”

Chàng thích thú nuốt miếng lê, vẫn ôm chặt tôi, buột miệng hỏi:

“Thế còn nàng? Nàng thích ăn gì?”

Nói tới chuyện này khiến tôi nghiêm túc suy nghĩ, nhưng lại không chịu nói thẳng với chàng, mà lăm bầm giọng thần bí:

“Thạch lựu chưa tàn, mai chớm chín. Yêu hoa son dã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng”. Tôi tình nghịch quay đầu nhìn Vũ Văn Dung, nghiêng đầu nói: “Là gì thì ta cũng không nói cho chàng biết đâu, để xem chàng có đoán được không!”

2.

Đêm, trăng tròn như cái đĩa.

Tôi nằm trên giường không ngủ được, trong lòng trầm suy nghĩ, theo lý mà nói, Uyên Ương mang tin về, Tể tướng Vũ Văn Hộ mấy hôm nay lẽ ra phải có động tĩnh rồi. Nhưng chiều nay lúc không có ai, tôi đã hỏi Vũ Văn Dung, chàng nói Đế đô vẫn rất bình tĩnh, Vũ Văn Hộ không có hành động gì, tạm thời Vũ Văn Dục vẫn bình an.

Không biết lão hồ ly Vũ Văn Hộ rốt cuộc đang nghĩ gì trong lòng? Nghĩ mãi, tôi cảm thấy đói, dù sao cũng không ngủ được. Giờ đang canh ba nửa đêm không muốn gọi Bích Hương dậy, thế là tự khoác áo vào người, định tới bếp tìm ít đồ ăn đêm.

Đêm khuya không một bóng người, tôi đi tới giữa đình viện thì thấy một vầng trăng tròn sáng vàng vạc treo trên nền trời cao. Tôi thần thờ trong giây lát, cảm giác sau lưng có một ánh mắt nào đó đang quan sát, quay phắt đầu lại, chỉ thấy bóng những chiếc cây đồ dài, không một bóng người.

Có lẽ vì dạo này không nghĩ ngợi tốt nên thần hồn nát thần tính. Người ta thường nói hoa đẹp trăng tròn, có lẽ đêm trăng tròn thường khiến người ta nảy sinh tư niệm. Nhưng tôi đang tư niệm ai? Điều này thì ngay cả bản thân tôi cũng không rõ nữa.

Tên tiểu tư gác đêm ở bếp đang ngủ say, thấy tôi tới thì vội vàng bò dậy, nhanh nhẹn làm cho tôi một bát canh hạt sen.

Tiểu tư này khoảng chừng mười tuổi, không biết vì sao lại khiến tôi nhớ tới tiểu binh A Tái đã có duyên gặp gỡ vài lần. Nhớ lại điệu bộ vụng về của cậu ta khi bắt tôi làm con tin, cũng nhờ vậy mà đưa tôi tới bên Lan Lăng Vương. Lúc này đêm khuya không người, tôi một mình bê bát canh hạt sen, nhớ tới những người đó, cảm giác như mọi việc chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Một mình đi qua khoảng sân rộng, vốn định về phòng ngủ một giấc để không nghĩ ngợi lung tung. Nhưng lại thấy ở cửa phòng tôi có một bóng đen lướt qua, một hắc y nhân lén lút nhìn quanh rồi đẩy cửa đi vào phòng.

Là kẻ trộm sao? Tôi vội vàng trốn sau cột đá, thận trọng nhìn ra, bởi vì cửa sổ để mở nên loáng thoáng thấy bóng đen đó đi tới giường tôi, rồi vung ngọn chủy thủ trong tay đâm xuống.

Tôi thất kinh, bịt chặt miệng không dám kêu lên. Nghĩ bụng đó đâu phải là kẻ trộm, rõ ràng là sát thủ muốn lấy mạng tôi. Còn đang nghĩ làm thế nào để hấn không phát hiện ra mình thì Bích Hương mơ mơ màng màng từ nhà bên đi ra:

“Tiểu thư, sao người còn ở đây? Muộn rồi còn chưa ngủ?”

Tôi định bịt miệng nàng nhưng không còn kịp nữa rồi, hắc y nhân đó nghe tiếng quay người lại, ngay lập tức vén mạnh tấm màn trước giường tôi lên, thấy bên trong không có người bèn quay lại nhảy ra khỏi phòng và lao về phía chúng tôi.

“Mau chạy đi!”. Tôi đẩy mạnh Bích Hương, quay người bỏ chạy, trong lòng nghĩ, nếu không phải là trùng Thiên La Hương của Diệu Vô Âm thì võ công của Đào Hoa vẫn còn, tôi việc gì phải sợ hấn. Tiếc rằng bây giờ tôi mới khỏi bệnh, chân tay không được lanh lợi, đừng nói là đánh kẻ địch, sống được để chạy cũng là giới lắm rồi.

Lúc này hắc y nhân đó đã chạy tới sau lưng, túm lấy cánh tay tôi, tôi quay người, nhìn thấy ngọn chủy thủ giơ cao trong tay hấn, lưỡi dao tỏa ánh sáng lạnh lẽo, thậm chí tôi còn chưa kịp hét lên thì con dao ấy đã chém xuống.

Đúng lúc này thì một bóng trắng lướt qua, hành động vô cùng nhanh nhẹn, một kiếm đánh rơi ngọn chủy thủ của người kia, đẩy tôi ra sau lưng. Trên người chàng thoảng một mùi hương quen thuộc, mát dịu.

Chàng và người đó lao vào giao đấu với nhau, bạch y như tuyết, như bông hoa trắng muốt mọc nơi tuyết cốc, nay đang nở rộ dưới ánh trăng.

Lan Lăng Vương. Tôi đứng sau lưng chàng, chỉ nhìn bóng chàng thôi mà đã gần như là rơi lệ.

Đúng lúc này thì hắc y nhân lại phi ngọn chủy thủ về phía tôi, cả người tôi cứng đờ ở chỗ cũ, không dám động đậy, Lan Lăng Vương quay đầu nhìn tôi một cái, vội vàng giơ kiếm lên đỡ. Tuy rằng cuối cùng lưỡi dao ấy không đâm trúng nhưng vẫn rạch rách cổ tay tôi. Máu tươi theo vết thương chảy ra mà tôi chẳng cảm thấy đau.

Tôi chỉ đứng yên, nhìn xoáy vào chàng, dường như nhìn thấy những năm tháng xa xôi trước kia. Tôi như một kẻ ngốc, đã từng theo sau lưng chàng

không biết mệt mỏi, vì chàng mà lãng quên cả số mệnh của mình, chờ chàng tới, chờ chàng cho tôi hạnh phúc.

Nhưng chàng hết lần này tới lần khác thất ước với tôi, cuối cùng vẫn vì tình yêu trong lòng mà từ bỏ tính mạng của tôi. Nhớ lại những lời mà Diệu Vô Âm thích thú nói với tôi khi bị nhốt trong thạch lao khi đó: “Người nói xem, Lan Lăng Vương sẽ cứu ai trước? Ha ha, Nguyên Thanh Tỏa, muốn cho người được làm khuyên thành mỹ nhân một lần, e rằng cũng khó!”

Có thể trong đời tôi đã sớm biết rằng Lan Lăng Vương sẽ không tới. Nhưng tôi vẫn chờ đợi, vẫn ôm ấp một tia vọng tưởng trong lòng, vẫn cố chấp lừa gạt bản thân, tưởng rằng tình cảm đơn phương này rồi sẽ có kết quả. Nhưng thứ tôi nhận được chỉ là đáp án phủ định. Hôm tỉnh dậy trong Tư Không phủ, tôi đã nói với bản thân rằng tuyệt đối không thể tiếp tục say mê con người không biết trân trọng mình này, cho dù chàng có đẹp, có dịu dàng đến đâu thì chắc chắn chàng cũng không phải là câu chuyện cổ tích của tôi.

Sự việc đã trôi qua rất lâu, tôi tưởng mình đã buông được mọi chuyện, đã lâu lắm rồi không có tin tức của chàng, tôi không còn nghĩ tới chàng nữa, mà cũng không muốn nghĩ. Nhưng bây giờ, vì sao chàng lại xuất hiện trước mặt tôi? Hơi thở của chàng vẫn mang theo mùi hương quen thuộc xộc vào mũi tôi, phảng phất quần lấy trái tim tôi, siết chặt, dần dần đau đớn không thể thở nổi.

Đang lúc hoang mang, một kiếm của Lan Lăng Vương đã xuyên vào vai tên thích khách, người đó ngã xuống đất, tay trái bịt lên vết thương, không cựa quậy nổi. Lúc này chàng mới quay lại nhìn tôi, gương mặt bị màn đêm bao phủ một lớp sương mỏng, hình như càng thêm anh tuấn hơn trước.

Cổ tay tôi đang chảy máu, giống như trái tim tôi. Nhưng mặc cho máu chảy, tôi vẫn nhìn chàng không chớp mắt.

Lan Lăng Vương chạm phải ánh mắt tôi, đôi mắt đẹp thoáng run lên, trong khoảnh khắc, dường như tôi cũng đọc được sự đau khổ trong mắt chàng, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất. Tôi luôn cảm thấy trong lòng chàng hình như có một bức tường để ngăn tôi ở ngoài trái tim chàng. Thi thoảng có một ánh mắt quẩn luyến khiến tôi thấy mình có thể bước chân vào, nhưng kết quả vẫn là càng đi càng xa. Cho dù khi tôi ở gần chàng nhất, tôi cũng không thể nào vượt qua được bức tường đó.

Gương mặt Lan Lăng Vương khôi phục lại vẻ thương yêu và dịu dàng, cúi đầu nắm lấy tay tôi, nhìn kỹ vào vết thương của tôi, rồi rút một chiếc khăn gấm màu trắng trong tay áo ra, trên đó có thêu hình hoa lan, nhẹ nhàng buộc vào cổ tay tôi. Ngón tay thuần dài, ấm áp của chàng chạm phải da thịt tôi, cảm giác ấm áp kỳ lạ ấy khiến tôi cảm thấy mơ hồ như trong một giấc mộng.

Vì sao hôm đó chàng không tới? Vì sao hết lần này đến lần khác bỏ rơi tôi? Tôi rất muốn hỏi những điều này, nhưng bỗng nhiên không thể nói lên thành lời. Có lẽ bởi vì trong lòng tôi đã sớm biết đáp án. Tôi chẳng thể nói gì, chẳng thể làm gì, tôi chỉ có thể nhìn chàng trong đau đớn, hàng ngàn hàng vạn lời nói nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng biến thành sự im lặng.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống tay chàng, bắn lên thành bông hoa nhỏ xíu. Chàng giật mình, ngỡ ngàng nhìn tôi.

Dòng lệ nóng theo gò má chảy xuống, vì sao tôi phải khóc? Vì sao tôi phải khóc trước mặt chàng? Tôi vội vàng đưa tay lên lau, nhưng không làm sao ngăn lại được. Cuối cùng tôi cũng không ngăn cản được nỗi cay đắng trong lòng, quay người đi, bờ vai run rẩy, tôi quay lưng về phía Lan Lăng Vương, cắn răng không muốn rơi lệ nữa, lần đầu tiên tôi gọi cả họ tên chàng:

“Cao Trường Cung, chàng đi đi! Ta không muốn gặp lại chàng nữa!”

Thân hình cao lớn của chàng thoáng khựng lại, vừa định nói gì thì đứng vào lúc này từ phía cửa Nguyệt Nhai lóe lên ánh sáng của đèn đuốc, tiếng bước chân rối loạn, các thị vệ trong phủ chạy tới. Vũ Văn Dung đi đầu, trên người còn mặc áp ngũ, trên vai khoác bừa một chiếc áo ngoài, sắc mặt lo lắng tột độ, lúc nhìn thấy tôi, ánh mắt chàng sáng lên, dường như tâm trạng lo lắng đã yên ổn lại. Nhưng khi nhìn thấy giọt lệ trên má tôi thì chàng lại tỏ ra lo lắng và thương yêu.

Trong không gian vẫn còn phảng phất hương thơm dịu dịu trên người Lan Lăng Vương, nhưng khi quay đầu lại, chàng đã biến mất, chỉ còn ánh trăng soi lên những cành cây, lạnh lẽo và cô độc. Như thể chàng chưa từng xuất hiện ở nơi đây, như thể chưa hề có việc gì xảy ra.

Vũ Văn Dung chạy tới đỡ tôi, ánh mắt lóe lên sự quan thiết, lo lắng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi mới thở phào ôm tôi vào lòng.

“Thanh Tỏa, cũng may nàng không sao. Nàng không biết ban nãy ta đã sợ thế nào đâu. Ta sợ thích khách đó làm nàng bị thương, ta sợ...”. Giọng nói của chàng vang lên bên tai, vậy mà tôi nghe lại không rõ. Đầu óc tôi quay mòng mòng, cả người đang run rẩy vì lạnh, trái tim cũng vậy, hình như mọi việc vừa xảy ra chỉ như một ảo giác. Chỉ có vết thương nơi cổ tay vẫn đau, chỉ là chiếc khăn tay hoa lan vẫn tỏa mùi hương dịu dịu dưới ánh trăng. Nghe Vũ Văn Dung nói, nước mắt tôi càng tuôn trào, không biết là đang chảy vì ai. Vùi sâu đầu vào ngực chàng, mặc cho những giọt nước mắt nóng bỏng thấm ướt vạt áo ngũ móng mạnh của chàng.

Vũ Văn Dung dường như đã chạm vào sự hoang mang và đau đớn trong tim tôi, chàng ôm tôi chặt hơn, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim đập và hơi ấm của cơ thể chàng.

Rất lâu, rất lâu, tôi cứ dựa vào lòng Vũ Văn Dung như thế, trong lòng thấy rồi bời và mệt mỏi.

Ánh trăng như sương, khiến người ta không nhìn rõ con đường phía trước.

3.

Sắc trời đã vào buổi hoàng hôn.

Ngoài cửa lăng đăng mây cụm mây hồng, ánh tịch dương đẹp vô cùng. Quên mất đêm qua mình ngủ như thế nào, khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lặn. Nhớ lại ánh mắt nhiều hàm ý trong đôi mắt phượng tuyệt đẹp của Lan Lăng Vương, cùng với những lời nói đầy oán hận và tuyệt tình mà mình nói với chàng, tôi cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Lúc này Vũ Văn Dung, Sở tổng quản và Bích Hương đều ở trong phòng tôi. Vũ Văn Dung rất lo lắng chuyện tôi gặp thích khách lần này, ra lệnh cho Sở tổng quản phải điều tra kỹ càng. Cả những tù thiếp ở Yên Vân Các, cho dù thật lòng hay giả bộ, sáng sớm đã sai người mang thuốc tới cho tôi, đương nhiên trong đó chắc cũng có chút hạ hê, nghĩ bụng sao gã thích khách đó vô dụng thế, không đâm cho tôi một đao chết luôn cho xong.

Tóm lại chuyện đêm qua đã tạo nên một cơn sóng lớn trong Tư Không phủ, còn tôi lại bị Lan Lăng Vương lấy mất hồn nên chẳng để ý tới chuyện này. Sở tổng quản đang hỏi Bích Hương tỉ mỉ những gì xảy ra đêm qua, tôi có vẻ lơ đãng, thất thần. Lúc này hình như nghe thấy có tiếng người nói chuyện với mình, ngẩng đầu lên thấy Sở tổng quản đang nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi:

“Thanh Tỏa tiểu thư, về tên thích khách đêm qua, cô có nhớ ra được manh mối gì khác không? Chuyện đêm qua là do thuộc hạ bảo vệ không chu đáo, khi nào tiểu thư chuyển vào Vọng Tiên Lâu, thuộc hạ sẽ phái một đội quân bảo vệ ngoài cửa, xin tiểu thư an tâm!”

Tôi ngơ ngác:

“Chẳng phải đã bắt được tên thích khách rồi sao? Cứ tra hỏi hắn ai là người đứng sau lưng sai bảo là được rồi, còn cần manh mối gì nữa?”

Bích Hương láu táu chen lời:

“Vừa nãy tiểu thư nghĩ gì thế? Sao không nghe mọi người nói chuyện, đêm qua tên thích khách ấy bị người ta giết chết rồi, tìm ra kẻ đứng đằng sau sai bảo không đơn giản đâu.”

Tôi sửng sốt, tròn tròn mắt:

“Cái gì? Tên thích khách đó chết rồi ư?”. Dù sao cũng là một mạng người, mà sự việc lại do tôi mà ra, tôi bất giác cau mày.

Vũ Văn Dung chẳng nói gì, chỉ cau mày nhìn tôi, ánh mắt chạm vào chiếc khăn tay thêu hoa lan trên cổ tay tôi, thần sắc mơ hồ khó tin.

Bích Hương nhìn theo ánh mắt chàng, hình như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng bê một bát thuốc xay nhuyễn tới bên giường, nói:

“Đêm qua tiểu thư bị kinh sợ, nô tỳ không dám làm phiền người nghỉ ngơi. Đây là Tư Không đại nhân bảo thái y chuẩn bị Đạo Thương Dược, nô tỳ đắp lên cho tiểu thư nhé!”. Nói rồi nàng cời chiếc khăn tay trên cổ tay tôi ra, tôi vô thức ngăn lại:

“Người đừng chạm vào đó!”

Có lẽ chiếc khăn tay này vẫn còn vương mùi hương của người đó. Như thế chỉ cần có người khác chạm vào là sẽ làm tiêu tan hình ảnh của chàng.

Bích Hương khựng lại, dừng bước chân, kinh ngạc nhìn tôi. Tôi thấy hơi áy náy, phát hiện ra giọng nói của mình ban nãy hơi nặng nề, đồng thời cũng tỉnh táo hơn nhiều. Lan Lăng Vương là gì của tôi? Chẳng nhẽ tôi còn vì chàng mà ngây ngô tới lúc nào?

“Đề tự ta!”. Tôi dịu giọng, đích thân cời chiếc khăn tay hoa lan ra, nắm trong lòng bàn tay, đưa vết thương nơi cổ tay trái ra trước mặt Bích Hương, nói: “Người làm nhẹ thôi!”

“Nô tỳ biết rồi, tiểu thư!”. Bích Hương thấy tôi mỉm cười, bầu không khí giãn ra một chút, nhưng đúng lúc này Vũ Văn Dung đột nhiên đi tới trước mặt tôi, giăng lấy cái bát sứ trong tay Bích Hương, thần sắc có vẻ buồn bã, đưa mắt nhìn tôi nhưng nói với Sở tổng quản và Bích Hương:

©STENT

“Các người lui ra đi!”

Tôi sửng sốt, Sở tổng quản và Bích Hương ngoan ngoãn lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại tôi với chàng. Tôi nghiêng đầu không nhìn chàng, âm thầm cảm thấy bầu không khí hơi kỳ lạ.

Vũ Văn Dung hôm nay mặc bộ cẩm y viền vàng màu nâu sẫm, thắt lưng đeo một viên ngọc màu xanh khiến dung nhan chàng càng trở nên anh tuấn. Ngồi xuống cạnh tôi, chàng kéo tay tôi, rồi cẩn thận bôi thuốc lên đó.

Chỗ vết thương dấy lên cảm giác đau nhói, bàn tay vô thức rụt lại, nhưng bị chàng giữ chặt, nhìn tôi khó hiểu, rồi bỗng dung cúi người xuống, nhẹ nhàng thổi lên chỗ vết thương. Đôi môi chàng cách vết thương của tôi rất gần, hơi thở chàng phả ra dịu dàng mà ấm nóng, khiến tôi thấy dễ chịu hơn. Cảm giác nhồn nhột ấy như một dòng điện nhỏ khiến người tôi bất giác run rẩy một cách kỳ lạ. Gò má tôi ửng hồng, lúc lâu sau mới nói khẽ:

“Cảm ơn!”

Vũ Văn Dung vẫn cúi thấp người, ngón tay đặt trên cổ tay tôi dịch chuyển, miết nhẹ lên da tôi. Chàng nghiêng đầu nhìn chiếc khăn tay hoa lan tôi để trên gối, rầu rầu hỏi:

“Hắn tặng nàng há?”

Giọng nói của chàng rất khê, nhưng lại có vẻ lạnh lẽo đáng sợ, khiến cả người tôi khựng lại. Rốt cuộc chàng biết bao nhiêu chuyện liên quan tới tôi và Lan Lăng Vương? Trong lòng thầm ăn năn, tôi cúi đầu không nói. Căn phòng bị bao phủ bởi sự im lặng căng thẳng.

Tôi không biết nên nói gì, càng không biết có nên nói hay không. Không thể phủ nhận, không thể lừa dối chàng.

Vũ Văn Dung đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn tôi, trong giọng nói có vẻ kích động, khàn khàn:

“Nguyên Thanh Tỏa, vì sao nàng không phủ nhận?”

Tôi ngẩng đầu lên, ngần ngừ nhìn chàng. Vũ Văn Dung cũng chăm chú nhìn tôi, trong mắt ánh lên vẻ bi thương, nói:

“Hôm đó nàng ở dưới thành lâu chờ suốt một đêm là chờ hấn sao? Sau khi rời khỏi Tể Tướng phủ, mấy tháng trời không có tin tức gì cũng là nàng đi tìm hấn sao? Nguyên Thanh Tỏa, nàng có biết khi Vô Thần đạo nhân đưa nàng về, ta đã vui thế nào không? Nàng có biết trong mấy ngày mấy đêm nàng hôn mê, ta gọi tên nàng bao nhiêu lần không? Ta giả bộ không nghe thấy, cũng không hỏi tới”. Giọng chàng thấp xuống, đôi mắt thâm trầm và sắc sảo thường ngày lúc này không biết đang dõi về hướng nào, mang theo một vẻ thất bại và thương cảm, chàng nói: “Ta tưởng rằng ta có thể không quan tâm tới quá khứ đó. Nhưng đêm qua khi ta nhìn thấy nàng rơi lệ ta mới hiểu, người không thể buông được quá khứ... thực ra chính là nàng!”

Tìm tôi thất lại, đứng lên định nói gì đó nhưng Vũ Văn Dung đã quay người bỏ đi, thân hình cao lớn trông thật là cô độc. Cửa lớn mở ra, ngoài sân vườn có một đồng lá vàng rụng được quét gọn lại, càng làm nổi bật lên sự cô độc ấy. Tôi bất giác đuổi theo ra ngoài cửa, phong cảnh được ánh tịch dương nhuộm đỏ rực, bóng chàng càng lúc càng rời xa, tôi dựa vào khung cửa, không thể nào cất nổi bước chân.

Tôi thực sự không buông được quá khứ sao? Tôi không buông được Lan Lăng Vương sao? Nhưng buông hay không buông thì đã sao? Tôi đâu phải là người được phép lựa chọn. Giờ thì tôi chỉ muốn tránh xa tình cảm, không cho bất kỳ ai cơ hội làm tổn thương tôi, như thế cũng sai sao?

Cái bóng của Vũ Văn Dung khuất dần trong quầng ánh sáng màu vàng cam, rồi cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa. Trong lòng tôi bỗng dưng có cảm giác đau đớn, áy náy, hoang mang, mơ hồ kỳ lạ. Rất nhiều cảm xúc không nói rõ thành lời trộn lẫn vào với nhau, khiến tôi cảm thấy mệt mỏi. Nhắm mắt lại, trong đầu tôi xuất hiện ánh mắt đau đớn vì bị tổn thương của Vũ Văn Dung.

Có lẽ thời gian là một liều thuốc giải, và cũng là viên thuốc độc mà tôi đang nuốt xuống.

4.

Tôi nghĩ, với tính cách của Vũ Văn Dung thì chắc chắn chàng sẽ còn giận tôi rất lâu. Chàng cao ngạo, cố chấp, bá đạo nhường ấy, lại còn có rất nhiều nữ nhân nữa. Nếu tôi không đi dỗ dành chàng, có lẽ chàng sẽ chẳng bao giờ tới tìm tôi nữa. Có lẽ như thế cũng tốt, mối quan hệ giữa tôi với Vũ Văn Dung đã càng ngày càng trở nên nguy hiểm, càng ngày càng khó kiểm soát, tránh xa một chút, với tôi, với chàng có lẽ đều là việc tốt.

Chắc vì có tâm sự nên đêm qua tôi ngủ không ngon giấc, khi tỉnh dậy thì trời mới tờ mờ sáng. Bích Hương nghe thấy động tĩnh thì lại gần với đôi mắt ngái ngủ, thấy tôi mở mắt ngồi dựa vào đầu giường thì hơi kinh ngạc:

“Tiểu thư hôm nay dậy sớm thế!”

Tôi cười khỏ. Nghĩ bụng sau này không thể ngày nào cũng ngủ tới lúc mặt trời lên tới ba con sào được nữa, làm nha đầu này cũng hư theo. Tôi dặn Bích Hương mang y phục cho tôi thay, định sẽ ra ngoài đi dạo một chút.

Đẩy cánh cửa phòng bằng gỗ đỏ chạm hoa ra, cảm giác bầu không khí mát lạnh mang theo chút ý thu ủa vào phòng. Nơi chân trời đã tờ mờ ánh sáng, tôi đang cảm thấy dễ chịu thì bỗng dưng nghe thấy tiếng Bích Hương thốt lên:

“Tiểu thư, người nhìn kia!”

Ánh mắt tôi dừng lại bên dưới, trước mắt, tia sáng màu đỏ bao trùm, tôi sững sốt, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, cả người tôi như bị đóng đinh ở chỗ cũ.

Trong sân đặt hàng trăm chiếc làn trúc, trong đó đều đựng những quả anh đào to tròn chín mọng, đỏ rực như những viên trân châu, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta phải nuốt nước bọt. Dưới ánh sáng tờ mờ của ngày mới, từng chiếc giỏ anh đào xếp hàng dài như một tấm thảm đỏ khảm mã não chất đầy trong sân, tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc...

Tôi ngơ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng dưng nhớ lại hôm đó, khi chàng hỏi tôi thích ăn gì, tôi từng đọc một câu thơ trước mặt chàng: “Thạch lựu chưa tàn, mai chớm chim. Yêu hoa son đã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng.”

Thì ra không những chàng đoán được đáp án mà còn ghi nhớ ở trong lòng. Nhưng vào mùa này, ở nơi này, chàng kiếm đâu ra nhiều anh đào đến thế? Tôi chần động, bất giác bước xuống thềm, cúi người cầm một quả anh đào lên, nó giống như một viên ngọc đẹp màu đỏ, chạm vào thấy lạnh lạnh, loáng thoáng ngửi thấy một mùi thơm dễ chịu. Nhớ lại ánh mắt bị tổn thương của chàng hôm đó, rốt cuộc tôi có chỗ nào đáng để chàng làm như thế? Hít sâu một hơi, tôi có cảm giác đau đớn.

Lúc này, bỗng dưng có một bóng người cao lớn bước ra từ lùm cây gần đó. Tôi vội vàng nhìn theo, không phải là chàng, bất giác thấy hơi thất vọng. Thì ra là Sở tổng quản, hình như hấn đã đứng ở đó nhiều canh giờ rồi, trong ánh mắt nhìn tôi dường như có vài phần thâm ý, lại gần hành lễ, nói:

“Tur Không đại nhân dặn thuộc hạ đứng chờ ở đây, cho tới khi tiểu thư nhìn thấy chỗ anh đào này mới thôi. Còn một câu ngài dặn thuộc hạ chuyển lời cho tiểu thư.”

Tôi cúi đầu nhìn biển trân châu đỏ rực trước mắt, lên tiếng:

“Ngươi nói đi!”

“Đại nhân nói, anh đào không thể giữ, rất nhanh bị hỏng, nhưng có thể ủ thành rượu, cất giữ lâu dài. Tuy rằng không thể suốt đời suốt kiếp, nhưng trước khi nàng quay đi, ta chắc chắn vẫn chờ ở đây, mặc cho người hái quả, đời này không hối tiếc!”

Giọng nói và ngữ khí của Sở tổng quản tuy không giống Vũ Văn Dung, nhưng tôi phảng phất như nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn và ánh mắt ân nhân, dịu dàng của chàng khi nói câu này. Bất giác tôi nâng niu quả anh đào trong lòng bàn tay, siết chặt, và cuối cùng siết vỡ nó, thử nước màu hồng chảy ra tay, uơn ướm và thơm ngọt. Vũ Văn Dung, chàng nhìn thấu trái tim ta rồi sao?

“Phấn son trang điểm thật thắm tươi

Lầu Vọng Tiên, lên ngóng bóng Người

Khóa thú mạ vàng dây lạnh buốt

Rồng đồng điểm khắc hừng hờ rọi.”

Tôi sợ hồng nhan chưa già, ân đã đoạn, tôi sợ sau này hậu cung của chàng ba ngàn giai nhân mỹ nữ, tôi sợ có một ngày rồi chàng sẽ chán ghét tôi. Nhưng hôm nay, chàng muốn nói với tôi, rằng đời này kiếp này, trước khi tôi quay đi thì chắc chắn chàng sẽ không bao giờ rời bỏ tôi sao?

Đang lúc bồi hồi thì Sở tổng quản lại gần, thờ dài một tiếng, đưa cho tôi một bức thư, nói:

“Còn có cái này, thuộc hạ nhận được lúc gác đêm ở đây. Nguyên phu nhân của Tể Tướng phủ phái người gửi cho tiểu thư, mời tiểu thư đọc!”

Tôi thoáng ngỡ ngàng, nghĩ bụng cuối cùng ở Kinh thành cũng có phản hồi, đón lấy đọc kỹ, lát sau tôi thờ dài nói:

“Người đến có lẽ cũng đã nói rõ ý với ngươi rồi phải không? Vũ Văn Dung biết chuyện này không?”. Bức thư rất đơn giản, chỉ nói Nguyên phu nhân hơi mệt, bảo tôi qua đó thăm bà. Nhưng ý đồ của bà chắc chắn là không đơn giản. Thậm chí không những chỉ là thăm dò tin tức mà thôi. Nghĩ bụng Nguyên phu nhân cũng không hoàn toàn tin tưởng tôi, lần này gọi tôi tới phủ bà cũng có thể là muốn mượn tay tôi để kiềm chế Vũ Văn Dung. Nhưng nếu tôi không đi thì sẽ làm mất sự tin tưởng của bà, vở kịch này cũng không tài nào diễn tiếp được nữa.

Sở tổng quản lắc đầu, nói:

“Còn chưa kịp bẩm báo với Tur Không đại nhân.”

Tôi thờ dài:

“Vậy phiền Sở tổng quản sắp xếp cho ta rồi phủ, và tạm thời đừng nói với Vũ Văn Dung chuyện này. Chờ khi ta quay về, chắc chắn sẽ cho chàng một đáp án rõ ràng.”

Không muốn chàng phải lo lắng cho tôi nữa, không muốn tận hưởng sự sủng ái của chàng, đồng thời lại nói với bản thân rằng mình không yêu chàng. Có lẽ tôi cân bằng tình lại một khoảng thời gian để nhìn rõ xem mình thực sự có tình cảm với Vũ Văn Dung hay không.

Sở tổng quản suy nghĩ giây lát, rồi lại nhìn Bích Hương sau lưng tôi, cuối cùng đồng ý:

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Lúc này đã là chiều tối, cùng Bích Hương thu dọn phòng ốc một ngày, giờ cũng đã chuẩn bị được tương đối, ngày mai sẽ lên đường. Tôi mệt mỏi ngồi xuống giường, nhìn đĩa anh đào chín mọng đặt trên bàn, bất giác ôm lấy cái đĩa để lên đùi, cho từng quả vào miệng.

Hơi lạnh, chua chua, ngọt ngọt. Cắn một miếng, lập tức cảm nhận mùi hương ủa ra khắp miệng. Đẹp mà lại ngon, từng quả tròn căng như những viên mã não trong vắt.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã ăn hết một đĩa anh đào, sau đó nhìn vào cái đĩa không thần thờ, nhất thời không biết nên làm gì.

“Tiểu thư?”. Lúc này, tôi nghe thấy tiếng Bích Hương gọi tôi thăm dò, giọng nói rất nhỏ.

“Hử?”. Tôi nghiêng đầu nhìn nàng ta, thấy trong mắt nàng ta có một vẻ thăm dò và cảm khái.

“Tiểu thư... thực sự rất thích ăn anh đào sao?”

Tôi gật đầu, biết rằng nàng còn điều muốn nói, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

“Tiểu thư, thứ tội cho nô tỳ lẩm lòi, đến Sở tổng quản cũng nói chưa bao giờ thấy Tư Không đại nhân đối xử với một ai như vậy. Tuy rằng đây chỉ là anh đào, nhưng tình ý ở trong đó thì đến hoàng kim cũng không bì kịp”. Nói tới đây, trên mặt Bích Hương lóe lên một tia nhìn ngưỡng mộ.

Phải, Dương Quý Phi thích ăn vãi, Đường Minh Hoàng bèn sai người ngày đêm kiếm tìm hái về cho nàng chỉ mong nhận được một nụ cười của người đẹp. Sự sùng ái như thế, có nữ nhân nào mà không mong có được?

Chỉ là, Dương Ngọc Hoàn là đệ nhất giai nhân, cuối cùng vẫn chết thê thảm. Tôi chỉ là hạng phấn hương tầm thường, đâu dám mong ước xa xôi? Tôi thờ dài, nhìn chiếc khăn tay hoa lan quần nơi cổ tay, trong lòng càng thêm buồn bã.

5.

Trời càng lúc càng lạnh.

Nơi quan đạo bụi bay mù mịt, vó ngựa vang lên lẫn với tiếng bánh xe kêu ken két, màn đêm nhuộm sắc đen lên cuộc hành trình. Chớp mắt tôi đã rời Tư Không phủ được mấy ngày. Chuyến đi này tôi không đưa Bích Hương theo cùng, nói là để nàng ở lại Tư Không phủ để tiện ăn nói với chàng, thực ra là vì biết trước chuyến đi này sinh tử chưa rõ, không muốn liên lụy thêm một cặp tình nhân. Có thể nhận ra, tình cảm của nàng với Sở tổng quản là rất tốt, đối với những người yêu nhau mà nói, chỉ chia tay trong giây lát cũng đã là đau khổ, nhưng nỗi nhớ nhung ngọt ngào này không phải ai cũng có. Tôi đã không có được thì chỉ bằng tác thành cho những người xung quanh.

Vén rèm xe lên, vầng trăng khuyết treo chênh chếch trên cành cây khô, chiếu sáng vài con chim đang nghỉ trên cành, mang theo một cảm giác thê lương. Tôi bỗng dưng có một dự cảm không lành, cũng đúng lúc này. Chiếc xe ngựa đột nhiên khựng lại, sau đó thì bật ngựa về sau. Tôi giữ chặt lấy khung gỗ nhô ra nơi trần xe, cổ vén rèm lên, bỗng thấy một cung tên màu trắng theo gió bay tới, giết chết người xa phu tại chỗ. Mấy con ngựa hoảng sợ lồng lên, hí vang, đằng trước là khối trắng giăng mắc, thấp thoáng thấy mười mấy hắc y nhân đứng đó, xếp hàng phía trước, tay cầm trường đao, sau lưng là một hàng cung thủ đang giơ sẵn cung tên, tất cả đều nhắm vào tôi.

Đám sát thủ này đã được huấn luyện rất kỹ càng. Có lẽ cùng lai lịch với đám người đêm hôm đó đã tới Tư Không phủ hành thích tôi. Nhưng rốt cuộc là ai, có thâm thù đại hận gì với tôi mà cứ kiên quyết phải đưa tôi vào chỗ chết? Cũng may trước khi ra ngoài tôi đã có sự chuẩn bị. Lập tức quay đầu trốn ra sau xe, lấy hai túi hỏa dược, châm ngòi thật nhanh rồi ném một quả về phía chúng.

“Bùm” một tiếng, đám người đó còn chưa kịp phản ứng thì đã có vài tên bị nổ tan xương nát thịt. Đúng lúc này, tôi nhào về phía trước nắm lấy một sợi dây thừng, giật mạnh, quay đầu ngựa phi về hướng ngược lại.

Chiếc xe ngựa đã bị bắn to tẻ, mấy con ngựa sợ hãi ra sức chạy nhưng không cùng một hướng. Ván gỗ sau lưng vang lên tiếng phàn phàn, là tiếng cung tên bắn trúng. Tôi hốt hoảng, sống lưng lạnh buốt vì sợ hãi. Đúng lúc này, trước mặt xuất hiện một đội nhân mã phi tới, trên người mặc y phục thị vệ Tư Không phủ, đi vòng qua xe ngựa của tôi rồi lao thẳng về phía bọn sát thủ. Hai nhóm người lao vào chém giết nhau, loạn tiễn bay tới tấp, không gian nhuộm mùi máu tanh nồng nặc. Tôi hơi kinh ngạc, lúc này tôi đã rời khỏi Tư Không phủ rất xa, các thị vệ của Sở tổng quản sao lại xuất hiện ở đây? Nhưng bây giờ chẳng còn thời gian để nghĩ những việc này, tôi nắm chặt dây thừng, lao đi mấy chục trượng, quay đầu nhìn lại, rốt cuộc là thế lực như thế nào mà trong chớp mắt đã giết mất quá nửa đội nhân mã của Tư Không phủ. Ván gỗ sau lưng tôi bị cung tên bắn lỗ chỗ như tổ ong, sau xe còn vô số hắc y nhân cầm đao đuổi theo. Tôi nghiêng rãnh, gỡ chiếc trâm vàng trên đầu xuống, đâm mạnh vào chân con ngựa. Con ngựa dẫn đầu đau quá, càng chạy nhanh hơn, tôi cố nắm chặt dây thừng, con gió vun vút tạt vào mặt khiến tôi không mở nổi mắt. Đằng trước là khu rừng quế dày đặc, ở giữa có một con đường nhỏ chỉ vừa cho chiếc xe ngựa rách nát nhưng to lớn lọt qua. Mặc đường loạn thạch ngổn ngang, khiến thùng xe kêu rầm rầm, một lúc sau, cái thùng xe đã bị đâm thủng hàng trăm lỗ dường như không còn chịu được con đường gập ghềnh, sau mấy tiếng “cót két”, tám ván gỗ trúng tên dày đặc sau xe rơi xuống mặt đường. Sau đó, vết nứt nơi khoang xe càng lúc càng to. Đằng trước không còn đường nữa, bên dưới lớp sương mỏng là một cái động đen không lồ, đó là vách núi! Tôi hốt hoảng, vừa định mượn sức nhảy lên lưng ngựa, nhưng đã muộn mất rồi.

Hai con ngựa đạp hụt một bước, cả hai cùng ngã xuống vách núi trong màn đêm tăm tối. Cũng may lúc đó thanh gỗ nối giữa thùng xe với ngựa đã hoàn toàn bị đứt, nhưng thùng xe cũng bay vút lên theo quán tính, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tôi đạp một chân vào thùng xe, cả người mượn lực đẩy về sau, vẫn không nắm kịp vách đá. Hai tay tôi cuống loạn khua lên trong không trung, tôi nhắm mắt, nghĩ bụng hôm nay mình sẽ an giấc ngàn thu.

Đúng lúc này, bỗng có một bàn tay rộng lớn nắm chặt lấy tay tôi, đầu ngón tay ấm áp chạm phải làn da lạnh lẽo của tôi, như hơi ấm duy nhất trong đêm đông, như ngọn cỏ cứu mạng trong lúc sinh tử.

Nhờ ánh trăng mờ ảo, tôi nhìn thấy một gương mặt vô cùng anh tuấn, đôi mắt đen thẳm sáng như sao lúc này đang tràn đầy sự ấm áp và lo lắng. Trong khoảnh khắc, cả người chàng cũng bị sức nặng của tôi kéo xuống vực, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, chàng rút đao cầm phập vào vách đá, một tay cầm cán đao, một tay nắm chặt tay tôi.

Ánh trăng chiếu sáng gương mặt như ngọc của người ấy, chàng cúi đầu nhìn tôi, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán chàng, càng dịu dàng hơn thường ngày.

Tôi ngơ ngàng:

“Vũ Văn Dung...”

Đất chỗ vách núi không kiên cố, lúc này, cán đao đột nhiên trượt xuống mấy trượng, bên tai vang lên tiếng lạo xạo của những hòn đá nhỏ đang lăn xuống khiến người ta sợ thót cả tim. Vũ Văn Dung nắm chặt cán đao, hiển nhiên là đã dùng toàn lực, nhưng vẫn nhìn tôi an ủi:

“Thanh Tỏa, đừng sợ!”

Trước nay tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp lại chàng trong hoàn cảnh này. Mắt tôi ngấn lệ:

“Sao chàng lại ở đây? Đi theo thiếp suốt dọc đường sao? Đờng ngốc, đừng cố nữa! Bây giờ còn cách miệng vực không xa lắm, chàng buông thiếp ra, vẫn còn có thể bay lên được. Nếu không hai chúng ta đều sẽ chết!”. Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, khóe mắt cay xè.

Lúc này, lưỡi dao lại trượt xuống thêm vài tấc nữa, đất đá ở vách núi tiếp tục lăn xuống, Vũ Văn Dung kéo tôi, hai người như cành liễu trong gió, lắc qua lắc lại. Tôi biết nếu như thế này cả hai chúng tôi sẽ rơi xuống đáy vực, nghiêng rặng buông tay ra:

“Vũ Văn Dung, buông thiếp ra đi. Chàng không cần phải chết chung với thiếp!”

Vũ Văn Dung nắm chặt tay tôi, chàng cúi đầu nhìn tôi, giọng nói nghiêm nghị:

“Nàng tưởng ta chưa từng nghĩ tới việc buông nàng ra sao? Nhưng ta không làm được!”. Tay chàng nắm chặt hơn, khiến tay tôi đau nhói: “Thanh Tỏa, nắm chặt lấy ta! Nàng nhớ không, ta từng nói, nếu nàng không tin vào ông trời, vậy thì nàng có thể tin vào ta. Cho dù có chết thì ta cũng không bỏ nàng một mình đâu.”

Tôi sững sờ nhìn chàng, trong ánh sáng yếu ớt, gương mặt của Vũ Văn Dung càng hiện lên đẹp không tả xiết, tôi nắm chặt tay chàng, sau đó cúi đầu, không cho chàng nhìn thấy giọt nước mắt vừa lăn ra khỏi mắt mình, nghẹn ngào:

“Nhưng có đáng không?”

Bàn tay chàng rộng lớn và ấm áp, chàng nói:

“Ta không biết. Thanh Tỏa, nàng biến ta thành gã ngốc, ta đã không biết làm thế nào để tính toán là có đáng hay không. Nàng giỏi lắm, nàng khiến ta biết rõ ràng là không nên, nhưng lại chẳng còn cách nào khác!”

Lúc này, mũi dao lại tiếp tục trượt xuống, chạm phải một hòn đá to, “cách” một tiếng, tiếng kim loại gãy rời, một mảnh dao trắng bị gãy bay ra ngoài, cửa rách cánh tay Vũ Văn Dung, nhưng chàng vẫn nắm chặt tay tôi. Tôi và chàng cùng rơi xuống, chiếc váy rộng xòe ra trong cơn gió như một con bướm đang lao vào đồng lửa, máu từ vết thương của chàng chảy lên mặt tôi, lạnh lạnh, như những giọt lệ, tôi nói khẽ:

“Vũ Văn Dung, thiếp xin lỗi!”

Âm thanh như tiếng cánh hoa rơi rụng, bay ra trong cơn gió. Thiếp thường khiến chàng giận dữ, buồn lòng. Hôm nay, còn liên lụy khiến chàng cùng chết.

Thật lòng, thiếp xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Tựa lầu ngóng cửa cũng tàn năm canh

1.

Dưới vực là một bãi cát êm ái, phía trước là mặt biển đang dâng trào những con sóng giận dữ trong đêm đen, sóng biển ập tới mang theo cả cơn gió lạnh buốt.

Tôi mở mắt nhìn xung quanh, nghi ngờ không biết có phải mình đang nằm dưới âm tào địa phủ. Lúc này, bỗng dưng một đôi tay ấm áp giữ chặt bờ vai tôi, thận trọng kéo tôi vào lòng, lo lắng hỏi:

“Thanh Tỏa, nàng thế nào?”

Đó là giọng nói của Vũ Văn Dung, nó vang lên thật chân thực, hóa ra tôi chưa chết. Tôi ngược mắt nhìn chàng, đôi mắt chàng lóe sáng như những vì sao trong đêm tối, trong đó tràn ngập sự quan tâm dịu dàng. Lòng ngực tôi nhói nhói, dang tay ra ôm lấy chàng, lấp bắp:

“Văn Dung, chúng ta sống rồi! Tốt quá, chúng ta đều chưa chết!”

Tay chàng siết mạnh, kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, giây lát sau, chàng lại thương yêu nâng mặt tôi lên, dịu giọng nói:

“Thanh Tỏa, ban nãy nàng gọi ta là gì?”. Lúc này, đôi mắt chàng bỗng dưng nhú lại, nhìn kỹ gương mặt tôi: “Sao lại có máu? Nàng bị thương sao?”

Tôi lắc đầu, giọng bùi ngùi:

“Chàng chỉ hỏi thiếp có bị thương hay không mà quên rằng mình cũng biết đau sao?”. Tôi cúi người xem xét vết thương do bị lưỡi dao cửa vào trên cánh tay chàng ban nãy, cũng may là nó không sâu lắm, nhưng máu vẫn chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả một vạt áo. Tôi nhẹ nhàng xé rách chỗ áo trên vết

thương của chàng, hỏi: “Đau không?”

Vũ Văn Dung lắc đầu, lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt trở nên ngọt ngào. Tôi đứng lên, dùng tay vốc một ít nước biển, cẩn thận rửa vết thương cho chàng. Trong nước biển có muối, chạm phải phần vết thương hở miệng chắc chắn rất đau, nhưng chàng cứ như đã mất đi tri giác, chỉ dịu dàng nhìn tôi.

Ngần ngừ một lát, tôi gỡ chiếc khăn tay hoa lan trên cổ tay, nhẹ nhàng băng bó vết thương của chàng.

Đôi mắt Vũ Văn Dung chuyển động, trầm giọng hỏi:

“Nàng... nữ sao?”

Tôi ngo ngác, thấy chàng nhìn chiếc khăn tay, ánh mắt tối đi. Tôi cúi đầu, đáp khê:

“Thiếp không biết nên nói thế nào, cũng không biết chàng có tin không. Nhưng khoảnh khắc này, trên thế giới, chẳng còn gì quan trọng hơn chàng nữa!”

Ánh mắt Vũ Văn Dung sắc lại, như thể đang bị xúc động mạnh mẽ, vòng tay ôm lấy tôi. Nằm trước ngực chàng, tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh và mạnh mẽ của chàng. Chàng cúi đầu xuống, đôi môi đặt lên vầng trán tôi, rồi dần dần trượt xuống, nhẹ nhàng lướt qua mắt, mũi, và cuối cùng mạnh mẽ đặt lên môi tôi, gấp gáp và nóng bỏng. Tôi bỗng dưng không biết làm thế nào để từ chối, thậm chí còn không biết phải đáp trả thế nào. Nụ hôn của chàng vốn rất nhẹ, nhưng lúc này nó trở nên mạnh mẽ tới mức khiến tôi gần như tắc thở, đầu lưỡi chàng luôn sâu vào miệng tôi, như đang tìm kiếm điều gì đó.

Tôi cảm giác toàn thân như mất sức, hai tay túm chặt vạt áo chàng, dường như không thể nào chống đỡ nổi thân thể mình, chỉ biết thở hỏn hển. Vũ Văn Dung trở mình đè tôi xuống dưới, hơi thở ấm nóng, men theo vùng cổ, hôn xuống tai tôi.

Bờ cát êm ái trong đêm tỏa ra hơi lạnh, một vầng trăng khuyết tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt và lạnh lạnh. Đêm rất lạnh, nhưng lúc này cả người tôi nóng bừng lên, vốn đã một mối vô cùng, giờ đầu óc tôi trống rỗng, nụ hôn của chàng nóng bỏng và dịu dàng, khiến tôi biết mình còn đang tồn tại. Nhưng đúng vào lúc này, Vũ Văn Dung đột nhiên dừng lại, trong mắt chàng dâng lên một ngọn lửa ham muốn đang có kim nén, chàng phủ phục trên người tôi, thờ hỏn hển nói:

“Thanh Tỏa, không thể ở nơi này. Ta phải cho nàng một tòa lầu đẹp nhất, ta phải khiến nàng thực sự là của ta, ở một nơi thuộc về chúng ta.”

Hơi thở của tôi cũng phập phồng, thờ phào một hơi, lại như thờ dài, đôi tay vuốt lên mái tóc rối tung của chàng, nói khê:

“Vũ Văn Dung, chàng là đồ ngốc!”

Rốt cuộc tôi có cái gì tốt mà đáng để chàng cam tâm tình nguyện cùng tôi chết? Tôi có thể cho chàng cái gì mà đáng để chàng nâng niu tôi trong lòng bàn tay như nâng niu một báu vật.

Chàng nói như lẩm bẩm:

“Thanh Tỏa, nàng biết không, nếu bây giờ là một giấc mơ thì ta thà không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng ta cũng biết, thì ra trong tim nàng có chỗ dành cho ta.”

Nói rồi, chàng đứng lên, bế thốc tôi dậy, đi về phía một tảng đá, chàng đặt tôi nằm lên chỗ lõm trên hòn đá, ngồi cạnh tôi, vòng tay ôm lấy tôi, nhẹ nhàng:

“Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, vòng tay ôm hông chàng. Có lẽ chỉ có hơi ấm của hai người mới có thể chống cự nổi đêm đen lạnh lẽo này. Tôi nằm nghiêng đầu trong lòng chàng, nhìn mặt biển như một màn sương đen kịt dưới ánh trăng mờ ảo, nói đùa:

“Tiếc là đám sát thủ vẫn ở gần đây nên không thể nổi lửa. Nếu không thiếp và chàng ngồi bên một đống lửa ngắm biển, thú vị lắm đấy!”

Chàng cười nhẹ:

“Nàng thích biển ư? Thế thì sau này ta sẽ xây một Biệt Uyển ở gần biển, nếu nàng thích, năm nào ta cũng sẽ đưa nàng đi ngắm biển.”

Lời hứa ấy có nữ nhân nào mà không thích nghe? Tôi cười:

“Chàng không phải là người xa hoa, lại xây Vọng Tiên Lâu vì thiếp. Bây giờ lại nói là xây Biệt Uyển ở gần biển, chẳng nhẽ chàng sẵn lòng vì thiếp làm một hôn quân sao? Hay là muốn thiếp cống lên mình cái tội danh hồ ly tinh mê hoặc người khác?”

Nói tới hai tiếng “hôn quân”, bỗng dưng tôi nhớ tới Tể tướng Vũ Văn Hộ, thần sắc trở nên nghiêm túc.

“Chàng nói xem, rốt cuộc kẻ nào truy sát chúng ta? Xem ra hình như bọn chúng nhắm vào thiếp, chẳng nhẽ là người mà Nguyên phu nhân phái tới?”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chàng: “Đúng rồi, mà sao chàng lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải thiếp đã bảo Sở tổng quản giấu chàng rồi sao? Chẳng nhẽ chàng luôn đi theo sau lưng thiếp?”

Vũ Văn Dung nghịch nghịch một lọn tóc bị tuột ra của tôi, gương mặt ánh lên vẻ thương yêu, nói:

“Nhiều câu hỏi quá, nàng bảo ta trả lời câu nào trước?”

Tôi cười khẽ, điều chỉnh một tư thế dễ chịu hơn trong lòng chàng, để có thể nhìn thấy rõ gương mặt chàng. Vũ Văn Dung bỗng đứng thờ dài:

“Sở tống quân là người rất giữ chữ tín, sau khi đã hứa với nàng, quả nhiên không nói với ta chuyện nàng rời đi. Ngày thứ ba ta đi tìm nàng nhưng không tìm được, phải uy hiếp nói là sẽ trị tội Bích Hương, hẳn mới chịu cho ta biết hành tung của nàng.”

Chàng nhẹ nhàng cuộn tóc tôi:

“Thanh Tỏa, nàng hiểu được tâm trạng của ta khi đó không? Cảm giác sợ hãi, nàng khiến ta trải nghiệm quá nhiều lần rồi. Sợ mất nàng, sợ không bao giờ được gặp nàng nữa. Sợ có người làm hại nàng, và sợ bản thân nàng muốn chạy trốn, không muốn quay lại bên ta nữa.”

Tôi thất lòng, trong tim dâng lên một cảm giác ăn năn và hối hận, nói khẽ:

“Văn Dung, thiếp xin lỗi!”

Chàng hơi nghiêng đầu, dịu giọng:

“Ngốc quá, nàng không có lỗi với ta. Nàng xem, nàng đã biết gọi tên ta rồi, thế nên mọi thứ đều là xứng đáng!”. Chàng dừng lại, rồi nói tiếp: “Ta đem theo một đội thị vệ trong phủ theo suốt đêm mới đuổi kịp nàng ở đây”. Bàn tay đặt lên vai tôi siết chặt, dường như vẫn còn chút sợ hãi, nói như lẩm bẩm: “Cũng may, bây giờ nàng lại ở trong lòng ta, an bình.”

Tôi nhắm mắt lại, cảm giác vòng tay này thật là ấm áp. Giây sau, tôi nói:

“Đám sát thủ đó liệu do ai phái tới nhỉ? Chỉ có Nguyên phu nhân là biết hướng đi của thiếp, nhưng chẳng có lý do nào bà ấy.”

Đôi mắt Vũ Văn Dung trở nên lạnh lùng:

Chuyện Vũ Văn Dung muốn phế Hoàng huynh, rất nhiều thế lực trong triều đều nhìn thấy. Mặc dù chỉ là một con rối nhưng cũng rất nhiều người muốn tranh cướp Hoàng vị. E rằng đám người đó là nhắm vào ta, dù sao thì bây giờ xem ra, người có khả năng thay thế Hoàng huynh tiếp chương Đế vị nhất cũng chỉ có ta.”

Tôi nghĩ ngợi rồi nói:

“Xe ngựa của thiếp từ Tư Không phủ đi ra, được che chắn rất kỹ rồi đi về phía Kinh thành, họ tưởng lầm người trong xe là chàng cũng không có gì lạ. Nhưng còn thích khách mà lần trước thiếp gặp phải ở Tư Không phủ thì sao? Người đó chắc chắn là nhắm vào thiếp, sau lưng là do ai sai khiến?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Dung, trong mắt chàng cũng có sự nghi hoặc như thế, tôi nói:

“Có phải chàng cũng cho rằng, chuyện hôm đó là do nàng ta làm không? Nhưng cho dù thế nào thì nàng ta cũng chẳng có lý do gì gây bất lợi cho chàng.”

Có lẽ chàng biết tôi đang nói tới ai. Nhan Uyển, thủ đoạn của nữ nhân này tôi đã được nhìn thấy từ rất lâu trước đây rồi. Tôi sống trong Tư Không phủ một tháng, tuy rằng cố ý tránh mặt không gặp, nhưng nàng ta vẫn không chịu tới để giả bộ này nọ, chứng tỏ địch ý của nàng ta đối với tôi rất rõ ràng, nên chẳng thêm giả bộ nữa.

Vũ Văn Dung nghiêm túc suy nghĩ giây lát rồi nói:

“Ta cũng từng nghi ngờ Nhan Uyển. Nhưng bây giờ ngày nào nàng ấy cũng ở trong Tư Không phủ, không có liên hệ gì với bên ngoài, e rằng sau lưng còn có thế lực nào đó lớn hơn”.

Thế lực sau lưng nàng ta là Thiên La Địa Cung, chẳng nhẽ còn chưa đủ lớn sao? Nhưng tôi không thể nói ra câu này, cũng không muốn gây thêm phiền phức vào lúc này. Còn về Nhan Uyển, tuy rằng tôi không có chứng cứ, nhưng luôn có một trực giác rằng Vũ Văn Dung đối với tôi càng tốt thì nàng ta càng không nhẫn nhịn được. Nhưng nếu nói rằng kẻ hành thích tôi hôm đó và các sát thủ hôm nay là cùng một nhóm người thì có khả năng không phải là nàng ta rồi.

Càng nghĩ càng thấy đầu óc rối bời, tôi ngọ nguậy trong lòng Vũ Văn Dung, một tay đặt lên ngực chàng, ca thán:

“Haizz, thiếp đáng ghét thế sao? Sao lại có nhiều người muốn giết thiếp đến vậy? Càng nghĩ càng thấy buồn.”

Vũ Văn Dung giữ vai tôi lại, giọng nói có vẻ cổ quái, nói:

“Thanh Tỏa, đừng cựa quậy!”

Tôi kinh ngạc, rồi lại tinh nghịch ngọ nguậy trong lòng chàng, ngược mắt lườm chàng:

“Sao thế?”

Người chàng thoáng run lên, trong mắt lại thấp lên một ngọn lửa ham muốn mơ hồ, hít sâu một hơi, dường như đang cố kiềm chế bản thân, đôi môi đẹp đặt lên trán tôi, giọng nói nghe như hơi giận dữ:

“Thanh Tỏa!”

Lúc này tôi mới hiểu là chuyện gì, vội vàng tránh khỏi ánh mắt chàng, ngoan ngoãn nằm trong lòng chàng không cựa quậy nữa. Đêm đã khuya, ánh sao bị che khuất, mặt biển như một biển mây dày đặc không có bờ, bỗng dưng cảm giác lúc này mọi thứ mơ hồ như một giấc mơ. Tôi áp sát mặt vào ngực chàng, có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm và nhịp tim của chàng, khiến tôi bỗng dưng cảm thấy ấm áp và an lòng.

Tôi nhắm mắt, cảm giác một môi áp tới, nặng nề ngủ thiếp đi.

2.

Mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc xe ngựa rất dễ chịu, thân xe nhẹ nhàng lắc lư, có lẽ là một chiếc xe ngựa lớn rất chắc chắn. Tôi thoải mái duỗi chân duỗi tay đang đau nhức, hình như lâu lắm rồi mới được ngủ một giấc ngon đến thế. Vén rèm xe ra, ánh nắng rực rỡ chiếu vào, mang tới cảm giác ấm áp.

Trong quãng ánh sáng rực rỡ, Vũ Văn Dung đang cười một con tuần mã màu đen đi bên cạnh tôi, lúc này chàng đã thay bộ y phục màu nâu, kim quan cũng gỡ xuống, chỉ dùng một miếng vải đơn giản để buộc tóc. Nhưng trông chàng vẫn anh tú ngút trời, chàng nghiêng đầu nhìn tôi, nhếch môi lên:

“Thanh Tỏa, nàng tỉnh rồi hả?”

Tôi đặt tay lên cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn chàng, tò mò hỏi:

“Sao chàng lại mặc như thế này?”

Vũ Văn Dung mỉm môi cười, giả bộ nói với tôi:

“Tại hạ là xa phu mới tới, hộ tống tiểu thư về phủ!”

Tôi cố nén cười, trong đầu nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua:

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Về Tư Không phủ sao? Nhưng mà thiếp còn phải tới chỗ Nguyên phu nhân.”

Lúc này Sở tổng quản cười một con ngựa đỏ từ đằng sau chạy tới, nhìn thấy tôi, vội vàng vòng tay lên nói:

“Thuộc hạ hộ giá tới muộn, đêm qua khiến đại nhân và Thanh Tỏa cô nương phải sợ hãi, xin người thứ tội!”

Vũ Văn Dung liếc hắt một cái, lạnh nhạt nói:

“Lần này nể mặt Thanh Tỏa nên ta bỏ qua. Nhưng lần sau, nếu ta biết người còn giấu ta chuyện gì. Sở Lâm Tây, người biết hậu quả của mình thế nào rồi chứ?”

Sở tổng quản cúi đầu, toát mồ hôi lạnh, giọng nói yếu ớt:

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Tôi thấy thế thì vội vàng dàn hòa, cười nói:

“Cũng may chỉ bị kinh sợ chút thôi, cuối cùng mọi người đều bình an vô sự. Và lại cũng nhờ họa mà được phúc mà, giúp chúng ta phát hiện ra một vùng biển đẹp.”

Vũ Văn Dung kéo dây thừng, điều khiển con ngựa lại gần tôi, rồi bỗng dưng đưa tay ra đặt lên mu bàn tay tôi, trầm giọng:

“Phải, nhờ họa mà có phúc. Nếu không nhờ đêm qua thì ta cũng không biết trong lòng nàng có ta. Nếu không, nàng tưởng Sở Lâm Tây làm việc không ra gì mà còn sống được đến giờ này sao?”

Tôi ngỡ ngàng, lát sau mới hiểu được hàm ý trong câu nói của chàng, đỏ mặt quát:

“Cái gì, trong lòng ai có chàng? Chàng tưởng bỏ quá!”. Nói rồi tôi buông rèm xuống, trốn trong thùng xe.

Qua một lớp rèm, tôi còn nghe rõ tiếng cười sáng khoái của chàng vang lên trong gió, nghe thật dễ chịu, thật khiến người ta an lòng.

Vũ Văn Dung... thiếp... thực sự thích chàng rồi sao?

Đi một khoảng thời gian rất dài, bỗng dưng chiếc xe ngựa dừng lại. Tôi thấy hơi kinh ngạc, đang định xuống đi dạo một lát, vén rèm xe lên, thấy Vũ Văn Dung đang chờ ở cửa xe, chàng chìa tay ra cho tôi:

“Thanh Tỏa, xuống nào!”

Tôi dựa vào tay chàng, nhảy xuống xe ngựa, lúc này bóng tối đã dần dần bao phủ, nơi chân trời có những đám mây được nhuộm đỏ đang lững lờ trôi trên nền trời xanh thẫm.

Tiết thu thật dễ chịu, tôi vươn vai thoải mái, quay một vòng tròn. Phía trước có một ngã tư, quay đầu lại thấy Vũ Văn Dung chăm chú nhìn tôi. Đột nhiên chàng vòng tay qua hông tôi, kéo tôi lại gần, nói:

“Thanh Tỏa, nhớ chăm sóc tốt cho bản thân. Ta sẽ quay về sớm!”

Tôi ngơ ngàng:

“Chàng đi đâu?”

Vũ Văn Dung nhìn con đường dẫn về phía Bắc, trả lời đơn giản:

“Hoàng cung”. Chàng cúi đầu nhìn tôi, vén những sợi tóc lòa xòa trên trán tôi ra sau vành tai, dịu giọng: “Ta phải đi cứu Hoàng huynh. Kế hoạch này là nàng nghĩ ra, nếu không đi e rằng sẽ để lỡ mất thời cơ.”

Tôi vội vàng nói:

“Thiếp đi với chàng! Thiếp có thể nghĩ cách để Vũ Văn Hộ càng tin tưởng chúng ta hơn. Huống hồ theo kế hoạch của chúng ta thì thiếp nên tới chỗ Nguyên phu nhân mà.”

Vũ Văn Dung lắc đầu, quyết đoán nói:

“Không được, ta không thể để nàng mạo hiểm thêm được nữa. Những việc này một mình ta cũng có thể xử lý, nàng chỉ cần an tâm chờ ta trở về là được.”

Tôi không cam tâm, còn định nói thêm vài điều, nhưng Vũ Văn Dung đã gờ ngón tay chặn lên môi tôi, miết nhẹ, giọng nói quả quyết:

“Thanh Tỏa, nàng ở lại Tư Không phủ, đừng đi đâu cả. Ta sẽ phái thêm nhiều người bảo vệ nàng. Chỉ cần nàng bình an vô sự là đã giúp ta rất nhiều rồi.”

Tôi cúi đầu, trong lòng dấy lên một cảm giác lo lắng mơ hồ, lí nhí hỏi:

“Chàng sợ đưa thiếp theo sẽ làm liên lụy tới chàng sao?”

Chàng nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, bàn tay to lớn áp vào má tôi, dịu dàng như dỗ một đứa trẻ:

“Thanh Tỏa, nàng biết ta không có ý đó mà!” Vũ Văn Dung ghé sát mặt nhìn tôi, đôi mắt như lửa cháy. Hơi ấm từ đôi mắt chàng khiến tim tôi run rẩy, vội vàng đánh mắt đi nơi khác.

Tôi sao thế này, đang làm nũng với chàng sao? Cảnh tượng lưu luyến biệt ly này thật giống với một cặp tình nhân tình sâu ý đậm. Giữa tôi và chàng từ khi nào đã đi tới đoạn không nở rời xa nhau rồi? Tôi cắn môi, lùi về sau một bước, nói:

“Được rồi, không còn sớm nữa, chàng đi mau đi!”

Vũ Văn Dung quay người bước đi hai bước, đón lấy con tuấn mã màu trắng trong tay Sở tổng quản, nhảy lên lưng ngựa, mái tóc màu đen bay nhẹ trong con gió, thân hình chàng càng đẹp hơn thường ngày mấy phần. Con tuấn mã màu trắng hí vang đang định lao đi thì đột nhiên Vũ Văn Dung giằng mạnh sợi dây cương hãm nó lại, nhìn sâu vào mắt tôi, gờ tay ra, nói:

“Cái này trả nàng!”

Tôi ngẩng đầu lên, trong tay chàng là chiếc khăn tay hoa lan mà Lan Lăng Vương tặng tôi, trên đó còn dính vết máu của chàng. Tôi vô thức đón lấy, thần thờ nắm nó trong tay.

Vũ Văn Dung từ trên lưng ngựa nhìn tôi, trong giọng nói vang lên sự kiên định thâm trầm và cả một sự lo lắng âm thầm:

“Thanh Tỏa, ta cho nàng thời gian để quên. Nhớ nhé, khi gặp nhau, trong lòng nàng chỉ được phép có một mình ta.”

Nói rồi chàng giật mạnh dây cương, quay đầu ngựa đi vào một con đường khác, vó ngựa tung trời, cuốn lên một lớp bụi mù mịt. Mặt trời ngã về phía Tây, tôi nhìn cái bóng Vũ Văn Dung khuất dần khỏi tầm mắt mình, bàn tay siết chặt chiếc khăn tay, cảm giác tâm trạng mình như cánh liễu khô cằn trong gió, lao đảo bị gió thổi bay.

3.

Trời dần dần tối lại, tôi ngồi trong xe ngựa, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc khăn tay hoa lan được tôi cất vào trong tay áo, không muốn nhìn thấy,

cũng không dám nghĩ tới.

Có những lúc phân tích tình cảm của mình đúng là một việc rất tàn nhẫn, không thể không lòi những đoạn ký ức rối loạn đã được chôn vùi trong nơi sâu thẳm tâm hồn ra, nó bao gồm cả nỗi khổ và niềm ngọt ngào, nay tất cả đã trở thành quá khứ.

Ví dụ như Lan Lăng Vương, chàng từng ôm tôi trong vòng tay ở một khoảng cách rất gần, loáng thoáng còn nhớ mùi hương đặc biệt trên người chàng. Nhưng chàng cũng từng làm tôi tổn thương khiến tôi phải đợi chờ trong vô vọng, chàng đã phụ tấm chân tình của tôi. Còn Vũ Văn Dung, chàng đối với tôi tốt tới mức khiến tim tôi đau nhói.

Không khí ban đêm thật trong lành, tôi nghiêng đầu, hít sâu một hơi, hy vọng tâm trạng mình có thể như một hạt bụi lơ lửng trong không trung quay về chỗ cũ, không muốn ép mình phải mở xé nội tâm thâm kín nhất nữa. Có thể yêu hay không yêu vốn chẳng thể nào rõ ràng như đen và trắng, ở giữa còn có rất nhiều khoảng màu hoặc đậm hoặc nhạt.

Con đường nhỏ xú, sơn lâm tĩnh mịch, lúc này bỗng dưng vọng tới tiếng chim kêu thật thê lương, như đang phải chịu một nỗi đau khôn cùng. Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn một con chim ưng màu đen từ trên không rơi xuống, người còn bị cầm một mũi tên.

“Dừng xe!”

Sở tổng quản nhìn tôi kinh ngạc, khuyên nhủ:

“Không còn sớm nữa, vì sự an toàn của tiểu thư, thuộc hạ định tới thành Tiểu Xuân ở phía Nam trước khi trời tối, tránh đi đêm không an toàn. Nhưng thám tử phải đi về báo lại, Tiểu Xuân thành chủ có lệnh, sẽ đóng cửa thành vào giờ Dậu.”

Tôi hiểu ý của hắn, một là sợ không kịp thời gian, ngoài ra là sợ tôi đi lung tung sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng tôi vẫn nhanh nhẹn nhảy xuống xe, nói:

“Ta sẽ về ngay!”. Nói rồi tôi chạy về hướng con chim ưng rơi xuống, Sở tổng quản thoáng ngậy người, rồi lập tức đi theo.

Rừng rậm tăm tối, trời lại đã tối, rất khó nhìn rõ những thứ nằm trên thảm cỏ. Cũng may con chim đó phát ra tiếng rên rỉ như cầu cứu, cứ như thể nó biết rằng có người đang tìm nó.

Lúc này, trong không trung lại vang lên tiếng kêu của mấy con chim sẻ, từ đằng xa có mấy mũi tên bay lên không trung, găm thẳng vào người chúng. Tôi giật mình, lúc này mới phát hiện ra trên bầu trời ở khu vực này hầu như không có con chim nào bay, rốt cuộc là người nào đã đuổi cùng giết tận bọn chúng?

Sở tổng quản bước lên một bước, bảo vệ tôi, đưa đôi mắt cảnh giác nhìn xung quanh. Lúc này, bị một hòn đá ngáng ngay dưới chân, suýt nữa thì tôi ngã nhào, cũng may đã đứng vững được, cúi đầu nhìn thấy trong bụi cỏ rất nhiều xác của các loài chim, trên người đều bị trúng tên, đưa cho Sở tổng quản xem

“Từ mũi tên này có thể nhận ra người giết những con chim này có lai lịch gì không?”

Sở tổng quản cầm mũi tên trong tay ngắm nghía kỹ càng, nói:

“Xem ra không phải là cung tên mà quan binh hay dùng, cũng không phải của bọn sát thủ đã truy sát chúng ta. Mũi tên này làm thô ráp, chắc chắn, có lẽ là của một thợ săn nào đó gần đây.”

Thợ săn sao? Tôi hoài nghi trong lòng. Cho dù thợ săn ở đây cực kỳ thích ăn thịt chim thì cũng không đến nỗi đuổi cùng giết tận như thế. Lúc này lại nghe thấy tiếng kêu cứu của một con chim ưng, có lẽ ở ngay gần đây. Tôi men theo tiếng kêu đi vào sâu trong bụi cỏ khô cháy, quả nhiên nhìn thấy một con chim ưng màu đen đang giang được một nửa đôi cánh, trên lưng có một mũi tên, vết máu đỏ tươi nhuộm lên lông nó. Nhìn thấy tôi, đôi mắt nó lóe lên vẻ cầu cứu, cứ như thể đã quen biết tôi từ trước.

Tôi vội vàng lại gần nâng nó lên, nhất thời không dám rút tên ra, chỉ thận trọng bẻ gãy mũi tên đoạn gần vết thương của nó, và xé mấy sợi vải từ y phục của mình ra cầm máu cho nó. Con chim ưng nhìn tôi, đôi mắt đen lay láy như thể biết nói, tôi định ôm nó về xe ngựa bôi thuốc, nhưng nó nặng hơn tôi tưởng rất nhiều, suýt nữa thì tôi bị ngã. Cũng may Sở tổng quản nhanh tay nhanh mắt đón lấy nó nên tôi mới không bị ngã.

Nhờ ánh sáng yếu ớt, tôi mới nhìn rõ nó đích thực là một con “đại ưng”, nếu đôi cánh dang rộng hoàn toàn có lẽ phải dài bằng hai cánh tay tôi. Trên móng vuốt của nó bị dính máu, nhưng vẫn nắm chặt cái gì đó, ánh lên tia vàng. Tôi tò mò, định mở ra xem, con đại ưng đó nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt có sự tin tưởng, buông lỏng móng vuốt ra, thả vào lòng bàn tay tôi.

Đó là kim quan búi tóc của một nam nhân, trông có vẻ quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu đó. Nhìn kỹ lại, dưới kim quan còn buộc một sợi vải, trên đó có bút tích bằng máu: “Thân cốt ở Tiểu Xuân thành.”

Vì sau chữ này không có điểm đặc biệt nào khác nên mãi sau tôi mới đoán ra hàm nghĩa của nó, nhìn vô số con chim bị bắn chết nơi thôn dã này, nghĩ bụng có người cố ý sai thợ săn giết hết mọi con chim bay ra từ Tiểu Xuân thành. Tôi nhìn chiếc kim quan sa hoa, rồi nhìn lại con hắc ưng, trong lòng có một suy nghĩ mơ hồ, thăm dò nói:

“Hương Vô Thần?”

Đôi mắt đen láy của con đại ưng lóe lên vẻ bi thương, gần như sắp rơi lệ. Trong đầu tôi lập tức xuất hiện gương mặt yêu kiều của Hương Vô Thần, rất

nhiều chuyện cũ hiện lên trong tim. Khi tôi bị thủy quỷ lôi kéo trong Hoàng cung, khi tôi chờ đợi Lan Lăng Vương trong tuyệt vọng. Sau đó tôi lại nhớ tới Đào Hoa, nữ nhân kiên cường và si tình, tôi từng hứa với bà ta, phải thay bà ta bảo vệ Hương Vô Thần.

Đang suy nghĩ thì đằng xa bỗng dung vang lên một giọng nam hào sảng và xa lạ:

“Này, các người là ai?”

Sở tổng quản đặt con đại ung vào lòng tôi, nghiêng người che trước mặt tôi, tay phải ấn lên cán đao. Trong ánh sáng mờ mờ, một nam nhân thân hình tráng kiện dần dần lại gần, tôi thấy hắn chỉ đi một mình, y phục như một thợ săn bình thường, bèn đáp:

“Chúng tôi chỉ đi qua đường, huynh có phải là thợ săn ở gần đây không?”

Người đó mặt mũi đen nhem, sau lưng đeo một hộp cung tên, thấy tôi là nữ nhân thì hơi giật mình, gạt đầu, sau đó nhìn con ung trong lòng tôi, lên tiếng hỏi:

“Con ung này là tôi bắn được, trả cho tôi đi!”. Nói rồi hắn đưa tay ra định cầm lấy. Sở tổng quản tưởng hắn định động thủ thì chắn trước mặt tôi. Tôi đụng vào cánh tay hắn, ra hiệu bảo hắn đừng quá kích động.

“Con ung này có bán không? Bọn ta muốn mua.”

Tên thợ săn đó chẳng nghĩ ngợi gì đã lắc đầu:

“Không bán!”

Tôi xoa lên bộ lông mượt của con hắc ung trong lòng, nghĩ ngợi rồi nói:

“Đại ca, triều đình Đại Chu có lệnh, mùa thu chặn núi nuôi rừng, tháng tám không thể săn bắn được, chẳng nhẽ huynh không biết sao?”

Tên thợ săn ngớ ngàng, tôi lại chỉ vào lệnh bài ở thắt lưng của Sở tổng quản, nói:

“Chúng tôi là người của Tư Không phủ, vâng mệnh đi tuần sơn.”

Thực ra pháp lệnh đó là tôi bịa ra, nhưng tôi biết ở Trung Quốc cổ đại thực sự có những quy định bảo vệ môi trường rất nghiêm ngặt. Đây cũng là một trong những đặc sắc của văn minh Trung Quốc, một trong bốn nền văn minh trên thế giới. Các nền văn minh khác bị suy yếu dần một phần lớn là vì cạn kiệt tài nguyên, chỉ có Trung Quốc là duy trì được tới ngày hôm nay. Nhưng văn hóa pháp luật và quan niệm tín ngưỡng của các triều đại lại khác nhau, khí hậu cũng có sự thay đổi, thế nên chặn thú nuôi rừng cũng có sự thay đổi, lúc này tôi cũng chỉ buột miệng nói thế mà thôi.

Viên thợ săn lộ vẻ sợ hãi, lúc sau lại cứng giọng:

“Triều đình hạ lệnh này lúc nào, sao tôi không biết? Và lại đây là đất của Tiểu Xuân Thành, chúng tôi đương nhiên là nghe lời thành chủ. Tư Không phủ của các người cũng không quản được!”

Sở tổng quản hơi giận, đang định nói gì đó thì tôi ấn hắn xuống, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

“Ý huynh là bắn chết những con chim này cũng là ý của Tiểu Xuân Thành Thành chủ sao?”

Tên thợ săn đó do dự một lúc lâu, có vẻ bức bối:

“Các người không quản được!”. Nói rồi giơ tay ra định cướp lấy con hắc ung trong lòng tôi, Sở tổng quản không nhịn được, định rút kiếm ra, tôi liền giữ hắn lại, móc một đĩnh bạc trong tay áo ra đưa hắn, nói:

“Huynh để con ung này cho ta, ta hỏi gì huynh trả lời nấy, nếu thế thì ta sẽ không truy cứu chuyện huynh vi phạm pháp lệnh nữa, và đương nhiên cũng không để huynh phải thiệt thòi.”

Tên thợ săn đó nhìn đĩnh bạc, rồi lại nhìn tôi, dường như hơi do dự. Tôi nhét đĩnh bạc vào tay hắn, chỉ đồng chim bị bắn chết xung quanh, xẵng giọng:

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Hôm nay huynh không nói rõ thì đừng mong đi được.”

Hắn sừng sốt, vô thức đáp:

“Đây là lệnh mà Tiểu Xuân Thành Thành chủ đặt ra, sai các hộ săn gần đây thấy chim là giết, không được để bất cứ con nào bay ra khỏi Tiểu Xuân Thành. Ngoài ra còn dặn chúng tôi bắt sống loại hắc ung này, có thể mang vào lĩnh tiền thưởng.”

Đuổi cùng giết tận mọi con chim trong khu vực này, chẳng lẽ vì muốn phong tỏa tin tức Hương Vô Thần bị nhốt ở đây sao? Tôi ngập ngừng, rồi hỏi:

“Tiểu Xuân Thành Thành chủ là người thế nào? Là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?”

Tên thợ săn lắc đầu:

“Tôi thực sự không biết. Bọn tôi chỉ là bách tính bình thường, đâu phải muốn là được gặp Thành chủ. Hơn nữa, Thành chủ vốn không thích phô trương, nghe nói ngay cả kẻ hầu người hạ của ngài cũng rất ít được nhìn thấy bộ mặt thật của ngài.”

Trời đã tối hơn đôi chút. Tôi vốn còn vài lời muốn hỏi, nhưng nghĩ lại, tốt nhất là nên tranh thủ thời gian, nếu qua giờ Dậu là không vào Tiểu Xuân Thành được nữa. Tiểu Xuân Thành này từ trong ra ngoài đều có vẻ gì đó kỳ lạ, không biết có liên quan gì tới Hương Vô Thần hay không? Tôi lại móc thêm một đĩnh bạc nữa đặt vào tay hắn, nói:

“Con ưng này ta mang theo, hôm nay huynh cứ coi như chưa nhìn thấy nó, cũng chưa từng gặp ta. Nếu không để người của Tiểu Xuân Thành biết được thì huynh cũng không có kết cục tốt đẹp đâu.”

4.

Còn chưa tới nửa đêm mà bóng tối đã yên tĩnh đến đáng sợ, xung quanh tầm tối một màu. Sở tổng quản phải đưa tôi đi rất nhanh mới tới được Tiểu Xuân Thành trước giờ Dậu. Ai ngờ trong thành đèn đuốc vẫn sáng trưng, trên phố đông người đi qua đi lại, cảnh tượng phồn hoa an bình, bầu không khí vô cùng hòa thuận. Quả không hổ danh với cái tên “Tiểu Xuân Thành.”

Dọc đường, Sở tổng quản cũng nói sơ qua cho tôi nghe tình hình ở Tiểu Xuân Thành, Tiểu Xuân Thành Thành chủ họ là Gia Cát, nghe nói là hậu nhân của Gia Cát Không Minh thời Tam Quốc, những người họ này vô cùng thông minh, đã chọn vùng đất quý ba mặt giáp núi, có suối nước nóng bao quanh để an cư lạc nghiệp, đồng thời nghĩ cách để Chu chủ cắt mảnh đất nơi này làm phong địa. Thế nên hiện nay, tuy Tiểu Xuân Thành về mặt địa lý thuộc về bản đồ của Đại Chu, nhưng ngoài tiền thuế lương thực phải nộp mỗi năm ra thì cơ bản không thuộc sự quản lý của chính quyền Chu triều. Nói theo cách của người hiện đại thì đây chính là một khu tự trị.

Đang ngẫm nghĩ thì chiếc xe ngựa đã dừng lại trước một khách điểm huy hoàng. Sở tổng quản đỡ tôi xuống xe, tôi hơi do dự, nói nhỏ:

“Đêm tối nên tránh nhà to, sống nhà nhỏ. Chúng ta vừa vào thành đã sống ở khách điểm lớn nhất thành thì có phô trương quá không?”

Sở tổng quản vừa đỡ tôi vào khách điểm, vừa đáp khẽ:

“Đây là mệnh lệnh của Tư Không đại nhân, ngài nói vào Tiểu Xuân Thành thì hãy ở trong khách điểm xa hoa nhất. Dù sao chúng ta cũng không rõ tình hình trong thành, ám tiễn khó phòng, cứ ở nơi đông người sẽ an toàn hơn. Ở đây, nếu có gặp chuyện gì thì có thể lấy danh hiệu của Tư Không phủ ra dọa dẫm người khác.”

Tôi nghe nói thế thì thấy quả nhiên Vũ Văn Dung suy nghĩ chu toàn hơn tôi, những gì chàng nói nghe cũng có lý. Lúc này Sở tổng quản đã tới chỗ trường quay, cầm bốn tấm thẻ phòng hỏi tôi:

“Tiểu thư, bốn thượng phòng Đông Tây Nam Bắc, cô muốn ở phòng nào?”

Tôi đang định tùy tiện chọn một phòng thì chiếc túi vải sau người bỗng rung động dậy. Vì sợ con đại ưng thu hút sự chú ý của mọi người nên tôi mới đựng nó trong cái túi sách đeo sau lưng. Chu Tước, phương Nam, loáng thoáng còn nhớ hình như Hương Vô Thần từng nói, ông ta là một trong bốn vị tôn giả trấn giữ Chu Tước vị của Thiên La Địa Cung. Tôi nghĩ vậy nên chỉ tay chọn căn phòng phía Nam.

Tiểu Xuân Thành quả nhiên trù phú, khách điểm này hoành tráng phi thường, chẳng hề thua kém gì so với kinh thành, phòng ốc rất rộng, ngay cả cánh cửa gỗ dẫn ra hành lang cũng được đặt hai hàng hoa rất đẹp. Tôi đóng cửa phòng, vội vàng lôi con chim ưng trong túi ra đặt lên bàn, lúc này nó đã yếu hơn ban nãy một chút. Mũi tên đó vẫn nằm trong người nó, rút ra e rằng sẽ gây nguy hiểm, mà không rút ra thì cũng không được. Tôi hơi lo lắng, nói với Sở tổng quản:

“Liệu gần đây có thể tìm được đại phu nào đáng tin cậy không?”

Sở tổng quản lộ vẻ khó xử:

“Gã thợ săn ban nãy đã nói rồi, Tiểu Xuân Thành Thành chủ đã treo thưởng cho ai bắt được loại chim ưng này, nếu mà mời đại phu e rằng càng không an toàn.”

Tôi vuốt nhẹ lên lớp lông ở trán nó, bất giác thấy thật đau lòng. Con hắc ưng rên khẽ một tiếng, hình như nghe hiểu những lời của tôi.

Sở tổng quản thấy tình cảnh đó hình như cũng bất nhẫn, thở dài:

“Tiểu thư nghỉ sớm đi, sáng sớm mai chúng ta về Tư Không phủ, tới lúc đó thuộc hạ sẽ tìm thú y giỏi nhất trong phủ để chữa cho nó.”

Tôi gật đầu, mở cửa tiễn Sở tổng quản ra ngoài, nhân tiện dặn dò hạ nhân của khách điểm mang một chậu nước tắm tới.

Trong phòng không thấp nhen, cửa sổ mở tung, căn phòng mờ mờ ảo ảo. Ánh trăng rất nhạt, cảnh liễu mảnh mai đang đung đưa ngoài cửa sổ. Tôi rải mấy cánh hoa lên mặt nước, thở dài một tiếng. Hai ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến tôi không thể không thấy căng thẳng. Trong Tiểu Xuân Thành nơi nào cũng tràn đầy vẻ quỷ dị, các sát thủ không rõ lai lịch và cả một tình yêu không rõ lai lịch. Trong đầu tôi bỗng dưng hiện lên gương mặt anh tuấn của Vũ Văn Dung, bây giờ chàng ở đâu, có đang nhớ tới tôi không?

Lúc này, trong căn phòng tắm tối bỗng dưng lướt qua một bóng đen, tôi kinh sợ, còn chưa kịp hét lên thì miệng đã bị người ta bịt chặt từ phía sau, những

sợi tóc lòa xòa của người đó chạm phải má tôi, hình như mang theo một mùi hương quen thuộc, âm thanh của người đó trầm trầm vang lên bên tai tôi:

“Nguyên Thanh Tỏa, cô tới tìm ta sao?”

Tôi ngơ ngàng, hơi quay đầu lại, gương mặt nghiêng nghiêng của người đó trắng bệch và ma mị, mái tóc không buộc, mấy sợi lòa xòa trước trán. Ánh trắng soi rõ thân hình mảnh khảnh của ông, cho dù mái tóc rối tung nhưng vẫn toát lên vẻ phong tình. Tôi vô thức đẩy tay ông ra, thốt lên:

“Hương Vô Thần?”

Ông ta ở rất gần tôi, ánh mắt dừng trên mặt tôi, rồi dịch dần xuống dưới, đột nhiên khựng lại. Tôi hoàn hồn lại, cả người co lại vào nước, vừa thẹn vừa giận:

“Ông quay đầu đi!”. Cũng may trên mặt nước rải đầy cánh hoa, ngoài cổ và vai thì thực ra cũng không nhìn thấy gì cả.

Hương Vô Thần đứng thẳng lên, chớp đôi mắt yêu mị, ngoan ngoãn nghe lời quay người đi, gương mặt trắng bệch anh tuấn thấp thoáng một vẻ bức bối. Tôi dùng khăn lau qua người, khoác y phục vào, quay đầu lại thấy Hương Vô Thần đang đứng quay lưng về phía mình, cúi đầu nhìn con hắc ung đang thờ yếu ớt.

Tôi lại gần, thấy con hắc ung chậm chậm mở mắt ra, nhìn Hương Vô Thần, đôi mắt đen kịt dường như chứa đựng tình cảm vô cùng phức tạp, đập cánh định đứng lên, nhưng không chống đỡ nổi vết thương trên người, cuối cùng lại ngã xuống, phát ra tiếng rên rỉ não nề. Hương Vô Thần đưa tay ra vuốt lông nó, dường như hiểu ý của nó, nói khẽ:

“Ta biết rồi, Hắc Linh!”. Giọng nói của ông ta lúc này không còn vẻ bốn cột như thường ngày, mà yếu đuối và bi thương. Nhìn kỹ lại, tôi phát hiện trên y phục của Hương Vô Thần có vết rách, khác với vết xa hoa tao nhã thường ngày, trên vai hình như còn có vết thương, một vết máu rất to dính trên áo.

Đúng lúc này thì dưới lầu bỗng vang lên tiếng người huyên náo, ánh đuốc nhuộm đỏ cả ánh trắng bạc, khiến đêm đen rực sáng như ban ngày. Loáng thoáng nghe thấy dưới lầu có tiếng người quát to:

“Bọn ta phụng lệnh thành chủ đi lục soát đào phạm, mau mở cửa ra!”

Tôi khựng lại, nhìn Hương Vô Thần một cái, thì thào:

“Không phải là họ đang nói ông đấy chứ?”

Hương Vô Thần nhìn lại tôi, trong ánh mắt lóe lên vẻ bất lực hiếm có, ôm con hắc ung nhảy ra ngoài cửa sổ. Tôi túm lấy vạt áo ông ta, nói khẽ:

“Rất nhiều quan binh ở dưới lầu, bao nhiêu đôi mắt đang nhìn đấy, ông đi đâu?”. Ông ta còn chưa kịp trả lời thì ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm.

Tôi thót tim, nhìn thùng nước rải đầy cánh hoa bên trên, trong phòng hình như chỉ có chỗ đó là giấu được người, nhướn mày, trong lòng có một kế hoạch.

5.

Quan binh của Tiểu Xuân Thành nhanh chóng lục soát tới phòng tôi, đập cửa ầm ầm nhưng tôi mặc kệ. Cuối cùng, không nhẫn nại được thêm nữa, đập cửa xông vào thì tôi mới vén rèm trên sập ra, dụi đôi mắt ngái ngủ, giận dữ nói:

“Các ngươi là ai? Tại sao canh ba nửa đêm lại tự ý xông vào phòng riêng!”

Tên quan binh đi đầu ra vẻ phụng thiên thừa vận, đưa một tờ công văn ra trước mặt tôi.

“Thành chủ có lệnh, truy nã đào phạm, tất cả mọi người phải phối hợp!”. Nói rồi hất phẩy tay, ra lệnh: “Lục soát cho ta!”

Tôi đứng phắt dậy, vén cao hai bên rèm bên chiếc sập, lạnh lùng:

“Bây giờ nhìn kỹ rồi chứ, phòng ta làm gì có chỗ nào giấu được người! Ta là nữ quyến của Hoàng thất Đại Chu, đâu thể cho phép các ngươi làm chuyện xằng bậy trong phòng ta?”

Chúng nhân sùng sốt, mấy tên quan binh đã vào phòng cũng dừng bước chân. Tên đi đầu đang định nói gì đó thì Sở tổng quản chen vào đám người đi vào, đưa lệnh bài của Tư Không phủ ra trước mặt hắn, nói:

“Vị này là thê tử chính thức của Tư Không đại nhân, cũng là cháu gái của Tể Tướng đại nhân. Các vị đồng liêu nể mặt chúng tôi, sau này Tư Không phủ sẽ ghi nhớ nhân tình này.”

Người đó nghễ ngời giây lát, vẫn lắc đầu:

“Thành chủ phải truy nã một trọng phạm, nếu có gì sai sót, bọn ta không gánh vác nổi”. Nói rồi phẩy tay, vẫn cho người xông vào.

Tôi xốc lại chiếc áo khoác trên vai, bước lên vài bước, giận dữ quát:

“Các người kiên quyết đòi lục soát sao? Cũng được. Nhưng nếu không soát được gì thì ai chịu trách nhiệm?”. Nói rồi lạnh lùng liếc quanh một vòng, không ai dám nhìn vào ánh mắt tôi. Tôi đập mạnh vào thùng gỗ vừa đựng nước tắm, chiếc thùng đổ ra đất kèm theo một tiếng động rất lớn, nước và cánh hoa đỏ ào ra ngoài cửa, đám quan binh đứng đó lùi về phía sau theo phản xạ, tôi lạnh giọng quát:

“Nhìn rõ chưa? Trong phòng ta còn chỗ nào giấu được người nữa sao?”

Sở tổng quản cũng động nộ, sa sầm mặt nói:

“Nếu các người cứ muốn làm to chuyện này, ta cũng chỉ đành về bẩm báo với Tư Không phủ, để Thành chủ của các người đích thân tới nói chuyện với ngài ấy.”

Tôi nghe hắn nói thế càng nắm chắc thêm vài phần trong tay, dù sao nếu xét về địa vị thì Tư Không phủ chắc chắn cao hơn Tiểu Xuân Thành thành chủ. Cho dù nó là một khu tự trị thì cũng không thể không thể hiện sự tôn kính với chính quyền trung ương. Tôi quay người giận dữ đi về sập, kéo mạnh tấm rèm dày màu trắng xuống, nằm thẳng lên giường, lặng lẽ nhìn về phía trước.

Lúc này Hương Vô Thần đang treo lơ lửng bên trên tôi, như sợi dây thường xuân bám chặt trên tường, mái tóc rối rũ xuống, nhìn từ góc độ này tạo ra một mỹ cảm vô cùng đặc biệt. Một tay ông ta ôm con hắc ưng, một tay chống xuống mép giường, bởi vì trên người đang bị thương nên hành động vô cùng khó khăn. Tôi và ông ta bốn mắt nhìn nhau, nở nụ cười khích lệ, nghĩ bụng cũng may đây là thượng phòng, hai bên sập đều có rèm phủ kín, nếu không thực sự không biết nên trốn vào đâu.

Cứ như thế một lúc lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng người ở ngoài cửa nói:

“Xin lỗi, đắc tội rồi!”. Tiếng bước chân vang lên, nghe có vẻ như bọn họ đã bỏ đi. Sau đó là tiếng của Sở tổng quản:

“Tiểu thư, mai còn phải đi sớm, cô nghỉ sớm đi, thuốc hạ sẽ phải người canh gác ngoài cửa, không cho ai làm phiền cô nữa!”

Tôi ừm một tiếng, nói:

“Cảm ơn, ngoài ra phiền người sớm mai tới phòng ta, có một số thứ cần chuẩn bị.”

Sở tổng quản ngập ngừng một lát rồi đồng ý, đóng cửa phòng lại lặng lẽ lui ra. Tôi quay mắt lại nhìn thẳng lên, thấy ánh mắt Hương Vô Thần có vẻ mệt mỏi, hình như là không chống cự nổi nữa, bàn tay nhũn ra, cả người lún lùnh từ trên trần ngã xuống. Tôi vội nghiêng người, ông ta ngã xuống bên cạnh tôi, dung nhan yêu mị giờ đây trắng bệch và tiêu tụy, như một con bướm bị gãy cánh. Hắc Linh lặng lẽ nằm trên người Hương Vô Thần, đôi mắt đen lay lắt lộ vẻ bị thương.

Tôi bỗng dưng thấy thương cảm, nghĩ bụng tối nay phải nhường giường cho người bị trọng thương này rồi. Tôi chống cánh tay ngồi dậy, vừa đắp chăn cho ông ta, vừa nói:

“Đêm nay ông nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai tôi sẽ nghĩ cách đưa ông ra khỏi thành.”

Tôi khoác ngoại y vào, đang định xuống giường thì Hương Vô Thần nắm lấy cổ tay tôi, giọng yếu ớt, trầm trầm:

“Có thể... không đi được không?”

Tôi ngỡ ngàng, kinh ngạc nhìn gương mặt ông ta, lúc này Hương Vô Thần nhắm chặt mắt, dưới ánh trăng bàng bạc, hàng lông mi dài trông như con gái, tạo thành một bóng râm tuyệt sắc trên gương mặt đẹp như ngọc, giọng nói nghe thật tội nghiệp:

“Ta đã lâu lắm, lâu lắm rồi không ngủ được một giấc an lành...”. Có lẽ ông ta thực sự mệt rồi, lúc này vẫn nắm cổ tay tôi, hơi thở dần dần trở nên đều đặn, tư thế ấy giống như đứa trẻ không thấy an toàn, nắm chặt vật ở bên cạnh, cho dù chỉ là một con búp bê vải, hình như chỉ cần thế thôi cũng khiến ông ta thấy ấm áp hơn. Tôi khẽ thở dài, nhất thời chỉ đành mặc cho ông ta nắm tay mình, ngồi nghiêng bên thành giường, rồi gật gù ngủ thiếp đi.

6.

Ánh sáng đầu tiên của ngày mới chiếu vào, trước giường có một bộ Hỷ phục[1] đỏ rực, quả nhiên mang lại cho người ta cảm giác may mắn, Sắc mặt Hương Vô Thần đã khá hơn nhiều, đôi mắt nhướng lên lại lộ thần thái sáng sủa, yêu mị. Lúc này ông ta đang ngồi trước bàn trang điểm, soi trái soi phải, vui vẻ nói:

[1]. Hỷ phục: Áo cưới.

“Không ngờ bộ y phục này vừa người thật đấy, mang phụng quan lại đây cho ta thử!”

Tôi há hốc miệng nhìn ông ta, nghĩ bụng tối lớn ngần này chưa bao giờ thấy nam nhân nào mặc hỷ phục của tân nương mà lại vui như thế. Thế là tôi cái nút cẩn thận cho ông ta, rồi kéo mạnh vạt áo, nói:

“Này, trông ông hưng phấn chưa kìa, sai tôi ngon lành nhỉ?”

Hương Vô Thần chỉ mãi sửa lại mái tóc phía trước, ông ta trong gương mặc hỷ phục đỏ tươi, gương mặt như ngọc tràn đầy thần thái, khó phân biệt nam nữ, nhếch môi nói:

“Cô vất óc nghĩ ra cách này để xuất hành, lại chịu hy sinh danh tiết để thành thân với tôi, tôi cũng chẳng khách sáo với cô nữa.”

Ông ta nói rất hùng hồn, sao cứ như thể tôi thực sự sắp thành thân với ông ta? Tôi suýt bị sặc, một lúc lâu sau mới mang chiếc phụng quan ra cho Hương Vô Thần, có vẻ giận dữ:

“Thế nào gọi là tôi hy sinh danh tiết? Chẳng qua chỉ là giả bộ làm tân lang mà thôi, nếu không phải vì tôi qua Sở tổng quản đã lộ mặt với đám quan binh thì tôi đã bảo hán làm rồi!”

Hương Vô Thần liếc tôi một cái, đeo phụng quan lên đầu, nghịch hai sợi tua rua hai bên, không tiếp lời tôi, chỉ nói:

“Tuy rằng kế sách này của cô khá hay, nhưng Tiểu Xuân Thành Thành chủ không phải người dễ lừa đâu. Cô không sợ bọn chúng kiên quyết đòi vén khăn trùm đầu của ta lên, rồi trị tội cô giúp đỡ đại phạm, nhốt cả cô với ta vào thiên lao sao?”

Tôi đang mặc hỷ phục tân lang vào cho mình, tay áo rộng rãi, thắt lưng buộc lại, trông vô cùng tuấn tú. Ở giữa chiếc mũ còn gắn một viên phi thúy hình vuông, càng tôn lên nước da trắng ngần của tôi, trông cứ như một thiếu niên phong độ ngời ngời. Tôi chỉnh lại cổ áo, soi mình trong gương, không quay đầu lại:

“Ai bảo tôi nợ ông nhân tình? Cho dù sự việc thất bại bị liên lụy thì cũng đành vậy. Được bước nào hay bước ấy”. Trong lúc bỗng dưng nhớ tới Đào Hoa và những việc giữa bà với Hương Vô Thần, tình yêu và thù hận mà người khác không thể xen vào. Tôi cũng từng hứa với bà ta, chăm sóc người đàn ông này. Nếu như bà vẫn còn sống, cũng không thể ngờ được rằng một trọng tử tôn giả của Thiên La, Vô Thần công tử phong lưu phong độ lại có ngày sa cơ lỡ vận như thế này. Số phận khá thần kỳ, thời thế thay đổi, tang điền bẽ dâu, vật đổi sao dời.

Trong lòng bất giác thấy thương cảm, nhìn Hương Vô Thần qua gương.

Lúc này ông ta cũng đang nhìn lại tôi, nhướng đôi mày đẹp, dường như muốn thông qua ánh mắt để nhìn thấu tâm tư tôi. Cả hai đều không ai nói gì, im lặng giây lát, ông mới nở nụ cười như có như không, ngắm nghía tôi một hồi, lên tiếng:

“Cô rất hợp với nam trang, ra dáng một công tử hào hoa lắm!”. Nói rồi đứng lên lại gần, giúp tôi buộc dải lụa đỏ thành cái nơ hoa trên lưng: “Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, Tướng công!”. Ông ta mỉm cười tự che vãi đỏ lên đầu mình, nũng nịu khoác cánh tay tôi như chủ chim nhỏ yếu đuối.

Tôi bất lực, đành phải học theo ngữ điệu đùa cợt ấy, chỉ ngón tay vào trán ông ta:

“Nương tử, sau này nếu đề ta phát hiện ra nàng “Hong Hạnh vượt tường[2]” thì đề xem vì phu có từ nàng không!”

[2]. Câu “Hong Hạnh vượt tường” xuất phát từ một điển tích, ám chỉ việc ngoại tình.

Sở tổng quản làm việc rất chu toàn, hôn sự cũng làm đâu ra đấy. Kiệu hồng tám người khiêng, dọc đường kèn trống huyền ảo, đi tới tận cổng thành. Quan binh thủ thành đều mặc quan phục màu đỏ thẫm, thắt lưng buộc vải màu đen, trông rất chỉnh tề. Tôi ngồi trên lưng ngựa, từ đằng xa đã thấy một thiếu niên mười mấy tuổi lẫn trong đám người, trên mình khoác bộ cẩm y màu xanh khói, ngân quan sáng loáng, có vẻ như còn chưa lớn, trông rất anh tuấn, rõ ràng là một thiếu niên mặt búng ra sữa.

Tôi nghĩ bụng, ai cũng nói Tiểu Xuân Thành quân quy nghiêm ngặt, không giống như có quan thần tử đệ lẫn vào đó, không những nhỏ tuổi mà thân hình còn không đạt tiêu chuẩn, lại không mặc quan phục, quả nhiên là đặc quyền thì ở đâu cũng thế. Lúc này, các quan binh đã đi về phía chúng tôi, tôi vội vàng nhảy xuống ngựa, trình lên các giấy tờ giả mạo chứng minh họ tịch, nhét một hồng bao vào tay người gần đây, nói:

“Hôm nay là ngày đại hỷ của tiểu đệ, mong các vị quan ca nhân nhượng, làm lỡ giờ lành thì không hay lắm!”

Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, quan binh dẫn đầu nhìn kỹ các tài liệu mà tôi đưa, bởi vì ngay tạo rất tốt nên hán phẩy tay cho đi. Tôi hí hửng vừa định lên ngựa thì sau lưng vang lên giọng nói lạnh lót và yếu ớt:

“Chờ chút. Vén rèm kiệu lên rồi mới được đi!”

Tôi giật mình, nhưng vẫn mỉm cười quay đầu lại:

“Vị quan đại gia này nói đùa phải không? Hỷ kiệu của tân nương đâu thể vén lên tùy tiện được!”. Lúc này tôi mới phát hiện ra người vừa nói chính là chàng thiếu niên lục y mặt búng ra sữa ban nãy, gương mặt hồng lạnh lùng như phù sương, tôi nghĩ bụng thiếu niên này ăn mặc phú quý, không biết có lai lịch gì, kéo dài càng lâu thì càng phiền phức, lập tức bước lên, nói:

“Tiểu công tử vẫn còn nhỏ tuổi nên không biết, mặt của tân nương chỉ có thể cho mình tôi thấy, vãi đỏ che đầu cũng phải tới đêm động phòng mới được vén ra”. Lại gần mới thấy thiếu niên này trông rất đẹp, tuy rằng gương mặt không mỹ mạo vô song như Lan Lăng Vương, nhưng anh tuấn, lại có vẻ yếu ớt như thiếu nữ, vừa có vẻ dễ thương, đáng mến.

Thiếu niên đó đưa mắt liếc mắt tôi một cái, giọng nói không to, nhưng ngữ khí ra lệnh lại càng rõ hơn:

“Vén rèm kiệu lên!”

Tôi nghĩ bụng không thể cứ kéo dài thế này mãi được, lập tức ra về bắt nạt trẻ con, nâng cầm cậu ta lên:

“Tiểu công tử vì sao cứ kiên quyết đòi xem dung mạo của nương tử ta a? Chẳng nhẽ vì mình cũng có dung mạo như hoa nên muốn so sánh với nương tử ta chăng?”. Tôi liếc cậu một cái, cố gắng nở nụ cười phong lưu, ghé sát tai cậu ta nói: “Thực ra ta cũng không phải bài xích nam nhân, nhưng cậu phải lớn hơn mới được!”

Nghe nói Nam Bắc triều rất thích nam sắc, không ngờ có ngày bản thân tôi phải nói ra câu này. Thực ra tôi chỉ muốn kích nộ cậu ta mà thôi, nói xong cũng thầm khinh bỉ bản thân mình, đúng là hạ lưu thật, câu thế này mà cũng nói được.

Thiếu niên thoáng sững sốt, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, rồi dần dần lan ra khắp mặt, đỏ như ráng chiều, lùi về sau một bước, giơ tay tôi ra, giật dữ tới mức lấp bắp mãi không nói nên lời, rút bội kiếm ra hướng về phía tôi, hét lên:

“Người đâu! Đuổi gã khốn kiếp này ra ngoài, không cho phép hấn bước chân vào Tiểu Xuân Thành nửa bước!”

Tôi cảm thấy một cơn gió ập tới, thanh kiếm của cậu ta còn chưa đựng vào người tôi mà bông hoa đỏ treo trước ngực đã rơi xuống đất. Sau đó là viên bích ngọc trên mũ tân lang cũng rơi xuống, như thể tất cả cùng bị lưỡi kiếm cắt đứt trong giây lát.

Tôi hoảng sợ, chẳng nghĩ ngợi gì khác, lập tức quay người nhảy lên lưng ngựa, vung roi lao ra khỏi thành, nghĩ bụng tôi chỉ chờ câu này của cậu ta. Cái gì mà Tiểu Xuân Thành, sau này có dùng kiểu tám người khiêng tới đón, tôi cũng không thèm tới nữa.

Vừa lên ngựa đã chạy không ngừng nghỉ, thời tiết ấm áp của Tiểu Xuân Thành dần dần xa khỏi chúng tôi. Nhìn phong cảnh hai bên đường, bỗng dưng tôi nhớ lại câu thơ:

“Người thương hoa giờ ở nơi nào

Đóa hoa xuân nở đã phai tàn

Tựa lầu ngóng cửa cũng tàn năm canh.”

Rất nhiều việc trên thế giới này đều không biết nói thế nào. Ngày trước không bao giờ nghĩ rằng tôi lại cứu Hương Vô Thần, cũng không bao giờ nghĩ rằng sau đó vì cứu ông ta mà mất đi một số thứ.

Cũng như khi tương ngộ thường không nghĩ rằng, rõ ràng một lần gặp mặt rất bình thường lại tạo thành nghiệp duyên trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Vẽ mào đậm nhạt

1.

Chớp mắt màn đêm đã buông, Sở tổng quản cho đội xe ngựa của chúng tôi dừng lại bên đường, gỡ mấy món đồ trang sức màu đỏ nổi bật xuống. Tôi cũng thay bộ hỷ phục tân lang ra, đón lấy chiếc phụng quan của Hương Vô Thần qua tấm rèm. Trời rất lạnh, tôi vừa hà hơi cho ấm, vừa ra lệnh đào một cái hố chôn đồ xuống, tránh bị Tiểu Xuân Thành Thành chủ đuổi theo, có chứng cứ bắt chúng tôi lại.

“Chờ một chút!”. Hương Vô Thần vén rèm kiểu đi ra, lúc này ông ta đã thay một bộ quần áo vải bình thường. Ông ta cầm hai bộ y phục trong tay tôi, gấp lại cẩn thận, bọc vào một cái bọc rồi nói: “Những thứ này để ta xử lý!”

Tôi bình thản ừ một tiếng rồi nói:

“Bây giờ ông định đi đâu? Tôi phải người đưa ông đi!”. Bỗng dưng lúc này tôi nhớ tới Vũ Văn Dung, chắc chắn chàng đang hy vọng tôi sớm trở về Tư Không phủ để chờ chàng. Không biết bây giờ chàng ở đâu, mọi việc có thuận lợi không?

Đang thần thờ suy nghĩ thì thấy Hương Vô Thần đã đi tới cạnh tôi từ lúc nào, lúc lâu sau nói với tôi bằng giọng quả quyết:

“Cô hãy đích thân đưa ta đi. Có thứ này muốn đưa cho cô!”

Tôi vô thức tiếp lời:

“Ồ? Cái gì vậy? Quan trọng lắm sao?”

Hương Vô Thần nhếch môi, nhìn tôi đầy thâm ý:

“Tôi khi đó cô sẽ biết!”

Tôi thấy hơi tò mò, còn đang do dự thì Sở tổng quản đã lại gần, khuyên nhủ:

“Thanh Tỏa tiểu thư, chúng ta đã bị lỡ mất hai ngày rồi, nếu không quay về, e rằng Tư Không đại nhân sẽ lo lắng.”

Tôi nghĩ bụng dọc đường Sở tổng quản phá lệ nghe theo những mệnh lệnh này của tôi đã là hiếm có lắm rồi, giờ tôi không cần thiết phải khiến hắn khó xử. Vừa định lên tiếng từ chối Hương Vô Thần thì ông ta lại nói:

“Thanh Tỏa, cô đưa tôi tới một nơi, tới rồi tôi đưa đồ cho cô, sau đó lập tức phái người đưa cô về Tư Không phủ. Cả đi cả về không hết ba ngày đâu!”. Ông ta ngừng lại, đặc ý nói: “Coi như là quà tặng thêm dọc đường ta sẽ kể cho cô nghe một số chuyện mà cô muốn biết, ví dụ như, liên quan tới Tiêu Lạc Vân.”

Tôi chấn động trong lòng. Cái tên ấy lâu lắm không thấy ai nhắc lại, hình như nó đã bị chôn vùi trong ký ức với những tổn thương mà Lan Lăng Vương dành cho tôi. Nhưng hóa ra, qua bao nhiêu thời gian, nhớ lại những quá khứ như lớp sương mù ấy vẫn khiến tôi thấy lòng cay đắng. Lúc này, chiếc khăn tay hoa lan nằm trong người tôi. Lan Lăng Vương, vì sao chàng lại xuất hiện ở Tư Không phủ? Vì sao lại để lộ ánh mắt dịu dàng ấy trước mặt thiếp?

Quá nhiều, quá nhiều câu hỏi mà tôi biết nếu mình không giải được thì sẽ không thể nào buông được chàng.

“Nhưng chỗ đó không thể để cho người khác biết, chỉ mình cô là được!”. Có lẽ nhận ra sự dao động trong lòng tôi, Hương Vô Thần thừa thắng truy kích, ra vẻ thần nhiên: “Nói ra, cô từng hứa với Đào Hoa chuyện gì, cô chưa quên chứ? Vết thương của ta còn chưa khỏi, cứu người phải cứu tới cùng, ta cũng vì muốn tốt cho cô thôi!”

Tên vô lại này! Tôi liếc ông ta một cái. Đã tới nước này thì về tình về lý, tôi đều nên đi theo ông ta một chuyến.

“Sở tổng quản, người về Tư Không phủ chờ ta trước. Ta hứa với người, ba ngày sau sẽ bình an vô sự xuất hiện trước mặt người!”. Tôi thở dài, áy náy nhìn Sở tổng quản.

“Nhưng... sau này thuộc hạ biết phải ăn nói với Tư Không đại nhân thế nào?”. Sở tổng quản có vẻ lo lắng, thực ra tôi rất hiểu tâm trạng của hắn lúc này. Nếu Vũ Văn Dung biết tôi vì một nam nhân như Hương Vô Thần mà đi lang thang ở ngoài thì chắc chắn sẽ rất giận dữ. Tôi lại thở dài, nói:

“An tâm đi, sau này ta sẽ đích thân giải thích cho Vũ Văn Dung.”

Sở tổng quản nhìn tôi, rồi lại nhìn Hương Vô Thần, trong mắt có một vẻ hối hận và không cam tâm, nếu sớm biết như thế thì ban đầu đã không giúp tôi cứu Hương Vô Thần. Lúc lâu sau, Sở tổng quản cúi đầu:

“Được, Thanh Tỏa tiểu thư muốn đích thân hộ tống Hương công tử cũng được, nhưng xin cho phép thuộc hạ đi cùng hai người.” Hắn ngập ngừng, rồi lại nói: “Gần tới nơi thì tôi với người của tôi sẽ tự động lui xa, không nhìn trộm chỗ ở của Hương công tử đâu.”

Tôi gật đầu cảm kích, sau đó đưa mắt nhìn Hương Vô Thần, thấy ông ta bĩu môi:

“Cũng được, nếu chỉ có ta đi với cô thì đúng là không an toàn.”

Tôi cũng đồng ý:

“Đúng thế, tôi không biết võ công, ông lại bị thương, tới khi đó mà gặp người xấu thì chỉ có nước bỏ chạy thôi.”

Hương Vô Thần khựng lại, ngay sau đó tỏ vẻ nực cười, hạ thấp giọng:

“Ừm, cô giải thích như thế cũng được!”

Tôi muốn phát điên vì biểu cảm như hồ ly của ông ta, vô thức hỏi ngược lại:

“Không thì giải thích thế nào?”

“Cô nam quả nữ, cùi khô gặp lửa, cô tự nghĩ đi!”. Hương Vô Thần cười đều cang bên tai, rồi giơ tay cốc mạnh lên đầu tôi, sau đó quay người bay lên cầu.

Lúc sau tôi mới hiểu ông ta nói tới chuyện gì, giận điên người, nhưng nhìn Sở tổng quản và đám thuộc hạ vẫn đang ngơ ngác, đành phải giả bộ như không có chuyện gì, cười cười:

“Mọi người đi nghỉ sớm đi, mai còn phải lên đường!”

Ngoại thành hoang lương, một vầng trăng sáng cô độc treo trên cành cây, ý lạnh đã nồng.

Cũng vầng trăng như thế, cũng đêm đen như thế, nhưng mỗi lần lại có một cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nghĩ kỹ lại, thực ra bản thân tôi cũng là một người máu lạnh, nếu đổi lại là nữ nhân khác, sống cảnh ly hương, ở giữa lại cách một khoảng thời gian mấy trăm năm, chắc chắn sẽ thường xuyên thấy

nhớ nhà. Nhưng tôi thì sao, hình như chỉ có vài lần, bỗng dưng nhớ nhà vào những đêm cô quanh, nước mắt như mưa.

Còn nhớ ở thời hiện đại, tôi thường thích những khúc nhạc buồn, có một bài hát, trong ca từ có một câu như sau: “Đêm đã khuya, còn ai khiến bạn nhớ lại những vết thương?”. Nhưng đó có thực sự là vết thương không? Thực ra chàng cũng chưa từng thực sự làm tổn thương tôi. Chẳng qua chỉ là tôi đơn phương mà thôi.

Con gió đêm se lạnh, tôi đứng tựa vào gốc cây khô, ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời cao thăm thẳm, bỗng dưng thấy hơi nhớ nhà. Nếu tôi không tới đây, không trải qua những việc này, với tôi, với họ liệu có tốt hơn không?

“Thanh Tỏa, cô ở đây chờ gì sao?”. Lúc này, sau lưng vang lên giọng nói nhẹ nhàng như ở cõi hư vô của Hương Vô Thần.

Tôi không quay đầu lại:

“Đứng thế, tôi đang chờ ông đây!”

Hương Vô Thần thoáng khựng lại, đi tới bên cạnh tôi, dựa người vào một gốc cây khác, nói:

“Cô muốn hỏi ta chuyện về Tiêu Lạc Vân phải không?”. Ông ngừng một lát: “Hoặc là, về Lan Lăng Vương?”

Tôi im lặng giây lát, nói khẽ:

“Phải! Rốt cuộc ông biết những gì? Ông có thể nói cho tôi biết chuyện mà tôi muốn hỏi không? Ông có thể cho tôi biết trong lòng chàng, rốt cuộc tôi tồn tại như thế nào không?”

Giọng nói của tôi càng lúc càng nhỏ, khi ngẩng đầu lên nhìn ông ta, trong mắt tôi bị phủ bởi một màn sương mỏng, thực ra không phải tới giờ tôi vẫn còn ảo tưởng về Lan Lăng Vương, chỉ là vì từng yêu sâu sắc, khi nhớ tới chàng vẫn thấy tim đau nhói.

“Thanh Tỏa, cô là người thông minh mà sao lại hỏi câu hỏi ngu ngốc như thế?”. Hương Vô Thần nhìn sâu vào mắt tôi, sau đó thở dài: “Thực ra cũng đúng! Chưa được mà không chữa, trên đời này vốn như thế. Ta nói thật với cô, Lan Lăng Vương, số phận không cho hắn yêu cô. Không phải không muốn, mà là không thể!”

Tôi bàng hoàng, nhất thời không thể giải thích được hàm ý trong câu nói của ông ta, đưa ánh mắt thăm dò nhìn Hương Vô Thần. Gương mặt Hương Vô Thần tỏa sáng như ngọc dưới ánh trăng, biểu cảm nghiêm túc hiếm thấy, ông ta nói:

“Mẫu thân của Cao Trường Cung lại lịch phi phạm, và đã kết giao tri kỷ với mẫu thân của Tiêu Lạc Vân, những việc quá khứ này không phải đám ba điều là nói hết được. Tóm lại từ khi hắn ra đời đã bị lời nguyên khóa tâm, cả đời này chỉ có thể yêu một nữ nhân, đó là Tiêu Lạc Vân.”

Tôi giật mình, im lặng rất lâu, lắc đầu như khó tin:

“Hương Vô Thần, ông không cần bịa ra chuyện này để lừa tôi!”

Ánh mắt Hương Vô Thần lấp lánh như những vì sao trong đêm tối, hơi nheo lại, đáp:

“Ta không cần phải lừa cô. Cô đã từng gặp lời nguyên con rồi, sao lại không tin vào lời nguyên khóa tâm sao?”

Tôi lắc đầu:

“Chàng chỉ là không yêu tôi mà thôi, ông hà tất gì phải tìm một lý do như vậy?”

Hương Vô Thần chẳng màng tới những gì tôi nói, lại tiếp tục:

“Hôm đó sau khi ta cứu cô, Lan Lăng Vương từng tới một lần. Hắn cứu được Tiêu Lạc Vân xong, ngay sau đó bèn đi tìm cô. Nhưng khi đó thiên lao đã chìm trong biển lửa, không ai biết cô còn sống hay không. Thực ra khi đó ta bế cô bị hôn mê đứng trên sườn núi cách đó không xa, có thể nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Lan Lăng Vương khi đó tràn ngập vẻ đau thương.”

Tôi ngờ ngàng nhìn Hương Vô Thần, hầu như có thể tưởng tượng được dáng vẻ như cây khô sắp ngã của Lan Lăng Vương khi đó, nhưng thế thì đã sao? Cho dù chàng có trúng lời nguyên khóa tâm thật hay không, thì việc chàng không yêu tôi cũng chẳng có gì đáng nghi ngờ nữa cả. Tôi vốn chỉ là không quên được, chỉ là muốn biết những chuyện liên quan tới chàng, cho dù là khiến vết thương càng sâu thêm cũng chẳng sao. Nhưng không ngờ Hương Vô Thần lại nói với tôi những chuyện này, khiến quảng mắt bị gió thổi khô của tôi trở nên đau xót.

Hương Vô Thần nghiêng đầu nhìn mấy phiến lá còn sót lại trên cành khô, nói:

“Cô nói cô từng gặp Lan Lăng Vương ở Tư Không phủ, ta đoán có lẽ là tin Nguyên Thị ti thiếp vẫn còn sống lan ra khắp Tề quốc, hắn không xác định được nên mới đi xem”. Hương Vô Thần nhướn mày, không rõ là đang tỏ vẻ bồn chồn hay bất lực, nói tiếp: “Hắn thấy cô vẫn còn sống tốt thì cuối cùng cũng an tâm, thế là an nhiên bỏ đi, tìm Tiêu Lạc Vân của hắn.”

Con gió thổi bay mấy sợi tóc rối, rất nhiều hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu. Còn nhớ khi đó cổ áo tôi bị một con sâu roi vào, vòng tay ấm áp của chàng đã đón lấy tôi. Tôi từng không do dự mà ôm chặt lấy chàng, nói:

“Cử thế này, suốt đời suốt kiếp, được không?” – Tôi còn nhớ rõ giọng nói của tôi khi đó, xa xăm như ánh trăng, yếu ớt tới mức dường như không phải của bản thân mình.

Chàng thì trả lời tôi:

“Đừng thế, nàng sẽ hối hận đấy!”

Vì sao tôi lại ngốc như vậy, vì sao tôi lại không chịu nghe lời chàng? Vì sao tôi kiên định nói rằng không, vì sao tôi lại cố chấp đi yêu một nam nhân tuyệt thế nhưng suốt đời cô độc? Mà quên rằng bản thân mình thực ra chỉ là kẻ tầm thường.

“Hôm nay, dòng nước sẽ trôi về đâu. Hôm nay, cùng Vương tử chung thuyền. Núi có cây, cây có cành, lòng nhớ chàng, chàng có biết?”

Thực ra chàng có biết. Chàng vẫn luôn biết.

“Lời nguyện khóa tâm, có cách gì giải được không?” Tôi hỏi khẽ, móc chiếc khăn tay hoa lan trong ngực ra, chất liệu lụa tơ tằm mát mẻ, sáng trắng như tuyết.

Nhưng khi tôi yêu chàng, tôi làm sao biết được nam tử đó khuynh thành tuyệt đại, tuấn mỹ vô song, lại có một trái tim vĩnh viễn không biết yêu người khác.

Hương Vô Thần lắc đầu, con gió thổi tung mái tóc ông ta, một sợi tóc lướt qua má, ông ta nói:

“Lời nguyện khóa tâm không cách nào giải được. Trừ phi hấn chết, hoặc Tiêu Lạc Vân chết.”

Bàn tay tôi thoáng run rẩy, rồi sau đó mở ra chiếc khăn tay hoa lan như con bướm trắng theo gió bay lên, rồi biến mất trong màn đêm vô tận.

“Cho dù như thế thì tôi cũng chúc họ hạnh phúc!”. Dưới ánh trăng cô quạnh, tôi nhìn cái điểm nhỏ màu trắng ngày càng bay xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt. Nếu tôi nói rằng tình yêu của họ là số phận, vậy thì tôi việc gì phải ôm theo thương tích đầy mình đi tranh đoạt với số phận?

Ánh sáng nơi chân trời đã rạng, phương Đông lóe lên một tia sáng cắt ngang đêm tối. Hương Vô Thần nhìn tôi, trong đôi mắt dường như lóe sáng, ánh sáng nhiếp hồn, lại dường như có ý cười mơ hồ, giọng nói vẫn bình thản:

“Cô thực sự có thể buông tay sao?”

Tôi lắc đầu:

“Tôi không biết!”. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt tuấn tú của Vũ Văn Dung. Có lẽ tôi nên buông tay từ sớm rồi, chỉ là tôi không cam tâm, không chịu thừa nhận trái tim mình đã bị rung động vào lúc tôi không ngờ tới.

“Mai lại là một ngày mới!”. Tôi quay đầu nhìn nơi ánh bình minh ló rạng, nhấc cánh tay lên, hít một hơi bầu không khí buổi sớm trong lành, mát mẻ.

Người đó đã bỏ tôi thì không nên ở lại.

2.

Đi qua một sườn núi, có thể thấy toàn cảnh thành trấn cách đó không xa, ở giữa còn có mấy tòa cung điện hùng vĩ, trên bức tường màu xám là ngói lưu ly vàng óng. Tôi biết nơi đó, thoáng khựng lại, kéo áo Hương Vô Thần, nói:

“Ông định đưa tôi tới Hoàng cung?”

Ánh mặt trời chính Ngọ khiến gương mặt của Hương Vô Thần trở nên ngọt ngào, gật đầu nói:

“Cô quên rồi sao? Cửa vào Thiên La Địa Cung chính là Lãnh Ngọc Trì.”

Tôi mơ màng nhớ lại ngày hôm đó, tôi bị Thủy quỷ quấn lấy, rơi xuống Lãnh Ngọc Trì sâu không thấy đáy, khu rừng thâm u kỳ dị, loài hoa Bỉ Ngạn rực rỡ. Tôi nay nhớ lại vẫn thấy tim mình thất lại, bỗng dưng nhớ tới người che mắt tôi hôm đó, lên tiếng hỏi:

“Trước Bỉ Ngạn hoa không gặp người, vậy thì người cứu tôi hôm đó quả thực là ông?”

Hương Vô Thần gật đầu, đang định nói gì đó thì bỗng dưng ôm ngực, lồng mày cau lại, suýt ngã ra đất, tôi hoảng sợ vội vàng đỡ lấy ông ta, hoảng hốt hỏi:

“Hương Vô Thần, ông sao thế?”

Mấy hôm nay sắc mặt ông ta đã khá hơn nhiều, tôi vốn tưởng vết thương không còn trở ngại gì nữa, ai ngờ giờ đây. Hương Vô Thần dựa vào cánh tay tôi ngồi xuống, gượng nở nụ cười:

“Ta bị trúng một đòn trí mệnh của Tiểu Xuân Thành Thành chủ, nếu không nhờ mấy hôm nay ở bên cô khí huyết thông thoáng thì e rằng đã chết lâu rồi. Có điều cô không phải lo, về tới Thiên La Địa Cung tự khắc sẽ có người trị thương cho ta.”

Lúc này trong không trung bay tới một con bạch điều khổng lồ, đôi cánh nó xòe rộng phải tới hai mét, nhìn thấy Hương Vô Thần, nó ngoan ngoãn kêu lên một tiếng, rồi chậm chậm hạ cánh, đặt một cái lọ nhỏ trong móng vuốt vào tay Hương Vô Thần. Tôi thấy nó rất đẹp, nên định đưa tay ra chạm vào bộ lông trắng như tuyết của nó, ai ngờ nó rất hung dữ, quay đầu lại lườm tôi rồi rú lên, suýt chút nữa đã mổ vào tay tôi.

Hương Vô Thần lên tiếng quát:

“Bạch Linh!”. Sau đó cầm tay tôi, đặt nhẹ lên người nó. Bạch Linh thấy chủ nhân làm thế thì quả nhiên ngoan ngoãn hơn nhiều, vờ như không thấy bàn tay tôi, mặc cho tôi xoa đi xoa lại, kiêu ngạo nhìn về phía trước, đôi mắt đen lay lay xoay tròn như hai viên đá mắt mèo lấp lánh.

“Hắc Linh sắp về rồi!”. Hương Vô Thần lấy một viên thuốc trong cái lọ nhỏ ra, ngậm vào miệng rồi đưa tay ra vuốt lông con bạch ưng: “Ta bảo nó ở lại Tiểu Xuân Thành đoạn hậu của ta. Tìm một thi thể đóng giả là ta, sau đó cố ý để cho quan binh phát hiện.”

Tôi ngớ ngàng, trong lòng bất giác coi trọng Hương Vô Thần thêm một chút, không hổ danh là Vô Thần công tử trong truyền thuyết, thực sự rất giỏi hoạt. Uống xong một viên thuốc, sắc mặt của ông khá hơn nhiều, lại thở dài một tiếng:

“Nhưng Tiểu Xuân Thành Thành chủ Gia Cát Vô Tuyệt cũng không phải là người dễ lừa đâu!”

Bạch Linh hình như có vẻ lơ đãng, bay khỏi vai Hương Vô Thần, đậu xuống đất, kêu lên ai oán. Tôi không biết nó muốn nói gì, tò mò nhìn Hương Vô Thần, loáng thoáng thấy khóe môi ông ta nở một nụ cười bốn cọt nhưng lo lắng, dừng lại giây lát rồi xua tay:

“Được rồi, người đi đi. Đi đón nó về!”

Bạch Linh như được lệnh ân xá, đập cánh bay lên, cảm kích kêu một tiếng, lượn vòng tròn trên đầu chúng tôi rồi mới bay đi, sau lưng là một đàn đại nhạn, giống như tùy tùng của nó. Tôi ngớ ngàng, lát sau mới hiểu, thì ra nó và Hắc Linh là một đôi. Quay đầu lại thấy Hương Vô Thần đang ngẩng đầu nhìn theo hướng nó vừa bay đi, vẻ lo lắng trong ánh mắt cũng hằn sâu, phảng phất mang theo một nỗi cô đơn, chậm rãi nói:

“Tiếng êm hòa đã kêu chim nhạn

Nạp thái thì buổi sáng xong ngay

Rước dâu chồng vợ sum vầy

Kịp khi băng giá phủ đầy chưa tan.”[1]

[1]. Bài thơ Bàu có lá đắng 3 của Không Từ, Tạ Quang Phát dịch thơ.

Câu này nằm trong bài thi kinh mà tôi biết. Trong lòng thoáng thấy xúc động, đọc tiếp:

“Người lái đò vẫy tay gọi khách

Người đi, ta chẳng tách mà sang

Người đi, ta chẳng vội vàng

Ta còn chờ được bạn vàng gọi kêu.”[2]

[2]. Bài thơ Bàu có lá đắng 3 của Không Từ, Tạ Quang Khải dịch thơ.

Bài ca vịnh này viết về niềm vui của một nữ nhân trẻ tuổi với người tình và nỗi lo lắng trong sự chờ đợi mỗi mòn. Ý của hai câu trước là nghe thấy tiếng hót của chim nhạn, trời cũng vừa mới sáng. Nam nhân nếu lấy vợ thì hãy nhân lúc sông chưa kết băng để cử hành hôn lễ. Ý của hai câu sau là, thuyền phu vẫy tay chào tôi, người khác qua sông, tôi không tranh giành, tôi phải chờ người tình của tôi.

Tôi chưa từng nghĩ rằng, vào một lúc nào đó, tôi lại được nghe câu thơ này từ miệng một nam nhân như Hương Vô Thần. Mọi sinh mệnh sinh ra có lẽ đều sợ sự cô độc, đều nhung nhớ lẫn nhau, kết bạn kết đôi, chim chóc như vậy, người có khác chi? Thực ra ông ta có lẽ cũng như tôi. Được yêu, và cũng đã từng yêu người, làm tổn thương người khác, và cũng từng bị người khác làm tổn thương. Rồi lại nhớ tới Đào Hoa, cho dù bà ta không phải là duy nhất của Hương Vô Thần, đã được thương yêu rồi lại bị rũ bỏ, tới giây cuối cùng của cuộc đời vẫn còn nghĩ tới ông ta. Vậy thì sau khi bà chết, liệu có thể trở thành một nốt ruồi son trong đáy tim ông ta?

Còn tôi thì sao? Trong lòng Lan Lăng Vương chắc chắn không yêu tôi, liệu có chỗ nào từng dành cho tôi? Tim tôi nhoi nhoi, không muốn nhớ tới người đó, ngay cả những việc có liên quan cũng không muốn nhớ tới.

Ánh mặt trời sau buổi trưa, bao phủ và sưởi ấm vạn vật. Trong quang cảnh tươi đẹp này, Hương Vô Thần quay đầu lại nhìn tôi, gương mặt anh tuấn nhợt nhạt dưới ánh nắng không một tí vết, đúng là người đẹp như ngọc. Ông ta nhếch môi lên, đôi mắt phượng nhỏ dài nheo lại, giọng nói bỗng dừng thì thào như tiếng muỗi.

“Thì ra bảo vệ một người lại mệt mỏi như thế. Nếu có thể thì ta muốn đích thân nói với Đào Hoa rằng, ta xin lỗi!”

Đúng lúc này thì sắc mặt Hương Vô Thần thay đổi, phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ cả vạt áo. Tôi hoảng hốt chạy tới cạnh ông ta.

“Sao lại thế? Chẳng phải ban nãy ông vừa uống thuốc rồi sao?”

Ánh mắt Hương Vô Thần tối dần đi, trước khi hai mắt nhắm nghiền còn toát lên một tia sắc lạnh, nói khẽ:

“Trong thuốc có độc...”. Nói xong cả người ông ta mềm nhũn rồi ngã nhào vào lòng tôi, hơi thở rất yếu ớt, gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Tôi hoảng hốt, lay ông ta, gọi to:

“Hương Vô Thần, Hương Vô Thần!”

Nhưng ông chỉ nhắm chặt mắt, yếu ớt như một đóa hoa sắp tàn.

Màn đêm buông xuống, bánh xe nghiêng lên mặt đường, phát ra tiếng lộc cộc. Tôi và Hương Vô Thần trốn trong một chiếc xe chở nước làm bằng gỗ, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng kim loại va vào nhau, lúc này có lẽ đang đi qua trạm giám sát của cửa cung. Bởi vì thường ngày đều là tiêu tư này phụ trách đưa xe nước, lại có bạc đút lót nên bọn binh sĩ gác cổng cũng không gây khó dễ, cũng không vén nắp xe đẩy nước lên xem. Hương Vô Thần vẫn đang hôn mê, thi thoảng lại trượt xuống theo thanh gỗ, tôi phải đỡ ông ta mấy lần, sau đó mặc ông ta gối đầu lên đất, để ông ta nằm thẳng ra.

Đầu tôi chuyển động nhanh chóng, bây giờ nên làm thế nào? Vốn định đưa Hương Vô Thần tới Lãnh Ngọc Trì là coi như công đức viên mãn, nhưng giờ đây, thuốc Bạch Linh mang tới có độc, rất có thể là người bên cạnh hoặc thủ hạ đã hại ông ta. Trong tình hình này, Thiên La Địa Cung còn quay về được không?

Lãnh Ngọc Trì nằm gần Dao Quang Điện, thời gian này không cho người ngoài ra vào. Tiểu tư chuyển xe nước nhận tiền của tôi, giấu tôi với Hương Vô Thần vào một ốc xá dành cho các cung nhân hạ cấp ở. Đã lâu rồi không phải ở trong căn phòng thế này, nhà mái gianh, vương mùi ẩm mốc. Tôi xoa tay Hương Vô Thần, lạnh hơn ban ngày rất nhiều, tôi vội vàng ra ngoài phòng kiểm ít củi, ra sức nhét vào trong lò, lửa chỉ cháy liu riu, tôi dùng quạt quạt mãi mà cái lò mới nóng lên được. Đồng thời thấy Hương Vô Thần đang mở mắt, yếu ớt nhìn tôi.

Tôi đối mặt với ông ta giây lát, mừng rỡ lao tới:

“Hương Vô Thần, ông tỉnh rồi à?”

Ông ta không nói gì, nhìn tôi chăm chú, rồi đột nhiên đưa tay ra xoa xoa mặt tôi, trong ánh mắt lóe lên một vẻ xúc động, nhưng chớp mắt rồi biến mất, cười nói:

“Nhìn cô kia, sao lại vì ta mà ra nông nổi này?”

Tôi khựng lại, đưa tay sờ mặt, đầu ngón tay lập tức dính bụi than, thì ra mặt mũi đã đen nhem vì bếp lò. Tôi cũng chẳng để bụng, chỉ nói:

“Ông cảm thấy thế nào? Sao trong thuốc Bạch Linh đưa ông lại có độc? Có thể về Thiên La Địa Cung không?”

Hương Vô Thần đang định trả lời thì bỗng dừng ngoài cửa có tiếng kêu trầm trầm của loài chim, ông ngưng thần nghe ngóng, thần sắc bỗng dưng trở nên phức tạp, im lặng rất lâu rồi nói với tôi:

“Thanh Tỏa, phiền cô ra ngoài, nửa canh giờ sau hãy quay về!”

Tôi ngớ ngàng, hỏi theo phản xạ:

“Vì sao?”. Câu này vừa thốt ra mới thấy mình thật ngốc, với xuất thân thần bí của ông ta thì làm gì có chuyện trả lời câu hỏi này của tôi?

Hương Vô Thần ngưng thần nhìn tôi giây lát, lên tiếng đáp:

“Ban nãy ta nhận được tin tức, Diệu Vô Âm biết ta ở đây, đang đưa người tới. Giờ ta không biết nàng ấy là địch hay là bạn, ta không muốn cô cùng ta mạo hiểm.”

Tôi vô cùng sửng sốt, suýt nữa thì quên mất chuyện Hương Vô Thần nghe hiểu tiếng chim, biết được ngoại ngữ quả nhiên là có ích. Xem ra tai mắt của ông ta không chỉ có Bạch Linh và Hắc Linh. Có điều ông ta còn nói thiếu mất một điều, đó là cho dù ông với Diệu Vô Âm là địch hay là bạn thì tôi cũng không thể cùng chung một mái nhà với nữ nhân đó. Chính bà ta suýt chút nữa đã lấy mạng tôi, lại đưa chuyện tình của tôi và Lan Lăng Vương vào ngõ cụt. Có điều nữ nhân đó chẳng phải rất thân thiết với Hương Vô Thần sao? Sao lại đi tới bước đường nghi kỵ nhau như ngày hôm nay? Mối quan hệ giữa người với người đúng là việc phức tạp đa biến nhất trên đời này.

Lúc này tôi chẳng có hơi sức đâu mà phân tích chuyện của người khác, ngoan ngoãn đáp:

“Được. Ông cẩn thận đấy!”. Nói rồi tôi khoác một chiếc áo vải của bộ phận, đẩy cửa bước ra ngoài.

Đêm đã khuya. Trong cơn gió kèm theo hơi lạnh, tôi khép chặt vạt áo, hít sâu một hơi bầu không khí trong lành của ban đêm.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ quay lại Hoàng cung trong hoàn cảnh này. “Yêu chàng trắng sáng tỏ, tiều tụy cũng vì ai...”. Tôi bỗng dưng nhớ tới Vũ Văn Dục, vị Hoàng đế yếu ớt và tao nhã, nếu xét từ hướng đi của lịch sử, mạng sống của ngài có lẽ đã đi tới bước đường cùng. Không biết lần này, Vũ Văn Dung có thực sự cứu được ngài không?

Vũ Văn Dung, bỗng dưng tôi nhớ ra, tôi cũng từng trong Hoàng cung này liên thủ đánh địch với Vũ Văn Dung. Chàng ôm thắt lưng tôi, khiến cả người tôi treo lơ lửng trên Lân Ngọc Trì, chàng nói: “Nàng tưởng mình có tư cách nói điều kiện với ta sao? Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết, mạng sống của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì sống, muốn nàng chết thì chết.”

Bây giờ nghĩ lại, cứ như chuyện mới xảy ra trước mắt.

Người cổ chấp và bá đạo ấy bây giờ đang ở đâu? Có lẽ cũng ở trong Hoàng cung này, cùng tôi hít thở chung một bầu không khí xa hoa nhưng khó thở bên trong bức tường này.

3.

“Từ huynh, theo ta thấy, Tể Tướng đại nhân và Tư Không đại nhân đều ở trong Hoàng cung rất lâu, hình như có gì đó bất thường. Trong Hoàng cung này, e rằng sắp có một biến cố mới.”

Tôi men theo bờ tường đi về phía trước, vì sợ không tìm thấy đường nên tôi không dám rẽ vào đâu. Đoạn này là tận cùng của bức tường, bỗng dưng soi rõ hai bóng người, xem ra là quan văn. Tuy rằng đã hạ thấp âm thanh nhưng những lời họ nói vẫn vang lên rõ ràng trong đêm tối yên lặng này.

Vội vàng núp vào một chỗ khuất ở góc tường. Nghe thấy một giọng khác lên tiếng.

“Trình đại ca, huynh với ta ở trong cung cũng đã lâu, chẳng nhẽ còn không nhìn rõ chuyện gì sao? Những người ngồi trên Long sàng, có ai là người được lâu? Theo ta thấy, người hiện nay e là đã đến lúc rồi.”

Một giọng khác thận trọng lên tiếng:

“Từ lão đệ, không thể nói thế được! Nếu để người khác nghe thấy thì phiền phức lớn đấy.”

“Bây giờ chỉ có hai chúng ta, sợ gì? Canh ba nửa đêm, người bên kia tường đã đi ngủ cả rồi, còn sợ có tai sao?”. Người có vẻ trẻ tuổi hơn cười, nói tiếp: “Tóm lại Tể Tướng đại nhân ‘cắt’ Hoàng đế cũng chẳng phải lần đầu tiên”. Nói rồi người đó còn lên tiếng rất hình tượng.

“Haizz, thực ra hạng tiểu quan như chúng ta, ai làm chủ cũng chẳng quan trọng. Coi như là xem kịch thôi. Nói ra, Tư Không đại nhân Vũ Văn Dung nghe lời Tể Tướng đại nhân như thế thì vị Hoàng đế tiếp theo chắc chắn là ngài ta rồi.”

“Ồ? Thế là sao? Nếu Trình huynh quả thực có viễn kiến như thế thì bây giờ chúng ta đi lấy lòng người của Tư Không phủ cũng còn kịp đấy!”

Người đó ngừng lại, quay đầu nhìn ngó xung quanh, đáng vẻ càng thêm thần bí:

“Hôm đó ở Dao Quang Điện ta vô tình nghe thấy, Vũ Văn Dung chính miệng nói với Tể Tướng đại nhân, sẵn sàng vì ông ta mà gánh chịu ác danh, đích thân ban rượu cho ca ca Vũ Văn Dục của ngài ấy.”

“Ban rượu? Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ Tể Tướng đại nhân định động thủ ngay sao?”. Người có vẻ lớn tuổi hơn ngỡ ngàng, lắp bắp: “Nhưng bình thường Tư Không đại nhân chỉ lo phong hoa tuyết nguyệt, không màng chính sự, với Hoàng thượng lại tình như thủ túc, sao có thể làm chuyện đó?”

“Haizz, chữ lợi được đặt lên đầu, tuy rằng Hoàng đế vì bị Tể Tướng đại nhân thao túng, nhưng cũng là dưới một người, trên vạn người, ai mà không muốn? Và lại Tư Không đại nhân với Công chúa Đột Quyết đã có hôn sự, chắc chắn là người thích hợp nhất để tiếp nhận đại quyền.”

Tai tôi rung động, trong lòng thầm thấy kinh ngạc, hôn sự gì, công chúa Đột Quyết gì? Sao tôi chưa bao giờ nghe nói.

“Hả? Công chúa Đột Quyết nào? Chuyện này sao ta không nghe nói? Trình lão ca nói xem nào?”

“Chuyện này đừng nói là ngài, rất nhiều lão nhân trong cung cũng không biết, dù sao cũng là chuyện của tiền triều mà. Khi Đại Tư Không Vũ Văn Dung còn là một thiếu niên, để tăng cường liên minh với dân tộc du mục phương Bắc, phụ thân của ngài là Vũ Văn Thái phái vương công đại thần đi liên hôn với Đột Quyết. Vũ Văn Thái vô cùng thương yêu Vũ Văn Dung, cũng muốn trải sẵn đường đi cho con trai mình sau này, nhưng Đột Quyết Khả Hân khi đó không có người con gái thích hợp nào để gả, chỉ có một tiểu công chúa do một người thiếp vừa mới sinh ra. Thế là Tể tướng Vũ Văn Thái bèn dâng lên nhiều vàng, xin cho Vũ Văn Dung được cưới tiểu hài nhi còn chưa tròn tuổi này làm vợ chính. Hai nước đã ước hẹn với nhau, khi công chúa trưởng thành, Trung Nguyên sẽ phái nghị trượng tới rước tân nương. Nếu tính ra thì có lẽ chỉ trong vài năm nay thôi.” Viên văn quan lớn tuổi vuốt râu, đặc ý nói: “Bây giờ chiến tranh giữa Tề quốc với Chu quốc ngày càng gay gắt, để lôi kéo Đột Quyết, mối quan hệ này không thể không tận dụng.”

Không biết vì sao, tim tôi bỗng dưng thấy chua cay, công chúa Đột Quyết? Vợ cả? Chả trách trong Yên Văn Các của chàng toàn là ti thiếp, chả trách ngay cả tôi với tư cách là cháu của Nguyên phu nhân cũng không thể có danh phận này. Nhưng vì sao Vũ Văn Dung biết rõ rằng tôi không thể làm vợ của chàng mà vẫn đối xử dịu dàng với tôi? Tôi cuộn mình vào bóng râm ở góc tường, bỗng dưng cảm thấy mình như một con ốc. Thời cổ đại tam thiếp bảy thiếp là chuyện thường tình, sao tôi có thể như thế được? Loáng thoáng thấy hai quan văn đó còn nói thêm vài câu vô dụng, rồi hai người đi về hai hướng khác nhau. Tôi vội vàng đứng lên len lén nhìn theo hướng họ đi, chiếc đèn lồng treo trên tường mù tối, nhưng vẫn thấp thoáng thấy được bóng của họ, một cao một thấp, một béo một gầy, thêm vào đó là Họ của hai người này, có lẽ sau này không khó để tìm ra.

Họ đi xa rồi, rất lâu sau tôi mới bước ra khỏi bóng râm nơi tường thành, mang theo tâm trạng phức tạp quay về. Tối giờ vẫn chưa được nửa canh giờ, không biết Diệu Vô Âm đã đi chưa, liệu có gây điều gì bất lợi cho Hương Vô Thần không?

Đúng lúc này thì từ cách đó không xa vang lên tiếng bước chân dồn dập, loáng thoáng nhìn thấy bốn người khiêng một chiếc kiệu gỗ sơn son thếp vàng, đằng trước có hai người xách hai cái đèn lồng lớn, chiếu sáng rực cả con đường, nhất thời tôi không biết trốn vào đâu, đành phải giả bộ là kẻ hạ nhân bình thường, quay lưng đứng sát vào góc tường.

“Người ở cung nào? Sao muộn rồi còn đi lang thang ở ngoài?” Có lẽ là thấy bộ dạng của tôi đáng nghi nên viên tiểu quan đi đầu trầm giọng hỏi.

Tôi đành quay người lại, cố gắng đáp thật khẽ:

“Tiểu nhân là người của Nguyên phu nhân ở Tể tướng phủ phái tới, vì bị lạc đường nên mới ở đây.” Thầm nghĩ bây giờ mặt mũi tôi đen nhem, trên người lại mặc bộ y phục tầm thường, có lẽ không ai nhận ra được đâu. Người đó nhìn tôi một lát, quả nhiên không nghi ngờ gì nữa, nghe nói tôi là người của Tể tướng phủ thì thái độ tốt hơn một chút:

“Người đi về đằng kia đi. Đừng chặn đường Tư Không đại nhân.”

Cái gì, Tư Không đại nhân? Tôi khựng lại, chẳng lẽ người ngồi trên kiệu kia là Vũ Văn Dung? Tôi bất giác nghiêng đầu nhìn sang. Trong bóng tối đằng sau tấm rèm châu, thấp thoáng có thể nhìn thấy một nam tử áo gấm đang say ngủ, dưới màn đêm, gương mặt của chàng mơ hồ, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Tôi nhìn chàng, trong lòng bất giác có hàng ngàn suy nghĩ.

Chẳng qua chỉ mới chia tay nhau nửa tháng trời mà cứ như thể đã xa nhau lâu lắm. Tôi định lại gần đánh thức chàng dậy, nói với chàng rằng tôi cũng ở đây, nhưng không biết vì sao, tôi đột nhiên lại không nói được lời nào. Không muốn để chàng nhìn thấy bộ dạng này của tôi, không muốn gặp lại chàng trong hoàn cảnh này, cũng không muốn đối mặt với người gọi là công chúa Đột Quyết.

Có lẽ trong tiềm thức, tôi hy vọng tôi chẳng nghe thấy gì, chẳng biết gì. Như thế thì không cần chất vấn, không cần hoài nghi, chỉ cần lặng lẽ về Tư Không phủ chờ chàng.

“Vâng!”. Tôi nghe lòng mình chua xót, quay người bước đi.

Khó khăn lắm mới tìm được đường về căn nhà nhỏ ấy. Tôi đứng ngoài cửa đóng tai nghe ngóng, bên trong chẳng có âm thanh gì.

Diệu Vô Âm đã đi rồi sao? Tôi đẩy cửa bước vào, trong căn phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ xiu như hạt đậu, trong khoảng không gian tối mù, trên giường có một người nằm.

“Hương Vô Thần?”. Tôi gọi khẽ, ông ta không trả lời. Tôi gơ cao ngọn nến lại gần mới phát hiện trên y phục ông ta dính vết máu màu đen, gương mặt nhợt nhạt như tờ giấy. Tôi hoảng sợ, vội vàng đưa tay đặt lên mũi ông, đã không còn hơi thở.

Tôi thót tim, hoảng hốt lay ông ta dậy:

“Hương Vô Thần! Hương Vô Thần, ông tỉnh dậy đi! Đừng dọa tôi!”. Tôi vô cùng hoảng loạn, cuối cùng chẳng nói được lời nào, chỉ bật khóc.

Đúng lúc này, Hương Vô Thần đột ngột ngồi bật dậy, vòng tay qua thắt lưng tôi, bật cười ha hả:

“Bị ta dọa rồi phải không? Ta không biết thì ra cô lại quan tâm tới ta như vậy!”

Tôi giật nảy mình, suýt nữa thì làm rơi ngọn nến trong tay xuống, nhất thời cũng không đẩy ông ra mà mặc cho ông ôm, phần nộ quát:

“Hương Vô Thần! Ông chưa nghe chuyện ‘Cậu bé nói dối’ sao? Ông mà như thế thì sau này sẽ chẳng còn ai tin ông đâu.”

Ngọn nến bập bùng soi rõ gương mặt như ngọc của ông ta, nụ cười ấy càng thêm đáng ghét, bàn tay quẩn lầy người tôi, vô lại nói:

“Ai cũng nói quá tam ba bận, giờ mới là lần đầu tiên, có gì mà cô phải giận?”

Tôi điên tiết, đang định chửi ông ta vài tiếng thì thấy cánh cửa gỗ của căn phòng nhỏ đã bị người ta đẩy ra từ lúc nào.

Ngoài kia là màn đêm đen kịt, người đó tay xách một chiếc đèn lồng, bộ cảm y màu đen gần như hòa lẫn với màu của bóng đêm, ánh lên đôi mắt sáng ngời như sao.

Chàng quắc mắt nhìn tôi vẫn đang trong vòng tay của Hương Vô Thần, đôi mắt sâu thẳm, dường như có một ngọn lửa đang cố kiềm chế. Trong đó bao hàm sự khó hiểu, hoài nghi, và cả con thịnh nộ ẩn chứa sự đau đớn. Sóng mắt dữ dội ấy ánh lên một vẻ tổn thương sâu sắc.

Tôi đỡ cả người, không ngờ vào lúc này, ở nơi này lại nhìn thấy chàng, tôi khàn giọng gọi lên tên chàng:

“Vũ Văn Dung...”

Dòng nước chảy róc rách trong suối nước nóng ở Dao Quang Điện. Cái chậu gỗ trôi trên mặt nước đựng đầy sữa, tôi vốc một vốc rửa mặt, bầu không khí xung quanh lập tức tỏa lên mùi sữa thơm dịu dịu.

Thực sự không ngờ được rằng tôi dùng giọng giả thanh để nói chuyện, mặc một bộ y phục lem luốc, mặt mũi lại đen nhẻm vì tro mà canh ba nửa đêm, Vũ Văn Dung vẫn nhận ra tôi, hơn nữa dọc đường còn theo tôi tới tận căn nhà nhỏ này, còn nhìn thấy cảnh tượng Hương Vô Thần ôm tôi.

Nhớ ban nãy chàng sa sầm mặt, cầm ngọn đèn lồng đứng ở cửa, chỉ mặt Hương Vô Thần, hỏi tôi:

“Người này là ai?”

“Một người bạn!”. Tôi thầm tính toán trong lòng rất lâu, rồi đành đưa ra câu trả lời ấy. Thấy sắc mặt của Vũ Văn Dung rất khó coi, tôi lại bổ sung thêm một câu: “Một người bạn bình thường!”

Hương Vô Thần đứng lên, chỉnh lại vạt áo rồi ngồi xuống cạnh bàn, mỉm cười nói:

“Đúng, bọn ta chỉ là bạn bình thường thôi!”

Tôi nghiêng răng nhìn ông ta một cái, nghĩ bụng lúc này tốt nhất ông không nên nói gì thì hơn. Vũ Văn Dung lạnh lùng liếc qua mặt Hương Vô Thần, rồi lại nhìn sang tôi, trầm giọng nhả ra ba tiếng:

“Đi theo ta!”

Tôi hoàn toàn bị ánh mắt lạnh lùng của chàng trấn áp, nhìn Hương Vô Thần một cái, rồi đành ngoan ngoãn theo Vũ Văn Dung ra ngoài. Lúc này bàn tay tôi bỗng dưng bị kéo nhẹ, quay người lại thấy Hương Vô Thần chớp mắt với tôi, nói nhỏ:

“Giờ Tí ngày mai gặp nhau ở Lãnh Ngọc Trì. Ta đi trước một bước, không ở lại nơi này chờ phu quân cô tới trả thù đâu.”

Vũ Văn Dung nghe tiếng quay lại, trong đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên một vẻ giận dữ khó che giấu, sầm mặt nhìn Hương Vô Thần. Tôi thấy tình cảnh đó thì vội vàng bước lên nắm tay Vũ Văn Dung, cười nói:

“Mau đưa thiếp đi tắm giặt thay quần áo đi, chàng nhìn thiếp thế này, e rằng đến mẫu thân thiếp cũng không nhận ra mặt.”

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, trong vẻ giận dữ còn có một chút thương yêu, chàng kéo mạnh tôi đi về phía chiếc kiệu sơn son.

Nhìn hơi nước như làn mây trắng bốc lên đằng trước, tôi bỗng dưng có một cảm giác hoang mang. Mấy ngày cải nam trang, phơi sương phơi nắng rồi quay lại Dao Quang Điện trong hoàn cảnh này, tôi và Vũ Văn Dung gặp nhau trong Hoàng cung, đưa theo Hương Vô Thần, mang theo cả cái tin chàng sắp đón công chúa Đột Quyết về làm vợ. Người ta vẫn nói thế sự vô thường, có lẽ chính là ý này. Tôi thở dài, đứng lên thay bộ sắc phục màu sắc đơn giản mà thị nữ đã chuẩn bị cho mình, lau khô tóc rồi đi ra ngoài. Không biết kế hoạch của chúng tôi tiến hành như thế nào rồi? Tiếp theo Vũ Văn Dung dự định làm gì? Quá nhiều, quá nhiều lời mà tôi muốn nói với chàng.

Biệt viện mà Vũ Văn Dung ở có tên là Minh Nguyệt Hiên. Như cái tên của nó, đúng là nơi tuyệt vời nhất để thưởng trăng trong Hoàng cung. Khoảng không gian rộng lớn không bị che khuất, xung quanh là nước, chỉ có một cây cầu gỗ nhỏ nối liền với Dao Quang Điện. Lúc này tiết thu se lạnh, một vầng trăng sáng vàng vạc treo trên bầu trời, ánh trăng như sương che mờ khung cảnh. Vũ Văn Dung dựa vào gốc cây đợi tôi, trong tay cầm một miếng vải da, gương mặt nghiêng nghiêng, dường như chất chứa rất nhiều tâm sự.

Tôi tới bên cạnh chàng, ngẩng đầu ngắm nghía gương mặt điển trai mà mọi nếp nhăn trên đó tôi đều đã rất quen thuộc, quá nhiều lời nói mà đột nhiên chẳng tài nào thốt ra được. Dưới ánh trăng, Vũ Văn Dung chăm chú nhìn tôi, chậm chậm đưa tay lên gò má tôi.

Bàn tay của chàng rất nóng, chạm lên làn da lạnh lẽo của tôi, mang theo một hơi ấm lạ thường. Tôi định lên tiếng, nhưng đột nhiên chàng bịt miệng tôi lại.

“Không cần phải nói gì cả. Thanh Tỏa, ta tin nàng!”. Tôi chấn động, ngẩng đầu lên nhìn, thấy thần sắc chàng thay đổi, dường như được phủ thêm một lớp thâm trầm của bóng đêm, chàng đặt miếng vải da vào tay tôi, nói: “Nàng mang bức thư này về Tư Không phủ trước. Đây là di vật của Phụ hoàng để lại cho Hoàng huynh, trên đó có ghi chép về một bảo tàng. Nay địa vị của Hoàng huynh không vững, Vũ Văn Hộ cũng đã nghi ngờ ta, Tàng bảo đồ này không thể để trong hoàng cung được nữa.”

Tôi khựng lại, vừa định đưa tay ra nhận lấy phong thư đó thì khóe mắt liếc thấy ở đằng xa có một bóng người quen thuộc đang đi tới, chiếc áo bào đen tuyền, thấp thoáng ánh sáng của những sợi chỉ vàng, kim quan treo lủng lẳng như những hạt trân châu, đó là Vũ Văn Hộ. Ông ta ở hướng chéo với Vũ Văn Dung, lúc này chỉ đi thêm vài bước nữa là sẽ nhìn thấy tấm vải da trong tay chàng. Trong lúc khẩn cấp, tôi giang tay ra ôm lấy Vũ Văn Dung, dùng cơ thể mình che tấm Tàng bảo đồ đi, nói to:

“Văn Dung, xin chàng hãy tha thứ cho thiếp! Là thiếp không tốt, thiếp không nên vì đồ kỵ với nữ nhân khác mà nghi ngờ chàng. Sau này thiếp sẽ giải thích lại với cô mẫu!”. Tôi cúi đầu, thì thầm bên tai chàng: “Vũ Văn Hộ sau lưng chàng!”, ngay sau đó lại nói to: “Một ngày nên nghĩ phu thê, ân tình trăm năm, xin chàng đừng ghét bỏ thiếp!”

Tôi ôm chặt Vũ Văn Dung, len lén nhìn ra sau qua vai chàng, thấp thoáng thấy Vũ Văn Hộ dừng lại ở cách đó không xa, núp sau một gốc cây. Tôi nghĩ

bụng, lão hồ ly này sao vẫn còn chưa đi?

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, lúc này chàng ở rất gần, rất gần tôi. Hơi thở của chàng vô cùng quen thuộc, nóng bỏng và bá đạo. Âm thầm cảm thấy miếng vai da ở giữa cơ thể hai chúng tôi hình như sắp rơi xuống đất, nghiêng đầu thấy Vũ Văn Hộ đang ở chỗ núp giường đôi mắt sáng ngời nhìn về phía chúng tôi. Tôi chỉ đành nói to, dùng một ngữ điệu nghe vô cùng ám muội:

“Văn Dung, ôm thiếp!” Nói rồi đưa tay ra ôm chàng chặt hơn, hai tay như sợi dây leo quấn lấy lưng chàng. Trong bụng nghĩ thầm, cảnh tượng mờ ám giữa đôi nam nữ thế này, lão hồ ly ông nên đi rồi chứ?

Hơi thở của Vũ Văn Dung dường như trở nên rối loạn, tay chàng siết chặt trên hông tôi. Nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên tóc tôi, rồi đôi môi chàng trượt xuống. Người tôi cứng đờ lại, nụ hôn của chàng đã đặt lên cổ tôi, mang theo cảm giác nhồn nhột, run rẩy. Trục giác mách bảo cho tôi thấy chàng đã mất kiểm soát, còn chưa kịp nghĩ ra đối sách gì thì Vũ Văn Dung đã bế thốc tôi lên, rảo bước nhanh ra con đường nhỏ trên mặt nước, đi vào Minh Nguyệt Hiên.

Tôi nằm trong lòng chàng, vì sợ làm tấm bản đồ rơi xuống nên chỉ đành nghiêng người ôm chàng, hai tay quấn lấy cổ chàng. Dưới ánh trăng bàng bạc, ánh mắt chàng như mê đắm, hơi thở nóng hổi dường như muốn làm tôi tan chảy. Khi đi qua con đường dài và hẹp, nhờ mặt nước phản chiếu dưới ánh trăng, thấp thoáng thấy Vũ Văn Hộ không đi theo nữa ông ta quay người đi vòng qua gốc cây to rồi đi về một hướng khác. Tôi như được phóng thích, đang định nói với Vũ Văn Dung rằng chúng tôi không cần diễn kịch nữa, nhưng chàng đã bế tôi tới bên giường, thô bạo ném tôi xuống. Tấm bản đồ đó như một chiếc lông vũ màu đen, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Chỉ là cả tôi với chàng đều không quan tâm tới nó nữa.

“Văn Dung, chàng đừng thế nữa!”. Nhìn ánh mắt tối sầm của chàng, tôi bỗng đứng thấy chột dạ, tim đập thình thịch như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ở góc phòng của Minh Nguyệt Hiên có đặt một đài nến rất to, trên đó là bốn chín ngọn nến nhỏ thấp sáng, ánh lửa bập bùng, soi sáng cả căn phòng. Con gió đêm thổi tới, tấm rèm mỏng khẽ bay lên, xen lẫn vào đó là mùi hương dịu dịu tỏa ra từ mái tóc tôi. Tôi dịch vào trong giường, lấp bập nói:

“Không còn sớm nữa, chàng và thiếp về phòng nghỉ ngơi đi!”

Vũ Văn Dung bước lên một bước, nhìn tôi chăm chú, ánh mắt chàng ánh lên tia lửa, trong đó hàm chứa rất nhiều tâm trạng phức tạp, bá đạo, dục vọng, chiếm hữu, thương xót, và cả tình yêu sâu đậm. Tôi chấn động vì ánh mắt ấy, rồi bỗng đứng không thể cựa quậy nổi, chỉ đành mặc cho chàng ôm lấy vai tôi:

“Thanh Tỏa, nàng muốn trốn tránh tôi khi nào?”. Nói xong, người chàng đổ về phía trước, nhẹ nhàng đè tôi xuống, giọng nói nghe hơi khàn đi: “Nàng còn nhớ không, ta từng nói, nếu để ta gặp lại nàng, chắc chắn ta sẽ bắt chấp mọi giá để giữ nàng lại bên mình. Nhưng vì sao rất nhiều lúc, rõ ràng nàng ở ngay trước mắt ta mà ta lại cảm giác nàng ở rất xa. Trong lòng nàng có phải vẫn không hề có ta?”

Vũ Văn Dung nắm tay tôi, nhẹ nhàng đặt lên chỗ trái tim chàng, trong mắt chàng có một khoảnh khắc lóe lên vẻ đau thương khiến tôi gần như bị đánh gục. Tôi lắc đầu, lấp bập nói:

“Không phải đâu! Văn Dung, chàng... chàng hãy cho thiếp thêm chút thời gian”

Nhưng tôi còn chưa kịp nói hết thì Vũ Văn Dung đã cúi đầu hôn lên môi tôi. Bàn tay chàng dịu dàng nhưng cuồng loạn, thuần thực cởi bỏ từng lớp y phục trên người tôi, khiến làn da tôi lộ ra trong bầu không khí mát lạnh. Tôi định đẩy chàng ra, nhưng chàng càng ôm tôi chặt hơn, nụ hôn rơi lên cằm rồi trượt dần xuống, nụ hôn rơi xuống cổ, mang theo cảm giác run rẩy chưa từng có. Tôi không kìm chế được, rên lên một tiếng, chàng ép sát vào thân thể tôi, đầu lưỡi chàng một lần nữa khéo léo đi sâu vào miệng tôi, hôn tôi thật mạnh.

Ánh nến chao đảo, tấm rèm buông xuống, đôi gối thù hình uyên ương, đêm nay thật dài, đó là việc mà tôi đã sớm dự cảm rằng nó sẽ xảy ra nhưng tôi không dám nghĩ. Đóa hoa màu đỏ rực nở trên người chàng, giây phút đó, vẻ thương yêu trong mắt chàng khiến tôi nghĩ cả đời này tôi cũng không thể nào quên.

Cứ thế giao phó mình cho chàng. Hơi ấm của chàng, sự nhiệt tình của chàng đều được hiển hiện lên đôi mắt và in sâu vào trong ký ức tôi, đời này kiếp này, không thể nào quên được.

Ngoài kia những tia nắng sớm của buổi bình minh đã lóe lên, hơi lạnh như sương. Trong khoảng khắc, tôi bỗng yếu đuối tới mức muốn khóc.

Hoa mà không phải hoa

Sương mà không phải sương

Nửa đêm đến

Sáng sớm đi

Đến tựa mộng xuân trong giây lát

Đi như mây sớm chẳng nơi tìm[3]

[3]. Bài thơ “Hoa phi hoa” của Bạch Cư Dị.

Tôi thực sự yêu chàng không? Chàng yêu tôi nhiều đến nhường nào? Tình yêu của chúng tôi rốt cuộc có thể phát triển tới bước nào? Bất giác tôi vui đầu

sâu vào ngực chàng, chỉ ước sao giây sau đã hết cả cuộc đời.

5.

Sáng sớm tinh dậy, bên gối đã không còn bóng người. Tôi ngồi dậy mặc lại y phục, vừa định xuống giường thì bỗng dưng cảm giác người tôi nhói đau, tôi lại ngã ra gối, nhớ lại mọi việc xảy ra đêm qua, gò má tôi bắt gặp đỏ bừng. Sau đó là cảm giác bất lực và hoảng hốt.

Chàng là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng tôi chỉ là một trong số rất nhiều nữ nhân của chàng. Thực ra tôi còn chưa chuẩn bị xong, thậm chí tôi còn không biết mình yêu chàng nhiều đến nhường nào, không biết con đường phía trước nên đi thế nào, nhưng tất cả đều đã thay đổi rồi.

Bất giác tôi nhớ lại câu thơ ấy. “Đến tựa mộng xuân trong giấy lát. Đi trong mây sớm chẳng tới tìm”.

Lúc này chàng đang ở đâu? Trái tim chàng đang ở đâu.

Cánh cửa gỗ chạm hoa được đẩy ra nhẹ nhàng, hơi lạnh lùa vào trong phòng, sau đó là một dáng người cao ráo, mặc bộ cẩm y màu xanh nhạt, trên người toát lên mùi hương quen thuộc.

Vũ Văn Dung bê bát thuốc trong tay, tươi cười bước chân vào phòng, khi nhìn thấy tôi, gương mặt chàng ánh lên vẻ dịu dàng. Mặt tôi nóng bừng, quay đầu đi theo phản xạ, lại cảm thấy mình làm như thế hình như quá ngượng ngùng, thế là ép mình quay đầu lại nhìn chàng, lại chẳng biết phải nói gì, nghĩ ngợi rồi nói:

“Ừm, buổi sáng tốt lành!”

Khỏe môi Vũ Văn Dung lướt qua một nụ cười, phẩy tay áo rồi ngồi xuống cạnh tôi, đưa tay ra ôm vai tôi, giả bộ nói:

“Ừ, tốt! Đúng là rất tốt, chưa bao giờ tốt như thế!”

Tôi lườm chàng:

“Sáng sớm đã tranh luận với thiếp, thú vị lắm sao?”

Vũ Văn Dung bật cười thương yêu, xoa đầu tôi, đưa bát thuốc trong tay cho tôi:

“Nào, uống đi. Sẽ đỡ đau hơn đấy”. Nói rồi ánh mắt chàng trở nên cực kỳ ám muội. Tôi hiểu ý chàng, má càng nóng hơn, bất giác nắm tay lại đấm chàng. Vũ Văn Dung né người, bát thuốc trong tay chàng suýt thì bị đổ, chàng vội vàng đưa tay còn lại ra ôm tôi vào lòng, kẹp chặt tôi như kẹp một con mèo, thương yêu nói:

“Ngoan nào, đừng hờn nữa. Ta đặc biệt sai người chuẩn bị cho nàng đấy!”

Tôi đỏ mặt, ngoan ngoãn uống thuốc. Không biết có phải vì bát thuốc quá nóng hay không mà trong lòng tôi bỗng thấy ấm áp. Ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Dung, thấy chàng đang cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm dường như dâng lên tình ý vô hạn.

Tôi bỗng dưng thấy bối rối, nhảy ra khỏi lòng chàng, xuống giường đi tới trước bàn trang điểm, người trong gương đầu tóc rối bời, trên dung nhan toát lên một vẻ khác lạ, thần sắc tươi tắn, cả người toát lên vẻ đẹp khác hẳn với hôm qua.

Ở bàn trang điểm không có lược, tôi lục tìm trong ngăn kéo mà không tìm thấy. Đang buồn rầu thì chẳng biết Vũ Văn Dung đã tới bên tôi từ lúc nào, đưa cho tôi chiếc lược sừng trâu quen thuộc:

“Đây!”

Tôi giật mình, đó chính là chiếc lược ngày hôm ấy đã vô duyên vô cớ mất tích ở phòng tôi. Kinh ngạc ngẩng đầu lên, Vũ Văn Dung ngồi trên bàn trang điểm, có vẻ bối rối, nói:

“Hôm đó ta tặng nàng chiếc trâm bạch ngọc, ta rất thích mùi hương ở tóc nàng, nên lấy lược của nàng mang theo người, giống như có nàng ở bên.”

Tôi sững sốt, một dòng suối ấm áp từ trái tim lan ra khắp cơ thể, gần như sắp nhấn chìm tôi. Nhất thời tôi chỉ biết ngẩn ngơ nhìn chàng, bối rối, cảm động và còn rất nhiều cảm xúc không thể nói thành lời khác.

Vũ Văn Dung cầm cây bút trang điểm trên bàn lên, những ngón tay trắng trẻo thon dài trông thật đẹp, tí mẩn vẽ lông mày cho tôi, nói:

“Từ ngày hôm nay, để ta vẽ lông mày cho nàng nhé!”. Nói rồi chàng ghé sát lại, chăm chú nhìn lông mày của tôi rồi cẩn thận vẽ, như thể đó là việc quan trọng nhất trên thế giới này. Hơi thở của chàng nghe thật quen thuộc, sợi lông mi chàng dường như chạm lên mặt tôi, khiến tôi bỗng dưng nhớ tới tơ liễu thướt tha như những bông tuyết bay nhẹ nhàng, đẹp không tả xiết.

“Chỉ cho mình thiếp sao?”. Tôi hỏi khẽ, chăm chú nhìn vào mắt chàng, mang theo một sự hy vọng và thấp thỏm. Ai cũng nói nữ nhân nào cũng đố kị, ghen ghét, muốn chiếm hữu đối phương thành của riêng, nhất là ở thời cổ đại năm thế bảy thiếp. Nhưng thì ra tôi cũng không ngoại lệ. Không muốn chàng vẽ mày cho người khác, không muốn chàng nói những lời tương tự cho người khác. Có lẽ trái tim tôi đã thực sự bị tan chảy rồi, và ở một nơi mềm yếu nào đó trong trái tim đã âm thầm khắc tên chàng.

Vũ Văn Dung cúi người xuống, vuốt mái tóc tôi, hôn nhẹ lên đôi môi tôi, nói:

“Ta hứa với nàng, Thanh Tỏa, từ nay về sau trong tim ta chỉ có mình nàng. Đời này kiếp này, không bao giờ từ bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Báo đáp sinh bình vị triển mi

1.

Chớp mắt đã tới giờ Tí. Ngày hôm nay như mộng như thực, tôi tận tôi mới nhớ ra lời hẹn với Hương Vô Thần. Lúc chia tay ông ta từng hẹn với tôi, giờ Tí ngày mai, gặp nhau ở Lãnh Ngọc Trì.

Bỗng dưng có cảm giác không biết hôm nay là ngày tháng năm nào. Thực ra chỉ mới qua một ngày thôi mà tôi cảm giác như đã đi quá nửa cuộc đời. Trưởng thành, yêu đương, có lẽ chính tình yêu này sinh không biết từ khi nào đã khiến tôi có cảm giác như được sinh ra một lần nữa. Như thể cuộc đời tôi vừa bước vào một giai đoạn mới, chỉ có điều con đường trước mặt dài đằng đẵng, không biết tương lai sẽ ra sao.

Mặt nước Lãnh Ngọc Trì vẫn như nửa năm trước, lần lần gọn sóng soi rõ hơi lạnh ban đêm, phảng phất như những viên ngọc xinh đẹp thần bí được chạm khắc trong Hoàng cung. Vũ Văn Dung vừa nãy đã bị Vũ Văn Hộ sai người gọi tới, bởi vậy tôi mới có cơ hội được giải thoát, nếu không thì xem ra hành vi “gặp gỡ nam nhân” không biết nên giải thích với chàng thế nào. Thực ra tôi rất muốn nói với chàng, trong mắt tôi Hương Vô Thần không phải là một nam nhân bình thường, ông quá xinh đẹp, quá yêu mị, không giống người bình thường, tôi chỉ có thể coi ông như một bằng hữu mà một cố hữu đã ủy thác tôi chăm sóc.

Lãnh Ngọc Trì rất rộng, Hương Vô Thần lại không nói vị trí cụ thể, tôi đành phải đi một vòng không mục đích. Bởi vì lần trước đã bị ngã xuống hồ và bị Thủy quỷ bắt nên giờ trong lòng tôi vẫn thấy ám ảnh. Tôi không dám tới quá gần nước, chỉ loay quanh ở tòa tiểu đình với con đường quanh hồ. Nhưng không biết vì sao, tâm trạng tôi lúc này rất căng thẳng, hình như có một dự cảm chẳng lành, trong đầu tôi đang trầm suy tính về thế cục Hoàng cung hiện nay.

Khi ở Tư Không phủ, mưu kế mà tôi vạch ra cho Vũ Văn Dung là tạo nên một giả tướng rằng Tư Không phủ không an phận, rồi truyền tin tức này tới Tể tướng phủ, để Vũ Văn Hộ hoài nghi chàng. Vũ Văn Hộ lại là người đa nghi, không đến độ không chút sơ hở thì cũng không dễ dàng manh động. Làm thế này sẽ phân tán sự chú ý của ông ta, để ông ta tạm thời sẽ không ra tay với Vũ Văn Dục, có thể kéo dài thêm một chút thời gian. Sau đó Vũ Văn Dung tới Hoàng cung vì đại nghĩa diệt thân, xin tự ra tay giết Vũ Văn Dục, ban cho ngài rượu độc. Mặt khác, Tiểu Diệp về bên Vũ Văn Dục, cho ngài uống thuốc giải trước, sau đó sắp xếp cho vị Hoàng đế giả chết trốn ra khỏi Hoàng Cung. Thực ra kế hoạch này nghe thì có vẻ dễ thực hiện, nhưng rất nhiều chi tiết bên trong cần phải phối hợp kín kẽ về mọi mặt mới được, nay Vũ Văn Dung đã bắt tôi đứng ngoài việc này, tiến triển thế nào cũng không nói nhiều với tôi. Tôi bây giờ giúp được chàng điều gì, ngoài việc mang theo Tăng bảo đồ nhanh chóng rời khỏi đây, và không khiến Vũ Văn Dung phân tâm vì mình.

Lúc này, khước mắt tôi bỗng dưng liếc thấy một tia sáng lướt qua trên Lãnh Ngọc Trì, một nam tử bay người nhảy vọt lên tia sáng ấy, mặt nước như có sao băng xẹt qua. Tôi hoa mắt, còn chưa kịp nhìn rõ là việc gì đang xảy ra thì đã bị người đó kéo xuống mặt nước. Khi mở mắt ra, thấy mình đang đứng trên vệt sáng đó, sau lưng là Hương Vô Thần, vạt áo xanh bay phất phới, giữ thắt lưng tôi, cười nói:

“Vui không?”

Tôi cúi đầu nhìn kỹ, thì ra chúng tôi đứng trên một thanh kiếm, ánh sáng mà nó hắt ra gần như hòa lẫn với mặt nước của Lãnh Ngọc Trì, dường như nghe thấy tiếng lách cách vang lên. Tôi sửng sốt bởi cảnh tượng trước mắt, còn chưa kịp thở thì Hương Vô Thần đã đỡ người tôi bay vọt lên, đứng vững trong tòa tiểu đình ở giữa hồ, dang tay nắm lấy thanh bảo kiếm màu bạc dưới chân, khua khua trước mặt tôi:

“Đây, cái này tặng cô!”

Tôi ngơ ngác, trong lòng biết rõ đây là một bảo vật bất phàm, hỏi:

“Thanh kiếm này có lai lịch thế nào? Vì sao lại tặng tôi?”

Hương Vô Thần dựa vào cột đình, ra vẻ uể oải:

“Cô từng cứu mạng ta, ta đã nói sẽ tặng cô một món quà để báo đáp”. Nói rồi xoay thanh kiếm trong tay, ánh sáng bạc lóe lên chói mắt, tôi bất giác đưa tay lên che mắt, nghe ông nói tiếp: “Đây là Ly Thương Kiếm, có lẽ cô đã nghe nói rồi.”

“Ly – Thương – Kiếm”. Ba tiếng này khiến tôi đột nhiên nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện. Khi đó tôi bị Diệu Vô Âm nhốt trong ngục, bà ta nói một khi Ly Thương Kiếm được rút ra thì Kim Dung Thành sẽ đổ. Khi đó đôi mắt hạnh của bà ta chớp chớp, rồi lại giấu cợt: “Người nói xem hấn sẽ cứu ai? Ha ha, Nguyên Thanh Tỏa, muốn để người làm mỹ nhân khuyên thành một lần mà e rằng cũng khó.”

Sau đó tôi nhớ lại tâm trạng của mình khi ngồi trong ngực khổ sở chờ Lan Lăng Vương tới cứu. Biết rõ chàng sẽ không đến nhưng vẫn tự lừa mình dối người, tâm trạng đó đau đớn và dày vò đến nhường nào.

Tâm tôi chưa xót, hít sâu một hơi. Hôm nay, mọi thứ đã trở thành quá khứ rồi, nhưng khi nhớ lại, tôi vẫn thấy buồn đến thế.

“Chẳng phải nói rằng một khi thanh kiếm này rút ra thì Kim Dung Thành sẽ đổ sao?”. Sau một hồi im lặng rất lâu, tôi mới thoát ra khỏi suy nghĩ của mình, ngược mắt thấy Hương Vô Thần đang nhìn tôi chăm chú. Tôi bình tĩnh nhìn ông ta, nói: “Nếu nó thực sự là khuyên thành chi kiếm thì tôi không dám nhận.”

Xem ra Tiêu Lạc Vân thực sự đã làm khuyên thành mỹ nhân rồi. Với dung mạo của nàng ta thì đúng là như vậy. Giờ phút này, tôi kinh ngạc khi thấy mình có thể dùng thái độ không đồ kị, không oán hận để nhớ về nàng ta. Có lẽ một thời gian nữa, người ấy, việc ấy tôi cũng sẽ thực sự quên.

Hương Vô Thần nheo đôi mắt phượng:

“Khi đó Lan Lăng Vương vì cứu Tiêu Lạc Vân nên bất đắc dĩ phải rút Ly Thương Kiếm ra. Nhưng để Kim Dung Thành không đổ, hắn đã truyền nửa đời công lực vào vỏ kiếm cắm trong vách đá, nhờ đó mà giữ vững được tòa thành này.”

Tôi ngăn người, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

“Bây giờ chàng thế nào? Thiên La Địa Cung của các người cần Ly Thương Kiếm làm gì? Chẳng lẽ là cố ý muốn làm tiêu hao công lực của Lan Lăng Vương sao?”

Hương Vô Thần đang định trả lời thì liếc mắt về phía trước, lông mày cau lại, kéo tôi bay nhanh vào bụi cỏ gần bờ, đưa tay bịt lên miệng tôi, ra hiệu bảo tôi đừng lên tiếng.

Lúc này, từ đằng xa vang lên tiếng bước chân, rất nhiều nội thị trong Hoàng cung cầm đuốc ập tới, soi sáng rực cả khoảng trời trên Lãnh Ngọc Trì. Một bóng người mặc long bào màu vàng sáng, những sợi chỉ vàng sáng lấp lánh như râu rồng dưới ánh đuốc, lúc này trong có vẻ thâm trầm. Tôi chăm chú đưa mắt nhìn, bất giác kinh ngạc, người đó chính là Vũ Văn Dục.

Ngài chạy tới tòa tiểu đình ở cuối con đường, trước mặt là Lãnh Ngọc Trì lạnh lẽo, không còn đường lùi. Những bó đuốc tập trung trên đường, bao vây ngài ở giữa. Vũ Văn Dục hít sâu một hơi, chỉnh lại y phục, đứng vững vàng rồi quay người đối diện với tia lửa sáng ngời.

Trong khoảnh khắc, ngài đứng nhìn đám người đã phản bội ngài, trong mắt ánh lên vẻ trầm mặc như đen tối. Sự trầm mặc ấy như có thể nghe thấy tiếng cháy hùng hực của những bó đuốc.

Đúng lúc này thì đám người cầm đuốc bỗng dung tách làm hai, ở giữa có hai người chậm chậm đi tới, một người mặc cẩm y màu nâu, mái tóc bạc trắng, gương mặt sáng ngời như lưỡi đao. Người còn lại cao ráo mảnh khảnh, mặc cẩm bào màu xanh lục, gương mặt chẳng trong bóng tối hiện lên vẻ âm muội không rõ ràng.

Đó chính là Vũ Văn Hộ và Vũ Văn Dung.

Tôi giật mình, nghĩ bụng chả nhẽ cảnh tượng Vũ Văn Dung bị ban rượu độc trong lịch sử sắp diễn ra trước mắt tôi?

Vũ Văn Dung bê một khay ngọc lại gần, khước miệng nhấp máy, nhưng tôi không nghe rõ chàng nói gì. Vũ Văn Dục ngẩng đầu nhìn chàng một cái, chỉ một cái thôi nhưng đã truyền đạt hàng ngàn, hàng vạn lời, trong đó có sự lưu luyến, và cả hận ý. Ngài nâng ly rượu lên, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Hộ, thần sắc bất khuất, cúi người một hơi uống cạn. Sắc mặt ngài lập tức trắng bệch như tờ giấy, thân thể yếu đuối lão đảo trong đêm, rồi ngã nhào xuống đất.

Tôi run rẩy, không biết vì sao, bỗng dưng có một dự cảm không lành, như thể ngài sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Đứng lên định đi tìm Vũ Văn Dung, nhưng bị Hương Vô Thần giữ lại, hạ thấp giọng hỏi:

“Cô định đi góp vui à?”

“Tôi cũng không biết lúc này tôi có thể làm được gì, nhưng còn hơn là chỉ ngồi nhìn thế này”. Nói rồi tôi định đi, Hương Vô Thần ấn vai tôi xuống, nhét Ly Thương Kiếm vào tay tôi, nói:

“Từ nay về sau, cô mang theo nó!”

Trong khoảnh khắc, một dòng hơi ấm từ cổ tay xuyên qua cả người tôi, ấm tới nóng bỏng, cứ như thể có một dòng điện lưu chảy qua rồi vẫn để lại cảm giác run rẩy. Đi một vòng rồi quay về Đan Điện, tôi hít sâu một hơi, cảm giác lồng ngực nghẹt thở ban nãy dễ chịu hơn nhiều. Hương Vô Thần vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi vô thức quay đầu lại, ông tranh thủ trong khoảnh khắc đó, nhét một viên dược hoàn vào miệng tôi. Tôi còn chưa kịp hỏi đó là cái gì thì đã bị động nuốt vào cổ họng.

“Ông cho tôi uống gì thế?”. Tôi bặm miệng, bắt mắt nhìn Hương Vô Thần.

“Thiên La Hương, có thể thúc đẩy khí huyết cô vận hành. Vết thương của ta nhờ có nó mà khỏi đấy”. Hương Vô Thần thần nhiên nói, nắm lấy cổ tay tôi, ấn mạnh lên mạch môn: “Khi đó cô bị nhốt trong nhà lao, tâm lực suy kiệt, lại bị uống Địa La Tán của Diệu Vô Âm, công lực của Đào Hoa trong cơ thể

cô mới bị tàn khai. Ly Thương Kiếm là thần vật, có thể giúp cô tích tụ nội công đã bị phân tán. Sau này chỉ cần cô dùng thanh kiếm này chống địch thì hầu như không ai có thể làm cô bị thương.”

“Đa tạ!”. Tôi cảm kích nhìn Hương Vô Thần, còn chưa nói xong, khoe mắt đã thấy Vũ Văn Dung hình như đang tranh chấp với Vũ Văn Hộ điều gì đó, Vũ Văn Dục nằm trên mặt đất, ánh trăng chiếu lên mặt ngài, không còn chút huyết sắc, chỉ như một con bướm bị gãy đi đôi cánh.

Tôi vội vàng giấu Ly Thương Kiếm vào tay áo, cúi người men theo con đường nhỏ, đi về phía Vũ Văn Dung.

2.

“Hoàng thúc, ít nhiều huynh ấy cũng là Hoàng đế của Đại Chu, cho dù thế nào cũng nên để toàn thây”. Tôi lẫn trong đám người, loáng thoáng có thể phân biệt được đó là giọng nói của Vũ Văn Dung.

“Không được! Cho dù không toàn thây cũng có thể cho y quan vào Hoàng lăng, đều như nhau cả”. Giọng nói của Vũ Văn Hộ không nghiêm túc lắm, nhưng lại có ý không thể làm trái: “Người đầu, tưới dầu lên người hắn, đốt luôn cả quan tài đi!”

Tôi thất kinh, nghĩ bụng chẳng nhẽ Vũ Văn Hộ đã biết Vũ Văn Dục chết giả? Hay là chỉ vì ông ta chưa xác định nên nhất định phải tận mắt nhìn thấy ngài hóa thành tro thì mới tin?

Sắc mặt của Vũ Văn Dung thoáng tái đi, khoe môi mấp máy nhưng không nói được lời nào. Nếu lúc này chàng còn lên tiếng khuyên nhủ, không những không có ích gì mà việc giả chết cũng bị phát hiện. Trong lúc khẩn cấp, tôi lao vọt lên như một mũi tên:

“Thanh Tỏa khấu kiến cô phụ!”

Nhất thời, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người tôi. Ngọn lửa sáng rực tới chói mắt, tôi ngẩng đầu lên nhìn mắt Vũ Văn Hộ, nói:

“Thanh Tỏa chưa được cô phụ cho phép đã tới đây, xin cô phụ thứ tội!”. Nói rồi tôi nhìn Vũ Văn Dung: “Con chỉ là... hơi nhớ phu quân mình.”

Thực ra hôm đó Vũ Văn Hộ từng thấy tôi trong Hoàng cung, chẳng qua ông ta ở trong bóng tối, tôi cũng giả bộ không biết mà thôi. Có lẽ ông ta không coi trọng lắm chuyện này, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, hơn nữa lại nằm dưới lòng bàn tay của vợ ông ta. Vũ Văn Hộ đưa mắt nhìn tôi giây lát, lạnh nhạt ừ một tiếng:

“Đứng lên đi!”

Tôi nghe lời đứng lên, bước lên một bước:

“Cô phụ, Vũ Văn Dục ít nhiều cũng là Hoàng đế, nếu như đốt ngài thành tro, không những đồn ra ngoài nghe không hay, lại còn làm tổn hại tới Vương khí của Đại Chu chúng ta. Chỉ bằng việc này hãy giao cho Thanh Tỏa xử lý, được không ạ?”

Vũ Văn Hộ đưa đôi mắt sáng ngời sang nhìn tôi:

“Ồ? Con định xử lý thế nào?”

Tôi quay người nói to với nội thị đằng sau Vũ Văn Dung:

“Đi tìm một con thuyền gỗ tới đây, xung quanh bày hoa tươi rồi tẩm dầu”. Tôi cúi đầu ngoan ngoãn nói với Vũ Văn Hộ: “Sau khi con thuyền nhỏ cháy hết, tro thi thể và cánh hoa cũng chìm xuống đáy Lãnh Ngọc Trì, như thế cũng không uổng thân phận đế vương của ngài.”

Vũ Văn Hộ nhìn tôi chăm chú rồi nói:

“Được rồi, tùy con!” Ông nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Dung một cái, rồi lại quay sang nhìn tôi: “Thanh Tỏa, sau này phu quân của con sẽ là Đế vương của Đại Chu, con phải ở cạnh nó chia sẻ nỗi lo đấy nhé!”

Tôi khựng lại, hai chữ “Đế vương” bao hàm trong đó một sức mạnh của số phận. Xung quanh cũng im lặng, chỉ có Vũ Văn Dung là người phản ứng đầu tiên, chấp tay nói:

“Đa tạ Hoàng thúc!”

Tôi cũng vội vàng cúi người hành lễ:

“Đa tạ cô phụ!”

Lúc này, mọi ngọn đuốc đều nhất tề hướng lên trời, chúng nhân đều quỳ bái dưới chân, đồng thanh nói:

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!”. Vũ Văn Dung nắm tay tôi đứng ở giữa, gương mặt sáng ngời, không chút biểu cảm.

Với những hiểu biết về lịch sử, tôi bỗng dưng có một cảm giác đúng là thế sự xoay vần. Vũ Văn Dung bước chân vào bước ngoặt lớn của cuộc đời như thế sao? Quay đầu nhìn Vũ Văn Hộ, ông ta có biết nội tâm cứng rắn thâm trầm của Vũ Văn Dung không, có biết mình đang nuôi hổ trong nhà không, có

biết cái chết của Vũ Văn Dục ngày hôm nay chính là để đưa ông ta lên đoạn đầu đài của ngày sau không?

Thì ra mỗi một người, là thần nhân cũng vậy, là anh hùng cũng vậy, trước số phận và lịch sử đều trở nên bé nhỏ và bất lực. Ngoài việc để con sóng đẩy đưa thì không còn cách khác. Tôi có phải cũng vậy hay không?

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cao vợi vợi, trăng sao sáng ngời. Vô số ngọn đuốc chiếu lên Lãnh Ngọc Trì như những vì sao nhấp nháy. Tôi âm thầm siết chặt tay Vũ Văn Dục, nhìn con thuyền nhỏ chở Vũ Văn Dục đang trôi ra giữa Lãnh Ngọc Trì, ánh lửa sáng rực, rồi chậm chậm chìm xuống.

Hy vọng lần này Hương Vô Thần có thể giúp tôi, Vũ Văn Dục cuối cùng được cứu hay không thì phải xem tạo hóa của ngài rồi.

3.

Đại lễ đăng cơ được cử hành rất long trọng và trang nghiêm, cảnh tượng tề trời, ca vũ, biểu diễn đều như thể hiện một sự thái bình thịnh thế. Tôi lại cảm thấy cả Hoàng cung được bao phủ trong bầu không khí lạnh lẽo, một triều vua, một triều tôi, rồi sẽ có một số người phải theo Vũ Văn Dục ra đi. Mà chính địch của Vũ Văn Dục, bao gồm những kẻ phái sát thủ truy sát chúng tôi, con đường sau này sẽ vô cùng khó khăn.

Tôi thu dọn qua loa ở Minh Nguyệt Hiên, định sáng sớm mai sẽ quay về Tư Không phủ. Sau này sẽ tổ chức di dời từ phủ vào Hoàng cung, còn rất nhiều việc phải lo. Mọi việc xảy ra quá nhanh, thậm chí tôi còn chưa kịp rút mình ra khỏi việc này. Đã đến giờ lên đèn, hơi lạnh ngoài cửa sổ bị ánh chiều tà nhuộm đỏ rực, ánh nắng dường như ở rất xa, không hề có chút hơi ấm. Có người ở ngoài gõ cửa, nói to:

“Có thưởng tới!”

Tôi sững sốt, rồi cúi đầu đứng lui sang một bên. Đưa mắt nhìn vô số tráp trên châu, lựa là gấm vóc như nước chảy vào Minh Nguyệt Hiên, ánh sáng rực rỡ khiến tôi hơi chói mắt. Nội thị đó lại tuyên đọc điều gì đó, giọng nói the thé, tôi chỉ nghe thấy mấy tiếng “Nguyễn Thị Thanh Tỏa”, trong lòng bỗng dưng thấy thật thê lương, nay chàng đã là bậc Đế vương mà tôi vẫn chỉ là một ti thiếp vô danh vô phận.

Tôi chưa từng nghĩ có một ngày mình cũng như những nữ nhân cổ đại bình thường khác, coi trọng cái gọi là danh phận. Nhưng danh phận có lẽ có thể đại diện cho địa vị của tôi trong cuộc đời chàng. Chỉ nghĩ tới nàng công chúa Đột Quyết chưa biết tên họ, dung nhan kia, nghĩ tới các nữ nhân trong Yên Vân các và Nhan Uyển, nghĩ tới việc sau này phải cùng họ chia sẻ một nam nhân là tôi lại thấy thật tuyệt vọng. Trong lòng bỗng dưng nổi lên một cơn sóng, nhất thời quên cả lễ số, mãi tới khi có người hầu thầm nhắc nhở tôi:

“Chủ nhân, phải tạ ân!”

Thấy thánh chỉ như gặp Hoàng đế, tôi vội bước xuống bậc, đang định cúi người hành lễ thì bỗng dưng có một bàn tay to lớn đỡ lấy tôi, cảm giác ấm áp xuyên qua chiếc áo mỏng, lan vào người vô cùng quen thuộc. Chàng cúi đầu nhìn tôi, trong mắt có vẻ mệt mỏi, nhưng thấp thoáng vẫn nhận ra một vẻ thân thiết, chàng xua tay cho đám người hầu lui đi, dang tay ôm tôi vào lòng, hỏi khẽ:

“Thanh Tỏa, nàng không vui ư?”

Tôi không muốn làm một oán phụ, thế nên đành đẩy chàng ra, đi vào giữa tiểu sảnh, tiện tay vốc một nắm kim ngân châu ngọc, gượng cười:

“Chàng ban cho thiếp bao nhiêu thứ quý giá, vì sao thiếp lại không vui chứ?”

Vũ Văn Dục chăm chú nhìn tôi, dường như muốn nhìn thấu tâm trạng thực của tôi sau nụ cười này, lâu sau, chàng thở dài một tiếng, nói:

“Thanh Tỏa, ta biết nàng đang nghĩ gì.”

“Ngay cả thiếp còn không biết thiếp đang nghĩ gì, làm sao mà chàng biết được?”. Tôi bình thản nói, nhưng trong lòng đang thầm khinh bỉ bản thân. Cuối cùng thì tôi vẫn thách thức chàng như một oán phụ, sự oán hận, sự lo lắng, sự tổn thương của tôi thực ra chẳng khác gì những nữ nhân bình thường khác, hơn nữa chúng đều được viết cả lên mặt.

Vũ Văn Dục lại gần, ôm tôi từ phía sau, hơi thở chàng ở rất gần tai tôi:

“Ta đã từng nói, từ sau ta chỉ về mày cho mỗi mình nàng”. Tai tôi nhồn nhột, hơi cựa quậy, chàng càng ôm chặt hơn: “Giờ ta vừa kể vị, căn cơ chưa ổn. Chờ khi mọi thứ đã nắm chắc trong tay, ta sẽ bỏ cáo khắp thiên hạ, lập nàng làm hậu.”

Tôi rung động trong lòng, thấy hơi cảm động, và hoang mang một cách kỳ lạ, quay đầu nhìn vào mắt chàng:

“Lập thiếp làm hậu? Vậy còn Đột Quyết công chúa đã định thân với chàng từ 16 năm nay đâu?”

Vũ Văn Dục khựng lại:

“Sao nàng biết chuyện này?” Chàng ngập ngừng, xoay vai tôi lại, nói tiếp: “Thanh Tỏa, thì ra nàng vì chuyện này mà không vui ư? Hôn sự này là cha ta năm xưa còn sống định ra, ta chẳng có lựa chọn nào cả.”

Tôi thở dài, thực sự không muốn tiếp tục tranh chấp nữa:

“Thôi bỏ đi, thiếp hiểu cả. Chuyện này thiếp cũng vô tình biết thôi, chỉ là cảm thấy chàng không nên giấu thiếp”. Tôi đã sai người gọi hai viên quan văn mà

hôm trước tôi gặp vào nội cung, hai người này biết quá nhiều, lại có bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy, giữ lại bên mình không những có thể đề phòng họ nói linh tinh, còn có thể thông qua họ biết thêm một vài tin tức. Ví dụ tôi đã thăm dò được qua miệng họ rằng công chúa Đột Quyết ấy tên là A Sử Na, trẻ trung, xinh đẹp, ai gặp cũng yêu, là nàng công chúa được sủng ái nhất ở Đột Quyết.

Vũ Văn Dung cúi đầu nhìn tôi, lông mày cau lại rồi khẽ thở dài, lúc này trông chàng có vẻ mệt mỏi, trên gương mặt anh tuấn dường như bị phủ một lớp sương, tôi liền đưa tay ra xoa lông mày chàng, nói:

“Thiếp nói chơi thôi, thực ra chẳng có gì to tát cả. Mai thiếp về Tư Không phủ thu dọn mọi thứ, chàng không cần phải phân tâm.”

Vũ Văn Dung vui đầu vào cổ tôi, khẽ giọng nói:

“Thanh Tỏa, nàng cho ta một chút thời gian. Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, lời hứa của ta với nàng không phải là hứa suông.” Nói xong chàng nhẹ nhàng lấy dải tai tôi, hai tay chàng vòng ra sau người tôi, thuận thực cởi bỏ dây thắt lưng, trong hành động dường như chất chứa niềm thương yêu vô bờ.

Tôi vòng tay ôm cổ chàng theo phản xạ, mới phát hiện ra tôi đã quá quen với nụ hôn của chàng. Trái tim bất giác chùng xuống, dường như đang hoang mang vô định, mất đi phương hướng. Tôi chỉ biết mặc cho chàng ôm mình, mặc cho sự nhiệt tình của chàng nhấn chìm mình, có lẽ tôi có thể tin rằng, tôi yêu chàng, và sẽ mãi yêu chàng.

Đêm đã tàn canh. Những ánh bình minh đầu tiên ló rạng, bầu trời phương Đông trắng như bụng cá. Vũ Văn Dung vẫn còn ngủ say, tôi giúp chàng đắp lại chăn rồi khoác áo bó gối ngồi ngắm chàng.

Ngon nền hồng trên bàn vẫn cháy, ngọn lửa bập bùng lao đảo trong gió, tôi bỗng dung nhớ lại câu thơ ấy: “Đa tình mà tựa vô tình. Quạnh hiu chén rượu vắng tanh nụ cười. Nền kia còn tiếc chia phôi. Sụt sùi đến sáng lệ rơi thay người”[1].

[1]. Bài thơ Tặng biệt nhị thủ, tác giả Đỗ Mục, thơ Trần Trọng San.

Lúc này, ngoài cửa sổ bỗng dung lướt qua bao cánh hoa rơi, như một cơn mưa ngũ sắc, hương thơm quyến rũ, nồng nàn, khiến cảnh đêm như mộng như ảo. Tôi thần thờ, bất giác xuống giường đi tới bên cửa sổ, những cánh hoa bỗng dung ngưng tụ thành một xoáy ốc bay về phía tôi, ở giữa kẹp một phong thư, trên đó là nét chữ thanh tú xa lạ, viết “Nguyên Thanh Tỏa”.

Tôi nhẹ nhàng đón lấy, những cánh hoa lập tức bay đi, hương thơm vẫn còn vương vấn. Tôi quay đầu nhìn Vũ Văn Dung còn đang say ngủ, bỗng có một dự cảm kỳ lạ.

Bức thư ngập trong hương hoa này sắp mang tới một thay đổi trọng đại trong cuộc đời tôi.

4.

Sóng nước Lãnh Ngọc Trì buổi sáng sớm trong suốt như ngọc. Hơi lạnh khiến người ta có cảm giác sáng khoái, dễ chịu, khiến tôi nhìn vô số cánh hoa đang chậm chậm nổi lên mặt nước rồi khiêu vũ trong không trung, bất giác cảm thấy như đang trong giấc mộng.

Tôi đứng đón gió, bộ y phục đơn giản như cánh bướm bay lên, chăm chú nhìn phía trước. Một bóng người trong màn mưa hoa bước ra, trên người có một mùi hương đặc biệt. Ánh nắng rọi lên trên mặt nàng, lúc này tôi mới nhìn rõ gương mặt ấy, như có một luồng ánh sáng rọi thẳng vào mắt khiến tôi hụt hoi.

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành này, bất cứ ai nhìn thấy có lẽ đều có cảm giác kinh ngạc. Nữ nhân này mất hạnh môi đào, mái tóc dài khẽ bay lên trong gió, tà váy nhẹ nhàng khiêu vũ, làn da trắng ngần như ngọc, không một tí vết, như cửu thiên tiên nữ hạ phàm. Thực ra tôi từng nhìn thấy dung mạo này, đó chính là ở Lạc Thủy Tâm Vân Các của Lan Lăng Vương. Bức tượng điêu khắc nàng thật chân thực, nhưng vẫn không thể lột tả được một phần mười sắc đẹp của con người thật.

“Tiêu Lạc Vân?” Tôi gọi khẽ tên nàng, mang theo một chút nghi vấn. Không hiểu nàng tốn nhiều công sức để gặp một người không hề liên quan như tôi để làm gì. Trong thư nàng hẹn gặp tôi ở đây, khi nhìn thấy lạc khoản[2], tôi hơi giật mình, không hiểu mỹ nhân chưa từng quen biết vì sao lại hẹn gặp tôi. Là vì Lan Lăng Vương sao? Chàng đã lựa chọn nàng ta rồi mà, hơn nữa đời này sẽ không yêu ai khác ngoài nàng, nàng cần gì phải tới gặp một người từng bị chàng bỏ rơi như tôi?

[2]. Phần đề chữ, ghi tên trên bức tranh.

“Nguyên Thanh Tỏa phải không? Rất nhiều người nói với ta, cô là một nữ tử băng tuyết thông minh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thông minh lạnh lợi.” Tiêu Lạc Vân thân thiện nhìn tôi, gương mặt xinh đẹp nếu nhìn kỹ sẽ thấy có vẻ tiêu tụy.

Tôi cười nhạt, có lẽ trong tiềm thức vẫn có một sự thù địch kỳ lạ với nàng, nói:

“Cô tới là để nói những lời tán dương này sao?”

Tiêu Lạc Vân không giận, nhìn tôi giây lát, biểu cảm đột nhiên trở nên yếu đuối và bi thương:

“Ta biết cô không thích ta. Nhưng coi như là vì Trường Cung đi, xin cô hãy nghe lời ta nói!”

Nàng nói như vậy khiến tôi cảm thấy xấu hổ, thở dài nói khẽ:

“Cô nói đi!”

Tiêu Lạc Vân giờ cánh tay lên, một vòng hoa quấn quanh cổ tay nàng bỗng dừng xoay tròn vô số vòng, như con bướm bay sắc, nàng nhìn tôi bằng vẻ cay đắng, nói:

“Không biết có ai từng nói với cô rằng, ta và Trường Cung thực ra đều không phải người phàm?”

Tôi sững sốt, lại nghe nàng nói tiếp:

“Mẫu thân của ta là Hoa Yêu, mẫu thân của Trường Cung là Nguyệt Thần, họ từng là tỷ muội cùng tu luyện, khi chúng ta còn chưa ra đời đã có lời hứa hẹn, rằng chúng ta sẽ suốt đời suốt kiếp ở bên nhau.”

Trong lịch sử, lai lịch của Lan Lăng Vương luôn là một câu đố, tôi kinh ngạc nhìn Tiêu Lạc Vân, trong lòng thầm cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của nàng ta.

“Trường Cung là Bán thần chi tử[3], năng lực của chàng khi còn trẻ chưa được hiển lộ. Còn ta thì có năng lực điều khiển Bách hoa, bị Thiên La Địa Cung coi là Bán yêu chi tử[4], truy đuổi rất nhiều năm. Để không làm liên lụy tới Trường Cung, ta gần như đã trốn tới tận chân trời góc biển, nhưng cuối cùng vẫn bị người của Thiên La Địa Cung bắt được. Cũng chính lần cùng với cô bị nhốt trong ngục”. Tiêu Lạc Vân đưa tay ra kéo thấp cổ áo xuống, để lộ một vết thương xấu xí, hoàn toàn tương phản với làn da trắng ngần không tí vết của nàng, tôi há hốc miệng, nàng xoa lên vết sẹo nói: “Thanh Tỏa, những lời thừa thãi thì ta không nói. Hôm nay, hoa tình tuyệt phách trong cơ thể ta đã bị người trong địa cung lấy mất, giờ chúng lại bắt được Trường Cung. Chẳng bao lâu sau, chàng cũng sẽ phải chịu nỗi khổ như ta. Thanh Tỏa, ta biết Ly Thương Kiếm nằm trong tay cô, xin cô cùng ta đi cứu chàng, được không?”

[3]. Nửa người nửa thần

[4]. Nửa người nửa yêu

Tôi khựng lại nhìn nàng trong giây lát, lên tiếng hỏi:

“Hoa tình tuyệt phách là cái gì? Người của Thiên La Địa Cung cần nó để làm gì? Lan Lăng Vương chẳng phải rất lợi hại sao? Sao có thể dễ dàng bị họ chế phục được?”. Tôi hỏi một lúc rất nhiều câu hỏi, nhưng lúc này tôi mới phát hiện ra những tin tức liên quan tới Lan Lăng Vương vẫn khiến tôi trở nên hoảng hốt.

“Trong cơ thể Trường Cung có Nguyệt tình tuyệt phách, sức mạnh còn lớn hơn cả Hoa tình tuyệt phách của ta, tương truyền rằng năng lượng của hai Tuyệt phách này có thể giúp Thiên La Địa Cung đánh thức chủ nhân đang say ngủ. Trường Cung vì muốn bảo vệ Kim Dung thành nên đã tiêu hao mất công lực của nửa đời, nay lại rơi vào tay Gia Cát Vô Tuyệt vô cùng gian xảo trong Thiên Vô Tứ Tôn nên gần như đã chẳng còn đường sống”. Tiêu Lạc Vân lại gần nắm lấy tay tôi: “Thanh Tỏa, cô từng yêu Trường Cung, chẳng phải sao? Ta nghe nói trong người cô có công lực của Đào Hoa tiên tử, mà Ly Thương Kiếm cũng nằm trong tay cô, nếu cô chịu cùng ta đi cứu chàng, có thể...”

Từng yêu thì đã sao? Giờ tôi đã là người của Vũ Văn Dung rồi, tình cảm ấy từng làm tôi tổn thương sâu sắc, nay thời thế đã thay đổi, làm sao có thể quay đầu lại nữa? Tôi không biết con phần nọ của mình từ đâu tới, đẩy mạnh nàng ta ra, quát:

“Vì sao ta phải đi cứu chàng? Sự sống chết của các người liên quan gì tới ta? Khi đó chàng chỉ nghĩ tới việc cứu cô, bất chấp sự sống chết của ta, ta còn ngốc nghếch chờ đợi chàng, ngốc nghếch tưởng rằng chàng sẽ tới”. Tim tôi chua xót: “Thôi bỏ đi, đã là chuyện của quá khứ rồi. Nay ta chỉ muốn sống an phận. Ta mà bỏ đi cùng cô, lỡ có mệnh hệ gì thì phụ quân của ta làm thế nào?”

Thực ra với tính cách của tôi, cho dù là khi nào, ở đâu, nghe nói Lan Lăng Vương gặp nguy hiểm là tôi đều bất chấp tất cả đi cứu chàng. Nhưng hôm nay, người phụ nữ trước mắt khiến tôi thấy tự ti, xấu hổ, nếu nói rằng nàng và Lan Lăng Vương mới là cặp tình nhân trời sinh thì vì sao trong câu chuyện của họ lại kéo tôi vào? Nếu tôi vì chàng mà chịu đựng nhục hình, sinh tử không biết thì Vũ Văn Dung biết để mặt mũi vào đâu?

Một sự im lặng ngán ngùi. Trời đã dần dần sáng, mặt nước Lãnh Ngọc Trì phản xạ lên tia ẩm của mặt trời, toát lên màu vàng cam rực rỡ.

Tiêu Lạc Vân lặng lẽ nhìn tôi rất lâu, nói:

“Thanh Tỏa, ta thực sự không có tư cách yêu cầu cô điều gì. Nhưng ta có thể nói với cô, trong tim Trường Cung thực sự có cô. Chàng từng vì tưởng cô đã chết mà tỏ ra tuyệt vọng, cũng từng nghe nói cô xuất hiện ở Tư Không phủ mà bất chấp tất cả xông vào Chu quốc. Chàng nhìn thấy cô còn sống nên mới an lòng, an lòng quay về bên ta, nhưng có những đêm, chàng ôm ta mà miệng gọi tên cô. Có thể những điều này ngay cả bản thân chàng cũng không biết là vì sao. Còn ta thì rõ hơn ai hết.”

Tôi lẳng lặng lắng nghe, hai tay nắm chặt, đầu ngón tay gần như đã xuyên vào da thịt. Con sóng dâng trào trong tim, mang theo một cảm giác đau thương kỳ lạ, lắc đầu nói:

“Được rồi, cô đừng nói nữa!”

Tiêu Lạc Vân mỉm cười, nụ cười đó tuy rằng thâm lương nhưng vẫn toát lên vẻ diễm tuyệt, nói:

“Lẽ ra những điều này ta không dám nói đâu, bởi vì ta sợ cô sẽ lại quay về bên chàng. Nhưng bây giờ thì mặc kệ, tính mạng của Trường Cung là quan

trọng, ta đã mất Hoa tình tuyệt phách, nay đều dựa vào huyết dịch của mẫu thân để lại cho ta, sau đó cũng sẽ theo chàng đi thôi.”

Tôi không muốn nghe tiếp, rút Ly Thương Kiếm trong tay áo ra, ném xuống đất:

“Thanh kiếm này cô lấy đi đi. Nhưng ta không đi với cô đâu!”. Nói rồi tôi quay người định đi, ai ngờ trước mắt lóe lên một tia sáng bạc, Ly Thương Kiếm như thể có sinh mạng, bay trở về tay tôi. Tôi khựng lại, quay đầu thấy Tiêu Lạc Vân đã quỳ xuống đất, nói:

“Thanh Tỏa, coi như ta cầu xin cô, Ly Thương Kiếm là thần vật, nó đã nhận cô chứng tỏ cô có sức mạnh điều khiển nó. Ta hứa với cô, cô cứu được Trường Cung rồi ta sẽ rời khỏi chàng, để chàng ở bên cô, được không?”. Tiêu Lạc Vân kéo váy tôi, nài nỉ.

Tôi đứng trên cao nhìn nàng, tâm trạng vô cùng phức tạp, cuối cùng vẫn thấy bất nhẫn, cúi người đỡ nàng lên, nói:

“Nguyên Thanh Tỏa ta không phải hạng người như thế. Được rồi, ta hứa với cô sẽ cùng cô đi cứu Lan Lăng Vương, nhưng cô cũng phải hứa với ta, nửa đời sau cô phải ở bên chàng, mang lại cho chàng hạnh phúc, đừng để chàng phải lang bạt kỳ hồ nữa.”

Dù sao chàng cũng là người mà tôi từng yêu sâu sắc. Làm sao có thể nói là không rung động trong lòng cơ chứ? Cho dù tôi ích kỷ, không muốn để chuyện không đầu phá hoại cuộc sống hiện tại, nhưng trong thâm tâm sâu thẳm nhất của tôi, thực ra tôi đã sớm đưa ra quyết định này rồi.

“Đa tình mà tựa vô tình. Quạnh hiu chén rượu vắng tanh nụ cười. Nền kia còn tiếc chia phôi. Sụt sùi đến sáng lệ rơi thay người”.

Có lẽ số phận đã định Nguyên Thanh Tỏa tôi kiếp này phải thế. May áo cưới vì người khác, thay người khác mà rơi lệ đến sáng. Nhớ lại gương mặt khuyh thành tuyệt đại của Lan Lăng Vương, nhớ lại gương mặt dịu dàng của chàng khi buộc vào cổ tay tôi chiếc khăn tay hoa lan, nhớ lại mọi việc đã xảy ra giữa chúng tôi, tim tôi bất giác đau nhói, nỗi buồn thương lớn vồn đầu đây.

5.

Lúc gần đi, tôi không cáo biệt Vũ Văn Dung. Chàng chỉ tưởng rằng tôi sắp về Tư Không phủ, nếu mọi việc thuận lợi thì chưa đầy nửa tháng nữa tôi sẽ có thể quay lại Hoàng cung. Khi đó đang là chính Ngọ, ánh nắng rực rỡ, chàng tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tới Minh Nguyệt Hiên thăm tôi. Căn phòng thơm mùi trầm hương như muốn tan chảy cả ánh nắng.

Tôi đặt chiếc lược sừng vào tay chàng:

“Chẳng phải chàng từng nói trên chiếc lược này có mùi hương của thiếp và muốn mang theo bên mình, coi như là có thiếp ở bên à?”

Vũ Văn Dung vòng tay ôm lấy tôi, cười cười:

“Nhưng ta vẫn thích thể này hơn, được ôm nàng chân thực trong tay.”

Tôi xoay mặt chàng, nhìn kỹ từng đường nét:

“Văn Dung, chờ thiếp về. Tuy rằng sau này thiếp có thể sẽ làm nũng với chàng, bướng bỉnh với chàng, nhưng thiếp sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa.”

Vũ Văn Dung kinh ngạc nhìn tôi, ôm tôi chặt hơn:

“Thanh Tỏa, vì sao bỗng dưng nói những lời này? Cứ như thể nàng sẽ không bao giờ quay về nữa.”

Tôi sợ chàng nhìn thấy sắc mặt phức tạp của tôi, vòng tay ôm lấy cổ chàng, vùi mặt sâu vào ngực chàng, nói:

“Ngốc quá! Làm gì có chuyện đó?”. Tôi ngừng lại, rồi lảng sang chuyện khác. “Bây giờ Vũ Văn Dục đã bình an rồi, chàng an tâm đi. Sau này có cơ hội thiếp sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

Đêm qua Hương Vô Thần đã sai một con hỷ thước mang thư cho tôi, trên đó viết: “Vũ Văn Dục không gặp gì bất trắc”. Lúc mới đọc tôi thấy rất vui nhưng đọc thêm vài lần lại cảm thấy câu này thật là cổ quái. Sao ông ta lại dùng một câu phủ định hai lần? Nhưng hôm nay không có thời gian truy cứu, bởi vậy tôi không nói chi tiết này với Vũ Văn Dung, chỉ nói:

“Đêm đó, một bằng hữu của thiếp đã lặn xuống nước để cứu ngài. Giờ ngài đang ở một nơi rất an toàn. Khi nào sự việc này lắng xuống thì thiếp sẽ đón ngài ra”. Nói xong, tôi cũng nghĩ thầm trong lòng, dưới đáy Lãnh Ngọc Trì là Thiên La Địa Cung, có thể coi là một nơi an toàn không?

Vũ Văn Dung xoa má tôi, đang định nói gì đó thì có nội thị bước vào, nói qua tám rên:

“Hoàng Thượng, tới giờ thỉnh an Tể Tướng đại nhân rồi!”. Gương mặt chàng lướt qua một vẻ lạnh lùng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tôi nắm tay chàng dịu dàng nói bên tai:

“Nhấn nhẹn nhất thời thôi. Chúng ta đều biết sẽ có một ngày, ông ta phải trả giá.”

Vũ Văn Dung nhìn sâu vào mắt tôi, hôn nhẹ lên môi tôi rồi quay người đi ra ngoài. Lưng chàng đã gầy hơn mấy ngày trước, chiếc hoàng bào có vẻ nặng nề khiến tôi bất giác thấy không nỡ rời xa.

Tôi có thể sống mà quay về không? Khi tôi quay về, nếu chàng phát hiện ra tôi giấu chàng đi tới một nơi khác, liệu chàng có còn tha thứ cho tôi một cách dịu dàng như trước không?

Tiết trời ngày càng lạnh. Con đường này trông thật quen, nhưng lần này hàng cây hai bên đường đều vương mùi hương hoa trên người Tiêu Lạc Vân mà trở nên sinh động hơn. Nàng nói với tôi, Lan Lăng Vương từ nhỏ đã thích hoa lan, trong tâm cung trồng các loại lan, bởi vậy trên người chàng luôn có mùi hoa lan thoang thoảng. Khi nhắc tới chàng, trong mắt nàng ta luôn lóe lên một vẻ dịu dàng, thao thao bất tuyệt nói hoài không hết. Tôi lặng lẽ nhìn nàng, nghe nàng kể về từng việc nhỏ liên quan tới Lan Lăng Vương, trái tim bất giác thấy nặng nề, có một niềm vui nho nhỏ, cũng có một nỗi buồn kỳ lạ. Cứ thế bất chấp tất cả mang theo Ly Thương Kiếm ra đi. Cưỡi ngựa trên con đường hoàng hôn, bỗng dưng tôi có một cảm giác muốn lao về phía chàng. Trong lòng có một nỗi ăn năn day dứt khôn nguôi, tôi biết đó là vì Vũ Văn Dung.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”. Tôi nghiêng đầu nhìn Tiêu Lạc Vân đang cười trên con bạch mã: “Lần trước cô nói kẻ đáng ghét nhất trong Thiên Vô Tứ Tôn là ai? Tên kẻ đó nghe có vẻ quen quen.”

Mắt Tiêu Lạc Vân tối đi:

“Hắn chính là Tiểu Xuân Thành Thành chủ trấn giữ phương Đông Thanh Long trong Thiên Vô Tứ Tôn, Gia Cát Vô Tuyệt.”

Gia Cát Vô Tuyệt sao? Cái tên này tôi từng nghe Hưong Vô Thần nhắc tới. Nhớ lại những kỳ ngộ một tháng trước ở Tiểu Xuân Thành, bây giờ tôi vẫn còn thấy sợ. Tiêu Lạc Vân đưa cho tôi một bộ nam trang, nói:

“Thay vào đi, hai chúng ta quá nổi bật, cái nam trang sẽ tốt hơn.”

Tôi nghe lời thay bộ cảm y màu trắng vào. Nhìn mình trong dòng suối, kim quan búi tóc, tay cầm quạt giấy, cách ăn mặc như một quý công tử, bất giác thấy buồn cười.

Tiêu Lạc Vân không hề thoải mái như tôi, nàng dựa vào tảng đá lớn nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt nhợt nhạt. Nhưng cho dù đã mặc nam trang vẫn khó có thể che được vẻ đẹp khuynh thành tuyệt thế của nàng.

Tôi nắm chặt thanh Ly Thương Kiếm trong tay áo, lẩm bẩm nói với ánh trăng: “Trường Cung, có những lời thiếp không cam tâm nói ra. Nhưng Tiêu Lạc Vân, nàng thực sự là nữ tử có thể xứng đôi với chàng. Chỉ hy vọng lần này chúng ta đều vượt qua khó khăn, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy chàng hạnh phúc.”

6.

Quay lại Tiểu Xuân Thành, nơi này vẫn ấm áp như mùa xuân.

Lúc này đang là ban ngày, tôi và Tiêu Lạc Vân cùng một đoàn thương buôn từ ngoài vào thành, bởi vậy không gặp trở ngại gì. Tiêu Lạc Vân nói nàng có cách lấy được tấm bản đồ kiến trúc ban đầu của Tiểu Xuân Thành, nhưng giờ phải đi tìm một cổ nhân mới lấy được. Thế là tôi ở lại khách điếm, tiết trời cuối thu đầu hạ lúc nào cũng dễ chịu, tay tôi cầm quạt giấy, giả bộ như một phú gia công tử đi dạo trên phố phường, nhưng phát hiện ra trên đường có rất nhiều người nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ. Tôi không hiểu nguyên do, còn đang kinh ngạc nhìn lại thì trong một con ngõ nhỏ bỗng dưng có mấy người trông có vẻ giống quan binh xông ra, kẻ đi đầu chặn tôi lại, thái độ vô cùng cung kính:

“Vị công tử này, xin hãy theo chúng tôi một chuyến!”

Tôi ngơ ngác, cứng họng nói:

“Bốn công tử không trộm không cướp, các người dựa vào gì mà bắt ta?”. Người đó cũng không nói gì nhiều, quay người dẫn tôi đi vào một con phố lớn, giơ tay chỉ: “Khắp thành đều dán họa tượng ngài, chẳng nhẽ ngài không nhìn thấy sao?”

Tôi theo tay hắn chỉ nhìn ra, bất giác kinh ngạc. Khắp tường thành đều dán họa tượng của một nam nhân thanh tú, ăn mặc như tân lang, nhưng gương mặt ấy rõ ràng là tôi. Tôi hít sâu một hơi, biết rằng có nói nhiều cũng vô dụng, đành nói:

“Được rồi, ta đi theo các người!”. Nói rồi tôi phát mạnh tay áo, ném ra một nắm bột đá đã giấu trong tay áo từ lâu, quay người chạy vào đầu khác của ngõ nhỏ. Trước mắt lóe lên một tia sáng màu xanh lục, rồi bỗng dưng có một bóng người nhỏ thó chặn trước mặt tôi. Thiếu niên này mặc bộ cảm y màu xanh khói, như một cây ngọc chưa trưởng thành, thanh tú, yếu ớt, có vẻ gì đó như thiếu nữ, lại mang một sự đáng yêu mà ai ai cũng thích, trông rất là quen mắt. Cậu nhìn tôi, khóe miệng nở một nụ cười không rõ hàm ý, hất cằm nói:

“Này, người về rồi hả?”

Tôi nhìn cậu một lúc lâu mới nhớ ra hôm đó, tôi trong trang phục tân lang từng trêu chọc cậu thiếu niên này, cậu từng nói không cho tôi bước vào Tiểu Xuân Thành nữa bước. Còn nhớ biểu cảm đáng yêu của cậu ta khi đó mặt nhìn tôi, bởi vậy hoàn toàn không để bụng lời uy hiếp của cậu, ai ngờ việc đầu tiên khi vào Tiểu Xuân Thành là bị cậu ta truy nã.

Tôi lùi về phía sau một bước, cười khan một tiếng, nói:

“Vị công tử này, ngày trước đều là hiểu lầm, cậu hà tất phải để bụng như thế?”

Cậu thiếu niên bật cười ngạo mạn, mặt tươi như hoa, đưa tay nắm lấy cổ tay tôi:

“Người đi theo ta!”

Đương nhiên là tôi không chịu nghe lời, đang định giằng ra thì bỗng dừng nghe thấy tiếng cậu ta thở dài sau lưng:

“Sao không chịu nghe lời hả?”. Nói rồi sống lưng tôi đau nhói, trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.

Xung quanh vang lên tiếng nước chảy róc rách, chỉ nghe thôi đã thấy thật mát mẻ. Tôi mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường tre thật dễ chịu, căn phòng rất rộng, tầm nhìn khoáng đạt, có thể nhìn thấy giả sơn, đài phun nước được thiết kế vô cùng công phu ở tiểu viện bên ngoài, bọt nước bắn lên khắp nơi, nghe thật vui tai, hai bên là rừng trúc được cắt tỉa gọn gàng, màu xanh mát mắt.

Tôi dụi mắt, tưởng rằng đây là một giấc mơ, nhưng trong bụng vang lên tiếng òng ọc, cảm giác đói kéo tôi về hiện thực. Nghĩ kỹ lại, có lẽ đã lâu lắm rồi mình không ăn một bữa cơm tử tế. Bên cạnh bay tới mùi thơm thoang thoảng của cơm, tôi quay đầu nhìn sang, thấy một tiểu a hoàn đang bê một cái khay đi ngang người tôi, dường như đang cố ý dẫn dụ tôi, vừa đi vừa dừng, sau đó đi vào hành lang bằng gỗ bên ngoài.

Tôi nghĩ bụng, đúng là ấu trĩ, lại dùng đồ ăn để cám dỗ tôi, ai biết trong đó có hạ độc hay không. Để xem người dẫn ta đi đâu. Thế là tôi ra bộ như cần câu, theo tiểu a hoàn đó ra khỏi phòng, đi tới một ngã rẽ trên hành lang thì tầm mắt bỗng mở rộng ra, ở đó có một động thiên khác. Trên ngọn giả sơn có một ngọn thác chảy xuống, thiếu niên áo xanh bắt tôi đến đang ngồi bên thác nước, nghịch mấy bông thược dược trong tay, dứt từng cánh hoa thả vào dòng nước.

Chính là thiếu niên từng bị tôi trêu chọc. Thực ra hắn trông khá được, thêm vào đó là khung cảnh đẹp của buổi sáng nay tạo thành một cảnh tượng rất đẹp. Gương mặt ngọt ngào như ngọc, hoa rơi nước chảy, mùi hương của thược dược, tôi mỉm cười, nói:

“Mệnh mong vui thích hẳn là. Gái trai sánh bước lâu la đi cùng. Dịp may đưa cột vui chung. Tặng nàng thược dược trao lòng mến yêu”[5]. Đây là câu thơ trong bài “Trần Vĩ 2” trong Thi Kinh, cậu từng nghe nói chưa? Không biết tiểu công tử đã để mắt tới cô nương nhà nào?”

[5]. Bài thơ Trần Vĩ 2 trích trong Thi Kinh, dịch thơ Tạ Quang Phát.

Chàng thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt lóe lên một vẻ kỳ dị, khóe môi nhếch lên:

“Không ngờ người còn từng đọc cả sách nữa. Thật là khiến ta ngạc nhiên!”

Tôi thoáng khựng lại, nghĩ bụng giờ mình đang cái nam trang, sao ánh mắt hắn nhìn tôi có vẻ gì đó thật ám muội? Tôi cười khan một tiếng, nghĩ bụng, giờ tôi nằm trong tay hắn, không biết đang ở tình trạng nào, tốt nhất là cứ xây dựng mối quan hệ tốt với hắn, thế là nói:

“Thược dược là loài hoa định tình, cậu dứt cánh nó như thế, chẳng lẽ là tình cảm không thuận lợi sao? Ca ca cũng là người từng trải, biết đâu có thể chỉ bảo cho cậu”. Lúc này mũi tôi lại ngửi thấy mùi thơm quyến rũ, tôi đói đến mức khó chịu, bèn lại gần đón lấy cái khay trong tay a hoàn kia nói: “Thức ăn này cậu hạ độc chưa? Ta ăn trước nhé, nếu không may trúng độc thì cậu nhớ cho ta thuốc giải.”

Lại gần mới thấy, tiểu a hoàn đó trắng trẻo xinh xắn, nàng ta ngược mắt nhìn thiếu niên lục y một cái, mặt ửng hồng. Tôi cười thầm trong lòng, bê khay thức ăn về chiếc ghế gỗ ăn uống ngon lành. Lát sau, nửa bát cơm còn chưa kịp xuống tới bụng thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng thứ gì đó xé gió, ngay sau đó là một tiếng hét lạnh lốt, tôi thất kinh đứng bật dậy, quay đầu thấy đôi mắt của tiểu a hoàn đó đã bị hai cột băng xuyên qua, máu me be bét, tôi thấy cảnh tượng đó, nỗi sợ hãi vang lên, chưa kịp thét lên thì đã đứng không vững, phải chống tay vào cạnh bàn nôn thốc nôn tháo.

Tròng mắt của a hoàn đó rỉ máu, va đụng lung tung như con ruồi không đầu, giấy sau ngã nhào ra đất, máu tươi theo hai hố mắt sâu hoắm chảy khắp mặt, nhuộm đỏ cả mặt đất, thiếu niên lục y cau mày, quát:

“Người đâu, thu dọn chỗ này cho sạch sẽ. Nữ nhân thật phiền phức, chết rồi mà còn bần!”

Câu này thốt ra nghe bình thường như thể đang thảo luận chuyện thời tiết, tôi nghe mà nổi da gà. Nôn tới khi bụng không còn thứ gì, mới ngẩng đầu lên nhìn hắn, run rẩy hỏi:

“Vi sao lại giết nó?”

“Ta ghét nữ nhân!”. Thiếu niên lục y tiếp tục nghịch bông hoa thược dược trong tay: “Càng ghét bọn chúng dùng ánh mắt buồn nôn nhìn ta.”

Biến thái, tôi thầm chửi một tiếng trong lòng, cúi người nhìn bộ y phục trên người mình, bỗng dừng hiểu ra vì sao hắn giữ tôi tới giờ này. Bởi vì trong mắt hắn tôi không phải là nữ nhân. Tôi hít sâu một hơi, nói:

“Cậu bắt ta tới đây làm gì? Không có chuyện gì thì ta cáo từ trước đây!”

Thiếu niên ném bông hoa thược dược trong tay lên, ngón tay thon dài hơi cong lại, những giọt nước đang chảy trên ngọn giả sơn lập tức đóng lại thành cột băng nhỏ bay tới, găm bông hoa kia lên cành cây, giọt băng soi lên màu đỏ rực của bông hoa, tạo lên một vẻ đẹp lạnh lùng. Thiếu niên lục y nắm cổ tay tôi, chỉ:

“Người xem, đẹp không?”

“Ta không biết!”. Bàn tay hắn rất lạnh, tôi thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, đẩy tay hắn định chạy, hắn vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, cúi đầu nhìn tôi, nói:

“Bình sinh ta ghét nhất là ai đụng vào người ta. Bất cứ ai từng đụng vào da ta, ta đều chặt tay của kẻ đó.”

Lúc này một nửa người tôi đã bị ôm trong lòng hắn, nghĩ bụng giờ thì xong rồi, tính theo cách đó thì trên người tôi còn lại cái gì? Giấy giụa một lúc định thoát ra khỏi tay hắn nhưng càng bị ôm chặt hơn:

“Người là người đầu tiên dám nói chuyện với ta như thế. Cũng là người đầu tiên tự ý chạm vào người ta mà còn sống”. Trong giọng nói của hắn có một nụ cười ám muội, khiến tôi bất giác dựng tóc gáy, môi hắn chạm vào tai tôi, nói: “Lẽ ra khi đó ta nên giết ngươi, nhưng không biết vì sao lại không hạ thủ. Ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện đó, nên mới dán hình ngươi khắp thành, nghĩ bụng nếu ngươi quay lại Tiểu Xuân Thành, chắc chắn ta sẽ không cho ngươi thoát khỏi tay ta.”

Tôi nghiêng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt thiếu niên đó lóe lên một vẻ căm ghét tột độ, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi. Tôi thật hối hận, khi đó tưởng rằng hắn chỉ là một đứa trẻ dễ bắt nạt, ai ngờ gây ra hậu quả ngày hôm nay.

Lúc này, những cánh hoa thược dược bị cột băng găm vào gốc cây ban nãy đột nhiên bay lên, nhất tề cắm vào lưng tôi, một bóng áo trắng trên không bay xuống, kéo tôi khỏi vòng tay hắn, tay áo phất lên, lại có vô số cánh hoa nữa tạo thành mê trận bay về phía thiếu niên áo xanh, giọng nói của Tiêu Lạc Vân lạnh lùng:

“Gia Cát Vô Tuyệt, nếu bây giờ ngươi thả Lan Lăng Vương thì ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Tôi nghe tiếng sừng sốt, hóa ra tên tiểu tử lục y mặt búng ra sữa này chính là một trong Thiên Vô Tứ Tôn, Tiểu Xuân Thành Thành chủ Gia Cát Vô Tuyệt? Giọng nói của Tiêu Lạc Vân trở nên phân hận:

“Nếu không ta sẽ không để sót một con gà con chó trong Tiểu Xuân Thành ngươi!”

Gương mặt nhỏ nhắn như tượng tạc bằng ngọc của Gia Cát Vô Tuyệt nở một nụ cười thần nhiên, nắm ngón tay chỉ vào đầm nước, hơi cong lên, lập tức vô số mảnh băng nhỏ bay lên, nhắm chuẩn vào Tiêu Lạc Vân và tôi, nói:

“Tiêu Lạc Vân, ngươi chẳng qua chỉ là một hoa yêu nhỏ bé, sao dám nói chuyện với ta bằng khẩu khí đó? Và lại nếu ngươi có bản lĩnh đó thì đã không bị ta lấy mất Hoa tình Tuyệt phách rồi.”

Tiêu Lạc Vân như bị động tới nỗi đau sâu thẳm trong trái tim, gương mặt xinh đẹp ánh lên vẻ đau khổ. Tôi thấy khí thế sắp bị áp đảo, nghĩ bụng nàng ta là đồng bọn của mình, tôi cũng nên giúp đỡ, bèn vung Ly Thương Kiếm trong tay áo lên, vốn định dọa Gia Cát Vô Tuyệt, ai ngờ những mảnh băng đó bị kiếm khí của tôi đánh vỡ vụn, hóa thành băng vụn rơi xuống đất.

Gia Cát Vô Tuyệt thất kinh, hét lên:

“Tại sao Ly Thương Kiếm lại trong tay ngươi?”

Tôi không trả lời, vung tay chặt về phía gốc cây hòe to lớn, Gia Cát Vô Tuyệt đứng sau gốc cây, lúc này đang vội vàng trốn đi, Tiêu Lạc Vân vung tay, vô số bông hoa hòe lao vút lên trời, trong rừng cánh hoa, Tiêu Lạc Vân kéo tay tôi, nhảy vào đầm nước bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Đến không lời, đi không tiếng

1.

Tôi biết bơi một chút, nhưng không giỏi. Dưới làn nước tối tăm và lạnh lẽo, tôi chỉ mặc cho Tiêu Lạc Vân dẫn đi, chui vào một thông đạo bên trong. Tóc và y phục của tôi đều sưng nước, tôi lau mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra đây là một nơi sáng sủa, hai bên vách đều có những ngọn đèn lồng lớn, và vô số chậu hoa điểm xuyết dọc đường, ngoài cửa dòng suối chảy thẳng xuống như thác, nhưng không đổ vào đây mà tạo thành một bức rèm nước.

Cả người tôi đã ướt sũng, hơi lạnh, Tiêu Lạc Vân lục tìm một gói giấy dưới gốc trúc ở chân tường, lấy ra một bộ nữ trang, đưa cho tôi:

“Ta đã lấy được sơ đồ Tiểu Xuân Thành, biết rằng nếu muốn thoát khỏi tai mắt của Gia Cát Vô Tuyệt để tới “Thủy vực” thì cách duy nhất là đường thủy”. Tiêu Lạc Vân cũng cởi bộ y phục ướt ra, thay vào một bộ khô ráo, nói: “Cô chắc đã phát hiện ra, Gia Cát Vô Tuyệt có khả năng thao túng nước và băng. Thủy vực là một tòa cung điện dưới lòng đất, bên trong có huyền băng ngàn năm cứng nhất trên đời. Năm xưa khi hắn cướp Hoa tình Tuyệt phách trong người ta chính là ở đây”. Trên mặt Tiêu Lạc Vân lóe lên một vẻ đau khổ, ngừng lại rồi nói: “Thiên Vô Tứ Tôn chỉ có mình hắn là có khả năng hoàn thành việc này, bởi vậy hắn chẳng coi những người khác vào đâu. Cũng may hắn với Hương Vô Thần trở mặt với nhau, nếu không thì tôi và cô đối đầu với cả Thiên La Địa Cung chắc chắn là không có phần thắng.”

Tôi càng nghe càng mơ hồ, hỏi:

“Hoa tình Tuyết phách rốt cuộc là thứ gì? Làm thế nào mới lấy ra được? Có quan hệ gì với huyền băng ngàn năm?”

Tiêu Lạc Vân nhìn sâu vào mắt tôi:

“Lát nữa cô sẽ thấy, nếu cô cũng biết Trường Cung phải chịu đựng nỗi đau khổ như thế nào thì chắc chắn cô sẽ hối hận vì không sớm tới cứu chàng”. Nàng xoa lên vết thương trên ngực nói: “Khi đó thậm chí ta còn hy vọng là mình hãy chết đi. Thì ra nỗi đau trên cơ thể có thể khiến người ta phát điên.”

Đứng trước là một thông đạo dài và hẹp, hơn nữa càng lúc càng sáng. Từ xa có thể thấy tầng đầu thông đạo phát ra ánh nước màu bạc, quả không hổ danh với cái tên “Thủy vực”. Tiêu Lạc Vân lấy ra một tấm bản đồ, nhìn vào đó rồi nói:

“Kỳ lạ, đứng trước là cửa vào phía Tây của Thủy vực, theo lý mà nói phải có người trông coi mới đúng”. Nói rồi nàng phát tay áo, những ngọn đèn lồng hai bên đều bị dập tắt: “Thế này người khác không nhìn thấy chúng ta, sẽ thuận lợi hơn!”

Lúc này mắt tôi còn chưa thích nghi với bóng tối, bên tai bỗng vang lên tiếng “chứ”, mấy mảnh băng lướt qua người tôi, hình như không chủ động định bắn trúng tôi. Cách đó không xa vang lên tiếng nói quen thuộc của thiếu niên:

“Thủy vực không phải là nơi người bình thường có thể bước vào. Các người bước thêm một bước thì đừng trách ta không khách sáo nhé!”

Tiêu Lạc Vân lao nhanh về vách tường bên trái, nắm lấy đốt thứ ba từ dưới lên của một cây trúc xanh vạm vỡ, tiếng ầm ầm vang lên, một mặt tường băng sau lưng chúng tôi nhanh chóng trượt xuống, ngăn Gia Cát Vô Tuyết và tùy tùng của hắn ở đầu bên kia. Tường băng rất mỏng, bên đó thấp sáng đèn, có thể soi rõ chiếc cấm bảo màu xanh khói của Gia Cát Vô Tuyết, hắn đứng đối diện chúng tôi qua lớp tường băng, thong thả nói:

“Này, nói ra ta còn chưa kịp hỏi tên người!”

“Người không cần biết tên ta. Người chỉ cần biết, ta không phải người người cần tìm!”. Đối diện với gã thiếu niên tưởng tôi là nam nhân và có hứng thú với tôi này, tôi thực sự không biết nên làm thế nào, Tiêu Lạc Vân kéo tôi bay nhanh về phía trước, vừa chạy vừa nói:

“Mặt tường băng này là cơ quan của Thủy vực, cho dù Gia Cát Vô Tuyết muốn đục xuyên qua nó cũng cần một chút thời gian.”

Ánh sáng màu bạc trước mặt càng lúc càng gần, Tiêu Lạc Vân lại đưa tôi rẽ vào một con đường nhỏ ở gần đó, hai bên là vách đá thô ẩm ướt, chúng tôi đi vô cùng khó khăn. Bỗng dưng nàng hỏi tôi:

“Nguyên Thanh Tòa, giả sử hôm nay có chết ở đây thì cô có hối hận vì đã yêu Lan Lăng Vương không?”

Tôi thoáng sửng sốt, nói:

“Thực ra hối hận hay không thì đã sao? Yêu một người không nên yêu, ai mà chẳng từng hối hận hàng ngàn hàng vạn lần trong tim. Nhưng khi chàng vẫy tay thì vẫn chạy đến như một con ngựa. Ta không biết ta còn yêu chàng hay không, nhưng tất cả đều đã xảy ra, ta không muốn dùng hai chữ hối hận để gây khó dễ cho bản thân.”

Trong bóng tối, tôi có thể cảm thấy Tiêu Lạc Vân nghiêng đầu nhìn tôi, hàm ý khó hiểu. Rất lâu, rất lâu sau, nàng nói:

“Đây là đường tắt đi tới trung tâm của Thủy vực. Cẩn thận đấy!”. Nói rồi nàng túm lấy tay tôi bay vọt lên, như thể bay vào một cầu trượt rất hẹp, hai bên là băng, cái lạnh thấu xương. Đại để là trượt như thế khoảng một khắc, tôi và Tiêu Lạc Vân cùng ngã xuống đất, nhưng không thấy đau.

Đây là một không gian rất rộng lớn, dưới đất có một lớp tuyết dày. Xung quanh đều là băng mỏng trong suốt, điều kỳ lạ là nhiệt độ trong phòng không quá thấp. Đưa mắt nhìn quanh, thì ra là một hồ nước nằm ở góc Tây Bắc, ở đó chứa đầy một chất nước màu vàng cam, hơi giống nhàm thạch, đang tỏa khói nghi ngút. Ở giữa có một bức tượng điêu khắc bằng băng rất to, bên trong hình như chứa cái gì đó, nhưng đứng ở chỗ tôi nhìn không rõ.

Đây đúng là một nơi kỳ lạ, tôi nghĩ.

Nơi cả băng và lửa cùng tồn tại.

2.

Tiêu Lạc Vân chạy nhanh về tầng băng hình chữ nhật ở giữa đại sảnh, bỗng dưng rơi lệ xuống đất, ánh mắt ánh lên vẻ đau thương. Tôi đột nhiên đoán ra, chắc chắn Lan Lăng Vương ở trong đó, nàng thấy chàng phải chịu khổ nên mới đau lòng như vậy. Nàng ta thực sự rất yêu chàng. Trong khoảnh khắc đó, tôi gần như bị ánh mắt đó làm cho đau nhói. Từng bước, từng bước đi tới trước tầng băng, trong lòng buồn vui lẫn lộn, ánh mắt dần dần hiện lên gương mặt khuyên thành tuyệt đại của Lan Lăng Vương đang say ngủ.

Chàng vẫn mặc bộ y phục màu trắng hơn tuyết nằm trong tầng băng hình chữ nhật trong suốt, khắp người ánh lên tia sáng màu bạc như sao. Gương mặt trắng bệch dường như đã không còn sự sống. Tim tôi đau nhói, lại gần vỗ mạnh lên vách băng mấy cái, nói:

“Gia Cát Vô Tuyết là gã khốn nạn, sao lại nhốt chàng ở đây?”

Tiêu Lạc Vân lau những giọt nước mắt, đáng vẻ yếu đuối rung động lòng người, đưa tay chỉ về phía đối diện tầng băng, trong mắt ẩn chứa một nỗi đau:

“Băng châm trên tảng băng này đều được làm từ huyền băng ngàn năm, còn cứng hơn cả đá kim cương. Gia Cát Vô Tuyết dùng nó để xuyên vào xương cốt ta, lấy Hoa tinh Tuyết phách”. Nàng ngừng lại, nghiêng rằng nói tiếp: “Cái nỗi đau xé ruột xé gan ấy nóng bừng như bị lửa thiêu. Khi xuyên vào xương sẽ sinh ra nhiệt độ cao, cơ thể bình thường của con người hoàn toàn không thể chịu được, thậm chí còn có thể chết, thế nên khi xuyên xương phải ở trong nước. Cô biết đó là cảm giác gì không? Nước xung quanh đều sôi sùng sục vì nóng, xương ở lồng ngực bị mở ra, cô được tận mắt nhìn thấy mọi thứ, nhưng chỉ hận rằng mình không thể lập tức chết đi”.

Nước hấp nhiệt tốt, là một nguyên liệu tốt để hấp thu nhiệt lượng. Tôi tưởng tượng cái nhiệt độ có thể khiến nước sôi sùng sục, huyền băng xuyên xương sẽ có nỗi đau như thế nào. Băng hòa hòa quyện, người bình thường hoàn toàn không thể chịu đựng được, chỉ nghĩ thôi đã không rét mà run. Tôi bắt giắc vỗ mạnh vào vách băng đang phong tỏa Lan Lăng Vương, hét:

“Cô mau nói cho ta biết, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cứu chàng từ trong đó ra?”

Sắc mặt Tiêu Lạc Vân nhợt nhạt, nhếch môi cười:

“Chúng ta đã từng nói, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Nhưng ta thà mình chết trước.”

Tôi nhìn gương mặt đẹp như hoa của Tiêu Lạc Vân, bỗng dưng thấy cảm động vì câu nói này, tim bất giác thấy cay cay, không hiểu vì sao. Tôi từng tưởng rằng mình có tình cảm sâu đậm với Lan Lăng Vương, nay mới vỡ lẽ ra, thực ra tôi chẳng qua chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời chàng thôi. Tình cảm của nàng dành cho chàng luôn nhiều hơn tôi.

Lúc này, xung quanh bỗng dưng vang lên tiếng động rất to, cánh cửa đá đại lý ở phía Nam bị đẩy ra, Gia Cát Vô Tuyết mang gương mặt lạnh lùng xuất hiện, sau lưng là vô số tùy tùng. Ánh mắt hắn rơi lên bộ trang phục trên người tôi, thoáng giật mình. Tôi nắm chặt thanh Ly Thương Kiếm, đi tới trước mặt hắn, đứng đối diện với hắn, đưa tay tháo sợi dây lụa buộc tóc xuống, nói:

“Nhìn rõ chưa? Ta là nữ nhân!”. Gương mặt bùng ra sữa của hắn ánh lên vẻ kinh ngạc, khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, khi đó chỉ tưởng hắn là một đứa trẻ đáng yêu, không ngờ hôm nay lại đứng đối đầu nhau như thế này.

“Thế nên ta mới nói, ta không phải người ngươi cần tìm”. Tôi nắm chặt sợi dây buộc tóc trong tay, mái tóc dài ướt sũng buông ra sau lưng, tôi hơi giơ Ly Thương Kiếm lên: “Bây giờ, kết thúc đi!”. Nói rồi, tôi dùng sợi dây buộc chặt cán Ly Thương Kiếm vào tay mình, vung mạnh một cái, những bông tuyết dưới đất bay lên, người của Gia Cát Vô Tuyết xông vào đánh nhau với tôi, trong phút chốc tiếng hô giết vang lên chấn động, máu bắn tứ tung, trong lòng tôi chỉ có một suy nghĩ dù gì tôi cũng chẳng thể nào sống ra khỏi nơi đây, ít nhất cũng phải để Lan Lăng Vương bình an vô sự.

Khung cảnh trở nên hỗn loạn, Ly Thương Kiếm vô cùng sắc bén, công lực của Đào Hoa trong cơ thể tôi cũng được đánh thức, bị vô số người tấn công nhưng tôi vẫn bình thản đối phó. Gia Cát Vô Tuyết thì sững sờ đứng yên, nhìn tôi từ xa. Bộ cảm bào màu xanh khói trông như lá trúc thoát ẩn thoát hiện, trong mắt hắn hình như có sự hoang mang. Tôi quay đầu nhìn Lan Lăng Vương, thấy khối băng khổng lồ ấy đã tan chảy quá nửa, chất lỏng màu hồng chảy ra từ vết thương nơi cổ tay Tiêu Lạc Vân, gương mặt nàng đã hầu như không còn huyết sắc.

Lúc này, bỗng dưng có một tên lâu la cao lớn tới chỗ tôi, tôi còn chưa kịp vung kiếm thì hắn đã túm lấy tôi như túm một con kiến rồi giơ tôi lên không trung, quay vài vòng rồi ném đi.

Tôi bị xoay vài vòng chóng mặt hoa mắt, cố đứng thẳng lên nhưng bị thi thể dưới chân túm lấy suýt thì ngã nhào ra sau. Mái tóc dài sau lưng “xoẹt” một tiếng, như bị cái gì đốt cháy. Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra mình đang đứng bên hồ nam thạch ở góc Tây Bắc, tóc dài bị nam thạch ăn mòn, trong phút chốc đã ngắn đi một nửa. Tôi thất kinh, còn chưa kịp trốn thì bên cạnh có một người đẩy tôi xuống, tôi đứng không vững, cả người ngã nhào ra sau.

Đúng lúc này một bóng áo xanh lướt qua, thiếu niên đó ôm lấy hông tôi đứng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, gương mặt trắng trẻo của hắn vô cùng anh tuấn, ở rất gần tôi, tôi giữ lấy vai hắn theo bản năng, ngỡ ngàng:

“Sao lại cứu ta?”

Hắn nhìn sâu vào mắt tôi, đôi mắt trong trẻo ánh lên một vẻ mơ hồ:

“Ta không biết! Ta chỉ biết là không muốn ngươi chết”. Tiếng cuối cùng không phát ra sóng âm, bỗng dưng tròng mắt của Gia Cát Vô Tuyết như bị phóng to, hiện lên gương mặt bối rối của tôi, bàn tay hắn âm ỉ, một thanh trường kiếm từ sau lưng đâm xuyên qua bụng hắn, tôi nhìn qua vai hắn, thấy gương mặt oán hận của Tiêu Lạc Vân, nàng nhìn tôi, rồi quay người đi về phía tảng băng.

Tôi ôm Gia Cát Vô Tuyết ngã ngửa ra đất, rất lâu không thể cựa quậy. Cái cây ngọc trông có vẻ non nớt, yếu đuối này thế là đã chết rồi ư? Thiếu niên mặt hoa da phấn cuồng ngạo và độc ác, hắn nói, ta chỉ biết, ta không muốn ngươi chết, bàn tay hắn yên lặng trong giây lát, rồi phần hận lao về phía tôi, tiếng hét kinh thiên động địa. Tôi cuộn tròn mình, ôm chặt bụng, bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi.

Bên tai vang lên hai tiếng chim kêu xé gió, một đen một trắng lao nhanh vào tảng băng phong tỏa Lan Lăng Vương, trên vách băng lập tức hiện lên nhiều vết nứt, chất lỏng màu hồng vẫn chảy, sau vết nứt từ trên xuống dưới, “bùm” một tiếng, tảng băng tách đôi ra. Lan Lăng Vương đang say ngủ rơi từ trong tảng băng xuống, được Tiêu Lạc Vân ôm chặt vào lòng. Lúc này, tên lâu la cao lớn ban nãy không hiểu vì sao lại tới bên cạnh tôi, múa đao chém xuống, tôi định tránh nhưng chẳng còn sức lực nữa, bỗng dưng một sợi lông công bay tới chặn lại thanh đao, ngay sau đó, thanh đao như mảnh băng, vỡ tan thành mảnh mảnh.

Giọng nói của Hương Vô Thần vang lên bên tai tôi, ông ta nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, hỏi:

“Thanh Tỏa, cô không sao chứ?”

Tôi yếu ớt lắc đầu, đang định nói gì đó thì thấy mười hai hồng y thị nữ từ trên không bay xuống, tiếng cổ cầm vui tai vang lên, khúc nhạc bay bổng, bạch y nữ tử đứng giữa đám thị nữ, nhấc tay áo lên, khinh bỉ nhìn tôi một cái, nói:

“Vô Thần, sao chàng lại trước ta một bước tới coi náo nhiệt vậy? Tuy rằng Gia Cát Vô Tuyết có thù với chàng, nhưng dù sao hắn cũng là người của Thiên La Địa Củng chúng ta, chàng không thể đứng sai bên được”. Nói rồi, bà ta chẳng buồn quay đầu, ôm cây đàn, sau tiếng đàn để nghe ngấm ngùi, đột nhiên dây đàn hóa thành rất nhiều đạo ánh sáng màu trắng bắn lên không trung, lao thẳng về hướng Lan Lăng Vương, tôi thất kinh trong lòng, nhưng lúc này lực bất tòng tâm.

Lúc này, gương mặt Tiêu Lạc Vân đã trắng bệch như tờ giấy, không còn sức đối kháng với người khác. Nhưng tiếng đàn của Diệu Vô Âm không làm nàng bị thương, Lan Lăng Vương chậm chậm mở mắt, đôi mắt đẹp như nhật nguyệt sáng bừng, đưa tay ra gạt cây đàn của Diệu Vô Âm đi. Trong khoảnh khắc, sống mũi tôi cay cay, nghẹn ngào, không nói được gì.

Hương Vô Thần đứng lên, múa lông công bay tới bên Diệu Vô Âm nói:

“Đã có vết xe đổ của Gia Cát Vô Tuyết, ta sẽ không để Huyền Vũ thức tỉnh lại đâu!”. Nói rồi ông ta đưa tay chỉ tôi: “Nguyên Thanh Tỏa có ơn với ta, cho dù thế nào lần này ta cũng phải bảo vệ nàng ta chu toàn.”

Nước mắt tôi bỗng dung rơi không dừng lại được, vì sao tôi lại nợ ân tình của nhiều người đến thế? Đời này tôi có cơ hội trả hết không? Trong tầm mắt mờ hồ, mọi âm thanh đều xa rời tôi. Trong lúc hoảng hốt, hương thơm của chàng bay tới. Lan hoa giả, vương giả chi hương, tôi ngẩng đầu lên, loáng thoáng thấy sự dịu dàng lóe lên trong ánh mắt chàng, chàng giờ tay về phía tôi:

“Thanh Tỏa, nàng chịu khổ rồi!”

Tim tôi chua xót, nước mắt như mưa, nhưng không nắm tay Lan Lăng Vương, chỉ nghiêng đầu nhìn Tiêu Lạc Vân, nàng lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm khó đoán.

Tôi cố ép mình đứng lên, đi vòng qua Lan Lăng Vương, tới chỗ Hương Vô Thần, tôi chảy nước mắt níu tay áo ông:

“Ta không cần ông bảo vệ ta chu toàn. Ta chỉ cần ông bình an là được!”. Nói rồi, tôi quay đầu nhìn Lan Lăng Vương, gương mặt chàng thật vô cùng quen thuộc, nhưng bỗng dung lại trở nên xa lạ, dường như thời gian đang trôi ngược, quay về lần đầu tôi và chàng gặp nhau.

3.

Trời đã tối, xung quanh mù mịt, tôi nằm trên lưng Hắc Linh, tay ôm bụng, bất động. Bạch Linh đưa Lan Lăng Vương và Tiêu Lạc Vân bay ngay sau lưng chúng tôi, trong màn đêm, màu lông trắng vô cùng nổi bật, tôi len lén quay đầu nhìn họ, tâm trạng rối bời.

“Thà ta xuống đi, Hắc Linh!”. Trước mặt là một ngã tư đường, đi nước Tề thì hướng về phía Bắc, đi nước Chu thì hướng về phía Tây. Hắc Linh nghe lời chậm chậm hạ cánh xuống một thảo nguyên mềm mại.

Đây là ngọn núi nằm ngược gió, cách Tiểu Xuân Thành không xa lắm, bởi vì trên núi có suối nước nóng chảy qua nên thời tiết ấm áp như mùa xuân. Tôi nghĩ, có lẽ cũng chẳng cần cáo biệt, nên chỉ nói với Hắc Linh:

“Đường đi nước Tề xa xôi, một mình Bạch Linh phải chờ hai người trong thời gian dài có lẽ là không chịu được, người giúp nó đưa họ đi đi!”. Nói rồi tôi quay người định đi, chính giọng nói của chàng, nhẹ nhàng nhưng như một đòn đánh hiểm, giữ chân tôi lại. Chàng gọi tôi:

“Thanh Tỏa!”

Tôi không quay đầu, lưng quay về phía chàng, mái tóc dài buông xõa, vạt áo bay lên. Chắc chắn lúc này trông tôi rất thảm hại, nhưng thực ra sự thảm hại của tôi không chỉ là những gì mà chàng nhìn thấy. Còn cả trái tim một mối chỉ muốn được về nhà.

“Nàng có đồng ý theo ta, làm Lan Lăng hoàng phi không?”. Giọng nói của chàng vẫn thật dịu dàng, nhưng ẩn chứa trong đó một sự kiên định vô hình.

Tôi chưa từng nghĩ rằng, vào giờ phút này, chàng lại nói với tôi những lời này. Tim tôi thất lại, quay đầu nhìn chàng, hoa lê bay nhẹ như mưa, che mờ đôi mắt tôi, mặt đất phủ đầy những cánh hoa mềm mại, tôi muốn đi về phía chàng, nhưng lại ngập ngừng bước chân, giọng nói nhỏ như không nghe rõ:

“Vì sao? Người cứu chàng là Tiêu Lạc Vân, không phải thiếp. Chàng không cần vì báo đáp ân mà nói với thiếp những lời như vậy.”

“Cho dù nàng tin hay không, hoặc có đồng ý hay không thì đây chính là suy nghĩ chân thực nhất của ta”. Lan Lăng Vương lại gần tôi, trong màn đêm mờ mịt, gương mặt anh tuấn của chàng như bị phủ bởi một màn sương mỏng, chàng nói: “Một năm trước ta tưởng nàng đã chết, ta không muốn phải trải qua tâm trạng đó thêm một lần nào nữa. Thanh Tỏa, hãy tin ta!”. Chàng nhìn vào mắt tôi, ánh mắt đó khiến tim tôi bất giác đau nhói. Liếc nhìn Tiêu Lạc Vân đứng ở đằng xa, điềm tĩnh nhìn chúng tôi.

Tôi quay đầu đi, lắc đầu nói:

“Trường Cung, thiếp không tin chàng. Trong lòng chàng chưa bao giờ có thiếp. Nay chúng ta không thể quay đầu được nữa!”. Nước mắt tôi lại một lần nữa che mờ tầm nhìn, nỗi cay đắng trong tim trào lên, tôi cố giữ cho giọng nói bình tĩnh: “Có một người đang chờ thiếp quay về. Thiếp nợ chàng ấy quá

nhieu, cho dù có chết thiếp cũng phải về bên người đó.”

Tôi đi được vài trượng, quay đầu dùng chút sức lực cuối cùng của mình, nở một nụ cười rạng rỡ:

“Sau này gặp lại!”

Tôi rẽ vào con đường khác, hy vọng chàng không nhìn thấy cái bóng của tôi.

Rất lâu, rất lâu, tôi trốn dưới một gốc hoa lê, trong bóng râm của gốc cây, tôi nhìn một con chim trắng, một con chim đen dần dần bay xa. Bàn tay tôi chậm chậm trượt xuống, ngã nhào ra đất.

Nhớ lại cảnh tượng cùng Tiêu Lạc Vân sánh vai bước đi trong Thủy vực khi đó, nàng bỗng dưng hỏi tôi:

“Nguyên Thanh Tỏa, giả sử hôm nay cô chết ở đây, cô có hối hận vì đã yêu Lan Lăng Vương không?”

Nếu tôi nói rằng tôi hối hận thì khi đâm chết Gia Cát Vô Tuyết, nàng có đồng thời cũng đâm xuyên bụng tôi? Bàn tay tôi run rẩy dịch ra, vì luôn dùng lực nén chặt vết thương nên máu không chảy ra nhiều lắm, nhưng con đau càng lúc càng dữ dội. Nhất là sau khi nghe những lời Lan Lăng Vương nói, dường như con đau đó còn lan rộng ra tim.

Bởi vì thiếp biết trái tim chân thực của nàng ấy dành cho chàng, bởi vì thiếp cũng hy vọng chàng hạnh phúc, thế nên thiếp không thể nào bày tỏ với chàng những điều này, không thể nói với chàng rằng nữ nhân đã dùng máu để đánh thức chàng ấy muốn thiếp chết. Thiếp đã không thể cùng chàng đi tiếp, chúng ta đã chẳng còn tương lai, thì hà cớ gì thiếp phải khiến chàng thất vọng, khiến mình chết trong nỗi hận vô bờ?

Thiếp nói thiếp không tin chàng, thực ra là lừa gạt chàng thôi. Nhưng có một câu nói là thật. Có một người đang chờ thiếp quay về. Thiếp nợ chàng ấy quá nhiều, cho dù có chết thiếp cũng phải về bên người đó.

Tôi cố lết về hướng nước Chu, trong đầu xuất hiện gương mặt cương nghị mà dịu dàng của Vũ Văn Dung trong Minh Nguyệt Hiên.

Có lẽ điều đáng tiếc nhất của đời người là dễ dàng từ bỏ những thứ không dễ từ bỏ. Hơn nữa lại còn cố chấp kiên trì với việc không nên kiên trì.

Giọt lệ làm mềm cả đất, máu chảy thành sông. Tôi bỏ được mười mấy trượng, trên mặt đất dính đầy vết máu của tôi. Cuối cùng tôi chẳng còn sức lực gì nữa, nằm ngửa trên đất, mệt mỏi tới mức cảm giác linh hồn mình đang bay lên. Bông hoa lê màu trắng như những đám mây lướt qua trước mắt, khiến tôi nhớ lại những ngày tháng rõ ràng còn đang ở trước mắt mà đã trở nên thật xa xôi.

Bỗng dưng tôi nhớ tới bài “Tổ Trung Tĩnh” của Lục Du:

“Cuộc đời khôn lường

Lòng gửi biên cương

Thân cỗi bến sâu.”

Hoa lê như tuyết, có vài cánh hoa đậu lên mặt tôi, nhồn nhột, hương thơm mê đắm.

Còn nhớ vườn lê ở Tề tướng phủ không? Những bông hoa lê trắng muốn được ánh tịch dương chiếu rọi, nhuộm hồng. Khi đó, tôi vì muốn phá rồi chàng với Nhan Uyển, giả bộ bất cẩn bị bông, ngã vào lòng chàng.

Hừ, rõ ràng là cố ý, lại còn giả bộ đưa tôi đi bôi thuốc bông. Khi đó Vũ Văn Dung sa sầm mặt, đẩy tôi ra, lạnh lùng đi về phía Bích Lê Trì. Chàng nói: “Nàng chẳng phải vốn chung tình với ta sao? Tối hôm đó khi ta ôm nàng, vì sao nàng lại khóc? Trong buổi gia yến ban này, vì sao nàng lại thị uy với ta? Giờ ta càng ngày càng ghét nàng, có lẽ, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ thương yêu nàng hơn”. Nói rồi hai bờ môi nóng bỏng nhẹ nhàng đặt lên má tôi, rất nhẹ và dịu dàng.

Đó có lẽ là lần đầu tiên chàng hôn tôi, bây giờ nghĩ lại, tưởng chừng chuyện đã xảy ra từ kiếp trước.

Còn nhớ chàng nói:

“Nguyên Thanh Tỏa, ta muốn nàng biết, mạng của nàng là của ta, ta muốn nàng sống thì sống, muốn nàng chết thì chết”. Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, gương mặt góc cạnh của chàng thâm trầm mà sâu lắng, phải rồi, suốt thì tôi quên, Vũ Văn Dung là người kiêu ngạo đến nhường nào, đâu có chuyện khờ sở khản cần tôi?

Nhưng chính người ấy cũng đã từng thể hiện sự dịu dàng vô hạn trước mặt tôi. Chàng vì tôi mà cho xây Vọng Tiên Lâu, vì tôi mà đoán được. “Thạch lựu chưa tàn, mai chớm chim. Yêu hoa son đã, bốn năm bông. Mặt trời ngả bóng, gió se sắt. Cánh lá xanh lấp ló những nụ hồng.”

Không những vậy mà đáp án còn ghi nhớ trong lòng. Vào mùa đó, chàng dùng những quả anh đào ngọt ngào dâng tới miệng tôi, dưới ánh mặt trời, chúng như một biển lựu ly lấp lánh.

Nước mắt tôi lặng lẽ lăn ra khỏi khóe mắt.

Loáng thoáng còn nghe chàng nói: “Thanh Tỏa, nàng biết không, nếu bây giờ là một giấc mộng thì ta thà không bao giờ tỉnh lại. Cuối cùng ta cũng biết, thì ra trong tim nàng có chỗ dành cho ta. Ta hứa với nàng! Thanh Tỏa, từ này về sau trong tim ta chỉ có mình nàng, đời này kiếp này, không bao giờ từ bỏ!”

Vũ Văn Dung...

Tôi cố nhìn về hướng Đại Chu.

Giờ chàng đang làm gì? Ăn cơm chưa? Có nhớ tới thiếp không? Hoàng cung không giống Tiểu Xuân Thành, có lẽ giờ trời đã lạnh. Chàng có khoác thêm áo, xỏ thêm hài?

Thiếp... rất muốn quay về bên chàng...

Nhưng... cuộc đời khôn lường, lòng gửi biên cương, thân cỗi bến sâu.

Lòng thương khó tỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Lăng Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.